DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

DRESDEN DOSYALARI 5. KİTAP

ÖLÜM MASKELERİ

JIM BUTCHER

ithaki

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Jim Butcher

1971 yılında Independence, Missouri'de doğdu. Yazdığı *Dresden Dosyaları* ve *Codex Alera* serileri ile fantazi edebiyatının öne çıkan isimlerinden biri haline geldi. Eskrimle uğraşan, şarkı söylemeyi, kötü bilimkurgu filmleri, canlı aksiyon oyunlarını seven Butcher eşi Shannon, oğlu James Joseph ve bekçi köpeğiyle birlikte Independence'ta yaşamaktadır.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Jim Butcher
Dresden Dosyaları 5. Kitap / Ölüm Maskeleri

Orijinal Adı: *Dresden Files Book 5 / Death Masks*

İthaki Yayınları - 953

Yayına Hazırlayan: *Yosun Erdemli*
Kapak Tasarım: *Kübra Tekeli*
Sayfa Tasarımı: *Kübra Tekeli*
1. Baskı, Ağustos 2014, İstanbul
ISBN: 978-605-375-398-8
Sertifika No: 11407

Türkçe Çeviri © Ulaş Apak, 2014
© İthaki, 2014
© Jim Butcher, 2003

Bu eserin tüm hakları Donald Maass Literary Agency ve
Onk Ajans aracılığıyla satın alınmıştır.
Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

İthaki™ Penguen Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. Ltd. Şti.'nin yan kuruluşudur.
Bahariye Cad. Dr. İhsan Ünlüer Sok. Ersoy Apt. A Blok No: 16/15 Kadıköy - İstanbul
Tel: (0216) 348 36 97 Faks: (0216) 449 98 34
editor@ithaki.com.tr – www.ithaki.com.tr – www.ilknokta.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık
Gümüşsuyu Cad. Topkapı Center, Odin İş Merkezi No: 403/2 Topkapı-İstanbul
Tel: (0212) 613 30 06 - Faks: (0212) 613 51 97
Sertifika No: 29652

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Jim Butcher

DRESDEN DOSYALARI 5. KİTAP

ÖLÜM MASKELERİ

Çeviri
Ulaş Apak

ithaki

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

BİR

Bazı şeyler birbirine hiç uymaz. Yağ ve su gibi. Portakal suyu ve diş macunu gibi.

Büyücüler ve televizyon gibi.

Spot ışıkları gözlerime giriyordu. Yaydıkları ısı yüzünden boncuk boncuk terleyerek bezgin bir stüdyo görevlisinin birkaç dakika önce yüzüme yaptığı televizyon makyajını mahvetmem an meselesiydi. Kameraların tepesindeki ışıklar yanıp sönmeye, talk şovun tanıtım müziği çalmaya başladı ve stüdyodaki izleyiciler "Le-Rİ, Le-Rİ, Le-Rİ!" diye bağırmaya koyuldu.

Kusursuz bir takım elbise giymiş kısa boylu bir adam olan Larry Fowler stüdyonun arkasındaki kapıda belirdi ve porselen gülümsemesini takınıp yanlarından geçtiği, sıralarının en başında oturan bir düzine kişinin ellerini sıkarak sahneye doğru yürümeye başladı. Bu sırada seyirciler ıslık çalıyor ve alkışlıyordu. Gürültü sahnenin üstündeki sandalyemde irkilmeme neden oldu. Beyaz frak gömleğimin ve ceketimin altında bir ter damlasının kaburgalarımdan aşağı kaydığını hissettim. Kısa süreliğine çığlıklar atarak kaçmayı kafamda tarttım.

Sahne korkum olduğunu filan sanmayın. Çünkü yoktur. Sadece stüdyo gerçekten sıcaktı. Dudaklarımı yaladım ve yalnızca emin olmak için bütün yangın çıkışlarını kontrol ettim.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ne zaman hızlı bir çıkış yapmanız gerekeceği hiç belli olmaz. Işık ve gürültü, konsantrasyonumu korumamı biraz zorlaştırıyordu ve çevreme ördüğüm büyünün bocaladığını hissettim. Büyü yeniden dengeye kavuşana kadar biraz gözlerimi kapadım.

Yanımdaki sandalyede tıknaz, kelleşen, kırklı yaşlarının sonunda, benimkinden çok daha iyi görünen bir takım elbise giymiş bir adam oturuyordu. Mortimer Lindquist yüzünde nazik bir gülümsemeyle sakin bir şekilde beklese de ağzının kenarından, "İyi misin?" diye mırıldandı.

"Yangınların içinde mahsur kalıp bundan daha fazla keyif aldığım oldu."

"Bu görüşmeyi isteyen sendin, ben değil," dedi Mortimer. Fowler'ın genç bir kadının elini sıkarken oyalandığını görünce kaşlarını çattı. "Gösterişçi."

Morty'ye, "Bu uzun sürer mi dersin?" diye sordum.

Kendisinin ve benim yanımızdaki boş sandalyelere göz attı. "İki gizemli konuk. Sanırım biraz uzun sürebilir. Fazladan video çeker ve kırparak en iyi kısımlarını seçerler."

İçimi çektim. Dedektifliğe başladıktan hemen sonra *The Larry Fowler Show*'a konuk olma hatasını yapmıştım. Programla ilişkilendirilmemin neden olduğu kötü şöhret dalgasına karşı var gücümle mücadele etmem gerekmişti. "Ne öğrendin?" diye sordum.

Mort bana tedirgin tedirgin göz attı ve, "Fazla bir şey değil," dedi.

"Hadi ama, Mort."

Cevap vermek için ağzını açtı, sonra merdivenden sahneye doğru çıkan Larry Fowler'a göz attı. "Şimdi olmaz. Reklam arasını bekle."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Larry Fowler havalı bir şekilde bize doğru yürüdü, ardından abartılı bir hevesle önce benimle, sonra Mort ile tokalaştı. Bir el mikrofonuna, "Programa hoşgeldiniz," deyip en yakındaki kameraya yüzünü döndü. "Bugünkü konumuz 'Cadılık ve Büyücülük –Sahte mi, Şahane mi?' Bizimle görüşlerini paylaşacak konuklarımız, yerel medyum ve psişik danışman Mortimer Lindquist."

Seyirciler nazikçe alkışladılar.

"Ve yanında da Chicago'nun tek profesyonel büyücüsü Harry Dresden."

Bu sefer alkışla beraber kıs kıs gülen sesler de duyuldu. Şoke olduğumu söyleyemem. Bugünlerde insanlar doğaüstüne inanmıyorlar. Doğaüstü şeyler korkutucudur. Hiç kimsenin büyüyle uzanıp sizi sessizce öldüremeyeceği, vampirlerin sadece filmlerde var olduğu ve iblislerin psikolojik bozukluklardan ibaret olduğu bilgisiyle kendini güvende hissetmek çok daha rahattır.

Tamamen yanlıştır, ama çok daha rahattır.

Görece düşük inkâr seviyesine rağmen yüzüm kızardı. İnsanların bana gülmesinden nefret ederim. Eski, sessiz bir acı tedirginliğime karıştı ve bastırma büyüsünü korumak için çaba sarf etmem gerekti.

Evet, büyü dedim. Anlarsınız ya, ben gerçek bir büyücüyüm. Büyü yaparım. Vampirler, iblisler ve arada kalan bir sürü şeyle karşılaştım ve bunu belli eden yara izlerim var. Sorun şuydu ki görünüşe göre teknoloji büyüyle beraber var olmaktan pek hoşlanmıyordu. Ben yakında olduğumda bilgisayarlar bozulur, ampuller patlar ve araba alarmları durup dururken kuş sesine benzeyen sarhoş seslerle çığlık atmaya başlar. Stüdyo ışıklarını ve kameraları patlatmayı veya yangın

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

alarmlarını harekete geçirmeyi engelleyebilmek için, içimdeki büyüyü en azından geçici olarak bastıracak bir karşı büyü hazırlamıştım.

Bu, yapısı gereği hassas bir büyüydü ve devam ettirilmesi son derece zordu. Şimdiye kadar bunu başarmıştım, ama en yakındaki kameramanın yüzünü buruşturduğunu ve kulaklığını kulaklarından indirdiğini gördüm. Kulaklıktan tiz bir şekilde inleyen parazit sesi geldi.

Gözlerimi kapatıp rahatsızlığımı ve utancımı dizginleyerek büyüye odaklandım. Parazit sesi yavaş yavaş kesildi.

Larry yarım dakika boyunca havadan sudan konuştuktan sonra, "Peki o halde," dedi. "Morty, sen programa daha önce defalarca konuk oldun. Bize ne işle uğraştığından biraz bahsedebilir misin?"

Mortimer gözlerini iyice açtı ve, "Ölü insanlar görüyorum*," diye fısıldadı.

Seyirciler güldü.

Mortimer, "Şaka bir yana, çoğunlukla seanslar düzenlerim, Larry," diye devam etti. "Sevdiği birini yitiren ya da dünyada yarım kalmış meseleleri çözmek için diğer tarafa geçmiş yakınlarıyla iletişim kurmak isteyen insanlara yardım etmek için elimden geleni yapıyorum. Ayrıca müşterilerimin sorunları hakkında karar vermelerine yardım etmeye ve onları olası tehlikelere karşı uyarmaya yönelik bir kehanet hizmeti de veriyorum."

"Gerçekten mi?" dedi Larry. "Bize bir gösteri yapabilir misin?"

Mortimer gözlerini kapadı ve sağ elinin parmak uçlarını gözlerinin arasındaki noktaya koydu. Sonra boş bir sesle,

* Bruce Willis'in oynadığı 6. His filminden. *–yhn*

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Ruhlar bana diyor ki... Yakında iki konuk daha gelecek," dedi.

Seyirciler güldü, Mortimer da yumuşak bir şekilde sırıtarak başını salladı. Seyircileri memnun etmesini biliyordu.

Larry, Mortimer'a hoşgörüyle gülümsedi. "Peki bugün neden buradasın?"

"Larry, ben sadece halkı psişik ve paranormal dünya hakkında bilinçlendirmek istiyorum. Kısa süre önce yapılan bir ankete katılan Amerikalı yetişkinlerin neredeyse yüzde sekseni ölülerin ruhlarının varlığına, hayaletlere inandığını belirtti. Yalnızca insanların, onların gerçekten var olduğunu ve onlarla tuhaf ve açıklanamaz tecrübeler yaşamış başkaları da olduğunu anlamalarını sağlamak istiyorum."

"Teşekkürler, Morty. Ve Harry –sana Harry diyebilir miyim?"

"Elbette. Para senin paran," diye cevap verdim.

Larry'nin gülümsemesi gevrekleşti. "Bize ne yaptığından biraz bahsedebilir misin?"

"Ben bir büyücüyüm," dedim. "Kayıp eşyaları bulurum, paranormal olayları araştırırım ve aniden ortaya çıkan yetenekleri yüzünden bocalayan kişileri eğitirim."

"Chicago Emniyet Müdürlüğü'nün Özel Soruşturmalar bölümüne danışmanlık yaptığın doğru mu?"

"Ara sıra," dedim. Elimden geldiği kadar Özel Soruşturmalar'ı konuşmanın dışında tutmak istiyordum. Chicago Emniyet Müdürlüğü'nün son istediği şey *The Larry Fowler Show*'da reklamının yapılmasıydı. "Ülke çapında birçok emniyet müdürlüğü diğer bütün yollar sonuçsuz kaldığında benim gibi danışmanlarla çalışır."

"Peki bugün neden buradasın?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Çünkü beş parasızım ve prodüktörün standart ücretimin iki katını ödüyor."

Seyirciler tekrar, bu sefer daha sıcak bir şekilde güldü. Larry Fowler'ın gözleri gözlüğünün arkasında sabırsız bir bakışla parladı ve gülümsemesi diş gıcırdatmaya dönüştü. "Gerçekten, Harry. Neden?"

"Yanımdaki Mort-şey, Morty ile aynı sebeplerle," diye cevap verdim. Bu da doğruydu. Buraya Mort ile görüşmek ve ondan bazı bilgiler almak için gelmiştim. Benimle görüşmek için buraya gelmişti, çünkü sokakta yakınımda görülmeyi kabul etmemişti. Sanırım dünyadaki en iyi şöhretli insan olmadığım söylenebilir.

"Ve büyü yapabildiğini iddia ediyorsun," dedi Larry.

"Evet."

Larry, "Bize gösterebilir misin?" diye sordu.

"Gösterebilirim Larry, ama pratik olduğunu düşünmüyorum."

Larry başını eğdi ve seyircilere ukalaca bir bakış fırlattı. "Neden peki?"

"Çünkü muhtemelen stüdyo teçhizatın mahvolur."

"Tabii ki," dedi Larry. Seyircilere göz kırptı. "Eh, onu da istemeyiz, değil mi?"

Seyirciler yine gülüştü ve birkaç kişi de ıslıkladı. Aklıma *Carrie* ve *Tepki*'den bölümler geldi, ama kendimi dizginledim ve bastırma büyümü korudum. Öz disiplin ustası, ben buyum işte. Ama sahnenin yanındaki yangın kapısına tekrar özlemle baktım.

Larry sohbet programının sohbet kısmına devam ederek kristaller, ESP ve tarota değindi. Çoğunlukla Mort konuştu. Ben de zaman zaman tek heceli sözcüklerle araya girdim.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Böyle birkaç dakika geçtikten sonra Larry, "Reklamlardan hemen sonra programımıza devam edeceğiz," dedi. Sahne görevlileri ALKIŞ yazılı tabelaları kaldırdı ve kameralar ıslık çalıp bağıran seyircilerin üzerinde dolaştı.

Larry bana sinirli sinirli baktı ve uzun adımlarla sahnenin dışına yürüdü. Kuliste makyajcı bir kıza saçı yüzünden veryansın etmeye başladı.

Mort'a doğru eğildim ve, "Pekala. Neler öğrendin?" dedim.

Tıknaz ruh çağırıcı başını iki yana salladı. "Elle tutulur bir şey öğrenemedim. Hâlâ ölülerle temas kurmaya tekrar alışmaya çalışıyorum."

"Yine de bu alanda benden daha fazla tanıdığın var," dedim. "Benim kaynaklarım son zamanlarda kimin öldüğünü ya da ölmediğini yakından takip etmiyorlar, bu yüzden öğrendiğin kadarını kabul edeceğim. En azından, hayatta mı?"

Başıyla onayladı. "Hayatta. O kadarını biliyorum. Peru'da."

"Peru mu?" Ölmediğini öğrendiğim için çok rahatlamıştım, ama Susan Peru'da ne yapıyordu ki? "Orası Kırmızı Meclis'in bölgesi."

"Bazılarının," diye onayladı Mort. "Ama çoğunluğu Brezilya ve Yucatan'da. Tam olarak nerede olduğunu bulmaya çalıştım, ama engellendim."

"Kim engelledi?"

Mort omuz silkti. "Anlamamın yolu yok. Üzgünüm."

Başımı iki yana salladım. "Önemli değil. Teşekkürler, Mort."

Koltuğumda arkama yaslanarak aldığım haberi düşündüm.

Susan Rodriguez *Midwestern Arcane* adındaki bölgesel bir tabloid gazetenin muhabiriydi. Profesyonel büyücülüğe baş-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

lamamın hemen ardından benimle ilgilenmeye başlamış, doğaüstü yaratıklar hakkında daha fazla bilgi edinmek için beni bıkıp usanmadan kovalamıştı. Çıkmaya başlamıştık ve ilk buluşmamızda gök gürültülü bir fırtınada çırılçıplak kalmıştım, bu arada kurbağa benzeri bir iblis üzerine yıldırım düşmesi sonucu yapışkan parçalara ayrılmıştı. Ondan sonra vakalarımdaki yaratıklarla birkaç karşılaşmadan yararlanarak yazıları birçok gazetede yayınlanan bir köşe yazarı olup çıkmıştı.

Birkaç yıl sonra aksi yöndeki bütün uyarılarıma rağmen beni izleyerek bir vampir yuvasının düzenlediği büyük bir partiye gelmişti. Vampirlerin Kırmızı Meclis'inin bir soylusu onu yakalamış ve ölümlüden vampire dönüşümünü başlatmıştı. Bu benim yaptığım bir şeyin intikamıydı. Söz konusu vampir soylusu Kırmızı Meclis'te olmasının kendisini dokunulmaz yaptığını, bütün bir Meclis'i karşıma almak istemeyeceğimi düşünmüştü. Bana eğer Susan'ı geri almak için savaşırsam büyücülerin Beyaz Konsey'i ile vampirlerin Kırmızı Meclis'i arasında bir dünya savaşı başlatacağımı söylemişti.

Ben de başlatmıştım.

Vampirler Susan'ı onlardan geri aldığım için beni affetmemişlerdi; büyük olasılıkla bunun sebebi onu kurtarırken soylularından biri de dahil bir grup vampiri yakmış olmamdı. Mort'un benimle beraber görülmek istememesi o yüzdendi. O savaşa bulaşmamıştı ve öyle kalmaya niyetliydi.

Her halükarda Susan dönüşümünü tamamlamamıştı, ama vampirler ona kan arzularını bulaştırmışlardı ve o arzuya teslim olursa Kırmızı Meclis'in bir üyesi haline gelecekti. Ona evlenme teklif etmiş, onu yeniden insana döndürmenin bir yolunu bulacağıma söz vermiştim. Teklifimi reddetmiş ve şehirden ayrılmıştı –herhalde işleri kendi başına halletmeye

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

çalışmak için. Yine de laneti üzerinden kaldırmak için bir yol aramaya devam etmiştim, ama gittiğinden beri sadece bir kart, birkaç da kartpostal göndermişti.

İki hafta önce editörü arayıp her zaman *Arcane* için gönderdiği köşe yazılarının geciktiğini söylemiş ve onunla irtibat kurmanın bir yolunu bilip bilmediğimi sormuştu. Bilmiyordum, ama aramaya başladım. Hiçbir şey bulamayınca belki ruhlar dünyasındaki tanıdıkları benden daha başarılı olur diye Mort Lindquist'e gitmiştim.

Fazla bir şey öğrenememiştim, ama en azından hayattaydı. Sırtımdaki kaslar biraz gevşedi.

Başımı kaldırdığımda Larry'nin tema müziğiyle beraber sahneye tekrar çıktığını gördüm. Konuşmaya başladığında hoparlörler cızırdayıp cıyaklayınca yeniden kontrolü elden kaçırdığımı fark ettim. Bastırma büyüsü düşündüğümden daha zor çıkmıştı ve giderek zorlaşıyordu. Odaklanmaya çalıştım ve hoparlörler arada bir çıkan değişken çıtırtılar dışında sessizleşti.

Larry bir kameraya, "Programa tekrar hoşgeldiniz," dedi. "Bugün paranormal uygulayıcılarıyla konuşuyoruz. Buraya stüdyo seyircileriyle ve evlerindeki izleyicilerimizle görüşlerini paylaşmak için geldiler. Bu konuları daha fazla incelemek için karşıt görüşte iki uzmandan bugün bize katılmalarını istedim ve işte buradalar."

Seyircilerin alkışları arasında iki adam sahnenin iki tarafından geldi.

İlk adam Morty'nin yanındaki sandalyeye oturdu. Ortalamanın biraz üzeri boyda ve zayıftı. Derisi güneşte yanıp kayış gibi olmuştu. Kırk ile altmış arasında herhangi bir yaşta olabilirdi. Kırlaşmış saçlarını düzgün biçimde kestirmişti, boynun-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

da bir tespih ve haçla beraber beyaz bir rahip yakası takılıydı ve siyah bir takım elbise giyiyordu. Mort ve bana gülümseyerek selam verdi ve Larry ile el sıkıştı.

Larry, "Peder Vincent'ı tanıtmak istiyorum," dedi. "Bugün bizimle beraber olmak için ta Vatikan'dan geldi. Katolik Kilisesi'nin önde gelen bir cadılık ve büyü âlimi ve araştırmacısı, hem tarihsel hem psikolojik açıdan. Peder, programa hoşgeldiniz."

Vincent'ın biraz pürüzlü bir sesi vardı, ama İngilizceyi pahalı bir eğitime işaret eden terbiye edilmiş bir aksanla konuşuyordu. "Teşekkürler Larry. Burada olmaktan çok mutluyum."

Bakışlarımı Peder Vincent'tan yanımdaki sandalyeye oturmuş adama çevirdiğimde Larry devam etti, "Ve Brezilya Üniversitesi, Rio de Janeiro'dan Dr. Paolo Ortega, dünyaca tanınan doğaüstü araştırmacısı ve gerçek bulucusu."

Larry başka bir şey söylemeye başladı, ama onu duymuyordum. Adamı tanımış ve bakakalmıştım. Orta boylu, hafif yapılıydı, geniş omuzları ve kalın bir göğsü vardı. Koyu tenliydi, siyah saçını güzelce taramıştı, şık ve zevkli, gri-gümüş renkte bir takım elbise giymişti.

Ve Kırmızı Meclis'in bir düküydü –antik ve ölümcül bir vampirdi ve bana kolumu uzatsam dokunabileceğim mesafeden gülümsüyordu. Nabzım altmıştan yüz elli milyona fırladı ve korku uzuvlarımın ucuna doğru gümüş yıldırımlar gönderdi.

Duyguların gücü vardır. Büyümün büyük bölümünü beslerler. Korku bana çarptı ve bastırma büyümün üzerindeki baskı yine iki katına çıktı. En yakındaki kameradan parlak bir ışık ve bir duman bulutu çıktı. Kamera operatörü gündüzleri

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

televizyonda biplenmesi gereken küfürlerden birini savurarak kulaklığını çıkarıp geriye kaçtı. Kameradan sabit bir duman ve beraberinde yanmış kauçuk kokusu yükselmeye başladı ve stüdyo monitörleri parazitle ciyakladı.

"Eh," dedi Ortega alçak sesle. "Sizi yeniden görmek güzel, Bay Dresden."

Yutkundum ve kendimi korumak için kullandığım birkaç büyücü eşyası koyduğum cebimi yokladım. Ortega elini koluma koydu. Kendini zorluyormuş gibi bir hali yoktu, ama parmakları bileklerimi kelepçe gibi sertçe sıktı ve bileğime ve omzuma acı dalgaları gönderdi. Etrafa bakındım, ama herkesin gözü bozulmuş kameranın üzerindeydi.

"Rahatla," dedi Ortega. Koyu ve belli belirsiz Latin havalı bir aksanı vardı. "Televizyonda seni öldürecek değilim, büyücü. Buraya seninle konuşmaya geldim."

"Bırak beni," dedim. Sesim zayıf ve titrekti. Lanet olası sahne korkusu.

Beni bıraktı, ben de kolumu sertçe çektim. Ekip dumanlar içindeki kamerayı uzaklaştırdı ve kulaklık takmış yönetmen tipli biri bir elinin parmaklarıyla çevirme hareketi yaptı. Larry onu başıyla onayladı ve Ortega'ya döndü.

"Kusura bakmayın. O kısmı daha sonra çıkarırız."

"Hiç sorun değil," dedi Ortega.

Larry bir an durakladı, sonra, "Dr. Ortega, programa hoşgeldiniz," dedi. "Dünyada paranormal olguları analiz eden önde gelen uzmanlardan biri olarak tanınıyorsunuz. Doğaüstü olduğu söylenen bir sürü olayın aslında zekice hilelerden ibaret olduğunu ispat ettiniz. Bize bundan biraz bahsedebilir misiniz?"

"Elbette. Uzun yıllardır bu olayları araştırıyorum ve şim-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

diye kadar yeterli düzeyde açıklanamayan bir olayla karşılaşmadım. Örneğin uzaylıların çizdiği iddia edilen ekin çemberlerinin küçük bir grup İngiliz çiftçinin eğlencesinden ibaret olduğu ortaya çıktı. Diğer tuhaf olaylar da kesinlikle sıradışı, ama katiyen doğaüstü değil. Burada, Chicago'da bile yerel parklarınızdan birinde yüzlerce değilse bile onlarca kişi bir kurbağa yağmuruna tanık oldu. Sonradan aniden patlak veren bir kasırganın onları başka bir yerden alıp oraya attığı anlaşıldı."

Larry ciddi bir ifadeyle başını salladı. "O halde bu olaylara inanmıyorsunuz."

Ortega, Larry'ye tepeden bakar bir şekilde gülümsedi. "Böyle şeylerin gerçek olduğuna inanmayı çok isterdim, Larry. Dünyada hayli az büyü var. Ama korkarım hepimizin içinde harikulade varlıklara ve fantastik güçlere inanmak isteyen bir parça olsa da, mesele şu ki bu sadece basit, ilkel bir batıl inanç."

"O halde size göre doğaüstü uygulayıcıları..."

"Sahtekârlar," dedi Ortega kendinden emin bir tavırla. "Tabii ki konuklarınızı kırmak istemem. Bütün bu sözde medyumlar –kendi kendilerini kandırmadıklarını varsayarak– insan psikolojisini temel düzeyde kavramış ve bundan nasıl faydalanacaklarını bilen yetenekli aktörlerden ibaret. Saf insanları kolaylıkla kandırıp ölülerle irtibat kurabildiklerine, düşünceleri okuyabildiklerine veya kendilerinin doğaüstü varlıklar olduklarına inandırabiliyorlar. Hatta birkaç dakika uğraşarak ve doğru ortamda bu salondaki herkesi bir vampir olduğuma ikna edebileceğimden eminim."

İnsanlar tekrar güldü. Ortega'ya kaşlarımı çatarak baktım. Sinir bozukluğum bir kere daha tırmanarak bastırma büyü-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

sünün üstündeki gerilimi arttırdı. Çevremdeki hava ısınmaya başladı.

İkinci bir kameraman bağırarak tiz bir ses çıkaran kulaklığını çıkardı, bu arada kamerası da standında yavaşça dönmeye, elektrik kablolarını üzerinde durduğu çelik çerçeveye dolamaya başlamıştı.

Yayın ışıkları söndü. Larry sahnenin kenarına giderek zavallı kameramana bağırıp çağırdı. Özür diler gibi bir hali olan yönetmen kulisten doğru yaklaşınca Larry dikkatini ona yöneltti. Adam Larry'nin azarına büyük bir sabırla katlandı, sonra kamerayı inceledi. Mikrofonlu kulaklığına bir şey mırıldandı, ardından sarsılmış kameramanla ikisi bozuk kamerayı tekerlekleri üzerinde götürmeye başladılar.

Larry sabırsız bir şekilde kollarını kavuşturdu, sonra konuklara dönüp, "Özür dilerim. Bir yedek kamera getirmemiz için bize birkaç dakika verin. Hemen halledeceğiz," dedi.

"Sorun değil, Larry," dedi Ortega. "Biraz sohbet edebiliriz."

Larry dikkatle bana baktı. "İyi misiniz, Bay Dresden?" diye sordu. "Biraz solgun görünüyorsunuz. İçecek bir şey ister misiniz?"

"Ben isterim," dedi Ortega. Gözlerini üzerimden ayırmıyordu.

Larry, "Birine söyleyeyim de getirsin," dedi ve sahnenin dışına, saç modeli tasarımcısına doğru yürüdü.

Mort Peder Vincent ile alçak sesle konuşuyordu ve sırtını tamamen bana dönmüştü. Sırtımı kaskatı tutarak ihtiyatlı bir şekilde yeniden Ortega'ya döndüm ve öfkemi ve korkumu dizginledim. Genellikle ödümün patlaması işime yarar. Büyü duygulardan gelir ve dehşet de yararlı bir yakıttır. Ama burası

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

fırtınalar çıkarılacak ya da yangınlar başlatılacak yer değildi. Etrafta çok fazla insan vardı ve birinin yaralanmasına, hatta ölmesine yol açmak işten bile değildi.

Kaldı ki Ortega haklıydı. Burası savaşılacak yer değildi. Buraya geldiğine göre konuşmak istiyordu. Aksi takdirde garajda üzerime atlaması yeterli olurdu.

"Tamam," dedim sonunda. "Ne konuşmak istiyorsun?"

Sesini yükseltmesine gerek kalmaması için biraz daha yakınıma eğildi. İçten içe sindim, ama geri çekilmedim. "Chicago'ya sizi öldürmek için geldim, Bay Dresden. Ama önce duymak isteyebileceğiniz bir teklifim var. "

"Açılış tekniğin üzerinde bayağı çalışman gerekiyor", dedim. "Pazarlıklarla ilgili bir kitap okumuştum. Sana ödünç verebilirim."

Neşesizce gülümsedi. "Savaş, Dresden. Sizin halkınızla benimki arasındaki savaş çok pahalıya patlıyor. Her iki taraf için de."

"Genel olarak savaş oldukça aptalca bir seçenektir," dedim. "Ben bunu asla istemedim."

"Ama siz başlattınız," dedi Ortega. "Bir ilke meselesi nedeniyle başlattınız."

"Bir insanın hayatını kurtarmak için başlattım."

"Peki şimdi bitirerek kaç insanın hayatını kurtarırsınız?" diye sordu Ortega. "Bu savaş sadece büyücülere zarar vermiyor. Dikkatimizi savaşa verdiğimiz için kendi Meclisimizin vahşi unsurlarını eskisi kadar kontrol edemiyoruz. Pervasızca öldürenlere hoş gözle bakmayız, ama Meclislerimizin yaralı ya da lidersiz kalmış üyeleri sık sık gerçekten ihtiyaç duymadıklarında bile öldürüyorlar. Şu anda savaşı sona erdirmek yüzlerce, belki binlerce kişinin canını kurtarabilir."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Gezegen yüzeyindeki bütün vampirleri öldürmek de kurtarır. Ne demek istiyorsun?"

Ortega dişlerini göstererek gülümsedi. Uzun köpek dişleri filan değil, sadece normal dişleri vardı. Kırmızı Meclis'in vampirleri insan gibi görünürler –ta ki kâbuslardan fırlamış bir yaratığa dönüşünceye kadar. "Demek istediğim Dresden, savaşın kâr etmediği ve arzulanmadığı. Siz benim halkıma göre savaşın sembolik nedenisiniz ve bizimle Beyaz Konsey'in arasındaki ihtilaf konususunuz. Öldürüldüğünüz zaman Konsey de, Meclis de barış tekliflerini kabul edecek."

"O halde benden yere yatıp ölmemi mi istiyorsun? Bu pek teklif sayılmaz. Gerçekten o kitabı okuman gerekiyor."

"Size bir teklif yapıyorum. Benimle teke tek savaşın, Dresden."

Ona gülemedim. "Neden öyle bir şey yapayım?"

Gözleri ifadesizdi. "Çünkü öyle yaparsanız beraberimde şehre getirdiğim savaşçılar dostlarınızı ve müttefiklerinizi hedef almak zorunda kalmayacaklar. İşe aldığımız ölümlü suikastçılar son beş yılda sizi tutmuş bir dizi müşteriyi öldürmeleri için son onayı almayacaklar. İsimlerini saymama gerek olmadığından eminim."

Korkum ve öfkem tam yatışmak üzereyken yeniden kabardı. "Bunu yapmanız için bir sebep yok," dedim. "Eğer savaşınız benimleyse, benimle devam ettirin."

"Memnuniyetle," dedi Ortega. "Ben öyle taktikleri onaylamıyorum. Mutabakatlardaki düello kanunlarına uygun olarak benimle savaşın."

"Peki seni öldürdükten sonra ne olacak?" dedim. Onu öldürüp öldüremeyeceğimi bilmiyordum, ama ona bu konuda kendimden emin olmadığımı düşündürmek için bir sebep

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

yoktu. "Bir sonraki yetenekli Kırmızı Dük aynı şeyi mi yapacak?"

"Meclis beni yendiğiniz takdirde bu şehrin tarafsız bölge olmasını kabul etti. Bu şehirde yaşayanlar, siz, dostlarınız ve adına çalıştığınız insanlar dahil, şehirde kaldıkları sürece saldırıya uğramayacaklar."

Bir an ona baktım. "Chicago-blanca, öyle mi?"

Şaşkınlıkla kaşını kaldırdı.

"Boş ver. Senin zamanından sonraydı." Öte yana baktım ve üst dudağımdaki teri yaladım. Bir sahne görevlisi gelip elindeki iki şişe suyu Ortega'ya ve bana uzattı. Bir yudum içtim. Büyünün baskısı yüzünden görüş alanımda titrek renkli noktalar yüzüyordu.

"Benimle savaşman aptallık olur," dedim. "Beni öldürsen bile ölüm lanetim üzerine düşecektir."

Omuz silkti. "Ben Meclis'in tamamı kadar önemli değilim. O riski alacağım."

Lanet olsun. Kararlı, şerefli, cesur, kendini feda etmeye hazır kaçıklar dünyada en karşısına çıkılmaması gereken kişilerdir. İşe yarayacağını umarak son bir savuşturma numarası denedim. "Yazılı olması gerekir. Konsey'e de bir nüsha gitmeli. Bu işin tanınmasını, Mutabakatlara uygun olarak resmileşmesini istiyorum."

"Bu yapılırsa düelloyu kabul edecek misiniz?"

Derin bir nefes aldım. İstediğim son şey başka bir doğaüstü varlıkla savaşmaya hazırlanmaktı. Vampirler beni korkutuyordu. Güçlü ve aşırı hızlıydılar ve muazzam bir iğrençlik faktörleri vardı. Salyaları bağımlılık yapıcı bir narkotik maddeydi ve arada bir seğirmeme yetecek kadar ona maruz kalmıştım, bir kere daha maruz kalmanın nasıl olacağını merak ediyordum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bu günlerde nadiren hava kararıktan sonra dışarı çıkıyordum, özellikle de başka bir vampirle karşılaşmak istemediğim için. Bir düello adil bir kavga demek olurdu ve adil kavgalardan nefret ederim. Ölümcül bir Peri Kraliçesi'nin deyişiyle, kaybedilmeleri çok kolaydır.

Elbette, Ortega'nın teklifini kabul etmesem bile onunla savaşacaktım ve muhtemelen bu onun seçtiği bir zaman ve yerde olacaktı –ve içimden bir ses Ortega'nın diğer vampirlerde gördüğüm küstahlığı ve aşırı özgüveni sergilemeyeceğini söylüyordu. Üzerinde nefes almayı kestiğim sürece bunu nasıl gerçekleştireceğine aldırmayacağını düşündüren bir hal vardı. Ayrıca eğer bana zarar veremezse önem verdiğim insanları hedef alacağına da inanıyordum.

Hadi ama. Bu en kötü haliyle klişe kötü adamlıktı.

Ve inkâr edilemeyecek kadar etkili bir avantajdı.

Bütün faktörleri dikkatle tarttığımı, akıl yürüterek mantıklı bir sonuca ulaştığımı ve hesaplanmış bir risk alma yönünde rasyonel bir karar verdiğimi söylemek isterdim, ama öyle olmadı. Gerçek şu ki Ortega ve beraberindekilerin önem verdiğim insanların bazılarına zarar verebileceğini düşündüm ve aniden oracıkta ona saldıracak kadar öfkelendim. Gözlerimi kısarak onunla yüzleştim ve öfkemi kontrol altında tutmaktan vazgeçtim. Bastırma büyüsü çatırdamaya başladı ve onu devam ettirmeye gerek görmedim. Büyü parçalandı ve birikmiş vahşi enerji sessizce ve görünmez biçimde stüdyoya akın etti.

Sahne üzerindeki hoparlörler önce bir parazit çıkardı, sonra gürültülü patlama sesleriyle bozuldu. Yukarıdaki projektör ışıkları aniden göz alıcı bir parlamayla sahnedeki herkesin üzerine kıvılcım bulutları yağdırarak patladı. Bozulmamış

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

iki kameradan biri kasasından mavimtırak alevler yükselerek yandı ve duvarlardaki ağır elektrik prizlerinden etrafa turuncu ve yeşil kıvılcımlar saçılmaya başladı. Larry Fowler ciyaklayarak havaya sıçrayıp kemerine vurdu ve kömüre dönmüş bir cep telefonunu yere attı. Işıklar söndü ve irkilen insanlar panik içinde çığlıklar atmaya koyuldular.

Yalnızca düşen kıvılcımların aydınlattığı Ortega haşin ve biraz da hevesli görünüyordu. Gölgeler yüz hatlarında, kocaman ve karanlık gözlerinde dans ediyordu.

"Tamam," dedim. "Bana yazılı olarak ulaştırırsan teklifini kabul edeceğim."

Acil durum ışıkları yandı, yangın alarmları çalmaya başladı ve insanlar sendeleyerek çıkışlara doğru ilerlemeye başladılar. Ortega bütün dişlerini göstererek gülümsedi ve süzülerek sahneden inip kuliste gözden kayboldu.

Biraz titreyerek ayağa kalktım. Görünüşe göre bir şeyin parçası düşüp Mort'un başına çarpmıştı. Kafa derisinde şimdiden kanla kaplanmış küçük bir kesik vardı ve ayağa kalkmaya çalıştığında tehlikeli bir şekilde sallandı. Peder Vincent ile onu her iki yanından tutarak doğrulmasına yardım ettik. Ufak tefek ruh çağırıcıyı yangın kapılarına doğru taşıdık.

Mort'u merdivenlerden indirip binanın dışına çıkardık. Mavi-beyaz ışıkları çakan Chicago Emniyet Müdürlüğü arabaları olay yerine varmıştı bile. İtfaiye ekipleri ve birkaç ambulans da cadde boyunca yaklaşıyordu. Mort'u hafif yaraları olan bir grup insanın arasına oturtup geri çekildik. Yaralıları sınıflandırmaya başlayan acil durum sağlık görevlilerini izlerken ikimiz de biraz nefes nefeseydik.

Peder Vincent, "Bay Dresden, size bir itirafta bulunmam gerek," dedi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Hah," dedim. "Bu söylediğinizdeki ironiyi fark etmediğimi sanmayın, peder*."

Vincent kayış gibi ağzını kırıştırarak gergin bir şekilde gülümsedi. "Aslında Chicago'ya yalnızca programa çıkmak için gelmedim."

"Öyle mi?" dedim.

"Hayır. Buraya gelmemin asıl sebebi-"

"Benimle konuşmak," diye araya girdim.

Kaşlarını kaldırdı. "Nereden bildiniz?"

İçimi çektim ve cebimden arabamın anahtarlarını çıkardım. "O türden bir gündü."

* Confess: Hem itiraf etmek, hem günah çıkarmak anlamına gelir. *–yhn*

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

İKİ

Arabama doğru yürümeye başladım ve Peder Vincent'a beni izlemesini işaret ettim. Öyle yaptı ve ben de bana ayak uydurmak için çaba sarf etmesine neden olacak kadar hızlı yürüdüm. "Şunu anlamalısınız," dedi. "Eğer sorunumun ayrıntılarını size açıklayacaksam kesinlikle gizli kalması üzerinde ısrar etmeliyim."

Kaşlarımı çatarak, "En iyi ihtimalle kaçığın teki, en kötü ihtimalle bir şarlatan olduğumu düşünüyorsunuz. O halde neden vakanızı kabul etmemi isteyesiniz ki?" diye sordum.

Onu geri çevireceğimden değil. Vakasını almak istiyordum. Daha doğrusu, parasını almak istiyordum. Mali açıdan geçen seneki kadar kötü durumda değildim, ama bunun tek anlamı borçluları hayvan dürtme çubuğu yerine beyzbol sopasıyla uzaklaştırdığımdı.

"Bana şehirde bu iş için en uygun araştırmacı olduğunuz söylendi," dedi Peder Vincent.

Bir kaşımı kaldırdım. "Doğaüstü bir şeyler mi dönüyor?"

Gözlerini devirdi. "Elbette hayır. Saf değilim, Bay Dresden. Ama bana söylenene göre okült topluluğu hakkında şehirdeki diğer bütün özel dedektiflerden daha fazla bilgi sahibiymişsiniz."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Ah," dedim. "O mesele."

Bir dakikalığına düşündüm ve muhtemelen dediğinin doğru olduğu sonucuna vardım. Pederin kastettiği okült topluluğu her büyük şehirde karşınıza çıkan klasik New Age'ci, kristal küreye, tarot falına, el falına bakan güruhtu. Çoğu zararsızdı ve birçoğunun en azından birazcık büyü yeteneği vardı. Bunlara bir tutam feng-shui sanatçısı ekleyin, farklı türlerde ve dürüstlüklerde bol bol Wiccan'la tatlandırın, büyülerini dinle karıştırmaktan hoşlanan mütevazı derecede yetenekli birkaç büyü uygulayıcısı, vudu müritleri, birkaç Santerio müridi ve bir avuç Satanist karıştırın ve hepsini siyah kıyafetler giymeyi seven bir grup genç insanla süsleyin, sonuçta çoğu insanın "okült topluluğu" olarak düşündüğü şeyi elde edersiniz.

Tabii ki arada bir bu topluluğun içinde gizlenen bir savaş büyücüsü, ölü çağırıcı, canavar veya iblis bulabilirsiniz. Gerçek oyuncular, asıl zararlı olanlar o kalabalığa gösterişli bir lunaparka bakan on yaşındaki bir çocuk gibi bakarlardı. Zihnimdeki erken uyarı sistemi hayali bir klakson çaldı.

"Size beni tavsiye eden kimdi, peder?"

"Ah, yerel bir rahip," dedi Vincent. Cebinden küçük bir not defteri çıkarıp açtı ve, "Saint Mary of the Angels Kilisesi'nden Peder Forthill," diye okudu.

Gözlerimi kırptım. Peder Forthill din konusunda benimle tamamen aynı fikirde olmasa da iyi bir adamdı. Belki biraz tutucuydu, ama onu seviyordum –ve ona geçmişten kalma iyilik borçlarım vardı. "Keşke en baştan söyleseydiniz."

Park yerine yaklaşırken Peder Vincent, "Vakayı kabul edecek misiniz?" diye sordu.

"Önce ayrıntıları öğrenmek isterim, ama eğer Forthill yar-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

dım edebileceğimi düşünüyorsa, ederim," dedim, sonra aceleyle, "her zamanki ücretimle tabii," diye ekledim.

"Doğal olarak," dedi Peder Vincent. Boğazındaki haçla oynadı. "Sihirbaz saçmalıklarını es geçeceğinizi varsayabilir miyim?"

"Büyücü," dedim.

"Arada bir fark mı var?"

"Sihirbazlar sahne büyüsü yaparlar, büyücüler ise gerçek büyü."

İçini çekti. "Eğlendiriciye değil, sadece dedektife ihtiyacım var, Bay Dresden."

"Benim de bana inanmanıza değil, sadece ödeme yapmanıza ihtiyacım var, peder. İyi anlaşacağız."

Bana kararsız bir bakış fırlattı ve "Ah," dedi.

Arabama, Mavi Kaplumbağa adındaki hırpalanmış, eski bir Volkswagen Kaplumbağa'ya ulaştık. Bu arabada kimi insanların deyişiyle "karakter" ve benim deyişimle bir sürü uyumsuz yedek parça vardır. Orijinal araba mavi olabilirdi, ama artık o ya da bu şekilde zarar gören orijinal parçalarının yerine yeşil, beyaz ve kırmızı Volkswagen parçaları takılıydı. Kaput araba sarsıldığında yukarı fırlamasın diye bir parça askı teliyle tutturulmuştu ve geçen yaz canavar ezme girişimim yüzünden eğrilip büğrülen ön tamponu da hâlâ tamir ettirememiştim. Belki Vincent'ın işinden iyi para gelirse o işi hallettirebilirdim.

Peder Vincent Kaplumbağa'ya gözlerini kırparak baktı ve "Ne oldu?" diye sordu.

"Ağaçlara çarptım."

"Arabanızla bir ağaca mı çarptınız?"

"Hayır. Ağaçlara. Çoğul. Sonra da bir çöp konteynerine

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

bindirdim." Mahcup bir şekilde ona göz attım ve, "Küçük ağaçlardı," diye ekledim.

Kararsız bakışı derinleşerek yerini gerçek bir endişeye bıraktı. "Ah."

Arabanın kilidini açtım. Birinin arabamı çalmasından korkuyor filan değildim. Bir keresinde bir araba hırsızı bana düşük bir fiyata daha iyi bir araba önermişti. "Herhalde bana ayrıntıları daha mahrem bir yerde açıklamak istersiniz?"

Peder Vincent başıyla onayladı. "Evet, tabii ki. Eğer beni otelime götürebilirseniz, size bazı fotoğraflar ve-"

Betonda ayakkabıların sürtünme sesini duydum ve bir sıra ötede park edilmiş iki arabanın arasından doğrulan silahlı adamı çevresel görüş alanımda fark ettim. Loş ışıklar silahın üzerinde parlayınca kendimi Kaplumbağa'nm kaputunun diğer tarafına, adamdan uzağa attım. Peder Vincent'a çarptım. Peder hayret ve korkuyla bağırdı ve ikimiz birden yere yuvarlanırken silahlı adam ateş etmeye başladı.

Silah ateşlendiğinde gök gürültüsü gibi bir ses çıkarmadı. Tipik olarak silahlar öyle yapar. Çoğu kişinin günlük hayatta karşılaştığı cisimlerden çok daha gürültülüdürler. Bu silah ne kükredi, ne havladı, ne de gümledi. Tuhaf bir tür gürültü çıkardı. Belki birinin kısaltılmamış bir sözlüğü masaya vurması kadar yüksek bir ses. Tetikçi, susturucu kullanıyordu.

İlk kurşun arabama isabet etti ve kaputun kavisinden sekti. Bir diğeri ben Peder Vincent ile boğuşurken başımın yanından geçti ve üçüncüsü de yanıma park edilmiş lüks bir spor otomobilin emniyet camını parçaladı.

Peder Vincent kekeleyerek, "Neler oluyor?" dedi.

"Kes sesini," diye hırladım. Silahlı adam hareket ediyor, ayaklarını betonun üzerinde sürüyerek arabamın etrafını

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

dolanıyordu. Adam yaklaşırken Kaplumbağa'nın ön farına uzandım ve elimle kaputu kapalı tutan teli yokladım. İp serbest kaldı ve kaput yukarı fırlarken bagaj bölmesine eriştim.

Başımı kaldırdığımda orta boy ve cüssede, otuzlarının ortasında, koyu renk pantolon ve ceket giymiş bir adamın küçük kalibreli, ucu imal edilmiş bir susturucu yüzünden ağırlaşmış bir tabancayı kaldırdığını gördüm. Ateş etti, ama bana nişan almaya zaman ayırmamıştı. Sadece altı metre mesafedeydi, ama ıskaladı.

Arabanın kaputundan pompalı tüfeği çıkardım ve hazneye bir mermi sürerken emniyetini çevirdim. Gözleri büyüyen silahlı adam kaçmak için döndü. Dönerken bana yeniden ateş ederek Kaplumbağa'nın ön farlarından birini kırdı ve geldiği yöne doğru uzaklaşırken benden yana ateş etmeyi sürdürdü.

Arabanın arkasında büzüldüm ve başımı aşağıda tutarak kaç el ateş ettiğini saymaya çalıştım. On bir ya da on ikinci elden sonra silah sessizliğe büründü. Pompalı tüfeği omzumda hazır tutarak ayağa kalktım ve namlunun üzerinden nişan aldım. Silahlı adam beton bir sütunun arkasına sindi ve koşmaya devam etti.

"Lanet olsun," diye söylendim. "Arabaya bin."

"Ama-" diye kekeledi Peder Vincent.

"Arabaya bin!" diye bağırdım. Doğruldum, kaputun üstündeki askı telini çevirip tekrar yerine oturttum ve arabaya atladım. Vincent yolcu tarafından girince pompalı tüfeği ona uzattım. "Tut şunu."

Gözleri fal taşı gibi açık olan peder silahı beceriksizce tutarken Kaplumbağa'nın kontağını çevirdim. Araba kükreyerek çalıştı. Şey, tam olarak kükreyerek değil. Bir Volkswagen Kaplumbağa kükremez. Ama homurdanma gibi bir ses çıkar-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

dı ve daha peder kapıyı kapamayı tamamlayamadan aracı vitese geçirdim.

Rampaları ve dönüşleri hızla geride bırakarak garajın çıkışına doğru yol aldım.

"Ne yapıyorsunuz?" diye sordu Peder Vincent.

"O bir mafya suikastçısı," dedim. "Çıkışı gözetliyorlardır."

Lastikleri gıcırdatarak garajın çıkışından önceki son köşeyi de döndük. Birinin nefes nefese haykırdığını duydum. Caddenin karşı tarafına park edilmiş bir arabanın içinden düşmanca görünen iki iri yarı adam iniyordu. Birinin elinde pompalı bir tüfek, diğerin elinde ağır hizmet tipi bir yarı otomatik silah, belki bir Desert Eagle vardı.

Pompalı tüfeği olan gangsteri tanımıyordum, ama Üç Numaralı Gangster kızıl saçlı, boyunsuz, ucuz takım elbiseli devasa bir adamdı –Chicago'nun suç imparatoru Centilmen Johnny Marcone'un sağ kolu ve infazcısı Cujo Hendricks.

Güvenlik çubuğunun etrafını dolaşabilmek için Kaplumbağa'yı garajın çıkışındaki kaldırıma çıkardım ve yolumun üzerindeki peyzajlanmış çalılıkları ezdim. Kaldırımın kenar taşlarının üzerinden caddeye sıçradım, direksiyon simidini sağa çevirdim ve gazı kökledim.

Arkama göz attığımda ilk silahlı adamın bir yangın çıkışı kapısında durduğunu ve susturuculu tabancayı bize doğrulttuğunu gördüm. Bir süre daha ateş etti, ama ancak susturucusu tükenmeye başladıktan sonraki birkaçını duyabildim. İyi bir atış yapması mümkün değildi, ama şansı yaver gitti ve arka pencerem içeriye doğru patladı. Yutkunup ilk köşeyi kırmızı ışığa aldırmadan döndüm, uzun bir TIR'la çarpışmaktan kıl payı kurtuldum ve hızlanarak uzaklaşmayı sürdürdüm.

İki blok sonra nabzım düşünmeme izin verecek kadar ya-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

vaşladı. Arabayı neredeyse hız sınırına inecek kadar yavaşlattım, bastırma büyüsü arabada değil de stüdyoda parçalandığı için şükrettim ve camımı açtım. Hendricks'in ve emrindeki tetikçilerin bizi izleyip izlemediğini anlamak için bir saniyeliğine başımı dışarı çıkardım, ama arkamızdan gelen kimse göremedim ve kanıt olmadığı halde izlenmediğimize kanaat getirdim.

Başımı içeri soktuğumda pompalı tüfeğin namlusunu çenemde buldum. Beti benzi atmış olan Peder Vincent alçak sesle İtalyanca bir şeyler mırıldanıyordu.

"Hey!" deyip silahın namlusunu öte yana ittim. "Dikkatli tut şunu. Beni öldürmek mi istiyorsun?" Elimi aşağı uzatıp emniyeti açtım. "Tüfeği aşağı indir. Bir devriye polisi bizi onunla görürse başımız belada demektir."

Peder Vincent yutkundu ve silahı gösterge panelinin altına indirmeye çalıştı. "Bu silah yasadışı mı?"

"Yasadışı çok güçlü bir sözcük," diye mırıldandım.

Peder Vincent yeniden yutkunarak, "Aman Tanrım," dedi. "O adamlar seni öldürmeye çalışıyorlardı."

"Mafya suikastçılarının işi odur," diye onayladım.

"Kim olduklarını nereden biliyorsun?"

"İlk adamın silahında susturucu vardı. Ucuz plastik bir şişe değil, maden ve cam içeren iyi bir susturucu hem de." Yeniden pencereden dışarıyı kontrol ettim. "Ayrıca küçük kalibreli bir silah kullanıyordu ve ancak iyice yaklaştıktan sonra ateş etmeye başladı."

"Bu neden önemli?"

Olay açık görünüyordu. Ellerim titredi –kendimi biraz güçsüz hissediyordum. "Çünkü bu, hafif kurşunlar kullandığı anlamına gelir. Sesten yavaş kurşunlar. Eğer silah ses ba-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

riyerini aşarsa susturuculu silahın bir anlamı kalmaz. Adam silahlı olduğumu gördüğünde kaçtı. Kaçarken siper aldı ve yardım çağırmaya gitti. O bir profesyonel."

Yine, "Aman Tanrım," dedi Peder Vincent. Biraz solgun görünüyordu.

"Artı, çıkışta bekleyen adamlardan birini tanıdım."

"Çıkışta birileri mi vardı?" dedi Peder Vincent.

"Evet. Marcone'un tetikçilerinden birkaçı." Parçalanmış arka pencereye göz atıp içimi çektim. "Lanet olsun. Peki, nereye gidiyoruz?"

Peder Vincent uyuşmuş bir sesle bana yolu tarif etti, ben de midemin ürpertisini ve ellerimin devam eden titremesini göz ardı etmeye çalışarak araba sürmeye konsantre oldum. Üzerime ateş edilmesini pek kaldıramam.

Hendricks. Lanet olası Marcone neden tetikçilerini peşime takmıştı? Marcone Chicago'nun kötü sokaklarının imparatoruydu, ama genellikle o tür şiddete başvurmazdı. Bunun iş için kötü olduğunu düşünürdü. Marcone ile aramızda bir mutabakat, ya da en azından birbirimizin önüne çıkmama yönünde bir anlaşma olduğunu sanıyordum. O halde neden böyle bir hamle yapmıştı ki?

Belki de şimdiden varlığını bilmediğim bir çizgiyi aşmıştım.

Sarsılmış Peder Vincent'a göz attım.

Henüz bana ne istediğini söylememişti, ama her neydiyse Vatikan'ın görevlilerinden birini gizlice ta Chicago'ya gelmeye sevk edecek kadar önemliydi. Belki de her şeye burnunu sokan bir büyücüyü öldürecek kadar da önemliydi.

Vay canına.

Çok acayip bir gün geçiriyordum doğrusu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ÜÇ

Peder Vincent'ın tarifiyle O'Hare'in biraz kuzeyinde kalan bir motele ulaştık. Burası, sıra sıra kapıları park alanına bakan ucuz ama temiz bir ulusal zincirdi. Caddeden ayrıldım ve kaşlarımı çatarak motelin arkasını dolaştım. Burası Vincent gibi birinin kalacağı türden bir yere benzemiyordu. Rahip neredeyse daha ben el frenini çekmeden arabadan indi, aceleyle en yakın kapıya gitti ve kilidi açıp mümkün olduğu kadar hızla içeri daldı.

Onu izledim. Vincent kapıyı arkamızdan kapadı, kilitledi, sonra elleri titreyerek panjurları kapadı. Başıyla odanın küçük masasını işaret etti ve, "Lütfen oturun," dedi.

Oturup ayaklarımı uzattım. Peder Vincent sade şifonyerdeki bir çekmeceyi açtı ve geniş bir lastik bantın kapalı tuttuğu bir dosya klasörü çıkardı. Karşıma oturdu, lastik bantı çıkardı ve, "Kilise çalınmış bir eşyanın kurtarılmasıyla ilgileniyor," dedi.

Omuz silkip, "Polise göre bir iş gibi duruyor," dedim.

"Bir soruşturma başlatıldı ve emniyet müdürlüğüyle tam bir işbirliği içindeyim. Fakat... Nazikçe nasıl söylesem..." Kaşlarını çattı. "Tarih iyi bir öğretmendir."

"Polise güvenmiyorsunuz," dedim. "Anladım."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Yüzünü ekşitti. "Sorun sadece geçmişte bazı durumlarda Chicago polisiyle yeraltı dünyasının çeşitli isimlerinin ilişki kurmuş olması."

"Artık o büyük ölçüde filmlerde kaldı, peder. Duymamış olabilirsiniz, ama bütün o Al Capone olayları sona ereli epey oldu."

"Belki öyledir," dedi. "Belki de değildir. Ben sadece çalınmış eşyayı bulmak için elimden gelen her şeyi yapmaya çalışıyorum. Bu bağımsız ve ihtiyatlı bir araştırmacıyı tutmayı da içeriyor."

Aha. Demek polise güvenmiyor ve el altından benimle çalışmak istiyordu. Gerçekte kaldığı yerde değil ucuz bir motelde görüşüyor olmamız o yüzdendi. "Sizin için bulmamı istediğiniz şey nedir?"

"Bir hatıra," dedi.

"Ne?"

"Bir eser, Bay Dresden. Yüzyıllardır Kilise'nin elinde olan bir antika."

"Ah, şu mesele," dedim.

"Evet. Eşya hassas ve çok eski ve uygun biçimde korunmadığına inanıyoruz. Onu mümkün olduğu kadar çabuk bulmak zorundayız."

"Ne oldu ona?"

"Üç gün önce çalındı."

"Kimden?"

"Kuzey İtalya'daki Vaftizci Aziz John Katedrali'nden."

"Oldukça uzakmış."

"Eşyanın satılmak üzere buraya, Chicago'ya getirildiğine inanıyoruz."

"Neden?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Klasörden yirmiye yirmi altı santimlik parlak bir siyah beyaz fotoğraf alıp bana uzattı. Fotoğrafta arnavut kaldırımı taşlarının üzerinde yatan oldukça kötü durumdaki bir ceset vardı. Kan taşların arasındaki boşluklara akmış, cesedin etrafındaki zeminde de biraz birikmişti. Sanırım ceset bir erkeğe aitti, ama kesin olarak anlamak güçtü. Her kimdiyse yüzü ve boynu boydan boya şeritlere ayrılmıştı –keskin, düzgün, düz kesikler. Profesyonel bir bıçakçının işi. Öğğ.

"Bu adam Gaston LaRouche. Kendine Kilise Fareleri adını veren organize bir hırsızlar çetesinin lideriydi. Çete mabetleri ve katedralleri soymakta uzmandı. Soygundan sonraki gün küçük bir havaalanının yakınlarında ölü bulundu. Evrak çantasında sahte Amerikan kimlik belgeleri ve onu oraya götürecek uçak biletleri vardı."

"Ama meçhul eşya yoktu."

"Kesinlikle." Peder Vincent iki fotoğraf daha çıkardı. Bunlar da siyah-beyazdı, ama daha kaba görünüyorlardı, birkaç kez büyütülmüşler gibi. Her ikisinde de ortalama boy ve cüsse de, siyah saçlı, güneş gözlüğü takmış kadınlar vardı.

"Güvenlik fotoğrafları mı?" diye sordum.

Başıyla onayladı. "İnterpol. Anna Valmont ve Francisca Garcia. LaRouche'ye hırsızlıkta yardım ettiklerine, sonra onu öldürüp ülkeden ayrıldıklarına inanıyoruz. İnterpol Valmont'un buradaki havalimanında görüldüğüne dair bir ihbar aldı."

"Satın alanın kim olduğunu biliyor musunuz?"

Vincent başını iki yana salladı. "Hayır. Ama vaka bu. Geri kalan Kilise Fareleri'ni bulmanızı ve eseri geri getirmenizi istiyorum."

Kaşlarımı çatarak fotoğraflara baktım. "Evet. Onlar da bunu yapmanızı istiyorlar."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Vincent gözlerini kırptı. "Ne demek istiyorsunuz?"

Sabırsız bir şekilde başımı iki yana salladım. "Birileri. Şu fotoğrafa bakın. LaRouche orada öldürülmemiş."

Vincent kaşlarını çattı. "Neden öyle diyorsunuz?"

"Yeterince kan yok. Delik deşik edilip kan kaybından ölmüş insanlar gördüm. Her tarafları lanet olasıca kanla kaplanır." Duraksadım, sonra, "Ağzımı bozduğum için kusura bakmayın," dedim.

Peder Vincent haç çıkardı. "Neden cesedi orada bulunmuş ki?"

Omuz silktim. "Onu bir profesyonel öldürmüş. Kesiklere bakın. Metodikler. Büyük olasılıkla ya baygındı ya da uyuşturulmuştu, çünkü bir adamın yüzüne bıçak götürdüğünüzde onu sabit tutmak pek kolay değildir."

Peder Vincent bir elini midesine bastırdı. "Ah."

"Yani burada bir yerde bir caddenin ortasında bulunmuş, boynunda 'Mallar Chicago'da' yazılı bir tabela olan bir ceset var. Birileri ya inanılmayacak kadar aptaldı, ya da sizi buraya getirmeye çalışıyordu. Bu profesyonel bir cinayet. Birileri bu cesedin bir ipucu olmasını istiyordu."

"Ama kim böyle bir şey yapabilir ki?"

Omuz silktim. "Muhtemelen bunu öğrenmek iyi olur. Elinizde bu iki kadının daha düzgün resimleri var mı?"

Başını iki yana salladı. "Hayır. Ve hiç tutuklanmamışlar. Sabıka kayıtları yok."

"O halde yaptıkları işte iyiler." Fotoğrafları aldım. Kâğıt klipsiyle fotoğrafların arkasına tutturulmuş küçük dosyalarda bilinen takma isimleri, konumları listeleniyordu, ama aman aman faydalı bir bilgi yoktu. "Bu iş kolay hallolmayacak."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Harcanan emeğe değen işler nadiren çabuk hallolur. Benden ne istiyorsunuz, Bay Dresden?"

"Bir avans," dedim. "Bin dolar yeterli olacaktır. Ve bu eserin bir tarifine ihtiyacım var. Ne kadar ayrıntılı olursa o kadar iyi."

Peder Vincent soğukkanlılıkla başını eğdi ve cebinden sade, çelik bir para kutusu çıkardı. On tane Benjamin Franklin portresi sayıp bana uzattı. "Eser dikdörtgen bir bez şeridi, dört metre otuz dört santim uzunluğunda, bir metre dokuz santim genişliğinde, üçe birlik balıksırtı desenli bir kumaştan elde dokunmuş. Kumaşın üzerinde birçok yama ve leke var ve-"

Kaşlarımı çatarak elimi kaldırdım. "Bir dakika bekleyin. Bu eser nereden çalındı demiştiniz?"

"Vaftizci Aziz John Katedrali," dedi Peder Vincent.

"Kuzey İtalya'da," dedim.

Başıyla onayladı.

"Tam olarak Torino'da," dedim.

Ketum bir ifadeyle yeniden başıyla onayladı.

"Biri kahrolası Torino Kefeni'ni mi çaldı?" diye sordum.

"Evet."

Sandalyemde arkama yaslanarak yeniden fotoğraflara göz attım. Bu işleri değiştiriyordu. Hem de çok değiştiriyordu.

Kefen. Aramitheali Yusuf'un Çarmıha Gerilme'den sonra İsa'nın bedenini sarmak için kullandığı rivayet edilen kefen. Büyük harflerle. İsa'nın dirilirken sarındığı, görüntüsünün, kanının üzerine işlediği söylenen kumaş.

"Vay canına," dedim.

"Kefen hakkında ne biliyorsunuz, Bay Dresden?"

"Fazla bir şey değil. İsa'nın kefeni. Yetmişlerde üzerinde

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

bazı testler yaptılar ve kimse örtünün sahteliğini kesin olarak ispatlayamadı. Birkaç yıl önce katedralde yangın çıktığında yanmasına ramak kaldı. İyileştirme güçleri olduğuna ya da hâlâ iki meleğin onunla ilgilendiğine dair hikâyeler vardır. Şu anda hatırlayamadığım başkaları da var."

Peder Vincent ellerini masaya koydu ve bana doğru eğildi. "Bay Dresden. Kefen belki de Kilise'nin elindeki en hayati eserdir. İmanın önemli bir simgesidir ve ona inanan birçok insan vardır. Ayrıca politik olarak da önemlidir. Onun uygun olan en kısa zamanda tekrar Kilise'nin eline geçmesi kesinlikle yaşamsal bir önem taşıyor."

Ona bir saniyeliğine bakakaldım ve sözcüklerimi dikkatle seçmeye çalıştım. "Size Kefenin *büyü bakımından* da, şey, önemli olmasının çok muhtemel olduğunu söylesem gücenir misiniz?"

Vincent dudaklarını birbirine bastırdı. "O eser hakkında yanılsamalarım yok, Bay Dresden. O bir bez parçası, sihirli hah değil. Değerini sadece tarihi ve simgesel öneminden alıyor."

"Hı-hı," dedim. Lanet olsun, büyü gücünün büyük bölümü de oradan gelirdi zaten. Kefen eskiydi, benzersiz olarak görülüyordu ve insanlar ona inanıyorlardı. Bu bile tek başına ona bir çeşit güç vermek için yeterli olabilirdi.

"Bazıları başka türlüsüne inanıyor olabilirler."

"Elbette," diye kabul etti. "İşte bu yüzden yerel okült hakkında bildikleriniz paha biçilmez olabilir."

Başımla onaylayarak düşündüm. Bu tamamen dünyevi bir şey olabilirdi. Biri küflü, eski bir bez parçasını büyülü bir yatak çarşafı olduğuna inanan kaçığın tekine satmak için çalmış olabilirdi. Belki de Kefen bir simgeden, antikadan, tarihi bir

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Pop-Tart'tan ibaretti –fiyakalı, ama nihayetinde önemsiz bir şeydi.

Tabii ki Kefen'in gerçek olması ihtimali de vardı. Belki de *gerçekten* Tanrı'nm Oğlu ölümden geri getirildiğinde onunla temas etmişti. O düşünceyi bir kenara ittim.

Neden ya da nasıl olursa olsun, eğer Kefen büyü bakımından özel bir şeyse bu her şeyi tamamen değiştirebilir –ve daha kirli hale getirebilirdi. Kefen'i alıp kaçabilecek bütün tuhaf, karanlık veya fena güçler arasında bir tanesinin bile onunla neşe verici şeyler yapacağını sanmıyordum. Türlü türlü doğaüstü baskı odakları oyunun içinde olabilirdi.

O olasılık göz ardı edildiğinde bile Kefen'in peşindeki ölümlüler de yeterince ölümcüldü. John Marcone ve Chicago polisi şimdiden olayın içinde olabilirdi –muhtemelen İnterpol ve FBI da öyle. Doğaüstü güçleri olmadığı halde, konu kayıp insanları bulmaya geldiğinde polisler işlerinde son derece iyiydiler. Birkaç gün içinde hırsızların yerini bulup Kefen'i kurtarmaları işten bile değildi.

Gözlerimi fotoğraflardan paraya çevirdim ve Peder Vincent'm vereceği güzel, dolgun bir ücretle faturalarımdan kaç tanesini ödeyebileceğimi düşündüm. Şansım yaver giderse bunu yapmak için kendimi tehlikeye bile atmam gerekmezdi.

Tabii.

Buna inanıyordum.

Parayı cebime koydum. Sonra fotoğrafları da aldım. "Sizinle nasıl irtibat kurabilirim?"

Peder Vincent motelin antetli kağıdına bir telefon numarası yazıp bana uzattı. "İşte. Şehirdeyken bu çağrı yanıtlama hizmetini kullanacağım."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Pekâlâ. Size somut bir şey vaat edemem, ama elimden geleni yapacağım."

Peder Vincent ayağa kalktı ve, "Teşekkür ederim, Bay Dresden. Peder Forthill sizi çok methetti," dedi.

"Örnek bir insandır," diye onaylayıp doğruldum.

"Müsaadenizle gitmem gereken randevular var."

"Elbette. Benimle konuşmanız gerekirse işte kartım."

Ona bir kartvizit verdim, tokalaştım ve çıktım. Kaplumbağa'ya vardığımda bagajı açtım, pompalı tüfeğin mermisini mermi yatağından çıkardım, emniyetin açık olduğundan emin oldum ve tüfeği tekrar bagaja koydum. Sonra ön kolumdan biraz daha uzun, bütün yüzeyine büyümü çok daha hassas biçimde odaklamama yardımcı olan rünler ve mühürler kazınmış bir tahta parçası çıkardım. Takım ceketimi silahın üstüne attım ve cebimden, üzerinden bir düzine ufacık, ortaçağ tarzı kalkan sarkan gümüş bir bilezik çıkardım. Onu sol koluma taktım, sağ elime gümüş bir yüzük geçirdim, sonra patlatma çubuğumu aldım ve arabaya girip yanımdaki koltuğa koydum.

Başımda yeni vaka, mafya suikastçısı ve Dük Ortega'nın meydan okuması varken büyülü zımbırtılarımdan yoksun halde gafil avlanmayacağımdan kesinlikle emin olmak istiyordum.

Kaplumbağa'yı eve, daireme sürdüm. Dev, gıcırtılı, eski bir pansiyon evinin bodrum katı dairesinde kirada otururum. Geri döndüğümde saat gece yarısını geçmişti ve Şubat sonu göğünde yere düştüğü anda eriyen tek tük ıslak kar taneleri vardı. *The Larry Fowler Show*'un, sonra da mafya tetikçilerinin saldırısının yarattığı adrenalin hücumu sona ermiş, yerini ağrı, bitkinlik ve endişeye bırakmıştı. Hemen yatmaya, sonra

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

erkenden kalkıp Vincent'ın vakası üzerinde çalışmaya kararlı halde arabadan çıktım.

Aniden soğuk, dalgalanan bir enerji hissedip daireme inen merdivende bir çift bastırılmış ayak sesi duyunca fikrim değişti.

Patlatma çubuğumu çektim ve sol bileğimdeki kalkan bileziği hazırladım, ama daha merdivene adım atamadan iki siluet uçarak kapımdan yukarı yükseldi ve çakıllı park yerinin yanındaki yarı yarıya donmuş zemine sert bir şekilde indi. Yuvarlanarak mücadele ettiler, sonunda gölgeli siluetlerden biri üzerindeki siluetin altına bir ayağını koydu ve itti.

İkinci siluet havada altı metre uçtu, bir gümbürtüyle yere düştü, öksürüp ciğerindeki havayı çıkardı ve koşarak kaçtı.

Kalkanımı hazır ederek kalan davetsiz misafirin doğrulmasına fırsat bırakmadan öne adım attım. Patlatma çubuğuma bir irade çabası aktararak üzerindeki rünleri kızıl bir ışıkla aydınlattım. Çubuğun ucunda yol ışığı kadar parlak bir ışık kaynaştı, ama saldırıyı devam ettirerek öne adım attım ve patlatma çubuğunun ucunu yerdeki davetsiz misafire doğrulttum. "Tek bir hareket yaparsan seni kızartırım."

Kızıl ışık bir kadının üzerine düştü.

Kot pantolon, siyah bir deri ceket, beyaz bir tişört ve eldiven giymişti. Uzun, gece yarısı göğü renkli saçını atkuyruğu yapmıştı. Koyu, eğik gözleri uzun kirpiklerinin altından alev alev yanarak bana baktı. Güzel yüzünde ihtiyatlı bir eğlenti ifadesi vardı.

Kalbim ani bir acı ve heyecanla gümledi.

Susan cızırdayan patlatma çubuğunun üzerinden yüzüme gözlerini dikerek, "Eh," dedi, "Eski bir yangının külünün yeniden tutuşması deyimini duymuştum, ama bu gülünç."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

DÖRT

Susan.

Yerdeki eski sevgilime bakarken beynim en az bir on saniye kilitlendi. Saçının, sürdüğü hafif parfümün kokusunu, onlara karışan ceketinin yeni deri kokusunu ve bir başka yeni kokuyu –belki yeni bir sabun– alabiliyordum. Koyu gözleriyle kuşkulu ve tedirgin bir şekilde bana baktı. Ağzının kenarındaki küçük bir kesikte patlatma çubuğunun ateşinin kızıl ışığında siyah görünen kan damlaları boncuk boncuk parlıyordu.

Susan alçak ve sabit bir sesle, "Harry," dedi. "Harry. Beni korkutuyorsun."

Silkinip hayretimi üzerimden attım ve patlatma çubuğunu indirdim. Yanına gittim ve, "Yıldızlar ve taşlar adına adına, Susan. İyi misin?" dedim.

Uzattığım elimi tutup kolayca ayağa kalktı. Parmakları son derece sıcaktı ve cildinden kış buharı tutamları yükseliyordu. "Çürüklerim var," dedi. "Önemli değil."

"O kimdi?"

Susan saldırganın kaçtığı yöne bakıp başını salladı. "Kırmızı Meclis'tendi. Yüzünü göremedim."

Gözlerimi kırparak ona baktım. "Bir vampiri mi def ettin? Tek başına?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bana yarı yorgunlukla, yarı keyif hissiyle gülümsedi. Hâlâ elini elimden çekmemişti. "Bir süredir spor yapıyorum."

Biraz daha etrafa bakındım ve duyularımla uzanarak Kırmızıların çevresinde dolanan rahatsız edici enerjinin izlerini tespit etmeye çalıştım. Hiçbir şey yoktu. "Gitmiş," dedim. "Ama burada kalmamalıyız."

"O halde içeri geçelim mi?"

Kabul edecektim ki duraksadım. İçim korkunç bir şüpheyle doldu. Elini bıraktım ve bir adım geriledim.

Kaşlarının arasında bir çizgi belirdi. "Harry?"

"Zor bir yıl oldu," dedim. "Konuşmak istiyorum, ama seni içeri davet etmeyeceğim."

Susan'ın ifadesi anlayış ve acıyla titredi. Kollarını midesinin üzerinde kavuşturup başını eğdi. "Elbette. Anlıyorum. Ayrıca dikkatli olmakta haklısın."

Bir adım daha geriye gittim ve takviye edilmiş çelikten kapıma doğru yürümeye başladım. Bir metre kadar uzağımda ve yanımda, onu görebileceğim şekilde yürüdü. Merdiveni indim ve kapının kilidini açtım. Sonra evimin üzerine örttüğüm, bir arada kara mayınlarıyla hırsız alarmının büyüsel eşdeğerini oluşturan koruyucu büyülerimi bir irade çabasıyla geçici olarak devre dışı bıraktım.

İçeri girdim, kapının yanındaki duvarda duran şamdana göz attım ve, "*Flickum bicus*," diye mırıldandım. Ufacık bir enerji dalgasının dışıma aktığını hissettim, sonra mum titreyerek canlandı ve dairemi loş, yumuşak, turuncu renkli bir ışıkla aydınlattı.

Dairem temelde iki odacığı olan bir mağaradır. Büyük olanı yaşam alanımdır. Duvarların çoğu kitap raflarıyla kaplıdır, onların olmadığı yerlere de bir çift goblen ve *Star Wars* filmi-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

nin orijinal bir posteri asılıdır. Bütün zemine kilimler sermiştim. Bunlar el yapımı Navajo kilimlerinden tutun da Elvis'in yüzünün altmış santim çapında bir resmini içeren siyah alanlı bir kilime kadar uzanıyordu. Sanırım bazı insanlar derme çatma zemin kaplamaları koleksiyonuma da tıpkı Kaplumbağa gibi eklektik diyeceklerdir. Bense onları donduracak kadar soğuk taş zemin dışında üzerinde yürünecek bir şey olarak görüyordum.

Mobilyalarım da neredeyse aynıdır. Çoğunu elden düşme almıştım. Hiçbiri birbirine uymaz, ama hepsi üzerine yayıldığımda rahat ettirir ve ışıklarım da uyumsuzluğu göz ardı etmeme yetecek kadar loştur. Küçük bir girintide bir lavabo, bir buz kutusu ve bir de yiyecek kileri bulunuyordu. Bir duvarda şömine vardı. İçindeki odunun tamamı yanıp siyah ve griye dönmüştü, ama külün altında hâlâ kor olduğunu biliyordum. Bir kapı küçücük yatak odama ve dairenin küçük banyosuna açılıyordu. Daire tümüyle pejmürde olabilirdi, ama çok düzenli ve temizdi.

Patlatma çubuğumu yere indirmeden yüzümü Susan'a döndüm. Doğaüstü yaratıklar meşru sakinleri onları içeri davet etmediği sürece bir evin eşiğinden rahatça geçemezlerdi. Bir sürü fena yaratık sahte bir yüze bürünebilirdi ve içlerinden birinin Susan'mış gibi yaparak bana yaklaşmaya karar vermesi ihtimal dışı değildi.

Bir doğaüstü yaratık içeri davet edilmeden bir eşiği aşmakta çok zorlanırdı. Eğer o Susan değil de bir çeşit şekil değiştiriciyse, ya da Tanrı korusun, Susan tamamen vampire dönüştüyse içeri giremeyecekti. Eğer gerçek Susan ise bir sorun yaşamayacaktı. Ya da en azından eşik ona zarar vermeyecekti. Eski erkek arkadaşının paranoyakça şüphelere kapılması

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

farklı türde bir hasara yol açabilirdi.

Öte yandan, bir savaş devam ediyordu ve Susan muhtemelen kendi ihmalim yüzünden öldüğümü haber alırsa çok mutlu olmazdı. Kanımın emilmesindense emin olmayı yeğ tutardım.

Susan kapıda duraklamadı. İçeri adım attı, döndü, onu kapayıp kilitledi ve, "Oldu mu?" diye sordu.

Olmuştu. Rahatlama ve beraberinde ani, çıplak bir duygu patlaması içimde kükredi. Bu günlerce süren ızdırabn ardından uyanıp acının yok olduğunu fark etmek gibiydi. Önceden sadece acının olduğu yerde ansızın hiçlik kaldı ve başka duygular bu ani boşluğu doldurmak için akın etti. Bir kere heyecan, beklentiye eşlik eden o ürkek ergen tedirginliği vardı. Ilık duygularla, zevkle ve mutlulukla dolu bir dalga neşeli bir çıtırtıyla yuvarlandı.

Ve onların gölgesinde daha karanlık, ama aynı derecede hayat dolu birkaç şey daha vardı. Susan'ın kokusundan, yüzüne, siyah saçına yeniden bakmaktan gelen katıksız, şehvani zevk. Cildini ellerimin altında hissetmeye, vücudunu bana bastırdığını hissetmeye ihtiyacım vardı.

Bu basit bir ihtiyaçtan daha öteydi –açlıktı. Artık önümde durduğu için ona, onun tamamına, yiyeceğe, suya veya havaya ihtiyaç duyduğum kadar, belki daha da fazla ihtiyacım vardı. Ona orada olmasının benim için ne anlama geldiğini söylemek, göstermek istiyordum. Ama asla sözlü olarak kendimi ifade etmekte çok iyi olmamıştım.

Susan yeniden kendi etrafında döndüğünde kendimi ona bastırmıştım bile. Alçak bir şaşkınlık haykırışı koyuverdi, ama nazikçe üzerine eğilerek omuzlarını kapıya bastırdım.

Ağzımı onunkine yaklaştırdım. Dudakları yumuşak, tatlı

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ve sıcacıktı. Bir saniyeliğine katılaştı, ardından küçük bir ses çıkardı ve kollarını boynuma ve omzuma dolayarak öpüşüme karşılık verdi. Onu, bedeninin ince, aşırı sıcak gücünü ve yumuşaklığını hissedebiliyordum. Açlığımla beraber öpüşüm de derinleşti ve dilim onun diline dokunarak hafifçe didikledi. O da benim kadar tutkuyla karşılık verdi. Dudakları neredeyse çaresiz gibiydi ve alçak iniltiler ağzından çıkıp benimkine yayılıyordu. Biraz başım dönmeye ve kafam karışmaya başladı ve bir parçamın beni buna karşı uyarmasına rağmen kendimi ona daha da fazla bastırdım.

Bir elimi kalçasının üzerine, ceketinin altına kaydırdım ve giydiği tişörtün altına sokarak belinin çıplak hoşluğuna doladım. Onu sertçe kendime çektim, o da sıcak ve hızlı nefesler alarak karşılık verdi. Bir ayağını kaldırıp benimkine bastırdı, biraz baldırımın etrafına doladı ve beni daha yakma çekti. Ağzımı boğazına indirip dilimle cildini tattım, o da karşımda kavis çizerek cildinin daha fazlasını ortaya çıkardı. Öpücüklerimle bir çizgi çizerek kulağına ilerledim. Hafifçe ısırıyor, vücudunda ürperti dolu şok dalgaları yayıyordum. Karşımda titriyor, boğazından gittikçe derinleşen ihtiyacını belli eden alçak sesler çıkıyordu. Yeniden arzu dolu dudaklarını buldum, o da parmaklarını saçıma bastırarak beni daha sertçe kendine çekti.

Baş dönmem arttı. Bir çeşit tutarlı düşünce ön beynim üzerinden hızlı bir uçuş yaptı. Onu dikkate almak için çabaladım, ama öpücük bunu imkânsız hale getiriyordu. Şehvet ve ihtiyaç muhakeme yeteneğimi katletmişti.

Ani, çığlıklı bir tıslama duyunca irkildim. Susan'dan uzaklaşıp çılgınca etrafa bakındım.

Kesik kuyruklu, yara izleriyle kaplı erkek kedim Mister

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

şöminenin önündeki taşlara sıçramış, ışıldayan yeşil gözlerini iyice açmış ve Susan'a sabitlemişti. Mister yaklaşık on üç buçuk kilo ağırlığındadır ve on üç buçuk kiloluk bir kedi tam anlamıyla inanılmaz bir ses çıkarabilir.

Susan ürperdi ve avucunu göğsüme bastırarak yüzünü öte yana çevirdi. Israrcı değil nazik bir şekilde beni itti. Dudaklarım yeniden onunkilerle birleşmek için yanıyordu, ama gözlerimi kapatıp yavaş, titrek nefesler aldım. Ardından geriye çekildim. Ateşi yeniden canlandırmak istemiştim –*o* ateşi değil, gerçek ateşi– ama oda çılgınca dönüyordu. Sendeleyerek rahat bir koltuğa kendimi zor attım.

Mister cüssesinden hiç beklenmeyecek bir zarafetle kucağıma atladı ve bir mırıltı çıkararak yüzünü göğsüme sürttü. Bir elimi zorlukla kaldırarak onu sevmeye başladım ve birkaç dakika sonra odanın dönmesi durdu.

"Ne oldu öyle?" diye mırıldandım.

Susan gölgelerden çıktı ve mum ışığıyla aydınlanan odayı kat ederek şömine maşasını aldı. Külleri karıştırarak ışıldayan turuncu-kırmızı bir köz buldu, sonra şöminenin yanındaki eski demir kovadan aldığı odunları ateşe atmaya başladı. "Seni hissedebiliyordum," dedi bir dakika sonra. "Etkisine girdiğini hissedebiliyordum. Bu..." Ürperdi. "Çok hoştu."

Hem de nasıl. Bahse varım arada bütün o giysiler olmasaydı daha da hoş olacaktı. Yüksek sesle sadece, "Etkisine mi?" dedim.

Omzunun üstünden anlaşılması zor bir ifadeyle bana baktı. "Zehir," dedi alçak sesle. "Ona Öpücük adını veriyorlar."

"Sanırım onları suçlayamam. Kulağa 'narkotik salya'ya göre daha romantik geliyor." İçimdeki bazı kısımlar anlamsız sohbetin kesilmesi ve giysilerin zemine fırlatılmasına yol

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

açacak herhangi bir düşünce dizisine derhal devam edilmesi için lobi yapıyordu. Onları dikkate almadım. "Hatırlıyorum. Sen... Gitmeden önce öpüştüğümüzde de olmuştu. Hayal ettiğimi sanmıştım."

Susan başını iki yana salladı, şöminenin önündeki taşlara oturup sırtını dikleştirdi ve ellerini sakince kucağında kavuşturdu. Ateş büyümeye, yeni odunlara sıçramaya başladı ve ışığı altın parmaklarla Susan'ın çevresinde bükülse de yüzünü gölgelerde saklı bıraktı. "Hayır. Bianca'nın bana yaptığı şey beni şimdiden bazı bakımlardan değiştirdi. Fiziksel olarak. Artık daha güçlüyüm. Duyularım daha keskin. Bir de..." Durakladı.

"Öpücüğün var," diye mırıldandım. Dudaklarım o sözcükten pek hoşlanmadı. Gerçeğinden çok daha fazla hoşlanıyorlardı. Onları da dikkate almadım.

"Evet," dedi. "Onların yapabildiği gibi değil. Daha az. Ama yine de var."

Elimle yüzümü sildim. "Neye ihtiyacım var, biliyor musun?" Ya çıplak, kıvranan, arzu dolu bir Susan ya da bir sıvı azot duşu. "Bir biraya. Sen de ister misin?"

"Almayayım," dedi. "Şu anda engellerimi kaldırmanın sağlıklı olacağını düşünmüyorum."

Başımla onayladım, ayağa kalktım ve buz kutuma yürüdüm. O gerçek bir buz kutusudur, hani şu Freonla değil hakiki buzla çalışanlardan. Mac'in evinde mayaladığı koyu kahverengi şişe içindeki ale'dan bir tane alıp açtım ve büyük bir yudum aldım. Mac birasını soğuk içtiğimi bilse dehşete kapılırdı, zira o eski dünya tarzı birasıyla gurur duyardı, ama ben soğuk içmek istediğim zamanlar için hep buz kutusunda birkaç şişe tutardım. Ne diyebilirim ki? Ben cahil, barbar bir

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Amerikan büyücüsüyüm. Biranın yarısını filan içtim, sonra soğuk şişeyi alnıma dayadım.

"Eh," dedim. "Sanırım bunun için gelmedin, şey..."

"Giysilerini parçalayıp seni edepsizce kullanmak için?" dedi Susan. Sesi yine soğukkanlı geliyordu, ama alttan alta açlığının tonunu hissedebiliyordum. Bundan rahatsız mı olmam, yoksa yüreklenmem mi gerektiğinden emin değildim. "Hayır, Harry. Bu... Bu seninle yapmayı göze alabileceğim bir şey değil. Her ikimiz de ne kadar çok isterse istesin."

"Neden?" diye sordum. Nedenini zaten biliyordum, ama sözcükler onları durduramadan beynimden ağzıma sıçradı. Şüpheyle biraya baktım.

"Kontrolü kaybetmek istemiyorum," dedi Susan. "Asla. Hiç kimseyle. Ama özellikle de seninle." Sadece ateşin çıtırtısının duyulduğu bir sessizlik oldu. "Harry, seni incitmek beni öldürür."

Daha önemlisi, diye düşündüm, *muhtemelen beni de öldürür. Kendini değil onu düşün, Harry. Aklını başına topla. Yalnızca bir öpücüktü. Bırak gitsin.*

O gece ağzımla yaptığım diğer şeylerin yarısı kadar bile hoş olmayan biramın kalanını içtim. Buz kutusunu kontrol ettim ve Susan'a, "Kola ister misin?" diye sordum.

Başıyla onaylayarak etrafa bakındı. Bakışı ondan aldığım kartı ve üç posta kartını, bir de geri çevirdiği zarif, küçük yüzüğü içeren küçük, gri mücevher kutusunu tuttuğum şömine rafımda durakladı. "Burada artık başka biri mi yaşıyor?"

"Hayır." İki kutu kola çıkardım ve birini ona uzattım. Kutuyu parmaklarıma dokunmadan aldı. "Neden sordun?"

"Daire çok iyi görünüyor," dedi. "Giysilerin de kumaş yumuşatıcı kokuyor. Sen hayatında hiç kumaş yumuşatıcı kullanmamışsındır."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Ah, onu diyorsun." Perilerin ev işlerinizi yaptığını insanlara söyleyemezsiniz, yoksa tepeleri atar ve giderler. "Bir çeşit temizlik hizmeti alıyorum."

"Duyduğuma göre kendin temizlik yapamayacak kadar meşgulmüşsün," dedi Susan.

"Sadece hayatımı kazanıyorum."

Susan gülümsedi. "Dünyayı bir tür kıyametten kurtarmışsın diye duydum. Doğru mu?"

İçeceğimle oynadım. "Bir nevi."

Susan güldü. "Nasıl dünyayı bir nevi kurtarıyorsun?"

"Sadece Greenpeace tarzında kurtardım. Eğer başarısız olsaydım tarihe geçecek kadar kötü bir fırtına olabilirdi, ama otuz-kırk yıl boyunca kimsenin asıl hasarı fark edeceğini sanmıyorum –iklim değişikliği zaman alır."

"Kulağa korkutucu geliyor," dedi Susan.

Omuz silktim. "Büyük ölçüde kendi postumu kurtarmaya çalışıyordum. Dünya da yanında hediye geldi. Belki de kinikleşiyorumdur. Başardığım tek şeyin perilerin dünyanın içine etmesini önleyip kendimizin etmesine imkân tanımak olduğundan şüpheleniyorum."

Yeniden sandalyeye oturdum. Kolalarımızı açtık ve bir süre sessizce içtik. Bir süre sonra kalbim gürültüyle atmayı kesti.

"Seni özlüyorum," dedim sonunda. "Editörün de öyle. İki hafta önce beni aradı. Yazı göndermeyi bıraktığını söyledi."

Susan onayladı. "Buraya gelmemin sebebi o. Ona bir mektup ya da telefondan daha fazlasını borçluyum."

"İşi bırakıyor musun?" diye sordum.

Başıyla onayladı.

"Başka bir şey mi buldun?"

"Bir nevi," dedi. Bir eliyle saçını yüzünden geriye attı. "Şu anda sana her şeyi anlatamam."

Kaşlarımı çattım. Susan onu tanıdığım zaman boyunca hep gerçeği keşfetme ve diğer insanlarla paylaşma tutkusundan güç almıştı. *Arcane*'deki işini gördüğü şeylerin –ne kadar çılgınca görünürlerse görünsünler– gerçek olduğunu inkâr etmeyi inatla reddetmesi sayesinde kazanmıştı. O meseleleri, tuhaf ve doğaötesi olsalar bile anında göz ardı etmek yerine durup düşünen nadir insanlardan biriydi. *Arcane*'de çalışmaya o sayede başlamıştı. Benimle tanışması da o sayede olmuştu.

"İyi misin?" diye sordum. "Başın belada mı?"

"Göreceli olarak hayır," dedi. "Ama seninki belada. Buraya gelmemin sebebi o, Harry."

"Ne demek istiyorsun?"

"Seni uyarmak için geldim. Kırmızı Meclis-"

"Paolo Ortega'yı bana meydan okuması için gönderdi. Biliyorum."

İçini çekti. "Ama nasıl bir belaya bulaştığını bilmiyorsun. Harry, Ortega o Meclis'in en tehlikeli soylularından biri. O bir savaş lordu. Savaş başladığından beri Beyaz Konsey'in Güney Amerika'daki Bekçilerinden yarım düzinesini öldürdü. Ayrıca geçen yıl Archangel'a yapılan saldırıyı planlayan ve gerçekleştiren de o."

Bunu duyunca yerimde doğruldum ve kan yüzümden çekildi. "Onu nereden biliyorsun?"

"Ben bir araştırmacı muhabirim, Harry. Araştırdım."

Kola kutusuyla oynayarak kaşlarımı çattım. "Yine de buraya gelip düello istedi. Adil bir savaş. Eğer ciddiyse onun karşısına çıkacağım."

"Bilmen gereken başka şeyler de var," dedi Susan.

"Ne gibi?"

"Ortega'nın savaş hakkındaki görüşü Kırmızı Meclis'te en rağbet gören görüş değil. Üst tabakadaki vampirlerin birkaçı onun düşüncesini destekliyor. Ama büyük bölümü sürekli bol bol kan dökülmesi fikrinden hoşlanıyor. Ayrıca Beyaz Konsey'in kökünü kazımayı hedefleyen bir savaş fikrinden de hoşlanıyorlar. Eğer büyücülerin kesin olarak sonunu getirirlerse gelecekte göze batmamaya çalışmalarına gerek kalmayacağı kanaatindeler."

"Bunun meseleyle ne alakası var?"

"Bir düşün," dedi Susan. "Harry, Beyaz Konsey bu savaşı isteksiz bir şekilde yürütüyor. Eğer iyi bir mazeretleri olursa onu sonlandıracaklar. Ortega'nın bütün planı bu. Seninle savaşacak, seni öldürecek, sonra da Beyaz Konsey barış talep edecek. Üyelerinden birinin ölümünü içermeyen bir çeşit imtiyaz verecekler, o kadar. Savaş bitecek."

Gözlerimi kırptım. "Sen bunları nasıl-?"

"Merhaba, Dünya'dan Harry'ye. Söyledim ya, araştırdım."

Kaşlarımın arasındaki çizgiler ağrıyana kadar kaşlarımı çattım. "Tamam, tamam. Eh, bir plan olarak kulağa iyi geliyor sanırım," dedim. "Ortadaki benim öldüğüm kısım hariç."

Hafifçe gülümsedi. "Kırmızı Meclis'in kalan üyelerinin büyük kısmı nefes almaya devam etmeni tercih edecektir. Hayatta olduğun sürece savaşı devam ettirmek için bir sebep olacaktır."

"Harika," dedim.

"Herhangi bir düelloya müdahale etmeye çalışacaklardır. Bilmek istersin diye düşündüm."

Başımla onayladım. "Teşekkürler," dedim. "Bunu-"

Tam o anda biri sertçe kapımı vurdu. Susan katılaşıp şömi-

ne maşasını elinde tutarak doğruldu. Ben de çok daha yavaşça ayağa kalktım, sandalyenin yanındaki gece masasının bir çekmecesini açtım ve evimde tuttuğum silahı, yaklaşık otuz bin kilo ağırlığındaki kocaman, eski bir Kirli Harry Callahan tabancasını çıkardım. Ayrıca bir metre uzunluğunda ipek bir ip sicimi de çıkardım ve gerekirse aceleyle çıkarabilecek şekilde boynuma doladım.

Tabancayı iki elimle birden tuttum, zemine doğrulttum, horozu çektim ve kapıya doğru, "Kim o?" diye bağırdım.

Bir anlık sessizlik oldu, sonra soğukkanlı bir erkek sesi, "Susan Rodriguez orada mı?" diye sordu.

Susan'a göz attım. Gözleri öfkeyle parlayarak biraz daha doğruldu, ama maşayı şöminenin yanındaki yerine geri koydu. Sonra bana işaret ederek, "Silahı yerine kaldır. Onu tanıyorum," dedi.

Altıpatların horozunu ittim, ama kaldırmadım. Susan kapıya yürüyüp açtı.

Kapının öte yanında hayatımda gördüğüm en yavan görünümlü insan duruyordu. Tahminen bir yetmiş beş boyunda, seksen kilo ağırlığındaydı. Donuk kahverengi renkte saçları, aynı belirsiz tonda gözleri vardı. Kot pantolon, orta ağırlıkta kahverengi bir ceket ve yıpranmış tenis ayakkabıları giymişti. Yüzü sıradandı, ne cazip, ne de çirkindi. Özellikle güçlü, korkak, zeki görünmüyordu, öne çıkan başka bir yanı da yoktu.

Giriş yapmadan Susan'a, "Ne yapıyorsun burada?" dedi. Sesi de geri kalanı gibiydi. Bir vergi formu kadar heyecan verici.

Susan, "Onunla konuşacağımı sana söylemiştim," diye cevapladı.

"Telefon kullanabilirdin," dedi adam. "Bunun hiçbir anlamı yok."

Yüksek sesle, "Selam," deyip kapıma doğru adım attım. Yavanadam'a tepeden bakıyordum. Ayrıca elimde kocaman bir silah vardı, zemine çevrilmiş olsa bile. "Benim adım Harry Dresden."

Beni tepeden tırnağa süzdü, sonra Susan'a baktı.

Susan içini çekti. "Harry, bu Martin."

"Selam, Martin," dedim. Tabancamı diğer elime geçirdim ve elimi ona uzattım. "Tanıştığımıza memnun oldum."

Martin elime baktıktan sonra, "Ben el sıkışmam," dedi. Belli ki bu kadarı hak ettiğim tek sözlü etkileşimdi, zira yeniden Susan'a baktı ve, "Sabah erken kalkmamız gerekiyor," dedi.

Biz mi? *Biz mi?*

Susan'a baktım. Mahcubiyetle kızardı. Martin'e dik dik baktı, sonra, "Gitmem gerekiyor, Harry. Keşke daha uzun kalabilseydim," dedi.

"Bekle," dedim.

"Keşke bekleyebilseydim," dedi. "Ayrılmamızdan önce seni aramaya çalışırım."

Yine *biz* demişti. "Ayrılmak mı? Susan-"

"Üzgünüm." Ayakuçları üzerine kalkıp aşırı sıcak ve yumuşak dudaklarıyla yanağımı öptü. Sonra döndü ve Martin'in yanından geçerken onu dengesini korumak için küçük bir adım atmaya zorlayacak kadar sertçe iterek uzaklaştı.

Martin bana başını eğdikten sonra Susan'ın ardından dışarı çıktı. Bir duraklamadan sonra onları izledim ve sokaktaki bir taksiye bindiklerini gördüm.

Biz.

"Lanet olsun," diye mırıldandım ve uzun adımlarla daireye geri döndüm. Kapıyı arkamdan çarptım, bir mum yaktım, ayaklarımı yere vurarak küçük banyoma girdim ve duşu açtım. Su donma sıcaklığından olsa olsa birkaç derece sıcaktı, ama soyunup duşu açtım. Birkaç farklı türde düş kırıklığı içimi yiyordu.

Biz.

Biz, biz, biz. Bu onun başka biriyle beraber olduğunu ima ediyordu. Ben olmayan biriyle. Öyle miydi? Susan o Sıkıcı İntikamcı ile mi beraberdi? Bu mantıklı değildi. Yani, lanet olsun, adam çok yavandı. Bayık. Bezgin.

Ve belki dengeli.

Kabul et, Harry. İlginç olabilirsin. Heyecan verici olabilirsin. Ama dengeli değilsin.

Yüzümü dondurucu suyun altına soktum ve orada tuttum. Susan beraber olduklarını söylememişti. Martin de söylememişti. Yani, öpücüğü yarıda kesmesinin sebebi o olamazdı. Sonuçta öpücüğü kesmek için gerçekten iyi bir sebebi vardı.

Öte yandan, biz beraber de değildik. Susan gideli bir yıldan fazla olmuştu.

Bir yılda çok şey değişebilir.

Susan'ın ağzı değişmemişti. Elleri de. Vücudunun kıvrımı da. Gözlerinin için için yanan şehveti de. Yumuşak sesler çıkararak karşımda yay çizip vücuduyla beni...

Başımı indirip vücuduma baktım, içimi çektim ve suyu en soğuk ayarına getirdim.

Buruş buruş olmuş, morarmış halde duştan çıktım, kurulandım ve yatağa girdim.

Titremeyi kesebilmek için nevresimi daha yeni ısıtmıştım ki telefonum çaldı.

Sunturlu bir küfür ettim, yataktan kalkıp dondurucu oda-

ya geçtim, telefonu kaldırdım ve, "Ne?" diye homurdandım. Sonra olur da Susan aramıştır diye sesimi zorla biraz sakinleştirdim ve, "Şey, alo?" dedim.

Chicago Emniyet Müdürlüğü'nün Özel Soruşturmalar bölümünün başı Karrin Murphy, "Uyandırdığım için kusura bakma, Harry," dedi. Özel Soruşturmalar düzenli olarak diğer bölümlerin çatlaklarının arasından düşen suçlara bakar, ayrıca başka kimsenin istemediği gerçekten kötü kokan vakalarla ilgilenirdi. Sonuç olarak kolaylıkla açıklanamayan envai çeşit vakayı ele almak zorunda kalırdı. Bölümün görevi işlerin icabına bakılmasını ve son raporda her şeyin düzgün yazılmasını sağlamaktı.

Murphy zaman zaman, elinde nasıl halledeceğini bilmediği tuhaf bir vaka olduğunda danışman olarak beni çağırırdı. Bir süredir beraber çalışıyorduk ve Murphy Özel Soruşturmalar ile beraber ortalama, günlük doğaüstü ayak takımının icabına bakabilecek kadar ustalaşmıştı. Ama zaman zaman onu afallatan bir şeyle karşılaşırdı. Telefon numaram hızlı aramaları arasındadır.

"Murph," dedim. "Naber?"

"Gayri resmi iş," dedi. "Bir konudaki fikrini almak istiyorum."

"Gayri resmi, ödemesiz demek oluyor sanırım," dedim.

"Kamu yararı için çalışmaya var mısın?" Durakladı, sonra, "Bu benim için önemli olabilir."

Lanet olsun. Gecem zaten berbat olmuştu. "Nereye gelmemi istiyorsun?"

"Cook İlçe Morgu," dedi Murphy. "Sana bir ceset göstermek istiyorum."

BEŞ

Morglar pencereli olarak yapılmaz. Aslında, coğrafi konum izin veriyorsa morglar mümkün mertebe yerin üstünde yapılmaz. Herhalde bu kısmen, bir grup tabut boyutunda odacığı toprakla yalıtılmış bir odada soğutmanın daha kolay olması yüzündendir. Ama tek sebep bu olamaz. Toprağın altı göreceli yükseklikten çok daha fazlası demektir. Orası ölü şeylerin uygun olduğu yerdir. Mezarlar toprağın altındadır. Cehennem, Gehenna, Hades ve bildirilmiş bir düzine diğer öbür dünya da öyle.

Belki bu insanlar hakkında bir şey söylüyordur. Belki de bizim için toprağın altı zekice ve derin bir beyandır. Belki zemin seviyesi bize bir çeşit sembolik sınır işareti, hayatta olduğumuzu hatırlamamıza yardımcı olan suni bir yapı sağlıyordur. Belki ölümün gölgesini hayatlarımızdan kovmamıza yardım ediyordur.

Ben bir bodrum dairesinde yaşıyor ve bundan hoşlanıyorum. Bu benim hakkımda ne söylüyor?

Muhtemelen meseleleri aşırı analiz ettiğimi.

"Düşünceli görünüyorsun," dedi Murphy. Boş bir hastane koridorundan Cook İlçe Morgu'na doğru yürüdük. Önemli tıbbi ekipmanların olduğu alanlardan uzak durabilmem için

uzun yoldan dolaşmamız gerekmişti. Yürürken deri pardösüm bacaklarımın çevresinde dalgalanıyordu. Patlatma çubuğum pardösünün içine bağladığım yerden ritmik olarak bacağıma çarpıyordu. Kumaş pantolon yerine kot pantolon, mokasen ayakkabılarım yerine yürüyüş ayakkabıları giymiştim.

Murphy canavar avlayan bir Valkür* gibi görünmüyordu. Murphy birinin kız kardeşi gibi görünüyordu. Bir elli iki boyunda, kırk beş kilo ağırlığındaydı ve tepeden tırnağa esnek kaslarla dolu bir sporcu vücuduna sahipti. Sarı saçları önde mavi gözlerinin üzerinden aşağı dökülüyordu ve arkada da kısa kesilmişti. Her zamankinden daha hoş giysiler –kestane rengi bir bluz ve gri bir pantolonlu takım– giymiş, âdeti olduğundan daha fazla makyaj yapmıştı. Tepeden tırnağa profesyonel bir iş kadını gibi görünüyordu.

Bununla beraber, Murphy canavar avlayan bir Valkür idi. O hayatımda bir canavarı elektrikli testereyle öldürdüğünü gördüğüm tek kişiydi.

Yine, "Düşünceli görünüyorsun dedim, Harry," dedi biraz daha yüksek sesle.

Başımı salladım ve Murphy'ye, "Hastanelerden hoşlanmam," dedim.

Başını eğdi. "Beni de morglar ürkütür. Morglar ve köpekler."

"Köpekler mi?" dedim.

"Beagle'lar ya da spanyel cocker'lar filan değil. Sadece büyük köpekler."

Başımı eğdim. "Ben köpekleri severim. Mister'a iyi atıştırmalık olurlar."

---

* Valkür: İskandinav mitolojisinde Odin'in yardımcıları olan, miğfer ve mızrakla silahlanmış genç ve güzel bakireler. *–çn*

Murphy gülümsedi. "Seni ürkmüş halde de gördüm. Ürkmüşken böyle görünmüyorsun."

"Şimdi nasıl görünüyorum?" diye sordum.

Murphy sözcüklerini seçiyormuş gibi dudaklarını büzdü. "Endişeli. Ve hayal kırıklığına uğramış. Ve suçlu. Bilirsin işte, ilişki hisleri."

Ona alaycı bir şekilde göz attım, sonra başımla onayladım. "Susan şehirde."

Murphy ıslık çaldı. "Vay canına. Şey... İyi mi?"

"Evet. Ne kadar olabilirse işte."

"O halde neden az önce kıvranan bir şeyi yutmuşsun gibi bir halin var?"

Omuz silktim. "İşinden ayrılmak için şehre gelmiş. Ve biriyle beraberdi."

"Bir *erkekle* mi?" diye sordu Murphy.

"Evet."

Kaşlarını çattı. "Onunla beraber miydi, onunla *beraber* miydi?"

Başımı iki yana salladım. "Sanırım sadece onunla beraberdi. Bilmiyorum."

"İşinden mi ayrılıyormuş?"

"Galiba. Sanırım konuşacağız."

"Öyle mi dedi?"

"Arayacağını ve konuşacağımızı söyledi."

Murphy gözlerini kıstı ve, "Ah, şu mesele," dedi.

"Ha?" deyip gözümü ona diktim.

Ellerini avuçları dışarı bakacak şekilde kaldırdı. "Beni ilgilendirmez."

"Lanet olsun, Murph."

İçini çekti. Başını kaldırıp bana bakmadı ve birkaç adım

boyunca konuşmadı. Sonunda, "Bir kadın bir erkekle iyi bir konuşma için sözleşmez, Harry," dedi.

Murphy'ye gözlerimi diktim, sonra bir süre somurtarak yere baktım. Kimse bir şey demedi.

Morga vardık. Murphy duvardaki bir düğmeye bastı ve kapının yanındaki bir hoparlöre, "Ben Murphy," dedi. Bir saniye sonra bir kapı vızıldayıp takırdadı. Kapıyı iterek açtım ve Murphy için tuttum. Bana ters ters baktıktan sonra içeri girdi. Murphy nezakete iyi tepki vermez.

Morg gördüğüm diğer morglar gibiydi. Soğuktu, temizdi ve flüoresan ışıklarla parlak bir şekilde aydınlatılmıştı. Bir duvarda madeni dondurucu kapıları sıralanmıştı. Odanın ortasında dolu bir otopsi masası vardı ve cesedin üzeri beyaz çarşafla kaplıydı. Otopsi masasının ve ofis mobilyası tarzı ucuz bir masanın yanında birer tekerlekli tıbbi tepsi duruyordu.

Masanın üzerindeki küçük bir müzik setinden akordeon ve klarnetin ağır bastığı, *um-pah* ritimli neşeli bir polka müziği odaya yayılıyordu. Masada darmadağınık siyah saçlı ufak tefek bir adam oturuyordu. Doktor önlüğü ve sarkık kulakları bile eksik olmayan yeşil tavşan terlikler giymişti. Bir elinde bir kalem tutuyor, bir form yığınına hummalı hummalı bir şeyler çiziktiriyordu.

İçeri girdiğimizde bir elini kaldırarak bizi selamladı, çiziktirmesini süslü bir hareketle tamamladı, sonra geniş bir gülümsemeyle ayağa sıçradı. "Karrin!" dedi. "Vay, bu gece çok hoşsun. Bunu neye borçluyuz?"

"Belediyeden rütbeliler etrafta dolaşıyor," dedi Murphy. "Bu yüzden hepimizin Pazar giysilerimizi giyip bol bol gülümsememiz gerekiyor."

Ufak tefek adam neşeyle, "Alçaklar," dedi. Bana bir bakış

fırlattı. "Sanırım psişik danışmanlara para harcamaman da gerekiyordur. Siz Harry Dresden olmalısınız."

"İç çamaşırımda öyle yazıyor," diye onayladım.

Sırıttı. "Harika pardösü, çok sevdim."

"Harry," dedi Murphy, "bu Waldo Butters. Adli tabip asistanı."

Butters elimi sıktı, sonra dönüp otopsi masasına yürüdü. Lastik eldivenler giyip bir ameliyat maskesi taktı. Omzunun üstünden, "Tanıştığımıza memnun oldum, Bay Dresden," dedi. "Görünüşe göre ne zaman Özel Soruşturmalarla çalışsanız işim gerçekten ilginç bir hal alıyor."

Murphy yumruğuyla kolumu dürttü ve Butters'ın arkasından gitti. Ben de onu izledim.

"Maskeler solunuzdaki tepside. Masadan yarım metre uzakta durun ve Tanrı aşkına morgumun zeminine kusmayın." Maskeleri taktık ve Butters çarşafı kaldırdı.

Daha önce cesetler görmüştüm, Lanet olsun, bazı cesetler yaratmıştım bile. Canlı canlı yakılmış, hayvanlar tarafından parçalanmış ve kara büyüyle kalpleri patlayarak göğüslerinden çıkmış insanlardan kalanı görmüştüm.

Ama hiç böylesini görmemiştim. Düşünceyi zihnimin arkasına ittim ve tamamen ayrıntıları kavramaya odaklanmaya çalıştım. Buna bakarken çok fazla düşünmek iyi olmazdı. Çok fazla düşünürsem Butters'ın zeminini berbat ederdim.

Kurban bir erkekti. Bir seksenden biraz uzun ve ince yapılıydı. Göğsü on kilo çiğ hamburger gibi görünüyordu. İnce örgülü izler dikey olarak köprücük kemiklerinden karnına kadar, yatay olarak da vücudunun genişliği boyunca uzanıyordu. Kesiklerin arasında bir buçuk milimetre civarı aralık vardı ve et kesilerek oluşturulmuş ızgara düzeni neredeyse

kusursuz görünüyordu. Kesikler derindi, öyle ki elimi o harap olmuş vücudun yüzeyi boyunca dolaştırsam et parçalarının yere dökülecegi gibi rahatsız edici bir izlenime kapıldım. En azından otopsinin Y kesiği kapatılmıştı. O kesiğin çizgileri ızgara şeklindeki kesiklerin kesinliğini bozuyordu.

Fark ettiğim bir sonraki şey cesedin kolları oldu. Daha doğrusu kayıp kısımları. Sol kolu bileğin altı yedi santim üstünden koparılmıştı. Kesiğin çevresindeki et parlıyordu ve içinden siyah kabuklu bir kemik parçası uzanıyordu. Sağ kolu dirseğin hemen altından kesilmişti ve diğeri kadar iğrenç görünüyordu.

Karnım seğirdi. O kusma öncesi nefeslerden birini aldığımı hissettim. Bir saniyeliğine gözlerimi kapadım ve yaklaşan tepkiyi zorla bastırdım. *Düşünme, Harry. Bak. Görülecek şeyleri gör. Bu artık bir insan değil. Yalnızca bir kabuk. Kusmak onu geri getirmeyecek.*

Yeniden gözlerimi açtım, bakışlarımı kesilerek parçalanmış göğüs ve ellerden kopardım ve kendimi cesedin yüz hatlarını incelemeye zorladım.

İnceleyemedim.

Başı da kesilip koparılmıştı.

Boynun pütürlü köküne baktım. Başı yerinde değildi. Halbuki başlar *orada* olurdu. Elleri de. Bir insanın başı olmalıydı. Elleri olmalıydı. Onların yerinde yeller *esmemeliydi.*

Cesedin üzerimde bıraktığı izlenim sarsıcıydı –bu düpedüz ve son derece yanlıştı. İçimde küçük bir ses çığlıklar atmaya ve kaçmaya başladı. Cesede dikkatle bakarken midem yeniden isyan etmeye başladı. Kayıp başa baktım, ama yüksek sesle sadece, "Of. Acaba onu öldüren ne?" diyebildim.

"Onu öldürmeyen," dedi Butters. "Şu kadarını söyleyebili-

rim. Onu öldüren kan kaybı değildi."

Kaşlarımı çattım. "Ne demek istiyorsun?"

Butters cesedin kollarından birini kaldırdı ve ölü gri etteki, tam cesedin sırtının masayla buluştuğu yerdeki koyu beneklenmeyi işaret etti. "Şunu görüyor musunuz?" dedi. "Lividite. Eğer bu adam bileklerinden veya boynundan kan kaybı sonucu ölmüş olsaydı vücutta böyle gözükecek kadar kan kalacağını sanmıyorum. Kalbi adam ölene kadar kanı vücudundan dışarı pompalamaya devam ederdi."

Homurdandım. "Eğer onu öldüren yaralardan biri değildiyse, neydi peki?"

"Benim tahminim mi?" dedi Butters. "Veba."

Gözlerimi kırptım ve ona baktım.

"Veba," dedi yeniden. "Daha doğrusu, vebalar. İç kısmı enfeksiyonla ilgili bir ders kitabındaki modellere benziyordu. Henüz bütün testler geri gelmedi, ama şu âna kadar gelenlerin hepsi pozitif çıktı. Hıyarcıklı vebadan tut da streptokokal boğaz ağrısına kadar her şey. Ayrıca onda hayatımda duyduğum hiçbir hastalığa uymayan belirtiler de buldum."

"Hastalıktan öldüğünü mü söylüyorsun yani?" diye sordum.

"Hastalıklardan. Çoğul. Şunu da söyleyeyim: Sanırım onlardan biri çiçek hastalığıydı."

"Çiçek hastalığının kökünün kurutulduğunu sanıyordum," dedi Murphy.

"Hemen hemen. Birazını depolarda, muhtemelen birazını da biyolojik silah araştırma tesislerinde tutuyorlar, o kadar."

Bir saniyeliğine Butters'a bakakaldım. "Peki burada, bu vebadan kırılmış cesedin yanında neden duruyoruz?"

"Rahatlayın," dedi Butters. "Gerçekten ciddi olanlar hava

kaynaklı değildi. Cesedi gayet iyi dezenfekte ettim. Maskenizi çıkarmadığınız ve ona dokunmadığınız sürece bir şey olmaz."

"Ya çiçek hastalığı?" dedim.

Butters'ın sesi alaycı bir hal aldı. "Aşılısınız."

"Ama cesedin böyle ortalıkta durması tehlikeli değil mi?"

Samimi bir sesle, "Evet," dedi Butters. "Ama İlçe morgu dolu ve açıktaki bir çiçek hastalığı vakası bildirmemin tek sonucu bir başka değerlendirmeden geçirilmem olur."

Murphy bana uyaran bir bakış fırlattı ve biraz ilerleyerek benimle Butters'ın arasına geçti. "Ölüm zamanını anlayabildin mi?"

Butters omuz silkti. "Belki kırk sekiz saat, en fazla. Görünüşe göre bütün bu hastalıklar aynı anda başlamış. Ölüm sebebinin ya şok, ya da birkaç ana organda ciddi yetmezlik ve nekroz, ayrıca aşırı yüksek ateşten ileri gelen doku hasarı olduğunu düşünüyorum. Büyük ödülü hangisinin aldığını kestirmek imkânsız. Akciğerler, böbrekler, kalp, karaciğer, dalak-"

"Anladık," dedi Murphy.

"Bitirmeme izin verin. Sanki adamın temasa geçtiği bütün hastalıklar bir araya gelmişler ve ne zaman ona saldıracaklarını planlamışlar. Bu mümkün değil. Muhtemelen vücudunda kan hücresinden fazla mikrop vardı."

Kaşlarımı çattım. "Sonra da biri öldükten sonra onu doğramış mı?"

Butters başıyla onayladı. "Kısmen. Ama göğsündeki kesikler ölüm sonrasına ait değildi. Kanla dolmuşlardı. Ölmeden önce işkence görmüş olabilir."

"Hmm," dedim. "Neden?"

Murphy soğuk mavi gözlerinde duygu izi olmadan cesede

baktı. "Onu kesen kişi ölümünden sonra kimliğinin belirlenmesini zorlaştırmak için kolları ve elleri almış olmalı. Aklıma gelen tek mantıklı sebep bu."

"Bence de," dedi Butters.

Masaya bakıp kaşlarımı çattım. "Ceset hastalıktan öldüyse neden kimliğinin belirlenmesini önlemek istesinler ki?" Butters kolu yavaşça indirmeye başladığı sırada bir şey gördüm. "Dur. Kıpırdatma."

Başını kaldırıp bana baktı. Masaya iyice yaklaştım ve Butters'a kolu yeniden kaldırttım. Ölü adamın etinin çürümüş renk tonu yüzünden az kalsın gözden kaçırıyordum –cesedin pazısının içinde belki altı santimetre büyüklüğünde bir dövme vardı. Gösterişli bir şey değildi. Sembolik bir açık göz şeklinde, CBS'nin logosundan çok da farklı olmayan, solmuş yeşil mürekkepli bir dövme.

"Şunu gördünüz mü?" diye sordum. Murphy ile Butters dikkatle dövmeye baktılar.

"Bunu tanıyor musun, Harry?" diye sordu Murphy.

Başımı iki yana salladım. "Neredeyse eski Mısır'a özgü gibi duruyor, ama daha az çizgili. Butters, bir parça kâğıdın var mı?"

"Daha iyisi var," dedi Butters. Tıbbi tepsilerden birinin alt rafından eski bir polaroid fotoğraf makinesi çıkardı ve dövmenin birkaç fotoğrafını çekti. Fotoğraflardan birini Murphy'ye uzattı. Murphy fotoğraf ortaya çıkarken kâğıdı biraz elinde salladı. Ben de bir başka fotoğraf aldım.

"Pekâlâ," dedim yüksek sesle düşünerek. "Adam her nasılsa aynı anda kaptığı bir milyar hastalık yüzünden öldü. Sizce ne kadar sürmüştür?"

Butters omuz silkti. "Hiç fikrim yok. Yani, bütün o has-

talıkları birden geçirmesi ihtimali inanılmayacak kadar az."

"Birkaç gün mü?" diye sordum.

"Bir tahmin yapmam gerekiyorsa," dedi Butters, "saatler derdim. Belki daha az."

"Tamam," dedim. "Ve o saatler içinde biri üzerinde bıçak kullandı ve göğsünü ton balığı küplerine çevirdi. Sonra da işi bittiğinde ellerini ve başını alıp vücudunu attılar. Nerede bulundu?"

"Otoyol üzerindeki bir üst geçidin altında," dedi Murphy. "Bu şekilde, çıplak."

Başımı salladım. "Vaka Özel Soruşturmalar'a mı verildi?"

Murphy'nin yüzünden kızgınlık gelip geçti. "Evet. Cinayet masası bütün belediye çalışanlarının önem verdikleri sansasyonel bir vakayı almak için bu vakayı bize yıktı."

Kaşlarımı çatarak cesetten bir adım geriye çekildim ve vakayı kafamda gözden geçirdim. Büyük olasılıkla dünyada kurbanlarını öldürmeden önce derisini oyup kareli kâğıda çeviren çok fazla kişi yoktu. En azından ben çok fazla olmadığını umuyordum.

Murphy ciddi bir ifadeyle gözlerini bana dikti. "Ne? Harry, bir şey mi biliyorsun?"

Murphy'den Butters'a, sonra yine Murphy'ye göz attım.

Butters iki elini de kaldırdı ve eldivenlerini çıkarıp kırmızı biyolojik tehlike işaretleriyle kaplı bir konteynere atarak kapıya yöneldi. "Siz burada kalıp meseleyi ele alın. Zaten benim koridora çıkmam gerekiyor. Beş dakikaya dönerim."

Gidişini izledim ve kapı kapandıktan sonra, "Tavşanlı terlikler ve polka müziği," dedim.

"Kes artık," dedi Murphy. "İşinde iyi. Belki fazla iyi."

"O da ne demek?"

Otopsi masasından uzaklaştı, ben de peşinden gittim. "Kadife Oda'daki yangından sonra cesetleri inceleyen Butters'tı," dedi.

Benim başlattığım yangın. "Öyle mi?"

"Hı-hı. İlk raporunda olay yerinden çıkarılan cesetlerden bazılarının insansı olduğu, ama kesinlikle insan olmadığı yazılıydı."

"Evet," dedim. "Kırmızı vampirler."

Murphy başıyla onayladı. "Ama bunu öylece bir rapora yazarsan insanlar aşırı tepki verirler. Butters üç ay boyunca bir akıl hastanesinde gözlem altında tutuldu. Dışarı çıktığında onu işten atmaya çalıştılar, ama avukatı onları bunu yapamayacaklarına ikna etti. İşinden olmadı, ama bütün kıdemini yitirdi ve gece vardiyasına alındı. Ama etrafta tuhaf şeyler olduğunu biliyor. Eline onlardan biri geldiğinde beni çağırıyor."

"İyi görünüyor. Polka hariç."

Murphy gülümsedi ve, "Ne biliyorsun?" dedi.

"Sana anlatabileceğim bir şey değil," dedim. "Bilgiyi gizli tutmayı kabul ettim."

Murphy bir an bana gözlerini dikti. Bir zamanlar bu yorumum inatçı bir şekilde benimle tartışmasına neden olabilirdi. Ama işler değişmişti demek ki. "Pekâlâ," dedi. "Birilerinin incinmesine neden olabilecek bir şey saklıyor musun?"

Başımı iki yana salladım. "Henüz anlamak için çok erken."

Murphy dudaklarını birbirine bastırarak başını eğdi. Bir an olayları kafasında tartar gibi göründü, sonra, "Ne yaptığını biliyorsun," dedi.

"Teşekkürler."

Omuz silkti. "Eğer bilmem gereken bir şeye dönüşürse bana söylemeni bekliyorum."

Profiline bakarak, "Tamam," dedim. Murphy çok sık yapmadığını bildiğim bir şey yapmıştı. Bana güvenmişti. Tehdit etmesini ve zorlamasını bekliyordum. Onunla başa çıkabilirdim. Bu neredeyse daha kötüydü. Suçluluktan içim içimi yiyordu. Bir şey açıklamamayı kabul etmiştim, ama bunu Murphy'ye yapmaktan nefret ediyordum. Çok fazla kere benim için başını belaya sokmuştu.

Ama ya ona her şeyi anlatmazsam? Ya onu zaten eninde sonunda bulacağı bir bilgiye doğru yönlendirirsem?

"Bak, Murph. Bu müşteriye özel olarak vakayı gizli tutacağımı taahhüt ettim. Ama... Eğer seninle konuşacak olsam, LaRouche adında bir Fransız'ın öldürülmesini İnterpol'e sormanı söylerdim."

Murphy gözlerini kırptı ve başını çevirip bana baktı. "İnterpol mü?"

Başımla onayladım. "Eğer konuşmuş olsaydık."

"Tamam," dedi. "Eğer bir şey demiş olsaydın. Seni ağzı sıkı piç."

Ağzımın bir kenarı sırıtışla kıvrıldı. "Bu arada ben de o dövme hakkında bir şey bulup bulamayacağıma bakacağım."

Başıyla onayladı. "Bir başka efsuncuyla karşı karşıya olduğumuzu mu düşünüyorsun?"

Omuz silktim. "Belki. Ama birine büyüyle bir hastalık verildiğinde, çoğunlukla bunun amacı onu öldürülmemiş gibi göstermek olur. Doğal sebeplerle ölmüş gibi. Bu tür karman çorman bir vakada... Bilmiyorum. Belki bir iblisin işi olabilir."

"Gerçek bir iblis mi? *Exorcist*'teki gibi bir iblis mi?"

Başımı iki yana salladım. "Onlar Düşmüşlerdir. Eski melekler. Aynı şey değil."

"Neden?"

"İblisler Yok Diyar'ın bir yerlerinden gelen zeki varlıklardan ibarettir. Çoğunlukla fani dünyaya dikkat etseler bile aldırmazlar. Aldıranlar genellikle aç tipler ya da birilerinin şiddet içeren işleri yapsınlar diye çağırdıkları fena tiplerdir. Leonid Kravos'un çağırdığı o yaratık gibi."

Murphy ürperdi. "Hatırlıyorum. Peki ya Düşmüşler?"

"Onlar dünyamızla çok yakından ilgilenirler. Ama iblislerin aksine serbestçe hareket edemezler."

"Neden?"

Omuz silktim. "Kiminle konuştuğuna bağlı. Gelişmiş büyü rezonansı kuramından tut da, 'çünkü Tanrı öyle dedi'ye kadar bir sürü şey duydum. Düşmüşlerden bir tanesi izin almadan bunu yapamazdı."

"Pekâlâ. Kaç kişi kendisine hastalık bulaştırılmasına, sonra da ölene kadar işkence edilmesine izin verir?" dedi Murphy.

"Evet, tam üstüne bastın."

Başını salladı. "Yoğun bir hafta olacak. Şehirde yarım düzine mafya suikastçısı var. İlçe morgu çift vardiya çalışıyor. Belediye Sarayı Avrupa'dan ya da öyle bir yerden gelen bir kodamanın önünde eğilmemizi söylüyor. Şimdi de bir tür veba canavarı yolun kenarına kimliği belirlenemeyen, delik deşik edilmiş cesetler bırakıyor."

"Sana iyi para vermelerinin sebebi bu, Murph."

Murphy burnundan soludu. Butters geri döndü, ben de vedalaştım. Gözlerim ağırlaşıyordu ve bedenimin var olduğunu bile bilmediğim yerleri ağrıyordu. Uyku harika bir fikir gibi görünüyordu ve bu kadar çok şey olup biterken en akıllıcası mümkün olduğu kadar iyi bir paranoyak olabilmek için bol bol dinlenmekti.

Yeniden uzun yoldan hastanenin dışına doğru yürüdüm, ama bir çeşit yaşam destek makinesine bağlı, sedyeyle bir odadan diğerine taşınan bir hastanın bir koridoru tıkadığını fark ettim. Sonunda boş kafeteryadan geçerek acil servis çıkışına çok uzak olmayan bir ara sokağa çıktım.

Ense kökümde soğuk bir ürperti başladı ve kayarak boynuma doğru çıktı. Durup çevreme göz gezdirdim ve elimi patlatma çubuğuma uzattım. Büyü duyularımı elimden geldiği kadar uzatarak beni ürpertenin ne olduğunu anlamak için havayı tattım.

Hiçbir şey bulamadım ve o uğursuz his geçti. Ara sokak boyunca hastaneden yarım blok ötedeki bir park yerine doğru yürümeye başladım ve giderken her yöne bakmaya çalıştım. Kalın, tahta bir bastona yaslanmış, ağır ağır yürüyen yaşlı, ufak tefek bir evsiz adamın yanından geçtim. Biraz sonra eski bir palto ve yıpranmış, üzerine çok küçük gelen bir takım elbise giymiş, ağır boğumlu elinde açık bir votka şişesi olan uzun boylu, genç bir zenciyi geçtim. Bana dik dik baktı, ben de yürümeye devam ettim. Chicago gece hayatı işte.

Arabama doğru ilerlemeyi sürdürdüm ve arkamda ayak seslerinin yaklaştığını duydum. Kendime çok gergin olmamayı tembihledim. Belki o da benim gibi gecenin bir yarısı morga çağrılmış, korkmuş, tehlike altındaki paranoyak, uykusuz bir danışmandı.

Eh. Belki de değildi.

Arkamdaki adımların düzenli sesi değişerek daha gürültülü ve düzensiz bir hal aldı. Beni takip eden kişiyle yüzleşmek için döndüm ve bu sırada sağ elimdeki patlatma çubuğunu kaldırdım.

Döndüğümde bir ayının, lanet olası bir boz ayının dört

ayak üstüne indiğini ve hücuma geçtiğini gördüm. Çubukla bir büyü saldırısı hazırlamaya başlamıştım bile. Çubuğun ucu akkor bir ışığa büründü. Gölgeler çubuğun kızıl ateşinden sertçe geriye çekildi ve bana doğru gelen yaratığın ayrıntılarını görmeme imkân tanıdı.

Bu bir ayı değildi. Bir ayının altı bacağı ve kafasının yanlarını saran bir çift burgulu koç boynuzu olmazdı. Ayıların gözlerinin hemen üstünde bir çift gözü daha olmazdı ve bu çiftlerden biri hafif turuncu, diğer yeşil bir ışıkla parlamazdı. Ayıların alınlarında kıvrık rünler içeren ışıltılı dövmeler ve ağızlarında tırtıklı, sümükle kaplı ikişer sıra diş olmazdı.

Öfkeli görünen birkaç yüz kilo ağırlığındaki canavar bana doğru saldırıya geçti, ben de her makul büyücünün yapacağı şeyi yaptım.

Arkamı döndüm ve olanca gücümle koştum.

ALTI

Profesyonel büyücülükle uğraştığım yıllarda bir şey öğrenmiştim. Kötü adamların ayarladığı bir dövüşe asla girme. Büyücüler göklerden yıldırımlar çağırabilir, düşmanlarının altındaki toprağı parçalayabilir, onları fırtınalarla komşu zaman dilimine fırlatabilir ve daha da nahoş bir milyon şey daha yapabilirler –ama önceden planladıkları sürece.

Ve normal insanlara göre çok daha dayanıklı değilizdir. Yani, eğer çirkin bir yaratık başımı omuzlarımdan koparırsa ölürüm. İhtiyaç duyduğumda hatırı sayılır derecede kuvvetli büyü saldırıları yapabilirim, ama karşıma çıkmaya hazır birkaç varlıkla kavgaya tutuşma hatasını yapmıştım ve sonucu hiç iyi olmamıştı.

Bu ayı-yaratık, her neydiyse, beni izlemişti. Dolayısıyla büyük olasılıkla zamanı ve yeri o seçmişti. Yerimde durup ona büyü gönderebilirdim, ama ara sokağın dar alanında eğer büyülerimi savuşturmayı becerirse ben B planını deneyemeden beni parçalardı. Bu yüzden de kaçtım.

Öğrendiğim bir şey daha var. Hırıldayan büyücüler koşmakta çok başarılı değillerdir. Bu yüzden antrenman yapıyordum. Olanca hızımla depara kalktım ve adeta uçarak, pardösüm arkamda dalgalanarak ara sokağı katettim.

Ayı-yaratık hırlayarak peşimden geldi. Yavaşça arayı kapadığını duyabiliyordum. Ara sokağın ağzı göründü ve elimden geldiği kadar hızla oraya doğru koştum. Yana kaçacak ve canavarla arama engeller koyacak kadar yerin olduğu açık alana çıktığımda ona saldırmayı deneyebilirdim.

Belli ki yaratık da bunu fark etmişti, zira korkunç, tükürüklü bir kükreme koyuverdi, sonra da sıçradı. Sıçramak için kendini topladığını duydum ve başımı biraz çevirince göz ucuyla görebildim. Sırtıma doğru uçtu. Kendimi yere atarak asfaltta kaydım ve yuvarlandım. Yaratık üzerimden süzülerek sokağın ağzına, rahat bir altı metre öteye indi. Kayarak durdum ve sokak boyunca gerisin geri koşmaya başladım. Giderek büyüyen bir korku ve çaresizlik hissi adeta ayaklarıma bir çift kanat vermişti.

Yaratık yeniden peşime düşerken dişlerimi sıktım ve belki on saniye boyunca koştum. Sonsuza kadar tam hızda koşamazdım. Başka bir şey düşünemezsem dönüp şansımı denemek zorunda kalacaktım.

Ufalanan bir mukavva kutu yığınının üzerinden sıçrarken az kalsın daha önce gördüğüm uzun boylu genç zenciyi eziyordum. Adam korkmuş bir ses çıkardı, ben de alçak sesli bir lanetle karşılık verdim. "Hadi!" deyip kolunu kavradım. "Kımılda, kımılda!"

Arkama baktı ve gözleri büyüdü. Arkaya baktığımda ayı-yaratığın dört parlak gözüyle bize yaklaştığını gördüm. Genç adamı çekerek harekete geçirdim. Hız kazanıp benimle beraber koşmaya başladı.

Birkaç saniye koştuk, sonra daha önce gördüğüm ufak tefek, yaşlı evsiz bastonuyla topallayarak geldi. Başını kaldırıp baktı ve uzak caddeden gelen loş ışık bir gözlük üzerinde ışıldadı.

"Hey," diye bağırdım. Koşu partnerimi yanımdan yaşlı adama doğru ittim ve, "Uzaklaştır onu buradan. İkiniz de kaçın!" diye bağırdım.

Dönüp ayı-yaratıkla yüzleştim ve patlatma çubuğumu tam üzerine doğrulttum. Çubuktaki enerji kanallarının içine biraz irade gücü gönderdim ve hırlayarak "*Fuego!*" diye bağırıp çiğ ateşten bir mızrağı havadan üzerine yolladım.

Patlama göğsüne çarptığında ayı-yaratık omuzlarını kamburlaştırıp başını bir yana çevirdi. Saldırısı sekteye uğrayan canavar kayarak durdu ve eski, yıpranmış bir madeni çöp kutusuna çarptı.

"Şuna bak," diye mırıldandım. "İşe yaradı." İleri adım attım ve yaratığı eritip parçalamayı ya da kaçırmayı umarak ona bir saldırı daha gönderdim. Ayı-yaratık hırladı ve dört gözüyle bana nefret dolu, ölümcül bir bakış fırlattı.

Ruh bakışı neredeyse anında başladı.

Bir büyücü birinin gözlerine baktığında renginden daha fazlasını görür. Gözler ruha açılan pencerelerdir. Biriyle fazla uzun süre veya fazla odaklanarak göz teması kurduğumda pencerelerin öte yanına bakabilirim. Ne olduğunuzu bir büyücünün ruh bakışından saklayamazsınız. O da sizden saklanamaz. İki kişi de diğerinin gerçek yüzünü, içini görür ve bu o kadar net olur ki zihninize kazınır.

Birinin ruhuna bakmak asla unutulmayan bir tecrübedir.

Unutmayı ne kadar isterseniz isteyin.

Bir girdaplanma ve dönme hissine kapıldım ve ileriye, ayı-yaratığın gözlerinin içine düştüm. Alnındaki ışıltılı mühür, koyu yeşil ve siyah mermerden yapılma toparlak bir yamaç önündeki bir stadyum skorbordu büyüklüğünde gümüş ışıltılı bir aleve dönüştü. İğrenç bir şey görmeyi beklemiştim,

ama sanırım bir canavarı pullarındaki sümüğe göre değerlendirmemeniz gerekir. Onun yerine zayıf, orta yaşlı, paçavralar içinde bir adam gördüm. İncecik, gri saçları düz bir şekilde göğsüne kadar iniyordu. Izdırap dolu bir pozisyonda duruyordu, incecik vücudu kemer şeklinde gerilmişti, ellerini yukarı ve yanlara açmış, bacakları yanlara uzanmıştı. Kollarının çizgilerini geriye ve arkaya izlediğimde neden o şekilde durduğunu gördüm.

Çarmıha gerilmişti.

Adamın sırtı kayalığa dayalıydı, büyük parlak mühür de üzerinde uzanıyordu. Kolları acı verici bir açıyla geriye çekilmişti ve dirseğe kadar kayalığın yeşil-siyah mermerine gömülmüştü. Dizleri eğilmiş, ayakları da taşa gömülmüştü. Bütün ağırlığının baskısı omuzları ve bacakları üzerine binmiş halde asılı duruyordu. Izdırap verici olmalıydı.

Çarmıha gerilmiş adam, gözleri iğrenç bir yeşil tonda parlayarak bana güldü ve haykırdı: "Sanki sana bir yardımı dokunacakmış gibi! Hiçsin! Bir hiçsin!"

Acı sesini çatlatmış, tizleştirmişti. Izdırap vücudunun hatlarını çarpıtmış, damarlarının gergin kasların üzerinde keskin bir şekilde öne çıkmasına neden olmuştu.

"Yıldızlar ve taşlar adına," diye fısıldadım. Bu ayı-yaratık gibi yaratıkların bakılacak ruhları olmazdı. O halde görünüşü aksini düşündürse de bu yaratık ölümlüydü. Bu şey –hayır, bu *adam* bir insandı. "Bu da ne böyle?"

Adam bir kere daha haykırdı. Bu seferki haykırışı tamamen hiddet ve ızdırap yüklüydü ve sözsüzdü. İlk içgüdüm ona yardım etmek olduğu için bir elimi kaldırıp öne adım attım.

Yakınına gidemeden zemin sarsılmaya başladı. Kayalığın

yüzü gümbürdedi, üstünde kaynayan turuncu ışık yarıkları belirdi, sonra bunlar genişledi, öyle ki sonunda büyük mermer kayalıkta açılan ikinci çift gözle, metro tüneli büyüklüğünde gözlerle karşı karşıya kaldım. Sendeleyerek birkaç adım geriledim ve o uçurum yüzünün gerçekten bir yüz olduğu anlaşıldı –o ateşli bakışın çevresinde soğuk, güzel ve sert bir yüz.

Topraktaki sarsıntı arttı ve Metallica konserinden daha yüksek bir ses konuştu. Sözcüklerin katıksız anlamı, arkalarında yatan kötücül öfke ve nefret beni sesin şiddetinden çok daha fazla etkiledi.

ÇIK DIŞARI.

O sesin arkasındaki varlığın müthiş gücü beni kavrayıp şiddetle arkaya, kayalığın kenarında işkence gören adamdan uzağa ve ruh bakışının dışına attı. Zihinsel bağlantı kuru spagetti gibi koptu ve zihnimi ruh bakışından atmış aynı kuvvet bu sefer fiziksel vücudumu havada geriye fırlattı. Boş şişelerle dolu eski bir mukavva kutuya çarptım ve altımda camın parçalandığını duydum. Ağır deri pardösü dayandı ve hiçbir cam kırığı sırtıma saplanmadı.

Bir ya da iki saniye boyunca sersemlemiş halde sırtüstü yattım. Düşüncelerim sakinleştiremediğim ve kontrol edemediğim heyecanlı bir girdaptı. Şehrin alçak bulutların altındaki ışık kirliliğine bakarken içimde ufacık bir ses tehlikede olduğumu haykırmaya başladı. Dizlerimin üzerine kalktım, tam o sırada ayı-yaratık bir çöp kutusunu pençelerinden biriyle yana fırlattı ve bana yaklaşmaya başladı.

Başım hâlâ ruh bakışının ve bağlantıyı koparan psişik saldırının art etkileriyle çınlıyordu. Patlatma çubuğumu kaldırdım, o kafa karışıklığı içinde toplayabildiğim her irade kırıntısını çağırdım ve bir sözcük söyleyerek ayı-yaratığa doğru bir

alevden mızrak daha gönderdim.

Bu sefer patlama onu yavaşlatmadı bile. Turuncu gözleri ani bir ışıltıyla parladı ve ateşim görünmez bir bariyere çarparak kızıl yapraklar halinde yaratığın çevresine saçıldı. Canavar çığlık gibi bir kükreme koyuverdi ve hantal hantal bana doğru yürümeyi sürdürdü.

Ayağa kalkmaya çalıştım, sendeledim ve ufak tefek yaşlı evsiz adamın ayaklarının dibine düştüm. Adam bastonu üzerinde eğildi ve yaratığa dikkatle baktı. Hatlarını belli belirsiz seçebildim; çekik gözlüydü, çenesinin çevresinde kısa, beyaz bir sakalı, ağır, beyaz kaşları ve gözlerini baykuş gözü büyüklüğünde gösteren numaralı gözlüğü vardı.

"Koş, lanet olası," diye bağırdım ona. Önden koşarak ona örnek olmaya çalıştım, ama dengem hâlâ tam yerine gelmediği için ayağa kalkamadım.

Yaşlı adam kaçmak için dönmedi. Gözlüğünü çıkarıp bana uzattı. "Tutun lütfen."

Sonra kasıtlı olarak bastonuyla öne doğru bir adım atarak benimle ayı yaratığın arasına geçti.

Yaratık böğürüp arka ayakları üzerinde şahlanarak adamın üzerine atıldı. Ağzını açarak beyaz saçlı adama doğru hücuma geçti ve ben seyretmekten başka hiçbir şey yapamadım.

Küçük adam iki adım yana giderek dansçı gibi tek ayak üzerinde döndü. Tahta bastonunun ucu ileri fırladı ve ezici bir darbeyle yaratığın çenesine vurdu. Kırık sarı diş parçaları yaratığın ağzından uçtu. Küçük adam dönüşünü sürdürdü ve yaratığın pençelerinden birkaç santimle kaçındı. Sonunda yaratığın arkasına ulaştı, o da dev çenesini hiddetle şaklatarak adamın peşinden döndü.

Adam geriye sıçrayarak yaratığın dişlerinin menzilinin he-

men dışına çıktı ve aniden bulanık bir metal ışıltısıyla bastonundan uzun bir kılıç, klasik tek taraflı, keski uçlu bir katana çekti. Çelik yaratığın gözlerinde parladı, ama yaratık eğilince biçme hareketi yapan kılıç sadece kulaklarının birinin en üstteki beş santimlik kısmını kopardı.

Yaratık yarasıyla çok orantısız bir biçimde, neredeyse insana ait gibi gelen bir ulumayla çığlık attı. Başını sallayarak yalpaladı ve yaralı kulağından ince bir kan şeridi fışkırdı.

Bu noktada üç şeyin farkına vardım.

Birincisi. Yaratık benimle hiç ilgilenmiyordu. Heyoo. Başım hâlâ fena halde dönüyordu ve eğer üzerime gelirse bu konuda hiçbir şey yapabileceğimi sanmıyordum.

İkincisi. Yaşlı adamın kılıcı ışığı yansıtmıyordu. Işık yayıyordu. Kılıcın su desenli çeliği sabit, gümüş bir alevle ışıldıyor, giderek daha da parlak bir hal alıyordu.

Üçüncüsü. Kılıcın mırlayan gücünü birkaç metre öteden bile hissedebiliyordum. Dünyanın kendisi kadar sessiz ve sarsılmaz, sabit, derin bir güçle nabız gibi atıyordu.

Hayatımda bu kadar fazla güç barındıran tek bir kılıç görmüştüm.

Ama öyle iki kılıç daha olduğunu biliyordum.

Küçük yaşlı adam ağır aksanlı bir İngilizceyle, "Hey," diye bağırdı. "Ursiel! Bırak gitsin! Burada gücün yok!"

Ayı-yaratık –Ursiel olduğunu varsaydım– dört gözlü bakışını küçük adama odakladı ve rahatsız edici bir şey yaptı. Konuştu. Sesi alçak, pürüzsüz, melodikti ve sözcükler bir şekilde ayının çene ve boğazından kayarak çıktı. "Shiro. Kendine bir bak, küçük budala. Yaşlı bir adamsın. Son karşılaştığımızda gücünün zirvesindeydin. Artık beni yenemezsin."

Shiro gözlerini kıstı. Bir elinde kılıcını, diğer elinde uzun

tahta kınını tutuyordu. "Buraya konuşmaya mı geldin?"

Ursiel başını bir yana eğdi. Sonra pürüzsüz sesiyle, "Hayır. Kesinlikle onun için gelmedim," diye mırıldadı.

Kendi etrafında dönerek başını bana çevirdi ve saldırıya geçti. O bunu yaparken bir giysi hışırtısı duyuldu, sonra eski bir palto dönerek havada uçtu ve bir balıkçı ağı gibi havaya atıldı. Palto yüzüne düşünce Ursiel sinirli bir uluma koyuvererek hareketini yarıda kesti. Pençesini kaldırıp paltoyu başından attı.

O bunu yaparken uzun boylu genç zenci Ursiel ile arama girdi. Gözlerimin önünde kalçasındaki kılıftan uzun, ağır bir kılıç çekti. Kılıç Shiro'nunkiyle aynı güçle, ama hafif bir farklılıkla, aynı tondaki farklı bir notada mırlıyordu. Kılıcın çeliği gümüş bir ışıkla yandı ve iblisin arkasında Shiro'nun kılıcı da kendi ışıltısını arttırarak karşılık verdi. Genç adam başını çevirip bana bakınca kısa süreliğine koyu, dikkatli gözlerini gördüm, sonra iblise yüzünü döndü ve gürleyen kalın bir sesle, koyu bir Rus aksanı taşıyan sözcüklerle, "Ursiel. Bırak gitsin. Burada gücün yok," dedi.

Turuncu gözleri gittikçe daha da parlayan Ursiel tısladı. "Sanya. Hain. Gerçekten içimizden birinin senin zavallı ellerindeki Üç'ün birinden bile korktuğunu mu sanıyorsun? Öyle olsun. Hepinizi birden haklayacağım."

Sanya boştaki elini vücudunun bir yanma açarak alaycı bir davet hareketi yaptı ve hiçbir şey söylemedi.

Ursiel kükreyip Sanya'nın üzerine uçtu. Büyük adam kılıçla hamle yaptı, kılıç Ursiel'in bir omzunun üst kısmına girerek kas ve kas tellerinin arasına saplandı. İblisin vücudu ona çarparken Sanya kendini hazırladı. Darbeyle bacakları betonda on beş santim geriye gittiyse de canavarı ayakta ve benden uzakta tutmayı başardı.

Shiro o zamana kadar küçük, yaşlı bir adamdan çıkabileceğini düşünmeyeceğim çınlayan bir nara attı, Ursiel de kıvranıp sağa sola sallanarak çığlık attı. Sanya Rusça gibi gelen bir dilde bir şey bağırdı, yaratığa saplanmış kılıcın kabzasını iki eliyle birden ileri itip Ursiel'e yüklendi ve onu sırtüstü devirdi. Sanya onu takip ederek yakında kaldı. Ağırlığını iblisin üzerine vererek vücuduna sapladığı kılıcın kabzasını çevirdiğini gördüm.

Fazla saldırgan hareket etmişti. Ursiel pençesiyle bir omzunun tam üzerine vurdu. Oradaki kemiğin çatırdayarak kırıldığını duydum. Genç adam darbenin etkisiyle iblisten uzağa uçtu, zeminde yuvarlanarak bir duvara çarptı ve çarparken şiddetli, acı dolu bir nefes verdi.

Ursiel ayağa kalktı, çenesini silkerek kılıcı omzundan çıkardı ve Sanya'nın peşinden gitti, ama beyaz saçlı yaşlı adam yandan onu tehdit ederek yaralı adamdan ve şans eseri benden de uzağa sürdü. Birkaç saniye boyunca yaşlı adam ve iblis birbirinin çevresinde daire çizdiler. Sonra iblis pençelerini hızla sağa sola savurarak Shiro'ya saldırdı.

Yaşlı adam geri çekilerek saldırıyı savuşturdu ve kılıcını oynatarak kesme hareketleri yaptı. İki kere iblisin pençelerinde kesikler açtı, ama yaratık hiddetle çığlık atsa da sanki giderek korkusu azalıyor, öfkesi artıyordu. Yaşlı adamın nefes alışları da gözle görülür şekilde hızlanmıştı.

Ursiel'in sesi saldırının ortasında, "Yaşlılık," diye mırladı. "Ölüm geliyor, yaşlı adam. Eli artık kalbinde. Ve ömrün boşuna geçti."

Yaşlı adam nefeslerinin arasında, "Bırak onu gitsin!" diye hırladı.

Ursiel yeniden güldü ve yeşil göz çifti daha ışıltıyla par-

ladı. Hiç de hoş olmayan, sözcükleri çarpıtıp hırlayarak konuşan bir başka ses, "Aptal vaiz. Mısırlı gibi ölmenin vakti geldi," dedi.

Shiro'nun yüzündeki duygusuz, kontrollü vahşilik yerini çok daha hüzünlü, çok daha kararlı bir ifadeye bıraktı. Shiro bir an nefes nefese iblise baktı, sonra başını eğdi. "Öyle olsun."

İblis öne atıldı ve yaşlı adam geri çekilerek yavaşça ara sokağın bir köşesine gerilemek zorunda kaldı. Gayet iyi savaşıyor gibi görünüyordu, ama sonra iblis pençesini yakından hızla geçirerek parlak gümüş kılıcın kabzasına yakın kısmına vurdu ve kılıç havada dönerek uzağa uçtu. Nefesi kesilen yaşlı adam sağ elini göğsünün sol tarafının üstünde tutarak büzüldü.

Ursiel pürüzsüz iblis sesiyle, "Böylece bitiyor, Şövalye," dedi.

Yaşlı adam alçak sesle "*Hai*," diye onayladı. Başını kaldırıp üstüne, yerden üç metre yüksekteki bir yangın merdiveni platformuna baktı.

Gölgeli bir siluet platformun parmaklığının üzerinden atladı ve bu sırada kınından çıkan kılıcın sesi duyuldu. Alçak bir güç tıngırtısı hissettim, gümüşi bir parıltı gördüm ve havayı kesen bir kılıcın hışırtısını duydum. Gölgeli siluet çömelmiş pozisyonda yaratığın yanına indi.

İblis Ursiel bir kere silkindi ve vücudu katılaştı. Bir gümbürtü duyuldu.

Sonra yaratığın vücudu yavaşça bir yana devrildi. Korkunç kafası ise ara sokağın zemininde yatıyordu. Dört gözündeki ışık söndü.

Üçüncü Şövalye iblisin cesedinin üzerinde doğruldu.

Uzun boylu ve geniş omuzlu, siyah-gri karışımı kısa kesimli saçları olan Michael Carpenter geniş kılıcı *Amoracchius*'u bir yana çevirerek üzerindeki kan damlacıklarını temizledi. Kılıcı tekrar kınına sokarak düşmüş iblise baktı ve başını salladı.

Hızlı ama kontrollü bir şekilde nefes alıp veren Shiro doğruldu ve Michael'ın yanına gitti. Büyük adamın omzunu kavradı ve, "Yapılması gerekiyordu," dedi.

Michael başıyla onayladı. Daha ufak tefek şövalye ikinci kılıcı yerden aldı, temizledi ve ahşap kınına soktu.

Yakınımda üçüncü Şövalye, genç Rus kendini zorlayarak ayağa kalktı. Kollarından biri kullanışsız biçimde sallanıyordu, ama diğerini bana uzattı. Elini tuttum ve titreyen bacaklarım üzerinde yükseldim.

"İyi misin?" diye sordu alçak sesle.

Sallanarak, "Mükemmel," diye cevap verdim. Bir kaşını kaldırdı, sonra omuz silkti ve sokağın zemininden kılıcını almaya gitti.

Ruh bakışının art etkileri nihayet yok olmaya, basit şok ve kafa karışıklığı yerini aşırı bir dehşete bırakmaya başladı. Yeterince dikkatli olmamıştım. Kötü adamlardan biri beni hazırlıksız yakalamıştı ve yardım almasaydım şimdi ölmüş olacaktım. Bu hızlı ve acısız bir ölüm de olmayacaktı. Michael ve iki yoldaşı olmasa, iblis Ursiel vücudumu bir uzuvdan diğerine kadar yaracaktı ve bu konuda hiçbir şey yapamayacaktım.

Daha önce hiç o büyük kayalığın üstündeki yaratık kadar çiğ bir şiddeti olan bir psişik varlıkla karşılaşmamıştım. En azından bu kadar yakından ve kişisel biçimde karşılaşmamıştım. Ona yaptığım ilk saldırı onu şaşırtmış ve sinirlendirmişti, ama ikinci saldırıya kendini hazırlamış ve büyülü ateşimi sinek ısırığı gibi elinin tersiyle kenara itmişti. Ursiel her ney-

diyse, benim gibi basit, toy, ölümlü bir büyücüden çok farklı bir seviyede çalışıyordu. Psişik savunmalarım fena değildir, ama o şey onları otomobili ezen bir buldozer gibi ezip geçmişti. Bu da her şeyden fazla ödümü koparmıştı. Psişik kuvvetimi birçok kötü adam karşısında denemiştim, ama hiçbirinde kendimi bu kadar önemsiz hissetmemiştim. Ah, elbette etrafta benden daha güçlü varlıklar olduğunu biliyordum.

Ama hiçbiri karanlık bir ara sokakta üzerime atlamamıştı.

Sallandım ve bir duvara dayanıp biraz kendime gelene kadar bekledim, sonra katı hareketlerle Michael'ın yanına yürüdüm. Pardösümün kıvrımlarından kırık cam parçaları düştü.

Yaklaşırken Michael başını kaldırdı. "Harry," dedi.

"Seni gördüğüme sevinmediğimden değil," dedi. "Ama iki dakika önce aşağı atlayıp canavarın kellesini uçursan olmaz mıydı?"

Michael genellikle şakaları çok iyi kaldırırdı. Bu sefer gülümsemedi bile. "Hayır. Üzgünüm."

Kaşlarımı çattım. "Beni nasıl buldun? Nereden anladın?"

"İyi bir tavsiye aldım."

Bu da yakınlarda arabamı görmekten tutun da bir melek korosunun ona yerimi söylemesine kadar her şey olabilirdi. Haç Şövalyeleri her zaman kötü mekânlarda onlara çok fazla ihtiyaç varken ortaya çıkarlardı. Kimi zaman adeta inanılmaz bir tesadüf eseri doğru zamanda doğru yerde oluyorlardı. Bilmek istediğimi sanmıyordum. Başımla iblisin yerdeki cesedini işaret ettim ve, "O şey de neydi öyle?" dedim.

"O bir şey değildi, Harry," dedi Michael. İblisin kalıntılarına bakmaya devam etti ve tam o anda kalıntılar pırıldamaya başladı. İblisin çözülerek ruh bakışında gördüğüm adamın biçimine dönmesi sadece birkaç saniye sürdü –zayıf, kır saç-

lı, paçavralar içindeydi. Ama ruh bakışında böyle kafası bir metre ötede yatmıyordu. Kopmuş bir başın ifadesi olmaması gerektiğini düşünüyordum, ama bunda vardı. Bu katıksız bir dehşet ifadesiydi –ağzı sessiz bir çığlıkla açık kalmıştı. Kayalığın yüzünde gördüğüm mühür alnında taze, siyah ve çirkin bir yara kabuğu gibi dikkat çekiyordu.

Turuncu-kırmızı bir ışık parladı, mühür yok oldu ve bir şey asfaltta tıngırdadı. Çeyreklikten biraz küçük, gümüş bir sikke adamın başından düşüp yerde yuvarlandı, ayağıma çarpıp sekti, sonra zeminde sabit kaldı. Bir saniye sonra ceset tıslayan iç çekme gibi bir ses çıkardı ve yeşil-siyah yapışkan madde şeritleriyle kaplanmaya başladı. Ceset kendi üzerine çöktü ve geride sadece zehirli dumanlar ve giderek yayılan iğrenç bir balçık birikintisi kaldı.

Aşağı bakıp gözle görülür biçimde titrememeye çalışarak, "Bu kadar yeter," dedim. "Tuhaflık ölçerim az önce tavana vurdu. Ben eve gidip yatıyorum." Balçığın içine gömülmeden sikkeyi almak için eğildim.

Yaşlı adam bastonunu bileğime vurarak, "Sakın," diye tısladı.

Canım acıdı. Elimi hızla geri çekerek parmaklarımı salladım ve yüzümü buruşturdum. "Yıldızlar ve taşlar adına, Michael, *kim* bu adam?"

Michael cebinden kare şeklinde beyaz bir bez çıkarıp açtı. "Shiro Yoshimo. Haç Şövalyesi olduğumda benim hocamdı."

Yaşlı adam bana homurdandı. Başımla yaralı adama işaret ettim ve, "Ya o?" diye sordum.

Uzun boylu zenci, yaşlı Şövalye kolunu incelemeye başlarken bana göz attı. Herhangi bir onay işareti vermeden tepeden tırnağa beni süzdü, ters ters baktı ve, "Sanya," dedi.

"Kardeşliğimizin en yeni üyesi," diye ekledi Michael. Bezi açarak içindeki gümüşle süslenmiş iki çift haçı ortaya çıkardı. Michael diz çöküp sikkeyi bezle aldı, ters çevirdi ve bezi gümüşün çevresinde tamamen katladı.

O bunu yaparken sikkeye bakıp kaşlarımı çattım. Bir tarafında bir insanın profili olabilecek eski bir portre vardı. Diğer tarafında ise rün –iblis Ursiel'in alnında gördüğüm rün– şeklindeki bir lekenin altına gizlemiş başka bir tasarım vardı.

"O nedir?" diye sordum.

Michael sorumu cevaplamak yerine, "Shiro seni koruyordu," dedi. Dev gibi Sanya'nın yanında duran Shiro'ya baktı ve, "O nasıl?" diye sordu.

"Kolu kırılmış," dedi yaşlı adam. "Bu sokaktan ayrılmalıyız."

"Bence de," diye kükredi Sanya. Yaşlı Şövalye parçalanmış paltodan eğreti bir askı yaptı, genç adam da tek bir şikâyet sesi çıkarmadan kolunu ona geçirdi.

"Bizimle gelsen iyi olur, Harry," dedi Michael. "Peder Forthill sana bir karyola ayarlayabilir."

"Hey, bir dakika," dedim. "Soruma cevap vermedin. *O neydi* öyle?"

Michael kaşlarını çattı ve, "Uzun hikâye ve az zaman var," dedi.

Kollarımı kavuşturdum. "Zaman yarat. Burada neler döndüğünü öğrenene kadar hiçbir yere gitmiyorum."

Yaşlı, ufak tefek Şövalye burnundan soludu ve, "Cehennem. İşte dönen o." Bana elini uzattı ve, "Lütfen onu geri ver," dedi.

Bir an ona boş boş baktım, sonra gözlüğünü hatırladım. Gözlüğü ona verdim. Onu takınca gözleri yine devasa görünmeye başladı.

"Bir dakika," dedim Michael'a. "O şey Düşmüşlerden biri miydi?"

Michael başıyla onaylayınca içim bir ürpertiyle doldu.

"Bu imkânsız," dedim. "Düşmüşler... Öyle şeyler yapamaz ki." Balçık birikintisini işaret ettim. "Yapmalarına izin verilmez."

Alçak sesle, "Bazılarına verilir," dedi Michael. "Lütfen inan bana. Büyük bir tehlike altındasın. Ne bulmak için tutulduğunu biliyorum, onlar da biliyor."

Shiro uzun adımlarla ara sokağın sonuna doğru yürüdü ve bakışlarını etrafta dolaştırdı. "Hey. Michael, gitmeliyiz."

"Gelmezse gelmesin," dedi Sanya. Bana dik dik baktı, sonra Shiro'nun peşinden gitti.

"Michael," diyecek oldum.

"Beni dinle," dedi Michael. Beyaz bezi havaya kaldırdı. "Bunun geldiği yerde daha çok var, Harry. Yirmi dokuz tane. Ve senin peşinde olduklarını düşünüyoruz."

YEDİ

Michael'in beyaz pikap kamyonunu Mavi Kaplumbağa ile Meleklerin Azizesi Mary Katedrali'ne doğru takip ettim. Burası büyük, çok büyük bir kilise, kentin bir simgesidir. Gotik mimariyi seviyorsanız, onu Azize Mary Katedrali'nin bir yerlerinde bulabilirsiniz. Katedralin arka tarafının yakınına park ettik ve teslimat kapısına, çerçevesinde sevgiyle bakılmış gül asmaları olan sıradan bir meşe kapıya gittik.

Michael kapıyı çaldı. Bir sürü sürgünün açıldığını duyduk, sonra kapı açıldı.

Kapıyı açan peder Anthony Forthill'di. Ellili yaşlarının sonundaydı, kelleşiyordu ve yılların getirdiği rahat bir ağırlığa sahipti. Siyah bir kumaş pantolon ve yine siyah bir gömlek giymişti. Rahip elbisesinin yakasının kar beyazı karesi keskin bir şekilde öne çıkmıştı. Shiro'dan uzundu, ama diğer herkesten çok daha kısaydı ve gözlüklerinin arkasında gözleri gergin görünüyordu.

"Başardınız mı?" diye sordu Michael'a.

Michael, "Kısmen," diye cevap verdi. Katlı bezi göstererek, "Bunu fıçıya koyun lütfen," dedi. "Ayrıca bir kolu sabitlememiz gerekecek."

Forthill ürperdi ve katlı bezi sadece patlayıcılara ve ölüm-

cül virüs örneklerine gösterilen enerjik saygıyla aldı. "Hemen. İyi akşamlar, Bay Dresden. Hepiniz, içeri girin."

"Merhaba peder," diye cevap verdim. "Şu âna kadarki günüm gibi görünüyorsunuz."

Forthill bana gülümsemeye çalıştı, sonra uzun bir koridor boyunca uzaklaştı. Michael bizi kilisenin derinliklerine götürdü, bir merdivenden çıkararak bir sandık odasına soktu. Bir dizi katlanır karyolaya yer açmak için odadaki kutular tavana doğru yığılmış, bu yüzden pencerelerin önü kapanmıştı. Birbirine uymayan bir çift eski lamba odayı yumuşak, altın rengi bir ışıkla aydınlatıyordu.

Michael alçak sesle, "Ben yiyecek ve içecek bir şeyler getireyim," deyip odanın kapısına yöneldi. "Hem Charity'yi de aramam gerek. Sanya, kolunla ilgilenme fırsatımız olana kadar otursan iyi olur."

"Bir şeyim yok," dedi Sanya. "Yiyecekleri taşımaya yardım edeyim."

Shiro burnundan soludu ve, "Otur evlat," dedi. Kapıya doğru giderek Michael'a yetişti. "Karını ara. Gerisini ben hallederim," dedi. İkisi beraber çıktılar. Koridora çıkarken sesleri iyice alçalıp mırıltıya dönüştü.

Sanya bir an kapıya ters ters baktı, sonra karyolalardan birine oturdu. Bir süre odaya göz gezdirdi, ardından, "Anladığım kadarıyla büyü güçlerini kullanıyorsun," dedi.

Kollarımı kavuşturup duvara yaslandım. "Beni ele veren ne oldu?"

Koyu renk cildinin aksine bembeyaz olan dişlerini gösterdi. "Ne zamandır Wiccan'sın?"

"Neyim ne?"

"Pagan. Cadı."

"Cadı değilim," deyip kapıdan dışarı göz attım. "Büyücüyüm."

Sanya kaşlarını çattı. "Arada ne fark var?"

"Büyücü B ile başlar."

Bana boş boş baktı.

"Hiç kimse beni takdir etmiyor," diye mırıldandım. "Wicca bir dindir. Çoğu dinden daha akışkandır, ama yine de dindir."

"Ee?"

"Ve ben pek din meraklısı değilim. Büyü yaparım, elbette, ama bu... Tamirci olmak gibi. Ya da mühendis. Belirli bir şekilde davranan kuvvetler vardır. Eğer ne yaptığını bilirsen, onların senin için çalışmasını sağlayabilirsin ve bunu yapmak için tanrıya, tanrıçaya ya da o tür bir şeye ihtiyacın olmaz."

Sanya'nın yüzüne şaşkınlık dolu bir ifade yerleşti. "O halde dini bütün bir adam değilsin."

"Hiçbir düzgün inanç sistemine katılarak yük olmak istemem."

Uzun boylu Rus bir an beni süzdü, sonra başını eğdi. "Ben de aynı fikirdeyim."

Kaşımın Spock gibi kalktığını hissettim. "Şaka ediyorsun, değil mi?"

Başını iki yana salladı. "Etmiyorum. Çocukluğumdan beri ateist olmuşumdur."

"Dalga mı geçiyorsun? Sen bir Haç Şövalyesi'sin."

"*Da*," dedi.

"Eğer dindar değilsen, başka insanlara yardım etmek için hayatını tehlikeye atıyorsun, çünkü ...?"

Duraksamadan, "Çünkü yapılması gerekiyor," diye cevap verdi. "İnsanların iyiliği için bazıları kendilerini tehlikeye atmalı. Bazıları toplumu korumak için cesaretlerini ve canlarını ortaya koymalı."

"Bir dakika," dedim. "Sen bir *komünist* olduğun için mi Haç Şövalyesi oldun?"

Sanya'nın yüzü iğrenmeyle çarpıldı. "Kesinlikle hayır. Troçkistim. Bu çok farklıdır."

Kahkaha atmamak için kendimi zor tuttum. "Kılıcını nasıl aldın?"

Sağlam elini karyolada yanında duran kılıcın sapının üzerine götürdü. "*Esperacchius*. Onu bana Michael verdi."

"Michael ne zamandan beri Rusya'yı ziyaret ediyor?"

"O Michael değil," dedi Sanya. Parmağıyla yukarıyı işaret etti. "O Michael*."

Ona bir dakikalığına boş boş baktım, sonra, "Demek öyle. Bir baş melek sana kutsal bir kılıç veriyor, kötülük güçleriyle savaşmanı söylüyor ve her nasılsa sen hâlâ ateistim diyorsun. Olay bu mu?"

Sanya yeniden yüzünü buruşturdu.

"Bu sana da inanılmayacak kadar aptalca gelmiyor mu?"

Dik bakışı belki bir dakika boyunca öfkeyle doldu, sonra derin bir nefes aldı ve başını eğdi. "Belki bazıları agnostik olduğumu söyleyebilir."

"*Agnostik mi?*"

"İlahi bir güce kesin inanca kendini adamayan kişi," dedi.

"Ne demek olduğunu biliyorum," dedim. "Beni şoke eden, onun senin için geçerli olduğunu düşünmen. Birden fazla ilahi güçle *karşılaşmışsın*. Lanet olsun, bunlardan biri yarım saatten kısa süre önce kolunu kırdı."

"Birçok şey kol kırabilir. Sen kendin doğaüstü hakkındaki inançlarını tanımlamak için bir tanrı ya da tanrıçaya ihtiyaç duymadığını söyledin."

---

* Dört büyük melekten biri olan Mikail. *–yhn*

"Evet, ama ben agnostik değilim. Sadece tarafsızım. Teolojik İsviçre, ben buyum işte."

Sanya, "Anlambilim. Ne demek istediğini anlamıyorum," dedi.

Hâlâ kıkırdamamak için kendimi zor tutarak derin bir nefes aldım ve konuştum. "Sanya. Demek istediğim, bir insanın senin konumunda olup, senin gördüğün şeyleri görüp yine de bir Tanrı olup olmadığına emin olmadığını iddia etmesi için fazlasıyla aptal olmasının gerektiği."

Çenesini kaldırdı ve, "Şart değil," dedi. "Deli olmam ve bütün bunların bir halüsinasyon olması mümkün."

İşte o zaman gülmeye başladım. Kendimi tutamadım. Başka bir şey yapamayacak kadar yorgun ve stresliydim. Gayet keyif alarak güldüm, bu arada Sanya karyolasında oturdu ve kırık kolunu hareket ettirmemeye dikkat ederek bana somurttu.

Shiro kapıda belirdi. Bir elinde sandviçler ve hazır sebzelerle dolu büyük düz bir tabak taşıyordu. Onu baykuş gibi gösteren gözlüğünün ardından önce Sanya'ya, sonra bana gözlerini kırptı. Sanya'ya Rusça olduğunu sandığım bir dilde bir şeyler söyledi. Genç Şövalye bu sefer Shiro'ya somurttu, ama başını neredeyse eğilme sayılacak kadar derin bir hareketle eğdi, sonra doğruldu, büyük eliyle iki sandviç aldı ve dışarı yürüdü.

Shiro, Sanya gidene kadar bekledikten sonra düz tabağı bir oyun masasının üzerine koydu. Sandviçleri görünce midem deliye döndü. Yoğun eforla çılgınca korku bir araya gelince böyle olurum işte. Shiro tabağı işaret ederek iki katlanır sandalye açtı. Oturdum, bir sandviç aldım ve yemeye başladım. Hindi eti ve peynir. Cennet.

Yaşlı Şövalye de bir sandviç aldı ve benimkine benzer bir iştahla yemeye başladı. Bir süre hoşnut bir sessizlik içinde sesli bir şekilde yedik, sonra, "Sanya size inançlarından bahsetmiş," dedi.

Ağzımın kenarlarının kıvrılmaya başladığını, bir başka gülümsemenin kapıda olduğunu hissettim. "Evet."

Shiro memnuniyetle homurdandı. "Sanya iyi bir adamdır."

"Sadece neden Haç Şövalyeliğine kabul edildiğini anlamıyorum."

Shiro gözlüğünün üzerinden bana bakarak yiyeceğini çiğnedi. Bir süre sonra, "İnsanlar yüzler görür. Deri görür. Bayraklar. Üyelik listeleri. Dosyalar." Bir büyük ısırık daha aldı, yedi ve, "Tanrı ise kalpleri görür," dedi.

"Siz öyle diyorsanız," dedim.

Cevap vermedi. Tam ben sandviçimi bitirdiğim anda Shiro, "Kefen'i arıyorsunuz," dedi.

"Bu gizli bir bilgi," dedim.

Sözcüklere benimle aynı şekilde vurgu yaparak, "Siz öyle diyorsanız," dedi. Gözlerinin kenarlarındaki kırışıklıklar derinleşti. "Neden?"

"Ne neden?"

Çiğnerken, "Neden onu arıyorsunuz?" diye sordu.

"Eğer arıyorsam –ki arıyorum demiyorum– bunu o amaçla tutulduğum için yapıyorumdur."

"İşiniz bu," dedi.

"Evet."

"Para için yapıyorsunuz," dedi.

"Evet."

"Hmm," dedi ve serçe parmağıyla gözlüğünü yukarı itti. "O halde parayı sever misiniz, Bay Dresden?"

Tabağın yanından bir peçete alıp ağzımı sildim. "Sevdiğimi düşünürdüm. Ama artık sadece bir bağımlılık olduğunu anladım."

Shiro havlarcasına bir kahkaha patlattı ve kıkırdayarak doğruldu. "Sandviç iyi mi?"

"Süper."

Michael birkaç dakika sonra yüzünde dertli bir ifadeyle geldi. Odada saat yoktu, ama gece yarısını epey geçmiş olmalıydı. Herhalde ben de Charity Carpenter'ı o kadar geç saatte arasam konuşmanın ardından dertli olurdum. Charity kocasının güvenliği söz konusu olduğunda çok gaddar olurdu –özellikle benim yakında olduğumu duyduğunda. Tamam, kabul, Michael ne zaman benimle beraber bir vakaya gelse bayağı hırpalanıyordu, ama yine de Charity'nin adil davrandığını düşünmüyordum. Kasten yapıyor değildim ya.

"Charity memnun olmadı mı?" diye sordum.

Michael başını iki yana salladı. "Endişeleniyor. Hiç sandviç kaldı mı?"

İki tane kalmıştı. Michael birini aldı, ben de sadece ona eşlik etmek için ikinciyi aldım. Biz yerken Shiro kılıcıyla bir temizlik kiti çıkardı ve çeliği yumuşak bir bez ve bir çeşit yağla silmeye başladı.

"Harry," dedi Michael sonunda. "Senden bir şey istemem gerekiyor. Bu çok zor. Ve normal koşullarda böyle bir şey yapmayı düşünmezdim bile."

Çiğnerken, "Söyle yeter," dedim. O anda gerçekten söylediğimde ciddiydim. Michael birden fazla kere benim için hayatını tehlikeye atmıştı. Son sefer ailesi de tehlikeye düşmüştü ve onu mantıksız bir şey istemeyeceğini bilecek kadar iyi tanıyordum. "Söyle yeter. Sana borçluyum."

Michael başıyla onayladı. Sonra bana sabit bir şekilde baktı ve, "Bu işi bırak, Harry. Birkaç günlüğüne şehirden ayrıl. Ya da evde kal. Ama bu işi bırak, lütfen."

Gözlerimi kırpıştırdım. "Yani, yardımımı istemiyor musun?"

"Güvenliğini istiyorum," dedi Michael. "Büyük tehlike altındasın."

"Şaka ediyor olmalısın," dedim. "Michael, başımın çaresine bakmasını bilirim. Şu âna kadar bunu anlamış olmalısın."

"Başının çaresine bakmak mı?" dedi Michael. "Bu gece yaptığın gibi mi? Harry, orada olmasaydık..."

"Ne?" diye çıkıştım. "Ölmüş olacaktım. Bu er ya da geç olmayacak değil ki. Peşimde o kadar çok kötü adam var ki sonunda içlerinden birinin şansı yaver gidecek. Bana yeni bir şey söyle."

"Anlamıyorsun," dedi Michael.

"Gayet iyi anlıyorum," dedim. "Bir başka sapık ikinci sınıf korku filmi canavarı beni öldürmeye çalıştı. Daha önce de oldu. Muhtemelen yine olacak."

Shiro başını kılıcından kaldırmadan, "Ursiel sizi öldürmek için gelmemişti, Bay Dresden," dedi.

Anlamlı bir sessizlik boyunca bunu değerlendirdim. Lambalar biraz vızıldadı. Shiro'nun temizlik bezi kılıcının çeliği üstünde fısıldadı.

Michael'ın yüzünü izleyerek, "O halde niye oradaydı?" diye sordum. "Bir iblis olduğuna bahse gidebilirdim, ama sadece bir şekil değişimiydi. İçinde bir ölümlü vardı. Kimdi o?"

Michael'ın bakışı hiç bocalamadı. "Adı Rasmussen'di. Ursiel onu bin sekiz yüz kırk dokuz yılında California'ya giderken aldı."

"Onu gördüm, Michael. Gözlerinin içine baktım."

Michael irkildi. "Bilmiyordum."

"Kendi ruhunda mahkumdu, Michael. Bir şey onu alıkoymuştu. Büyük bir şey. Ursiel herhalde. O Düşmüşlerden biri, değil mi?"

Michael başıyla onayladı.

"Bu nasıl oluyor ki? Düşmüşlerin serbest iradeyi yok etmelerine izin verilmediğini sanıyordum."

"İzin verilmiyor," dedi Michael. "Ama baştan çıkarmalarına izin veriliyor. Ve Denaryalıların çoğu varlığa göre daha fazla teklif edecek şeyi var."

"Denaryalılar mı?" dedim.

"Kararmış Denarius Kardeşliği," dedi Michael. "Bu olayda bir fırsat, büyük zarar verme şansı görüyorlar."

"Gümüş sikkeler." Derin bir nefes aldım. "Kutsanmış beze sardığın sikke gibi. Otuz gümüş sikke, öyle mi?"

Başıyla onayladı. "Sikkelere dokunan kişi içindeki Düşmüşlerle lekelenir. Baştan çıkarılır. Güce kavuşturulur. Düşmüş, ölümlüyü giderek daha fazla etki altına alır. Asla zorlamaz. Sadece teklif eder. Sonunda ölümlü kendisinin yeterli bir kısmını teslim eder ve-"

"Varlık onun kontrolünü ele geçirir," diye tamamladım.

Michael başıyla onayladı. "Rasmussen gibi. Onlara yardım etmeye çalışırız. Kimi zaman kişi neler olduğunu fark eder. Onların nüfuzundan kaçmak ister. Onlarla karşılaştığımızda iblisi yıpratmaya, böylece o kişiye kaçma şansı vermeye çalışırız."

"Onunla konuşmaya devam etmenizin sebebi oydu. Ta ki sesi değişene kadar. Ama Rasmussen serbest kalmak istemiyordu, değil mi?"

Michael başını iki yana salladı.

"Michael, ister inan, ister inanma, birkaç kere baştan çıkarıldım. Bununla başa çıkabilirim."

"Hayır," dedi Michael. "Çıkamazsın. Denaryalılara karşı koyabilecek çok az ölümlü vardır. Düşmüşler zayıf yanlarımızı, kusurlarımızı, nasıl kuyumuzu kazacaklarını iyi bilirler. Binlerce yıldır onlara karşı uyarılmış ve bilgili olan erkek ve kadınları bile yok ettiler."

"Başımın çaresine bakarım," diye homurdandım.

Shiro homurdandı. "Düşüşten önce gurur gelir."

Ona ters bir bakış fırlattım.

Michael biraz öne eğilerek, "Harry, lütfen," dedi. "Hayatının kolay geçmediğini biliyorum. İyi bir adamsın. Ama sen de herkes kadar savunmasızsın. Bu düşmanlar ölmeni istemiyor." Ellerine baktı. "*Seni* istiyorlar."

Bu beni korkuttu. Gerçekten korkuttu. Belki de çok az şeyden rahatsız olan Michael bu kadar rahatsız göründüğü için. Belki Rasmussen'i gördüğüm ve onu her zaman orada mahsur kalmış, çılgınca güler halde göreceğim için.

Belki de içimde bir parçam, sikkenin açıkça sunduğu gücü kullanmanın bir yolunu bulmanın gerçekten o kadar imkânsız olup olmadığını merak ettiği için. Eğer altına hücuma katılan sıradan bir adamı üç Haç Şövalyesi'nin birden ancak başa çıkabildikleri bir ölüm makinesine dönüştürdüyse, benim gibi biri onunla ne yapabilirdi?

Dük Paolo Ortega'ya dünyayı dar edebilirdi. Orası kesindi.

Gözlerimi kırparak yeniden odakladım. Michael acı dolu bir ifadeyle beni izliyordu. Düşüncelerimi tahmin ettiğini biliyordum. Gözlerimi kapadım. Utanç yüzünden midem bulandı.

"Tehlikedesin, Harry," dedi Michael. "Bu vakayı bırak."

"O kadar büyük bir tehlike altındaysam Peder Vincent

niye gelip beni tuttu?" diye cevap verdim.

"Forthill ondan bunu yapmamasını istedi," dedi Michael. "Peder Vincent... Doğaüstü konuların nasıl ele alınacağı konusunda Forthill ile aynı fikirde değil."

Ayağa kalktım ve, "Michael, yorgunum. Kahretsin, yorgunum," dedim.

Michael, "Harry," diye beni haşladı.

"Pardon, fena halde yorgunum," diye mırıldandım. "Çok yorgunum, lanet olsun." Masaya yöneldim ve, "Eve, biraz uyumaya gidiyorum. Bu konuyu düşüneceğim," dedim.

Michael ayağa kalkınca onunla beraber Shiro da kalktı. Her ikisi de yüzünü bana döndü. "Harry," dedi Michael. "Sen benim dostumsun. Hayatımı kurtardın. Bir çocuğuma senin adını verdim. Ama bu işi bırak. Kendin için değilse benim için."

"Ya bırakmazsam?" diye sordum.

"O zaman seni senden korumak zorunda kalırım. Tanrı aşkına, Harry, lütfen bunu zorlama."

Döndüm ve veda etmeden ayrıldım.

Bir köşede kayıp bir Kefen, imkânsız derecede ve tepeden tırnağa ölü bir ceset, kararlı ve ölümcül bir vampir savaş lordu, üç kutsal şövalye, yirmi dokuz düşmüş melek ve armut ağacında bir keklik* vardı.

Karşı köşede de yorgun, yara bere içinde, düşük ücretli, müttefikleri tarafından tehdit edilen ve sözde kız arkadaşının Bay Monoton için terk etmeye hazırlandığı profesyonel bir büyücü vardı.

Aman ne güzel.

Kesinlikle yatma zamanı gelmişti.

---

* "Partridge in a pear tree": 12 Days of Christmas adlı Noel şarkısından bir dize. *–yhn*

SEKİZ

Daireme varana kadar Kaplumbağa'nın motorunun tedirgin öksürüğü eşliğinde sürekli oflayıp pufladım ve kara kara düşündüm. Merdivenin en üst basamağında oturan Mister ben arabamı kapayıp kilitlerken dertli dertli miyavladı. Mafya suikastçılarının daha fazla susturuculu tabancayla yakında beklemesi olasılığına karşı patlatma çubuğumu ve kalkan bileziğimi hazırda tutsam da, doğaötesi canavarların pusuda beklemediğinden oldukça emindim. Mister çevrede doğaötesi tehlikeler olduğunda çok fazla gürültü çıkarır, sonra da toz olurdu.

Bu da kedimin bana göre çok daha sağduyulu olduğunu gösteriyordu.

Mister omzunu bacaklarıma vurduysa da dengemi bozup beni merdivenden aşağı yuvarlamayı beceremedi. Hiç vakit kaybetmeden içeri girdim ve kapıyı arkamdan kilitledim.

Bir mum yaktım, Mister'ın kaplarına biraz kedi maması ile taze su koydum ve birkaç dakika volta attım. Yatağıma göz attım ve yatmanın faydasız olduğuna karar verdim. Ne kadar yorgun olursam olayım, uyuyamayacak kadar endişeliydim. Etrafım çeneme kadar timsahlarla kaplıydı ve hızla batıyordum.

"Peki öyleyse, Harry," diye mırıldandım. "Hazır uyanıkken biraz çalışabilirsin."

Askıdan ağır, sıcak tutan bir cübbe aldım, kilimlerimden birini kenara çektim ve alt bodruma açılan döşeme kapağını açtım. Katlanır bir merdiven aşağıya, laboratuvarımın olduğu nemli taş odaya iniyordu. Cübbemin eteği tahta basamaklara sürüne sürüne merdiveni indim.

Mumları yakmaya başladım. Laboratuvarım kısa bir çılgınlık dönemi dışında genellikle zihnimin durumunu yansıtmıştır –darmadağınık, pis, düzensiz ama temel olarak işlevseldir. Oda büyük değildir. Üç duvarın dibindeki üç masa U şekli oluşturur, dördüncü bir masa da o U'nun merkezine doğru uzanır ve çevresinde dar bir yürüme alanı bırakır. Masaların üstünde duvarlar tel raflarla kaplıdır. Rafların ve masaların üstüne envai çeşit büyü malzemesi, artı daha esaslı evlerde hep mutfaktaki büyük bir çekmeceye tıkıştırılan türlü ev zımbırtıları yığılıdır. Raflarda kitaplar, not defterleri, günlükler ve kâğıtlar, ayrıca her türlü ot ve kökle dolu kap, kutu ve keseler, yılan tıslamalarıyla dolu bir şişeden boğadikeni özü içeren bir ilaç şişesine kadar büyü bileşenleri bulunur.

Odanın öteki ucunda, zemini bütün dağınıklıktan tamamen arındırılmış bir alan vardı. Orada zeminin taşlarına sabitlenmiş bakır bir halka, yani çağırma dairem bulunuyordu. Kendinizi bir büyü saldırısına karşı savunmak için, ya da diğer en aşikâr kullanımı, yani bir Yok Diyar Sakinini geçici olarak hapsetmek için bir ritüel dairesine ne zaman ihtiyacınız olacağının hiç belli olmayacağını deneyim bana göstermişti.

Raflardan birinde diğerlerine göre daha az eşya vardı. Her iki ucunda birer şamdan duruyordu, fakat uzun zaman önce bir sürü renkte erimiş mum ile kaplandıkları için artık bir

balarısı Vezüv'ünü andıran öbeklere dönüşmüşlerdi. Kitaplar, çoğunlukla ciltsiz pembe romanlar ve çeşitli küçük ve kadınsı eşyalar rafın geri kalanını kaplıyordu, tam ortada duran beyazlamış bir insan kafatası hariç. Bir kurşunkalem alıp rafa vurdum. "Bob. Bob, uyan. Yapılacak işler var."

Kafatasının göz yuvalarında bir çift turuncu ve altın rengi ışık canlanmaya başladı ve ben odayı dolaşıp yarım düzine mum ve bir gaz lambasını yakarken daha da parladı. Kafatası biraz takırdadı, sonra, "Şafağa sadece birkaç saat kaldı, daha yeni mi başlıyorsun? Neler oluyor?" dedi.

Şişeler, tüpler ve küçük bir alkol ocağı çıkardım. "Yine başım belada," dedim. "Berbat bir gündü." Kafatası Bob'a televizyon stüdyosunu, vampirin meydan okumasını, suikastçıyı, kayıp Kefen'i ve vebayla dolu cesedi anlattım.

"Vay canına. Hiçbir işi yarım yapmıyorsun, değil mi Harry?"

"Önce bilgi ver, sonra eleştir. Durumu inceleyecek ve bir iki iksir hazırlayacağım, sen de yardımcı olacaksın."

"Tamam," dedi Bob. "Nereden başlamak istiyorsun?"

"Ortega'dan. Mutabakatlar nüsham nerede?"

"Mukavva kutuda," dedi Bob. "Üçüncü rafta, en alt sırada, paklama kavanozlarının arkasında."

Kutuyu buldum ve arandım, sonunda beyaz bir kurdeleyle bağlanmış bir parşömen buldum. Açıp elde yazılmış güzel yazıya dikkatle baktım. İşbu belge ifadesiyle başlıyordu, sonra sözdizimi giderek anlaşılmaz bir hal alıyordu.

"Bundan hiçbir şey anlamıyorum," dedim. "Düellolar hakkındaki bölüm nerede?"

"Sondan beşinci paragraf. Cliff'in Notları versiyonunu ister misin?"

Parşömeni yeniden kapadım. "Söyle bakalım."

"Düello Kuralları'nı temel alır," dedi Bob. "Şey, teknik olarak sonradan Düello Kuralları'na ilham vermiş çok daha eski kuralları temel alır, ama bu bir tavuk-yumurta problemi. Ortega meydan okuyan, sen de meydan okunansın."

"Onu biliyorum. Ben silahları ve yeri seçebiliyorum, değil mi?"

"Yanlış," dedi Bob. "Sen silahları seçiyorsun, ama zamanı ve yeri o seçiyor."

"Lanet olsun," diye mırıldandım. "Tam öğle vaktini ve bir parkı seçecektim. Ama herhalde büyüyle düello edeceğimizi söyleyebilirim."

"Eğer mevcut seçenekler arasında varsa. Neredeyse her zaman vardır."

"Kim karar verir?"

"Vampirler ve Konsey tarafsız elçiler içeren bir listeden seçerler. Elçi karar verir."

Başımla onayladım. "Yani eğer büyü bir seçenek değilse boku yedim demektir, değil mi? Yani, büyü, büyücü, benim uzmanlık alanım."

Bob, "Evet, ama dikkatli ol," dedi. "Onun kullanabileceği bir silah olmak zorunda. Eğer onun kullanamayacağı bir silah seçersen reddedebilir ve seni ikinci tercihini seçmeye zorlayabilir."

"Yani?"

"Yani ne olursa olsun, eğer seninle büyüyle savaşmak istemiyorsa, savaşmak zorunda kalmayacaktır. Ortega işleri iyice düşünüp taşınması sayesinde savaş lordu oldu, Harry. Muhtemelen neler yapabileceğin hakkında iyi bir fikri vardır ve buna göre plan yapmıştır. Onun hakkında ne biliyorsun?"

"Fazla değil. Güçlü olduğunu varsayıyorum."

Bob bir dakikalığına göz ışıklarını bana dikti. "Vay canına, Napolyon. Eminim böyle bir taktik dehanın üstesinden asla gelemeyecektir."

Sinirlenerek kurşunkalemimi kafatasına fırlattım. Bir burun deliğinden sekip düştü. "Sadede gel."

"Sadet şu ki, tahmin edebileceğin bir şey seçsen iyi edersin."

"En başında hiç savaşmasam daha iyi ederim," dedim. "Bir düello şahidi almam gerekiyor mu?"

"İkinizin de almanız gerekiyor," dedi Bob. "Şahitler düellonun şartlarını belirleyecekler. Bir noktada onun şahidi seninkiyle iletişime geçmeli."

"Şey. Bir şahidim yok."

Bob kafatasını biraz rafında döndürdü ve alnını tuğla duvara birkaç kere hafifçe vurdu. "O halde bir şahit bul, budala. Bu aşikâr."

Bir kurşunkalem daha ve sarı çizgili yaprakları olan bir bloknot aldım ve yukarıya *Yapılacaklar*, altına da *Michael'a düelloyu sor* yazdım. "Tamam. Ayrıca şafak sökmeden benim için Ortega hakkında mümkün olduğu kadar bilgi edinmeni istiyorum."

"Tamam," dedi Bob. "Dışarı çıkmama izin veriyor musun?"

"Henüz değil. Daha bitmedi."

Bob göz ışıklarını devirdi. "Elbette daha bitmedi. Berbat bir işim var."

Damıtılmış suyla dolu bir sürahi, bir kutu da kola aldım. Kutuyu açtım, bir yudum aldım ve, "Murphy'nin bana gösterdiği o ceset. Veba laneti mi?" dedim.

"Muhtemelen," dedi Bob. "Ama gerçekten o kadar çok hastalık vardıysa, büyük bir lanetti."

"Ne kadar büyük?"

"Birkaç yıl önce Gölge Adam'ın kalpleri sökmek için kullandığı büyüden daha büyük."

Islık çaldım. "Üstelik o büyüsü için gök gürültülü fırtınalar ve törenlerden yararlanıyordu. O kadar güçlü bir büyüye güç sağlamak için ne gerekir?"

Bob, "Lanetler pek uzmanlık alanım değildir," diye kaçamak bir cevap verdi. "Ama çok fazlası gerekir. Bir savaş büyüsü odak noktasından yararlanmak veya insan kurban etmek gibi."

Kolamdan bir yudum daha aldım ve başımı salladım. "O halde bunu yapanın hiç şakası yok."

Bob, "Belki de Bekçiler bir Kırmızı Meclis ajanını cezalandırmak için o laneti kullanmışlardır," diye düşündü.

"Yapmazlar," dedim. "Öyle bir büyü kullanmazlar. Teknik olarak adamı öldüren şey hastalıklar olsa da, bu Birinci Kanun'u çiğnemeye fazlasıyla yaklaşmak demektir."

"Başka kimde öyle bir güç olabilir ki?" diye sordu Bob.

Yeni bir sayfa açtım ve cesetteki dövmenin kaba bir eskizini çizdim. Bloknotu kaldırıp Bob'a gösterdim. "Belki de bunu sevmeyen biri."

"Thoth'un gözü," dedi Bob. "Cesetteki dövme o muydu?"

"Evet. Bu adam birinin gizli kulübünde miydi?"

"Belki. Ama göz oldukça popüler bir okült sembolüdür, bu yüzden onun bağımsız biri olması ihtimalini göz ardı edemezsin."

"Pekâlâ," dedim. "Peki kim o simgeyi kullanıyor?"

"Birçok grup. Beyaz Konsey ile bağlantılı kardeşlikler, ta-

rihi dernekler, kenarda köşede kalmış birkaç okült bilgini grubu, kişi kültleri, televizyon medyumları, çizgi roman kahramanları-"

"Anladım," dedim. Yeni bir sayfa açtım ve jilet gibi keskin hafızamdan iblis Ursiel'in alnında gördüğüm sembolün eskizini çizdim. "Bunu tanıyor musun?"

Bob'un göz ışıkları irileşti. "Çıldırdın mı sen? Harry, yırt o kâğıdı. Yak."

Kaşlarımı çattım. "Bob, bekle bir dakika-"

"Hemen!"

Kafatasının sesi korku doluydu ve Bob korktuğu zaman tedirgin olurum. Bob'u her zamanki ukala yorumcu ruh halinden çıkarıp korkutabilecek fazla şey yoktur. Kâğıdı yırttım. "Sanırım onu tanıyorsun."

"Evet. Ve o grupla ilgili hiçbir şeye karışmam."

"Bunu duymamış olayım, Bob. Haklarında bilgiye ihtiyacım var. Şehirdeler, bana saldırdılar ve Kefen'in peşinde olduklarına bahse varım."

"Bırak alsınlar," dedi Bob. "Ciddiyim. Bu grubun sahip olduğu güç hakkında hiçbir fikrin yok."

"Onlar Düşmüşler, biliyorum," dedim. "Kararmış Denarius Kardeşliği. Ama oyunu kurallara göre oynamak zorundalar, değil mi?"

"Harry, sadece Düşmüşler değil. Ele geçirdikleri kişiler de neredeyse bir o kadar kötü. Suikastçılar, zehirleyiciler, savaşçılar, savaş büyücüleri-"

"Savaş büyücüleri mi?"

"Sikkeler onları fiilen ölümsüz yapıyor. Kardeşliğin bazı üyelerinin alıştırma yapacak bin yılı, belki daha uzun zamanı oldu. O kadar çok zaman olunca mütevazı yetenekler bile ge-

lişebilir. Deneyimin onlara öğreteceği her şey, yıllar boyunca buldukları, daha fazla güç kazanmalarını sağlayacak her şey de cabası. Berbat süper güçleri olmasa bile baş belası olurlardı."

Kaşlarımı çattım ve kâğıt parçasını daha küçük parçalara yırttım. "O laneti becerebilecek kadar mı baş belası?"

"Gerekli beceriye sahip olduklarına kuşku yok. Belki o kadar büyük bir güç kaynağına ihtiyaç bırakmayacak kadar."

"Harika," dedim ve gözlerimi ovuşturdum. "Peki öyleyse. Her yerde ağır sıkletler var. Kefen'in izini sürmeni istiyorum."

"Yapamam," dedi Bob.

"Saçmalama. Şehirde kaç tane iki bin yıllık keten bez parçası var?"

"Mesele o değil, Harry. Kefen..." Bob doğru sözcükleri bulmaya çalışır gibiydi. "Benimle aynı dalga boyunda değil. Yetki alanımın dışında."

"Neden bahsediyorsun sen?"

"Ben bir zekâ ruhuyum, Harry. Muhakeme, mantık kullanırım. Kefen mantıkla ilişkili değil. O bir inanç eşyası."

"Ne?" dedim. "Bu anlamsız."

"Bilmediğin şeyler var, Harry," dedi Bob. "Çok şey bildiğin bile söylenemez. O esere dokunamam. Yakınına gidemem. Denesem bile aşmamam gereken sınırları aşmış olurum. Meleklere karşı gelmeyeceğim, Dresden. İster Düşmüş, ister düşmemiş olsunlar."

İçimi çekip ellerimi kaldırdım. "Peki, peki. Konuşabileceğim biri var mı?"

Bob bir an sessiz kaldı, sonra, "Belki. Ulsharavas," dedi.

"Ulshsa-ne?"

"Ulshavaras. O *loa*'nın bir müttefiki, bir kâhin ruh.

Dumont'un Kehanetçiler Kılavuzu kitabının ortalarında ayrıntılar var."

"Fiyatı nasıl?"

"Makul," dedi Bob. "Onu çağırmak için gereken her şey elinde var. Genellikle kötücül değildir."

"Genellikle mi?"

"*Loa* temelde iyilerdir, ama hepsinin karanlık tarafları da vardır. Ulsharavas oldukça nazik bir kılavuzdur, ama geçmişte sertleştiği görülmemiş değildir. Tedbiri elden bırakma."

"Bırakmam," deyip kaşlarımı çattım. "Bir şey daha var. Marcone'un yerine uğrayıp ilginç bir şey olup olmadığına bak. David Nivencılık oynamana gerek yok, sadece etrafa bir bakın."

"Marcone'un bu işe karıştığını mı düşünüyorsun?"

"Adamları şimdiden bana saldırdılar. Toplayabildiğim kadar bilgi toplasam iyi olur. O bilgileri edinmek amacıyla ayrılmana izin veriyorum, Bob. Şafak sökmeden geri dön. Bir de, o vampir tükürüğü panzehirinin tarifi hâlâ elimizde mi?"

Turuncu ışıklardan oluşan bir bulut kafatasının dışına aktı, masayı aştı, sonra merdivenden yukarı çıktı. Bob'un tuhaf bir şekilde değişmiş sesi bana doğru yüzdü. "Kırmızı not defteri. Ben yokken koruma alevini yakmayı unutma."

"Tamam, tamam," diye mırıldandım. Bob'a korumalarımı aşması için bir dakika verdim, sonra üzerinde yeşil, sarı ve kırmızı mumlar olan üçlü bir şamdan indirdim. Yeşil mumu yakıp şamdanı kenara koydum. *Dumont'un Kılavuzu*'nu çıkardım ve Ulsharavas maddesini okudum. Oldukça basit görünüyordu, ama Yok Diyar'dan bir yaratık çağırırken çok ama çok dikkatli olmanız gerekirdi.

İhtiyaç duyacağım malzemeleri birkaç dakikada topladım.

Kâhin ruhu kendisi için bir vücut, hatta Bob gibi belirsiz bir ışık bulutu bile oluşturamıyordu. Faniler dünyasında ortaya çıkmak için bir homunkulüse* ihtiyaç duyuyordu. Dumont yeni ölmüş bir cesedi öneriyordu, ama bulabileceğim tek ceset kendiminki olduğu için başka bir şey gerekecekti. Onu bir başka kutuda buldum ve çağırma dairemin merkezine yerleştirdim.

Daireye bir kupa viski ve yeni açılmış bir kutu Prince Albert çiğneme tütünü ekledim. Bunlar Ulsharavas'ı görünmeye ikna etmek için gereken ön ödemeydi. Son viskim ve son tütün kutumdu, bu yüzden yapılacaklar listeme *Daha fazla scotch viski ve Prince Albert kutusu al*'ı da ekledim ve bloknotu cebime tıkıştırdım.

Kopmuş bir saç telini ya da kâğıt parçasını fark etmeden dairenin öbür yanına itip çemberi bozmayayım diye birkaç dakika dairenin çevresindeki zemini süpürdüm. Kısa süre düşündükten sonra tebeşirle bakır dairenin dışına bir daire daha çizdim. Ardından son bir kere daha kılavuzda yazanların üzerinden geçtim ve zihnimi temizlemeye çalıştım.

Derin bir nefes aldım ve gücümü topladım. Ardından odaklandım, aşağı uzandım ve bakır daireye dokunarak içine küçük bir güç darbesi gönderdim. Çağırma dairesi kapandı. Ensemde karıncalanma ve yüzümün derisinde hafif bir sıcaklık hissettim. İşlemi tebeşir daireyle de tekrarlayarak ikinci bir katman ekledim, sonra dairenin yanında diz çöküp iki elimi avuçları yukarı bakacak şekilde kaldırdım.

"Ulsharavas," diye mırıldanarak sözcüklere irademle enerji aktardım. Sesim tuhaf bir biçimde titriyor, sık sık rastgele gibi görünen bir şekilde ton değiştiriyordu. "Ulsharavas. Uls-

* Büyücülerin kendilerine yardım etmesi için yarattığı bir tür cüce. *–yhn*

haravas. Cehalet içinde yitmiş biri seni arıyor. Bilgi yoksunluğundan kararmış biri ışığını arıyor. Gel, ey hafızanın koruyucusu, ey henüz gerçekleşmemiş olayların nöbetçisi. Bu ikramı kabul et ve burada bana katıl."

Ritüelin sözcükleri tamamlandıktan sonra tuttuğum gücü serbest bırakarak dairenin içine, oradan da Yok Diyar'da kâhin ruhunu aramaya yolladım.

Cevap hemen geldi. Aniden bakır dairenin içinde bir ışık girdabı belirdi ve kısa süreliğine dairenin çevresindeki engeli mavi kıvılcımlardan oluşan eğik bir düzlem halinde görünür kıldı. Işık homunkulüsün üzerine çiseledi, bir an sonra yaratık titredi, ardından oturur konuma geçti.

"Hoşgeldin, kâhin," dedim. "Kafatası Bob bana yardım edebileceğini söyledi."

Homunkulüs doğrulup tıknaz kollarını gerdi. Sonra gözlerini kırptı, kollarına baktı ve kalkarak bütün vücuduna göz gezdirdi. Bir kaşını kaldırarak bana baktı ve çok zayıf bir sesle, "Bir lahana bebek mi? *Bunu* giyerken sana yardımcı olmamı mı bekliyorsun?" diye sordu.

Şirin bir bebekti. Sarı bukleleri pelüş omuzlarına dökülüyordu ve pembe-mavi bir basma elbisesi, ona uygun kurdeleleri ve siyah ayakkabıları vardı. "Şey, evet. Pardon," dedim. "İki kolu ve iki bacağı olan başka bir şeyim yoktu ve zamanım az."

Lahana Bebek Ulsharavas içini çekti ve dairede oturarak ayaklarını bir oyuncak ayı gibi dümdüz uzattı. Nispeten büyük olan viski kupasını çaba harcayarak aldı ve kafasına dikti. Bir yağmur suyu tankından yudumluyormuş gibi görünse de viskiyi tek seferde bitirdi. Bebeğin aslında bir ağzı ya da midesinin olmadığı göz önüne alındığında içkinin nereye git-

tiğini bilmiyorum, ama bir damlası bile yere dökülmedi. Sonra ufacık yumruğunu tütüne daldırdı ve bir tutamını ağzına tıkıştırdı.

"Pekâlâ," dedi çiğnerken. "Kefen ve onu çalan kişiler hakkında bilgi edinmek istiyorsun."

Kaşlarımı kaldırdım. "Şey. Aslında evet. Oldukça iyisin."

"İki sorun var."

Kaşlarımı çattım. "Tamam. Nedir?"

Ulsharavas bana dikkatle baktı ve, "Birincisi, ben *bokkor* için çalışmam," dedi.

"Ben *bokkor* değilim," diye itiraz ettim.

"*Houngun* değilsin. *Mambo* da değilsin. Bu da efsuncusun demektir."

"Büyücüyüm," dedim. "Beyaz Konsey'denim."

Bebek başını eğdi. "Lekelisin," dedi. "Üzerinde kara büyü hissedebiliyorum."

"Uzun hikâye," dedim. "Ama büyük bölümü benim değil."

"Bir kısmı senin."

Bebeğe kaşlarımı çattım, sonra başımla onayladım. "Evet. Bir iki yanlış karar verdim."

"Ama dürüstsün," dedi Ulsharavas. "Yeterince iyi. İkinci mesele, fiyatım."

"Kafanda ne var?"

Bebek bir yana tükürerek yere tütün zerreleri fırlattı. "Bir soruya dürüst bir cevap. Bana cevap verirsen sana istediğin bilgiyi vereceğim."

"Oldu canım," dedim. "Doğrudan İsmimi sorabilirdin. Bu filmi daha önce gördüm."

"Tam bir cevap vermen gerektiğini söylemedim," dedi bebek. "Kesinlikle seni tehdit etmek istemiyorum. Ama cevabın

ne olursa olsun dürüstçe cevap vermelisin."

Bir dakika düşündüm, ardından, "Tamam, anlaştık," dedim.

Ulsharavas biraz daha tütün alıp çiğnemeye başladı. "Sadece şuna cevap ver. Yaptığın şeyi neden yapıyorsun?"

Gözlerimi kırptım. "Bu gece mi diyorsun?"

"Her zaman diyorum," diye cevap verdi. "Neden büyücüsün? Neden kendini açıkça ortaya koyuyorsun? Neden bunu yaparken diğer ölümlülere yardım ediyorsun?"

"Şey," dedim. Ayağa kalktım ve masama doğru yürüdüm. "Başka ne yapabilirim ki?"

Bebek, "Tam üstüne bastın," deyip tükürdü. "Başka birçok şey yapabilirsin. Başka kariyerlerde hayatın amacını arayabilirsin. Münzevi olup araştırmalar yapabilirsin. Becerilerini maddi kazanç için kullanabilir ve zenginlik içinde yaşayabilirsin. Dedektiflik mesleğinde bile çatışmalardan kaçınmak için çok fazla şey yapabilirdin. Ama onun yerine kötü bir evi, köhne bir ofisi ve her çeşit ölümlü ve doğaüstü düşmanla karşılaşma tehlikesini kabul ediyorsun. Neden?"

Masama yaslandım, kollarımı kavuşturdum ve bebeğe kaşlarımı çattım. "Bu nasıl soru böyle?"

"Önemli bir soru," dedi. "Ve dürüstlükle cevap vermeye söz verdiğin bir soru."

"Eh," dedim. "Sanırım insanlara yardımcı olacak bir şey yapmak istedim. İyi becerdiğim bir şey."

"Sebep o mu?" diye sordu.

Bir an düşünceye daldım. *Neden* bu işi yapmaya başlamıştım? Yani, görünüşe göre birkaç ayda bir feci şekilde ölmeme yol açabilecek durumlarla karşı karşıya kalıyordum. Çoğu büyücü hiç benim gibi sorunlar yaşamıyordu. Evlerinde kalı-

yor, kendi işlerine bakıyor ve genel anlamda hayatlarını sürdürüyorlardı. Diğer doğaötesi güçlere meydan okumuyorlardı. Kendilerini halka açıkça tanıtmıyorlardı. Para alarak veya almadan başkalarının işlerine burunlarını soktukları için başları belaya girmiyordu. Savaşlar başlatmıyorlardı, vampir yurtseverleriyle düellolara davet edilmiyorlardı ve arabalarının pencereleri ateş edilip patlatılmıyordu.

O halde neden yapıyordum bu işi? Mazoşistçe bir ölme arzum mu vardı? Bir tür psikolojik işlevsizliğim mi vardı?

Neden?

"Bilmiyorum," dedim sonunda. "Sanırım üzerinde hiç o kadar düşünmedim."

Bebek tam bir dakika boyunca sinir bozucu bir yoğunlukla bana baktıktan sonra başıyla onayladı. "Sence düşünmen gerekmez mi?"

Ayakkabılarıma bakarak somurttum ve sessiz kaldım.

Ulshavaras son bir avuç dolusu tütün aldı ve yeniden başlangıçtaki gibi oturur konuma geçerek basma elbisesini resmi bir şekilde etrafına yaydı. "Kefen ve aradığın hırsızlar limana demir atmış küçük bir tekneyi kiraladılar. *Etranger* adında bir eğlence teknesi."

Başımı eğdim ve burnumdan nefes verdim. "Peki öyleyse. Yardımın için teşekkürler."

Küçücük elini kaldırdı. "Bir şey daha var, büyücü. Beyaz Tanrı'mn Şövalyeleri'nin neden Kefen'den uzak durmanı istediklerini bilmen gerekiyor."

Bir kaşımı kaldırdım. "Neden?"

"Bir kehanetin bir kısmını aldılar. Bu kehanet onlara eğer Kefen'in peşine düşersen mutlaka yok olup gideceğini söylüyor."

"Kehanetin sadece bir kısmını mı?" diye sordum.

"Evet. Hasımları kehanetin geri kalanını onlardan gizledi."

Başımı salladım. "Bunu bana neden söylüyorsun?"

"Çünkü," dedi Ulsharavas, "dengeyi geri getirmek için kehanetin ikinci yarısını duyman gerekiyor."

"Şey, tamam."

Bebek başıyla onayladı ve o rahatsız edici, göz kırpmayan bakışıyla beni süzdü. "Harry Dresden, eğer Kefen'i ararsan, mutlaka yok olup gideceksin."

"Pekâlâ," dedim. "Pek aramazsam ne olacak?"

Bebek sırtüstü yattı ve ışık tutamları yeniden dışına, Ulsharavas'ın geldiği yere doğru akmaya başladı. Sesi zayıf bir şekilde, sanki büyük bir mesafedeymiş gibi geldi. "Aramazsan, hepsi ölecek. Beraberlerinde bu şehir de."

DOKUZ

Şifreli uyarılardan nefret ederim. Biliyorum, bütün bu şifreli söz kavramı büyücülük işinin ayrılmaz bir parçasıdır, ama benim tarzıma uymaz. Yani, öyle bir uyarı *ne işe* yarar ki? Eğer bu işe karışmazsam üç Şövalye birden ve Chicago'daki herkes ölecekti –karışırsam da ben yok olup gidecektim. Bu en kötü cinsten kendi kendini gerçekleştirme saçmalığı gibi geliyordu.

Yanlış anlamayın, kehanetin bir gerekçesi vardır. Bütün faniler, büyücüler bile zamanın akışında sınırlı bir noktada var olurlar. Ya da daha basitçe, eğer zaman bir nehirse, siz ve ben onun içindeki çakıllarızdır. Zamandaki bir noktada var olur, ara ara akıntılarla ileri geri fırlatılırız. Ruhlar her zaman aynı türden bir varlığa sahip olmazlar. Kimileri taştan ziyade uzun bir iplik gibidir –varlıkları belli belirsizdir, ama mevcudiyetlerinin bir parçası olarak akış yukarı ve akış aşağı dalgalanır, akışın çakıla göre daha büyük kısmını deneyimlerler.

Kâhin ruhlar işte bu sayede geçmiş ve gelecek hakkında bilgi sahibi olabilirler. İçinde yaşarken aynı zamanda size gizemli mesajlar verirler. İşte bu yüzden sadece kısa uyarılar, gizemli rüyalar veya kehanet gibi tekerlemeler verirler ya da benzer biçimde ipuçlarını bırakırlar. Eğer size çok fazla şey

söylerlerse, deneyimledikleri gelecek değişir, bu yüzden tavsiyeyi yumuşak bir dokunuşla vermeleri gerekir.

Biliyorum. Benim de başımı ağrıtıyor.

Kehanetleri çok önemsemem. Bu ruhlar ne kadar engin ve bilinçli olsalar da, her şeyi bilmezler. Ve insanların ne kadar çılgın olabildikleri düşünülürse, herhangi bir ruhun olası her zamansal sonucu mutlak bir biçimde bilebileceğine inanmam.

Hakiki olabilecek kehanetler bir yana, şu anda vakayı bırakamazdım. Bir defa, peşin ödeme almıştım ve mali durumum hem parayı geri çevirip hem de faturalarımı ödememe izin verecek kadar iyi değildi.

İkincisi, çok yakında ölme riski artık beni eskisi gibi etkilemiyordu. Korkutmuyor değildi. Korkutuyordu, hem de korkularımı odaklayacak bir şey bırakmayan o korkunç, belirsiz hisle ödümü koparıyordu. Ama daha önce risklerin üstesinden geldim. Yeniden yapabilirdim.

Gerilemememin diğer bir sebebini bilmek istiyor musunuz? İtilip kakılmayı sevmem. Tehditleri sevmem. Michael'ın tehdidi ne kadar iyi niyetli, nazik ve şefkatli olsa da, yine de içimi birinin burnunu yumruklama isteğiyle doldurmuştu. Kâhinin kehaneti de bir başka tehdit sayılabilirdi ve Yok Diyar'dan ruhların da ne yapacağımı belirlemesine izin vermeyecektim.

Son olarak, kehanet doğruysa, Michael ile Şövalye kardeşleri tehlike altında olabilirlerdi ve kısa süre önce çelimsiz büyücü postumu kurtarmışlardı. Onlara yardım edebilirdim. İş bir dövüşte kötü adamlarla mücadele etmeye geldiğinde rakipsiz olabilirlerdi, ama dedektif değillerdi. O hırsızları benim gibi izleyemezlerdi. Mesele sadece akıllarını başlarına getirmekti. Onları aldıkları kehanetin tamamen doğru olma-

dığına ikna ettiğim zaman her şey yoluna girecekti.

Tabii tabii.

Bu düşünceleri bir kenara ittim ve saate baktım. Mümkün olduğu kadar çabuk Ulsharavas'ın verdiği ipucunun peşine düşmek istiyordum, ama bitkindim ve hata yapmam muhtemeldi. Bütün kötü adamlar şehirde cirit atarken karanlıkta yorgun ve hazırlıksız bir halde yeniden dışarı çıkmanın anlamı yoktu. En azından iksirlerin hazır olmasını ve Bob'un görevinden geri dönmesini bekleyecektim. Günışığı da riski azaltacaktı, çünkü Kırmızı Meclis Vampirlerini yakıp kül ediyordu –bu Denaryalı çatlakların da onunla arasının iyi olduğundan kuşkuluydum.

Bu şekilde önceliklerimi belirledikten sonra notlarımı kontrol ettim ve Kırmızı Meclis'in narkotik zehrinden birkaç saatliğine korunmamı sağlayacak bir iki iksir hazırlamaya başladım. İksirler basitti. Herhangi bir çeşit iksir yapmak, bir temel sıvı, sonra iksire koyulan büyüyü istenen etkiyi yaratacak şekilde bağlama amaçlı başka bazı bileşenler gerektirirdi. Beş duyunun her birine, ayrıca zihne ve ruha birer bileşen bağlıydı.

Bu sefer Kırmızı Meclis vampirlerinin zehirli tükürüğünü, ona maruz kalan kişileri pasifleştirip mutluluktan kendinden geçiren narkotik maddeyi dengeleyecek bir şey istiyordum. Zehrin zevk verici hislerini bozacak bir iksire ihtiyacım vardı.

Temel bileşenim olarak bayat kahve kullandım. Ona koku için kokarca kılları ekledim. Dokunma duyusu için kare şeklinde küçük bir zımpara kâğıdı parçası. Görme için Meat Loaf'un bir dergiden kesilmiş küçük bir fotoğrafını attım. Duyma için küçük bir kuvars kristalinde depoladığım horoz ötüşü ve tat için de toz aspirin ekledim. Zihin için bir siga-

ra paketinden sağlık bakanlığının uyarı etiketini kesip iyice ufaladım, sonra bazen meditasyon yaparken kullandığım tütsü çubuğunu yakıp ruh için iki şişeye bir miktar duman doldurdum. İksirler ocağın üzerinde fokurdamaya başlayınca yorgun irademi içime çektim ve gücü karışımlara göndererek onları enerjiyle doldurdum. Sıvılar tatmin edici bir şevkle fışırdayıp köpürdüler.

Onları bir süre içten içe kaynamaya bıraktım, sonra ateşten aldım ve iki küçük spor içeceği şişesine boşalttım. Ardından bir tabureye çöktüm ve Bob'un eve gelmesini bekledim.

Sızmış olmalıyım, zira telefon çaldığında silkinerek doğruldum ve tabureden düşmeme ramak kaldı. Merdiveni güçlükle çıktım ve ahizeyi kaldırdım.

"Ben Dresden."

Diğer uçta yıpranmış bir ses, "Hoss," dedi. Bana bir zamanlar hocalık yapmış olan Ebenezar McCoy'un sesi ciddi geliyordu. "Uyandırdım mı?"

"Hayır, efendim," dedim. "Zaten uyanıktım. Bir vaka üzerinde çalışıyordum."

"Sesin bir kömür madeni katırı kadar yorgun geliyor."

"Bütün gece uyanıktım."

"Hmm," dedi Ebenezar. "Hoss, seni bu düello saçmalığı hakkında endişelenmene gerek olmadığını söylemek için aradım. Onu durduracağız."

Ebenezar "biz" derken Kıdemli Konsey üyelerini kast ediyordu. Beyaz Konsey'in en deneyimli büyücülerinden yedisi çok yüksek mevkiler üstlenirlerdi, özellikle ivedi kararlara ihtiyaç duyulan kriz zamanlarında. Ebenezar elli yıla yakın süredir Kıdemli Konsey üyesi olma şansını geri çevirmişti. Bu mevkiyi daha kısa süre önce, Beyaz Konsey'in bazı

muhafazakâr (yani fanatik) üyelerinin bendenize yaptığı ölümcül olabilecek bir siyasi saldırıyı engelleyebilmek için kabul etmişti.

"Durdurmak mı? Hayır, bunu yapmayın."

"Ne?" dedi Ebenezar. "Bu düelloya çıkmak mı istiyorsun? Kafana bir şey mi düştü, çocuk?"

Gözlerimi ovuşturdum. "Hiç sormayın. Bana kazanma şansı verebilecek bir şeyler ayarlayacağım."

"Başında bu vampirin seni zorlamasına izin vermeyecek kadar çok dert var gibi görünüyor."

"Beni nereden zorlayacağını biliyordu," dedim. "Ortega beraberinde şehre bir grup adam getirmiş. Hem vampirler, hem de ölümlü kiralık katiller. Eğer karşısına çıkmazsam tanıdığım bazı insanları öldürtecekmiş."

Ebenezar Galce olduğunu varsaydığım bir dilde öfkeyle bir şeyler söyledi. "O halde bana neler olduğunu anlatsan iyi olur."

Ebenezar'a Ortega ile karşılaşmamı baştan sona anlattım. "Bir de, bir bağlantım Kırmızı Meclis'in bu konuda ikiye bölündüğünü söylüyor. İçlerinden birçoğu savaşın sona ermesini istemiyormuş."

"Elbette istemezler," dedi Ebenezar. "O aptal Merlin saldırıya geçmemize izin vermiyor. Muhteşem koruma büyülerinin vampirleri pes ettireceğini düşünüyor."

"Ne durumdalar?" diye sordum.

Ebenezar, "Şimdilik işliyorlar," diye kabul etti. "Koruma büyüleri büyük bir saldırıyı geri püskürttü. Kırmızı Meclis'in müttefikleri bizim müttefiklerimiz üzerinde baskı kurdu ve birkaç Bekçi de istihbarat toplama görevlerinde öldü, ama evine yapılan bir saldırıda hayatını kaybeden başka bir Kon-

sey üyesi olmadı. Fakat böyle devam etmeyecek. Bir duvarın arkasında durup düşmanların ayrılmaya karar vereceğini umarak savaş kazanılmaz."

"Sence ne yapmalıyız?"

"Resmi olarak," dedi Ebenezar, "Merlin'in izinden gidiyoruz. Şu anda birlik olmamız her şeyden önemli."

"Peki ya gayri resmi olarak?"

Burnundan soluyarak, "Bir düşün," dedi Ebenezar. "Eğer burada öylece otururuz vampirler müttefiklerimizi parçalayacak ya da kaçıracaklar, sonra da onlarla tek başımıza mücadele etmek zorunda kalacağız. Bak Hoss, bu düello konusunda emin misin?"

"Tabii ki hayır," dedim. "Sadece başka seçenek göremedim. Bir şeyler düşüneceğim. Eğer kazanırsam bu Konsey için çok değerli olabilir. Toplantılar ve müzakereler için tarafsız bir bölge yararlı olabilir."

Ebenezar içini çekti. "Evet. Merlin de aynı şeyi düşünecektir." Bir an sessiz kaldıktan sonra, "Çiftlikte geçirdiğin günlere pek benzemiyor, değil mi Hoss?" dedi.

"Pek benzemiyor," diye kabul ettim.

"Çatı katma kurduğumuz teleskobu hatırlıyor musun?"

Ebenezar bana astronomi hakkında bildiğim her şeyi, Ozark tepelerindeki uzun, karanlık yaz gecelerinde, ahırın samanlığına çıkan kapı açık, karanlık bölgede milyonlarca yıldız yukarıda ışıldarken öğretmişti. "Hatırlıyorum. Keşfettiğimiz o meteorun eski bir Rus uydusu olduğu ortaya çıkmıştı."

"Dresden Meteoru Kozmos Beş'ten daha iyi bir isimdi." Güldü ve o anda aklına gelmiş gibi, "O teleskoba ne olduğunu hatırlıyor musun? Hep sana sormak istiyorum ama unutuyorum," diye ekledi.

"Onu atların bölümünde buharlı gemi sandığına kaldırdık."

"Gözlem günlükleriyle beraber mi?"

"Evet," dedim.

"Ah, doğru," dedi Ebenezar. "Sağ ol."

"Ne demek."

"Hoss, istediğin buysa düelloyu kabul ederiz. Ama dikkatli ol."

"Yere düşüp ölmeyi planlamıyorum," dedim. "Ama eğer bana bir şey olacak olursa..." Öksürdüm. "Öyle bir şey olursa laboratuvarımda bazı kâğıtlar var. Onları nasıl bulacağını bilirsin. Korunacağından emin olmak istediğim bazı insanlar var."

"Elbette," dedi Ebenezar. "Ama iki yılda iki kere ta Chicago'ya kadar araba sürmem gerekirse muhtemelen çok huysuz olurum."

"Buna sebep olmaktan nefret ederim."

"İyi şanslar, Hoss."

"Teşekkürler."

Telefonu kapadım, yorgun argın gözlerimi ovuşturdum ve ağır adımlarla laboratuvara indim. İhtiyar adam açıkça söylememişti, ama eski günlerden bahsederek o teklifi yapmıştı. Bana çiftliğine sığınmamı teklif etmişti. Chicago'yu sevmediğimden değil, ama teklif baştan çıkarıcıydı. Çeşit çeşit kötü adamla kozlarımı paylaşmakla geçen zor birkaç yılın ardından Missouri'nin Hol Hollow kenti yakınlarındaki çiftlikte bir-iki sakin yıl geçirme fikri kulağa hoş geliyordu.

Elbette, bu görüntünün sunduğu güvenlik bir yanılsamadan ibaretti. Ebenezar'ın mekânı da yeryüzündeki bütün büyücü mekânları kadar iyi korunacaktı ve yaşlı adamın kendisi de korkunç bir düşman olabilirdi. Ama vampirlerin

Kızıl Meclisi onu destekleyen büyük bir şebekeye sahipti ve genellikle adil hareket etmekle uğraşmıyordu. Önceki yaz bir büyücü kalesini yok etmişlerdi ve eğer oraya girebilmişlerse, Ebenezar'ın Ozark'taki kır evine de girebilirlerdi. Eğer oraya gidersem ve bunu öğrenirlerse yaşlı adamın çiftliği onlar için es geçilemeyecek kadar baştan çıkarıcı bir hedef haline gelirdi.

Ebenezar da bunu benim kadar iyi biliyordu, ama onunla ortak bir özelliğimiz var –o da dayılananlardan hoşlanmaz. Beni seve seve yanına alırdı ve Kırmızılar gelirse de onlarla ölene kadar savaşırdı. Ama onun üzerine öyle bir bela çekmek istemiyordum. Yaşlı adama desteği için minnettardım, ama ona bundan daha fazlasını borçluydum.

Kaldı ki burada, Chicago'da da neredeyse aynı derecede iyi korunuyordum. Kendi koruma büyülerim, yani dairemi koruma amaçlı savunmaya yönelik büyü perdeleri yıllardır beni güvende ve hayatta tutmuştu ve büyük bir ölümlü nüfusunun varlığı vampirlerin çok açıktan bir şey yapmalarına engel oluyordu. Sadece büyücüler ve vampirler değil, doğaüstü topluluktaki herkes sıradan, bildiğiniz ölümlülerin gezegendeki en tehlikeli güçlerden biri olduğunu bilir ve genel nüfusun fazla dikkatini çekmemeye büyük özen gösterirdi.

Bu arada genel nüfus da doğaüstüne dikkat etmemek için yapabileceği her şeyi yapardı, bu yüzden sorun çıkmıyordu. Vampirler savaş başladığından beri bir iki kere bana saldırmışlardı, ama bunlar başa çıkamayacağım saldırılar olmamıştı ve daha aşikâr olma riskini almak istemiyorlardı.

Dolayısıyla, Ortega ve meydan okumasıyla karşı karşıyaydım.

Peki büyü kullanmadan onunla nasıl düello yapacaktım ki?

Yatağım beni çağırıyordu, ama bu düşünce beni çağrıya yanıt vermekten alıkoymak için yeterliydi. Bir süre odada volta atarak bana en büyük avantajı sağlayacak silah türünü düşünmeye çalıştım. Ortega daha güçlü, daha hızlı, daha deneyimliydi ve yaralanmaya karşı benden daha dayanıklıydı. Bunlara karşı nasıl bir silah seçebilirdim ki? Herhalde düello bir çeşit pizza yeme yarışması olarak ayarlanabilirse bir şansım olabilirdi, ama nedense Pizza Spress Aç Adam Özel Menüsü'nün onaylı silahlar listesinde yer aldığını pek sanmıyordum.

Saati kontrol ettim ve kaşlarımı çattım. Şafağın sökmesine sadece birkaç dakika vardı ve Bob hâlâ dönmemişti. Bob bir ruh varlığı, Yok Diyar'ın gerçeküstü köşelerinden birinden gelen bir zekâ ruhuydu. Kötücül olmamakla birlikte her türlü ahlaktan kusursuz bir biçimde yoksundu, ama bir ruh olduğundan günışığı onun için de Kırmızı Meclis'in vampirleri için olduğu kadar tehlikeliydi. Eğer ona yakalanırsa ölebilirdi.

Şafağa yaklaşık iki dakika kalmışken Bob döndü, merdivenden aşağı, kafatasına doğru süzüldü.

Yanlış bir şeyler vardı.

Bob'un mum alevi renginde girdaplı ışıklardan oluşan bulut şeklindeki tezahürü kafatasının olduğu rafa doğru giderken, sarhoş gibi sağa sola yalpalıyordu. Mor renkte ışıldayan plazma topakları kesintisiz bir iz halinde buluttan damlıyor, zemine çarpıyor ve çözülerek saydam yapışkan madde damlalarına dönüşüyordu. Bulut kafatasının içine girdi, bir an sonra da kafatasının boş göz yuvalarında menekşe rengi zayıf alevler belirdi.

"Of," dedi Bob yorgun bir sesle.

"Lanet olsun," diye mırıldandım. "Bob, iyi misin?"

"Hayır."

Bob? Tek heceli kelimeler? Saçmalık. "Yardım etmek için yapabileceğim bir şey var mı?"

"Hayır," dedi Bob zayıf bir sesle. "Dinlenme."

"Ama-"

"Rapor," dedi Bob. "Vermeliyim."

Doğru. Bir göreve gönderilmişti ve onu bitirmesi yönünde baskı hissediyordu. "Neler oldu?"

"Koruma büyüleri," dedi Bob. "Marcone'un."

Ağzım açık kaldı. "Ne?"

"Koruma büyüleri," diye tekrar etti Bob.

Tabureme oturdum. "Marcone nasıl koruma büyüleri buldu?"

Bob'un ses tonu biraz aşağılayıcı bir hal aldı. "Büyüyle?"

Hakaret beni biraz rahatlattı. Eğer ukala olmayı beceriyorsa muhtemelen düzelecekti. "Koruma büyülerini kimin yaptığını anlayabildin mi?"

"Hayır. Fazla iyiydiler."

Lanet olsun. Bir büyünün Bob'u alt edebilmek için sabah çok erkenden kalkması gerekirdi. Belki de düşündüğümden daha fazla zarar görmüştü. "Ya Ortega?"

"Rothchild," dedi Bob. "Yanında yarım düzine vampir vardı. Belki bir düzine de ölümlü."

Bob'un göz ışıkları titredi ve eridi. Bob'u çok fazla zorlayarak kaybetme riskini alamazdım –o bir ruh da olsa, ölümsüz değildi. Kurşunlardan ya da bıçaklardan korkmazdı, ama onu öldürebilecek şeyler vardı. "Şimdilik bu kadarı yeter," dedim. "Gerisini sonra anlatırsın. Biraz uyu."

Bob başka bir şey söylemeden göz ışıklarını söndürdü.

Bir süre kaşlarımı çatarak kafatasına baktım, sonra başımı

salladım. İksir şişelerimi topladım, çalışma alanını temizledim ve çıkıp Bob'un dinlenmesine izin vermek için döndüm.

Koruma büyüsü alevlerini söndürmek için üzerlerine eğiliyordum ki yeşil mum cızladı ve küçülerek bir ışık noktasına döndü. Yanındaki sarı mum uyarı vermeden alevlendi ve akkor bir ışık ampulünden daha parlak bir hal aldı.

Kalbim küt küt atmaya başladı ve tedirgin bir korku ense tüylerimi diken diken etti.

Bir şey daireme yaklaşıyordu. Alevin yeşil mumdan sarı muma yayılmasının anlamı buydu. Evimin iki blok ötesine ördüğüm uyarı büyüleri doğaüstü bir düşmanın yaklaştığını algılamıştı.

Sarı mum sönükleşti ve kırmızı mumun üstünde başım boyutunda bir alev patladı.

Yıldızlar adına. Koruma büyüsü alevlerinin bağlı olduğu uyarı sistemini tetikleyen davetsiz misafir yaklaşıyordu ve büyük bir şeydi. Ya da bir sürü şey içeriyordu. Kırmızı mum bu kadar çabuk alevlendiğine göre hızla geliyorlardı ve evimden sadece yirmi otuz metre mesafedeydiler.

Laboratuvarımdan yukarı çıkan merdiveni hızla tırmandım ve savaşmaya hazırlandım.

ON

Merdiveni çıktığımda bir otomobilin kapısının dairemin dışında kapandığını duydum. 357'lik Magnum'umu geçen yazın ortasında Michigan Gölü'nün üstündeki bulutlarda Peri Meclisleri arasında gerçekleşen bir savaşta kaybettiğimden .44'ümü ofisimden evime getirmiştim. Silah kapının yanındaki çiviye takılı bir silah kayışında asılıydı, hemen altında duvara tutturduğum bir tel sepet vardı. Sepette kutsanmış su, birkaç diş sarımsak, tuz şişeleri ve demir törpüler bulunuyordu. Onları kanımı emme, beni periler diyarına götürme ya da bayat kurabiyeler satma niyetiyle kapıma gelenlere kapı ikramları olsunlar diye orada tutuyordum.

Kapı da takviye edilmiş çeliktendi ve darbelere etrafını saran duvardan bile daha dayanıklıydı. Daha önce bir iblis kapımı çalmıştı ve bis yapmasını istemiyordum. Yeni mobilya alacak param yoktu, elden düşme olsa bile.

Silah kayışını taktım, kolumu silkeleyip kalkan bileziğimi çıkardım ve asamla patlatma çubuğumu yerden aldım. Kapımdan gelen herhangi bir şeyin eşiğimle, bütün evleri saran koruyucu enerji aurasıyla başa çıkması gerekecekti. Çoğu doğaüstü varlık eşiklerden geçerken zorlanırdı. Ondan sonra fiziksel veya büyüsel ihlalleri engelleyerek o enerjiyi kayna-

ğına geri yollayan geometrik olarak hizalı enerji bariyerleri biçimindeki koruma büyülerimi zorla aşmaları gerekecekti. Girmeye çalışan varlık koruma büyülerimi hafifçe ve nazikçe iterse benzer bir geri itkiyle karşılaşacaktı. Hızlı veya ağır bir şekilde iterse daha fazla enerji gerisin geri saldırgana yönelecekti. Koruma büyülerinin içinde sıradan bir kara mayınıyla yaklaşık aynı güçte yok edici enerji darbeleri gönderecek şekilde tasarlanmış ateş ve buz mühürleri vardı.

Bu sağlam ve katmanlı bir savunmaydı. Şansım yaver giderse kayda değer güçteki bir tehdidin kapıma ulaşmasını bile engellemek için yeterli olurdu.

Ve fena halde şanslı bir adam olduğum için derin bir nefes aldım, patlatma çubuğumu kapıya yönelttim ve bekledim.

Fazla uzun sürmedi. Büyü boşalması parıltıları, iblis ulumaları, belki kara büyünün savunma büyülerime çarpmasından ileri gelen patlamalar filan bekliyordum. Onun yerine biri kapıya yedi kere nazikçe vurdu.

Kapıya şüpheyle gözümü diktim, sonra, "Kim var orada?" diye sordum.

Alçak, kaba bir erkek sesi, "Arşiv," diye homurdandı.

Bu da ne. "Hangi Arşiv?"

Belli ki konuşan kişinin espri anlayışı yoktu. Ses düz bir tonla, "Arşiv," diye tekrar etti. "Arşiv bu anlaşmazlıkta elçi olarak atandı ve Büyücü Dresden ile düello hakkında konuşmak için burada bulunuyor."

Kaşlarımı çattım. Katıldığım son Beyaz Konsey toplantısında tarafsız bir topluluk olarak bir çeşit Arşiv'den bahsedildiğini hayal meyal hatırlıyordum. O sırada bunun bir çeşit esrarlı kütüphane olduğunu varsaymıştım. O anda zihnimde başka şeyler vardı ve çok dikkatle dinlemiyordum. "Kim olduğunu nereden bileyim?"

Taş üzerinde kâğıt hışırtısı duyuldu ve bir zarf kapının altından bir köşesi görünecek şekilde kaydırıldı. "Belgeler, Büyücü Dresden," dedi Ses. "Ve bu ziyaret boyunca konukseverlik kanunlarına uyma taahhüdü."

Omuzlarımdaki gerilim biraz azaldı ve silahı indirdim. Bu, doğaüstü topluluğuyla iş yapmanın iyi bir yanıydı. Eğer bir şey size söz verirse, ona güvenebilirdiniz. Mantık sınırları dahilinde.

Öte yandan, belki de sadece bana öyle denk gelmişti. Karşılaştığım bütün varlıkları düşündüğümde, ben hepsine göre daha fazla sözümden yan çizme eğiliminde olmuştum. Belki de başka birine güvenmekten çekinmemin sebebi oydu.

Zarfı aldım ve hamilinin düello konusunda elçi olarak hareket etmesinin Beyaz Konsey tarafından onaylandığını belirten boş bir kâğıt yaprağını açtım. Elimi üzerinden geçirdim ve Bekçilerden aldığım son şifreyi içeren hızlı bir tılsım mırıldandım. Yanıt olarak kısa süreliğine kâğıdın merkezinde biyolojik ışıltılı bir filigrana benzeyen parlak bir beş köşeli yıldız belirdi. Belge geçerliydi.

Kâğıdı katlayarak kapattım, ama henüz çubuğumu ve asamı kenara koymadım. Kilit dilini açtım, mırıldanarak koruma büyülerimi geri çektim ve kapıyı dışarıyı görecek kadar araladım.

Kapımın eşiğinde bir adam duruyordu. Neredeyse benim kadar uzundu, ama çok daha sağlam görünüyordu, omuzları da giydiği gevşek siyah ceketin kollarının üst kısmında gerilmesine neden olacak kadar genişti. Deniz mavisi bir gömlek giymişti ve bir omzu silah askısının kayışının neden olduğu kırışıklıkları gösterecek şekilde duruyordu. Omuzlarına düşebilecek kadar uzun koyu sarı saçını siyah bir beyzbol ke-

pinde toplamıştı. Birkaç gündür tıraş olmamıştı ve ağzının altında çenesinin çukurunu vurgulayan kısa, beyaz bir yara vardı. Gözleri gri-maviydi ve nadiren gördüğüm bir şekilde ifadesizdi. Hissettiklerini saklıyor gibi değildi. Daha çok içinde hiçbir şey yok gibiydi.

"Dresden mi?" diye sordu.

"Evet." Onu tepeden tırnağa süzdüm. "Çok Arşivimsi görünmüyorsunuz."

Hafif ilgi dolu bir ifadeyle kaşlarını kaldırdı. "Benim adım Kincaid. Bir silah taşıyorsunuz."

"Sadece ziyaretçim olduğunda."

"Konsey üyelerinden hiçbirinin silah taşıdığını görmemiştim. Tebrikler." Dönüp elini salladı. "Bu iş uzun sürmeyecektir."

Arkasına göz attım. "Ne demek istiyorsunuz?"

Bir saniye sonra küçük bir kız bir eliyle dikkatle parmaklığı tutarak merdivenimi inmeye başladı. Çok şirindi, yedi yaşlarındaydı, sarı saçı hâlâ bebek saçı gibi ince ve düzdü ve omuzları hizasından düzgünce kesilmiş, bir saç bandıyla arkaya toplanmıştı. Düz, küçük bir fitilli kadife elbise, beyaz bir bluz ve parlak siyah ayakkabılar giymişti ve montu bu hava için biraz fazla gibi görünen kabarık, tüyle doldurulmuş bir ceketti.

Çocuktan Kincaid'e döndüm ve, "Bu işe bir çocuğu dahil edemezsin," dedim.

"Elbette edebilirim," dedi Kincaid.

"Ne yani, çocuk bakıcısı mı bulamadın?"

Çocuk yüzünün benimkiyle aynı hizada olması için merdivenin bitmesine iki basamak kala durdu ve hafif İngiliz aksam taşıyan ciddi bir sesle, "*O* benim çocuk bakıcım," dedi.

Kaşlarımın yukarı kalktığını hissettim.

"Daha doğrusu, sürücüm," dedi. "Bizi içeri alacak mısınız? Dışarıda kalmamayı tercih ederim."

Bir saniyeliğine çocuğa bakakaldım. "Bir kütüphaneci için biraz kısa değil misin?"

"Ben bir kütüphaneci değilim," dedi çocuk. "Ben Arşiv'im."

"Bekle bir dakika," dedim. "Sen ne-"

Çocuk sabit ve kendinden emin bir sesle, "Ben Arşiv'im," dedi. "Koruma büyülerinizin varlığımı tespit ettiklerini varsayıyorum. İşlevsel görünüyorlardı."

"*Sen* mi?" dedim. "Şaka ediyor olmalısın." Duyularımı ihtiyatla ona doğru uzattım. Çevresindeki hava hatırı sayılır bir güçle mırıldanıyordu. Bu güç başka bir büyücünün etrafında olmasını bekleyeceğim güçten farklıydı, ama yine de kuvvetliydi. Yüksek gerilimli elektrik hatlarının çevresindeki alçak sesli ve tehlikeli vızıltı gibiydi.

İçime dolan ani bir endişenin yüzüme yansımasını zorlukla önledim. Kızın gücü vardı. Çok ama çok fazla gücü vardı. O kadar fazla gücü vardı ki evime girmeye karar verse koruma büyülerimin onu durdurmaya yetip yetmeyeceğini merak ettim. O kadar fazla gücü vardı ki *Alacakaranlık Kuşağı*'nın o eski bölümündeki her şeye kadir velet küçük Billy Mumy'yi aklıma getirdi.

Amansız mavi gözleriyle beni süzdü. Aniden o gözlerin içine bakma riskine girmek istemez oldum. "Size açıklayabilirim, büyücü," dedi. "Ama burada değil. Size zarar vermeye ne ilgim ne de eğilimim var. Belki de tersi."

Kaşlarımı çattım. "Söz mü?"

"Söz," dedi ağırbaşlılıkla.

"Yalan söylüyorsan iki gözün önüne aksın mı?"

İşaret parmağını gözlerine götürdü. "Ne kadar istediğimi bilemezsiniz."

Kincaid birkaç basamak yukarı çıktı ve ihtiyatla sokağın sağına soluna göz attı. "Bir karar ver, Dresden. Onu uzun süre burada tutacak değilim."

Arşiv'e, "Ya o?" diye sordum ve başımla Kincaid'i işaret ettim. "Güvenilir biri mi?"

Tuhaf bir sesle, "Kincaid?" dedi kız. "Sen güvenilir biri misin?"

Adam gözleriyle sokağı taramaya devam ederek, "Nisan'a kadar ücretim ödendi," dedi. "Ondan sonra daha iyi bir teklif alabilirim."

"İşte," dedi kız bana. "Kincaid'e Nisan'a kadar güvenilebilir. Kendine göre ahlaklıdır." Ürperdi ve ellerini şişkin montunun ceplerine soktu. Omuzlarını kamburlaştırıp gözlerini yüzüme dikti.

Genel olarak, insanlar (benimle yetişkinlere özgü şeyler yapmaları olası kadınlar dışındakiler) hakkındaki önsezilerim bayağı iyidir. Arşiv'in sözüne güveniyordum. Kaldı ki sevimliydi ve üşüyormuş gibi görünüyordu. "Tamam," dedim. "İçeri girin."

Geri adım atıp kapıyı açtım. Arşiv içeri girdi ve Kincaid'e, "Arabanın yanında bekle. On dakika sonra gelip beni al," dedi.

Kincaid ona, ardından bana doğru kaşlarını çattı. "Emin misin?"

"Oldukça." Arşiv yanımdan geçti ve montunu çıkarmaya başladı. "On dakika. Mesai trafiği başlamadan geri dönmek istiyorum."

Kincaid boş gözlerini bana sabitledi ve, "Küçük kıza iyi

davran, büyücü. Daha önce senin gibilerin üstesinden geldim," dedi.

"Sabah 9'a kadar çoğu insanın bütün gün aldığından fazla tehdit alıyorum," diye cevap verip kapıyı yüzüne kapadım. Sırf etki olsun diye üzerine bir de kilitledim.

Küçük mü düşünüyorum? O da nereden çıktı?

Oturma odasını biraz daha aydınlatmak için birkaç mum yaktım ve ateşi karıştırarak korlar parlamaya başlar başlamaz odun ekledim. Bu arada Arşiv de montunu çıkardı, pütürlü koltuklarımdan birinin kolunun üzerine düzgün bir şekilde katladı ve oturarak sırtını düzleştirdi, ellerini de kucağında kavuşturdu. Küçük siyah ayakkabılarını zeminin üzerinde ileri geri salladı.

Kaşlarımı çattım. Çocukları sevmiyor filan değildim, ama onlarla fazla deneyimim yoktu. Şimdiyse bir çocuk burada oturmuş, benimle bir düello hakkında konuşmak istiyordu. Nasıl olmuş da bir çocuk –sözcük dağarcığı ne kadar geniş olursa olsun– elçi olarak seçilmeyi başarmıştı?

"Şey. İsmin nedir?"

"Arşiv," dedi.

"Evet, o kısmı duydum. Ama ismini kastettim. İnsanlar sana nasıl seslenir?"

"Arşiv," diye tekrar etti. "Bilindik bir adım yok. Ben Arşiv'im ve hep Arşiv oldum."

"İnsan değilsin," dedim.

"Yanlış. Yedi yaşında bir insan çocuğuyum."

"İsmi olmayan bir çocuk mu? Herkesin bir ismi vardır," dedim. "Konuşurken seni Arşiv diye çağıramam."

Çocuk başını bir yana eğerek soluk sarı kaşını kaldırdı. "O halde beni nasıl çağıracaksınız?"

"Ivy," dedim hemen.

"Neden Ivy?" diye sordu.

"Sen Arşiv'sin, değil mi? Arş-iv. Arş-ivy. Ivy."

Kız dudaklarını büzdü. "Ivy," dedi, sonra başıyla onayladı. "Ivy. Pekâlâ." Bir an beni süzdü, sonra, "Hadi kafanızdaki soruyu sorun büyücü," dedi. "Böylece aradan çıkarmış oluruz."

"Kimsin sen?" diye sordum. "Adın neden Arşiv?"

Ivy başını eğdi. "Uzun açıklama burada size aktarmak için fazlasıyla karmaşık. Ama kısaca, ben insanlığın canlı belleğiyim."

"Canlı bellek ile ne demek istiyorsun?"

"Ben nesilden nesle, anadan kıza aktarılmış insan bilgisinin toplamıyım. Kültür, bilim, felsefe, irfan, gelenek. İnsanlığın bin neslinin birikmiş hatıralarını tutarım. Yazılan ve konuşulan her şeyi içime alırım. İncelerim. Öğrenirim. Amacım budur, bilgiyi tedarik ve muhafaza etmek."

"Yani eğer bir şey yazılmışsa onu bildiğini söylüyorsun?"

"Bilirim. Anlarım."

Kanepeye yavaşça oturdum ve ona dikkatle baktım. Lanet olsun. Bu neredeyse anlaşılamayacak kadar fazlaydı. Bilgi güçtür ve eğer Ivy bana doğruyu söylüyorduysa hayattaki herkesten daha fazla şey biliyordu. "Bu göreve nasıl getirildin?"

"Annemden bana geçti," diye cevap verdi. "Ben doğarken. Nasıl o da doğarken devraldıysa."

"Peki annen bir paralı askerin sana şoförlük yapmasına izin mi veriyor?"

"Elbette hayır. Annem öldü, büyücü." Kaşlarını çattı. "Teknik olarak ölmedi. Ama bildiği ve olduğu her şey bana geçti. İçi boş bir kabuğa dönüştü. Kalıcı bir bitkisel hayat." Gözleri biraz hasretle doldu ve uzaklaştı. "Ondan kurtuldu. Ama en hayati anlamda kesinlikle hayatta değil."

"Üzgünüm," dedim.

"Neden üzgünsünüz bilmiyorum. Annemi tanıyorum. Ondan önceki herkesi de." Bir parmağını şakağına bastırdı. "Hepsi burada."

"Büyü kullanmasını biliyor musun?" diye sordum.

"Hesaplamayı tercih ederim."

"Ama yapabiliyorsun."

"Evet."

Amanın. Eğer koruma büyülerimin verdiği tepki bir göstergeyse, en az Beyaz Konsey'deki bir büyücü kadar güçlü demekti. Muhtemelen daha güçlü. Ama eğer bu doğruysa...

"Eğer o kadar çok şey biliyorsan," dedim, "eğer o kadar güçlüysen neden seni buraya getirmesi için bir koruma tuttun?"

"Ayaklarım pedallara erişmiyor."

Alnıma şaplak atmak istedim. "Ah, doğru."

Ivy başını eğdi. "Düelloya hazırlanmak için bazı bilgilere ihtiyacım olacak.Şahidinizin irtibat bilgileri ve düelloda tercih edeceğiniz silah."

"Henüz bir şahidim yok."

Ivy bir kaşını kaldırdı. "O halde bir şahit bulmak için günbatımına kadar vaktiniz var. Aksi takdirde ceza olarak karşılaşmayı ve canınızı kaybedeceksiniz."

"Ceza olarak kayıp mı edeceğim? Şey, bu nasıl uygulanacak?"

Küçük kız bir an sessiz bir şekilde bana baktı. Sonra, "Ben uygulayacağım," dedi.

Yutkundum. Soğuk bir ürperti vücuduma yayıldı. Ona inanıyordum. Uygulayabileceğine inanıyordum, uygulayacağına da inanıyordum. "Şey. Tamam. Bak, henüz silah da seçmedim. Eğer-"

"Sadece şunlardan birini seçin, Bay Dresden: İrade, beceri, enerji veya beden."

"Bekle," dedim. "Kılıç ya da tabanca filan seçeceğimi sanıyordum."

Ivy başını iki yana salladı. "Elinizdeki Mutabakatlar'ı okuyun. Neyin mevcut olacağını ben seçiyorum ve eski yöntemleri seçiyorum. Hanginizin en kararlı olduğunu ölçmek için rakibinizle irade konusunda boy ölçüşebilirsiniz. Silahlar konusundaki becerinizi onunkiyle karşılaştırabilirsiniz, her biriniz silahını kendi seçer. Birbirinize karşı enerji kuvvetleri kullanabilirsiniz. Ya da silahsız dövüşte ona meydan okuyabilirsiniz." Bir an düşündü. "Sonuncusunu tavsiye etmem."

"Teşekkürler," diye mırıldandım. "Büyüyü alacağım. Enerjiyi."

"Elbette onu reddedeceğinin ve sizin de başka bir şey seçmek zorunda kalacağınızın farkındasınız."

İçimi çektim. "Evet. Ama reddedene kadar başka bir şey seçmek zorunda değilim, öyle değil mi?"

"Öyle," diye onayladı Ivy.

Kapı çalındı ve kalkıp açtım. Kincaid beni başıyla selamladı, sonra içeri eğilip, "On dakika," dedi.

"Teşekkürler, Kincaid," dedi Ivy. Doğruldu, cebinden bir kartvizit çıkarıp bana uzattı. "Şahidinize bu numarayı aramasını söyleyin."

Kartviziti alıp başımla onayladım. "Söylerim."

Tam o anda Mister yatak odamdan çıktı ve tembel tembel gerindi. Sonra bana doğru yürüdü ve selamlama niyetine omzunu kaval kemiğime sürttü.

Ivy gözlerini kırpıp Mister'a baktı. Çocuk yüzü aniden katıksız ve açık bir sevinçle doldu. "Kedicik!" dedi ve hemen

Mister'ı sevmek için eğildi. Mister belli ki ondan hoşlanmıştı. Daha yüksek sesle mırlamaya başladı ve Ivy'nın etrafında dolanarak ona sürtündü, bu arada Ivy onu seviyor ve alçak sesle onunla konuşuyordu.

Lanet olsun. Bu çok sevimli bir manzaraydı. Ivy sadece bir çocuktu.

Hayattaki bütün fanilerden daha fazla şey bilen bir kız. Korkutacak kadar çok büyü gücü olan bir çocuk. Düelloya çıkmazsam beni öldürecek bir çocuk. Ama yine de bir çocuk.

Kincaid'e göz attım. Adam kaşlarını çatmış, Mister'ı seven Ivy'ye bakıyordu. Başını sallayıp, "İşte bu ürpertici," dedi.

ON BİR

Ivy Mister'ı sevmeyi bırakmaya isteksiz görünse de başka bir şey söylemeden Kincaid ile beraber gitti. Kapıyı arkalarından kapatıp yaslandım ve onlar gidene kadar gözlerim kapalı dinledim. Kendimi olması gerektiği kadar yorgun hissetmiyordum. Muhtemelen gerçek bir dinlenme fırsatı bulana kadar daha da fazla yıpranacağımı düşündüren bir sürü deneyimim olduğu için.

Mister bacaklarıma sürtündü, eğilip onu sevdikten sonraysa beni tamamen göz ardı ederek mama kabına yürüdü. O yerken buz kutusundan bir kola aldım, dalgın bir şekilde birazını bir fincan altlığına döktüm ve zemine, Mister'ın yanına bıraktım. Kolayı bitirdiğimde ne yapacağıma karar vermiştim.

Telefon görüşmeleri.

Önce Vincent'ın benim için bıraktığı numarayı aradım. Bir çağrı yanıtlama hizmetine ulaşmayı bekliyordum, ama Vincent'ın gergin ve tedirgin sesinin, "Evet?" dediğini duyunca şaşırdım.

"Ben Harry Dresden," dedim. "Kontrol etmek için aradım."

"Ah, evet, bir saniye," dedi Vincent. Bir şey söylediğini duydum, arka plandaki konuşmanın birazını yakaladım, son-

ra yürüdüğünü ve arkasındaki bir kapıyı kapadığını işittim. "Polis," dedi. "Gece boyunca onlarla çalıştım."

"Bir şey çıktı mı?" diye sordum.

"Tanrı bilir," dedi Vincent. "Ama benim açımdan başardıkları tek şey soruşturmayı hangi bölümün ele alacağına karar vermek oldu."

"Cinayet masası mı?" diye tahmin yürüttüm.

Vincent'ın yorgun sesi kurulaştı. "Evet. Ama buna neden olan mantık zinciri insanı hayrete düşürüyor."

"Bu yıl seçim var. Şehir yönetimi politik hareket ediyor," dedim. "Ama asıl polis memurlarıyla muhatap olmaya başladıktan sonra sizin için sorun olmayacaktır. Her bölümde iyi adamlar vardır."

"Umarım öyledir. Bir şey bulabildiniz mi?"

"Elimde bir ipucu var. Ne kadar iyi bilmiyorum. Hırsızlar limandaki küçük bir teknede olabilirler. Birazdan oraya gidiyorum."

"Pekâlâ," dedi Vincent.

"Eğer ipucu doğru çıkarsa, Chicago Emniyet Müdürlüğü'nü aramamı ister misiniz?"

"Önce beni aramanızı tercih ederim," dedi Vincent. "Yerel polise ne kadar güvenebileceğimi hâlâ bilmiyorum. Elimde olmadan hırsızların buraya kaçmasının sebebinin bu olduğunu, yani yerel yetkililer arasında bir tanıdıkları ya da bir avantajları olduğunu düşünüyorum. Kime güveneceğime karar vermek için mümkün olduğu kadar çok vaktim olsun istiyorum."

Kaşlarımı çattım ve Marcone'un haydutlarının bana ateş etmesini düşündüm. Kısmen İçki Yasağı sırasındaki mafya faaliyetleri yüzünden Chicago Emniyet Müdürlüğü'nün yol-

suzluk konusunda haksız bir şöhreti vardı. Gerçekdışıydı, ama insan insandı ve insanlar satın alınmaya karşı bağışıklığa sahip değildi. Marcone daha önce polise özel bilgileri rahatsız edici bir hızla edinmişti. "Akıllıca olabilir. İpucunu kontrol edip size bilgi veririm. Birkaç saatten fazla sürmeyecektir."

"Çok iyi. Teşekkürler, Bay Dresden. Başka bir şey var mı?"

"Evet," dedim. "Bu dün akşam aklıma gelmeliydi. Elinizde Kefen'den hiç parça var mı?"

"Parça mı?" dedi Vincent.

"Zerreler ya da iplikler. Yetmişlerde birçok örneğin analiz edildiğini biliyorum. O parçalardan birine erişiminiz var mı?"

"Çok büyük olasılıkla evet. Neden?"

Vincent'ın büyük ölçüde doğaüstüne inanmadığını, bu yüzden Kefen'in izini sürmek için teürji kullanmak istediğimi öylece söyleyemeyeceğimi kendime hatırlatmam gerekti. "Onu bulduğumda gerçek olduğunu teyit etmek için. Bir sahte kefenle kandırılmak istemiyorum."

"Elbette. Birini arayıp örneği buraya FedEx ile yollatırım. Teşekkürler, Bay Dresden," dedi Vincent.

Veda ettim, telefonu kapadım ve bir dakikalığına telefona baktım. Sonra derin bir nefes alıp Michael'ın numarasını çevirdim.

Daha gökyüzü yeni yeni aydınlanmaya başladığı halde telefon sadece bir kere çaldıktan sonra bir kadın sesi, "Alo?" dedi.

Kâbusum buydu işte. "Ee, şey. Merhaba, Charity. Ben Harry Dresden."

"Selam!" dedi ses neşeyle. "Ama ben Charity değilim."

O halde belki de kâbusum değildi. Kâbusumun en büyük kızıydı. "Molly?" dedim. "Vay canına, sesin amma büyük geliyor."

Güldü. "Evet, göğüs perisi ziyarete geldi, falan filan. Annemle mi konuşmak istiyordun?"

Bazıları ancak bir saniye sonra gerçekten bir periyi kastetmediğini anlamış olmamı kayda değer bulabilir. Bazen hayatımdan nefret ediyorum. "Ee, şey. Baban evde mi?"

"O halde annemle konuşmak *istemiyorsun*. Anlaşıldı," dedi. "Evin eklentisi üzerinde çalışıyor. Dur çağırayım."

Ahizeyi bıraktı. Ayak seslerinin uzaklaştığını duydum. Arka planda kaydedilmiş çocuk seslerinin şarkı söylediğini, tabak ve çatalların takırtısını ve insanların konuşmalarını duyabiliyordum. Bir hışırtı sesi ve herhalde diğer uçtaki ahizenin zemine düşmesinden gelen bir gümbürtü oldu. Sonra ağır, yumuşak bir nefes sesi duydum.

Bir başka ses muhtemelen aynı odanın içinden "Harry," diye bağırdı. Molly'nin sesine çok benziyordu, ama daha az neşeliydi. "Hayır tatlım, telefonla oynama. Lütfen bana ver onu." Telefon biraz daha takırdadı, sonra kadın, "Sağ ol canım," dedi, sonra telefonu açtı ve, "Alo? Hatta kimse var mı?" dedi.

Bir saniyeliğine sessiz kalmak ya da operatör kaydı taklidi yapmak cazip geldi, ama buna karşı kendimi sertleştirdim. Beni sarsmasına izin vermek istemiyordum. Charity'nin telefonda bile korkunun kokusunu alabildiğinden oldukça emindim. Bu bir saldırıyı tetikleyebilirdi. "Selam, Charity. Ben Harry Dresden. Michael ile görüşmek için aramıştım."

Bir saniyelik bir sessizlik oldu. Bu sırada elimde olmadan Michael'ın eşinin gözlerini kıstığını gözümde canlandırdım. "Sanırım kaçınılmazdı," dedi. "Doğal olarak, üç Şövalye'yi birden gerektirecek kadar tehlikeli bir durum olunca sen de yaşadığın o delikten sürünerek çıktın."

"Aslında bu onunla ilgisiz."

"Öyle olduğunu düşünmüştüm. Budalalığın çoğunlukla mümkün olan en kötü yer ve zamanda su yüzüne çıkıyor."

"Of, hadi ama Charity. Bu adil değil."

Sesi kabaran öfkesinin etkisiyle yükselmediyse de netleşti ve keskinleşti. "Öyle mi? Geçen yıl Michael'ın en fazla görevine odaklanması, tetikte ve dikkatli olması gereken tek zamanda gelip onun dikkatini dağıttın."

Öfkeyle suçluluk tepkime hâkim olmak için birbiriyle savaştı. "Yardımcı olmaya çalışıyorum."

"Michael'da son yardımcı oluşundan kalma yara izleri var, Bay Dresden."

Almacı kırılana kadar duvara vurmak istedim, ama yine kendimi dizginledim. Ama öfkemin bana acıtıcı sözcükler söyletmesine engel olamadım. "Beni hiç rahat bırakmayacaksın, değil mi?"

"Bunu hak etmiyorsun."

"O yüzden mi çocuğuna benim ismimi verdin?" diye sordum.

"O Michael'dı," dedi Charity. "Ben hâlâ uyuşturucunun etkisi altındaydım ve uyandığımda evraklar doldurulmuştu."

Sesimi sakin tuttum. Büyük ölçüde. "Bak, Charity. Böyle düşündüğün için gerçekten üzgünüm, ama Michael ile konuşmam gerekiyor. Orada mı, değil mi?"

Başka biri bir paralel telefonu açarken hat çıtırdadı. Molly, "Kusura bakma Harry, ama babam burada değil. Sanya donut almaya gittiğini söylüyor," dedi.

Sert bir sesle, "Molly," dedi Charity, "Bugün okul var. Sallanma."

"O-oo," dedi Molly. "Yemin ederim, annem ya telepat ya da öyle bir şey."

Charity'nin dişlerini gıcırdattığını duyar gibi oldum. "Bu komik değil, Molly. Telefonu kapat."

Molly içini çekti ve, "Teslim oluyorum, Dorothy," dedikten sonra telefonu kapadı. Aniden gelen gülme isteğini bastırdım ve Charity'nin iyiliği için bir dizi öksürüğe çevirmeye çalıştım.

Ses tonuna bakılırsa onu kandıramamıştım. "Mesajını iletirim."

Duraksadım. Belki de Michael'ın dönmesini beklemeliydim. Charity ile birbirimizden hiç hoşlanmıyorduk ve eğer mesajımı Michael'a iletmezse ya da gecikmeli olarak iletirse ölmem işten bile değildi. Michael ve diğer Şövalyeler Kefen'i aramakla meşguldü ve onunla bugün bir daha konuşup konuşamayacağımı ancak Tanrı bilirdi. Öte yandan, Michael dönünceye kadar orada oturup Charity ile kafa tokuşturmaya ayıracak ne zamanım, ne de dikkatim vardı.

Charity onunla ilk tanıştığımdan beri bana açıkça düşmanlık beslemişti. Kocasını aşırı seviyor ve güvenliği için endişeleniyordu –özellikle de benimle çalıştığı zamanlar. İçten içe düşmanlığının tamamen temelsiz olmadığını biliyordum. Michael benimle beraber çalıştığında birkaç kere başı belaya girmişti. Son sefer benim peşimdeki bir kötü adamın Charity ile karnındaki çocuğu küçük Harry'yi öldürmesine ramak kalmıştı. Charity şimdi diğer çocuklarını da kötü etkileyebilecek sonuçlardan endişeleniyordu.

Bunu biliyordum. Ama yine de incitiyordu.

Bir karar vermem gerekiyordu –ona güvenecektim, ya da güvenmeyecektim. Güvenmeye karar verdim. Charity ben-

den hoşlanmıyor olabilirdi, ama ne ödlek, ne de yalancıydı. Michael'ın ona söylemesini isteyeceğini biliyordu.

"Ee, Bay Dresden?" diye sordu Charity.

"Sadece ona onunla konuşmam gerektiğini söyle."

"Neyle ilgili?"

Bir saniyeliğine Michael'a Kefen ile ilgili ipucumu iletmeyi kafamda tarttım. Ama Michael işe karışırsam öldürüleceğime inanıyordu. Dostlarını korumayı ciddiye alırdı ve eğer vakayla ilgilendiğimi öğrenirse şimdi beni bayıltıp bir dolaba kilitlemeyi, sonradan özür dilemeyi tercih edebilirdi. Ona söylememeye karar verdim.

"Ona bugün günbatımına kadar bir şahide ihtiyacım olduğunu, yoksa kötü şeylerin olabileceğini söyle."

"Kime?" diye sordu Charity.

"Bana."

Durakladı, sonra, "Ona mesajını ileteceğim," dedi.

Ardından telefonu yüzüme kapadı.

Kaşlarımı çatarak ahizeyi yerine koydum. "O duraklama önemli değildi," dedim Mister'a. "Kocası ve çocuklarını korumak için kasıtlı olarak ölmeme izin vermeyi kafasında evirip çevirdiği anlamına gelmiyor."

Mister beni kedi gözlerindeki o mistik-mesafeli bakışla süzdü. Ya da belki beyin dalgaları düzleştiği zaman o bakışı takınıyordu. Her halükarda, ne yararlı, ne de güven vericiydi.

"Endişelenmiyorum," dedim. "Hem de hiç."

Mister'ın kuyruğu seğirdi.

Başımı salladım, toparlandım ve limandaki ipucunu araştırmak için dışarı çıktım.

ON İKİ

Chicago'ya ilk geldiğimde bir limanı ön planda gemi ve teknelerin, arka planda uzakta binaların solgun ana hatlarının olduğu dev bir okyanus kabı şeklinde düşünürdüm. Her zaman kabile üyesi yerliler gibi giyinmiş politik huzur bozucular ve East India Company'nin kâr marjında büyük bir azalma hayal etmiştim.

Burnham Limanı denize açılan bir Wal-Mart'ın park alanı gibi görünüyordu. Birkaç futbol sahasını içine alabilecek büyüklükteydi. Beyaz iskeleler göle doğru uzanıyordu ve eğlence yatları ile balıkçı tekneleri durgun, oval şekilli suda sıra sıra diziliydi. Göl kısmen ölü balık, kısmen alg kaplı kaya, kısmen de motor yağı kokuyordu. Limana bakan tepenin üstündeki yerde park ettim, arabadan çıktım ve ekipmanlarımın yanımda olduğundan emin oldum. Güç yüzüğümü sağ elime, kalkan bileziği de sol bileğime takmıştım, patlatma çubuğum da deri pardösümün içine bağladığım yerden bacağıma vuruyordu. Cephaneliğime eklediğim bir kutu göz yaşartıcı spreyi de pantolonumun cebine attım. Silahımın yanımda olmasını tercih ederdim, ama onu cepte taşımak suçtu. Göz yaşartıcı spreyi taşımak değildi.

Arabayı kilitledim ve sırtımda ani, sürünerek ilerleyen bir

baskı hissettim –bu içgüdülerimin birinin beni izlediğini haykırma şekliydi. Başımı eğik, ellerimi ceplerimde tuttum ve limana doğru yürümeye koyuldum. Merakla etrafa bakınmadım, ama sadece gözlerimi kımıldatarak her şeye iyice bakmaya çalıştım.

Kimseyi göremedimse de gözlendiğim izlenimini üzerimden atamadım. Kırmızı Meclis'ten biri olduğundan kuşkuluydum. Sabah daha tam parlaklığına erişmemişti, ama yine de bir vampiri kavuracak kadar aydınlıktı. Fakat bu diğer bir sürü suikastçı türünden hiçbirini elemiyordu. Ayrıca eğer hırsızlar buradaysalar, gelen giden herkesi gözetliyor olmalıydılar.

Tek yapabildiğim sabit bir şekilde yürümek ve beni izleyen kişinin Marcone'un adamlarından biri, bir vampir hayranı ya da birkaç yüz metre mesafeden tüfekle sırtıma nişan almış bir kiralık tabanca olmadığını ummaktı.

Birkaç dakika sonra *Etranger*'i buldum. Girişten fazla uzak olmayan bir onarım kızağına demir atmıştı. Küçük, hoş bir tekne, rahat bir kamara alabilecek büyüklükte beyaz bir eğlence yatıydı. *Etranger* yeni değildi ama düzgün ve bakımlı görünüyordu. Kıç güvertesindeki küçük bir standda Kanada bayrağı asılıydı. Sabit bir hızla yürümeye devam edip tekneyi geride bıraktım, bu arada da Dinledim.

Dinlemek çocukken kaptığım bir numaradır. Onun sırrını, yani özel bir sesi –örneğin uzaktaki bir konuşmayı– daha iyi duymak için bütün diğer sesleri bloke etmeyi keşfetmiş çok fazla insan yoktur. Büyüden çok odaklanma ve disiplinle ilgili olduğunu sanıyorum. Ama büyü de yardımcı olur.

Etranger'in kamarasındaki alçak bir kadın sesi, "Kabul edilemez," dedi. Sesinde hem İngiliz, hem İspanyol etkileri taşı-

yan hafif bir aksan dikkat çekiyordu. "İş başlangıçta tahmin edilenden çok daha fazla harcamayı gerektirdi. Fiyatı bunu yansıtacak şekilde yükseltiyorum, o kadar." Kısa bir duraksama oldu, sonra kadın, "O halde vergi iadeniz için bir fatura ister miydiniz? Fiyatın yalnızca tahmini olduğunu söylemiştim. Böyle şeyler olur," dedi. Bir duraksama daha oldu, sonra kadın, "Mükemmel. O halde planlandığı gibi," dedi.

Sadece manzarayı izleyerek göle baktım ve başka bir şey duymak için kendimi zorladım. Belli ki konuşma sona ermişti. Etrafı kontrol ettim, ama bu Şubat hafta içi sabahında liman çevresinde gezinen kimse görünmüyordu. Sakinleşmek için bir nefes aldım ve teknenin daha yakınına yürüdüm.

Bir anlığına kamaradaki bir pencerede bir hareket gördüm ve bir cıvıltı sesi duydum. Bir tezgâhta, bir otel bloknotunun yanında bir cep telefonu duruyordu. Koyu ipekten uzun bir gece elbisesi giymiş bir kadın pencerede belirip cep telefonunu aldı. Konuşmadan telefona cevap verdi ve bir an sonra, "Üzgünüm, yanlış numarayı aradınız," dedi.

Telefonu yerine koymasını ve gece elbisesini gelişigüzel bir şekilde yere atmasını izledim. Sonra biraz daha izledim. Röntgencilik filan yapmıyordum. Bu profesyonelceydi. Vücudunun enteresan kıvrımları olduğuna dikkat ettim. Gördünüz mü? Profesyonellik diz boyu.

Kadın bir kapıyı açtı. Biraz buhar dışarı taştı ve su sesi yükseldi. İçeri adım attı ve yeniden kapıyı kapayarak kamarayı boş bıraktı.

Elimde bir fırsat vardı. Sadece bir kadın görmüştüm, onu da kalan iki Kilise Faresinden hangisi, Anna Valmont mu, yoksa Francisca Garcia mı olduğunu anlayacak kadar iyi görememiştim. Kefen'i bir çamaşır ipinde asılı filan görmüş de-

ğildim. Yine de doğru yere geldiğimi hissediyordum. İçimden bir ses ruhani muhbirime güvenmemi söylüyordu.

Kararımı verdim ve *Etranger*'a çıkan kısa iskeleye adım attım.

Hızlı davranmam gerekiyordu. Teknedeki kadın uzun duşları çok sevmiyor olabilirdi. Tek yapmam gereken içeri girmek, Kefen'in varlığını doğrulayacak bir şey bulmaya çalışmak ve yeniden dışarı çıkmaktı. Eğer yeterince çabuk hareket edersem kimse fark etmeden girip çıkabilirdim.

Becerebildiğim kadar sessizce kamaraya inen merdiveni indim. Merdiven gıcırdamadı. Kamaraya adım atarken başımı biraz eğmem gerekti. Kapının yakınında kalarak ve duştan gelen su şırıltısını dinleyerek etrafı kontrol ettim. Kamara büyük değildi ve saklanacak çok fazla yer sunmuyordu. Bir ikiz yatak kamaranın neredeyse dörtte birini kaplıyordu. Bir köşede ufacık bir çamaşır makinesi ve kurutucu birbiri üstüne yığılmış, üzerlerine çamaşır dolu bir sepet koyulmuştu. Bir tezgâh ve iki küçük buzdolabı içeren küçük bir mutfak da kalan yerin çoğunu kaplıyordu.

Kaşlarımı çattım. İki buzdolabı mı? İçlerine baktım. Biri kolay bozulan ürünler ve birayla doluydu. İkincisi ise sahteydi ve ağır, metal bir kasa barındıran bir dolaba açılıyordu. Tombala.

Duş akmaya devam ediyordu. Kasayı almak için uzandım, ama aklıma bir şey geldi. Kilise Fareleri başlarını çok belaya sokmuş olabilirlerdi, ama belli ki yıllardır İnterpol'e yakalanmayacak kadar da iyiydiler. Kasanın gizlenme yeri fazla beceriksiz, fazla aşikârdı. Sahte buzdolabını kapadım ve kamarada etrafa bakındım. Tedirginliğe kapılmaya başlıyordum. Kefen'i bulup dışarı çıkmak için fazla zamanım kalmamıştı.

Tabii ki. İki uzun adımla çamaşır makinesi ve kurutucunun yanma gittim ve çamaşır sepetini kavradım. Birkaç temiz, yumuşak havlunun altında katlı bir gömlekten biraz daha büyük opak plastik bir paket buldum. Ona sol elimle dokundum. Avucum bir karıncalanma hissiyle zonkladı ve kolumdaki tüyler diken diken oldu.

"Lanet olsun, çok iyiyim," diye mırıldandım. Kefen'i aldım ve gitmek için döndüm.

Arkamda siyah asker pantolonu, ağır bir ceket ve yıpranmış asker çizmeleri giymiş bir kadın duruyordu. Oksijenli suyla sararttığı saçlarını çok kısa kestirmişti, ama bu hatlarının cazibesini hiç mi hiç azaltmamıştı. Zarif bir güzelliği ve hoş bir görünümü vardı.

Ama burnuma doğrulttuğu silah hiç güzel değildi. Çirkin, eski bir .38 altıpatlardı. Ucuz bir Cumartesi akşamı özel ürünü.

Hareket etmemeye özen gösterdim. Ucuz bir silah bile sizi öldürebilir. Ayrıca işime yarayacak kadar çabuk kalkan oluşturabileceğimden de şüpheliydim. Beni savunmasız yakalamıştı. Geldiğini hiç duymamış, varlığını hiç hissetmemiştim.

Kadın da benim gibi, "Lanet olsun, çok iyiyim," dedi. Koyu İngiliz aksanı taşıyan sesinde eğlenti hissi vardı. "Paketi yere koy."

Paketi ona uzattım. "İşte."

Silaha hamle yapmayı denemeyecektim, ama eğer yakınıma gelirse bu bir amatör olduğunu gösterebilirdi. Ama öyle değildi, zira kavrama menzilimin dışında kaldı. "Tezgâha koyun, zahmet olmazsa."

"Ya koymazsam?" dedim.

Neşesizce gülümsedi. "O durumda korkunç bir gün bo-

yunca cesedi parçalara ayırmak ve kanı temizlemekle uğraşacağım. Tercihi size bırakıyorum."

Paketi tezgâha koydum. "Bir hanımefendiye rahatsızlık vermeyi hiç istemem."

"Ne kadar tatlı bir çocuksun," dedi. "O ne hoş bir pardösü. Çıkar onu. Yavaşça lütfen."

Pardösüyü çıkarıp yere attım. "Beni kandırarak tekneye binmemi sağladınız," dedim. "İkinci arayan sendin, ortağına beni içeri çekmesini söylüyordun."

"Şoke edici olan, bu numarayı yutmandı," dedi kadın. Bana emirler vermeye devam etti. Ne yaptığını biliyordu. Öne eğilip ellerimi duvara koymamı söyledi ve üzerimi aradı. Göz yaşartıcı spreyi buldu ve cüzdanımla beraber aldı. Beni ellerim üzerinde zemine oturttu, pardösümü aldı ve geri adım attı.

Patlatma çubuğuma bakarak, "Bir çubuk," dedi. "Cilalı taş devri öncesinden kalmaymışsın."

Aha. Profesyonel olabilirdi, ama sıradan biriydi. Doğaüstü şeylere inanmıyordu. Bunun bana yararlı mı, zararlı mı olacağından emin değildim. Beni vurmaya biraz daha az hevesli olacağı anlamına gelebilirdi. Bir büyücünün ne yapabileceğini bilen kişiler büyücünün büyü denemek üzere olduğunu düşünürlerse gerçekten tedirgin olabilirler. Öte yandan, bu ne Konsey'in geri kalanının desteğini, ne de kendi lanetleme büyümü tehdit olarak kullanamayacağım anlamına geliyordu. Şimdilik normal biriymiş gibi davranmanın en iyisi olduğuna karar verdim.

Sarışın kadın pardösümü tezgâha serdi ve, "Temiz," dedi.

Banyonun kapısı açıldı ve daha önce sesini duyduğum kadın kamaraya çıktı. Şimdi kırmızı şarap renginde örme ku-

maştan bir elbise giyiyordu ve saçını iki tarakla yüzünden çekip arkaya tutturmuştu. Topluluk içinde öne çıkmazdı, ama alımsız da sayılmazdı. Kaşlarını çatarak, "O Gaston değil," dedi.

"Hayır," dedi sarışın. "Eşya için gelmiş. Onunla beraber tüymek üzereydi."

Koyu saçlı kadın başıyla onayladı ve bana, "Sen kimsin?" diye sordu.

"Dresden," dedim. "Bir özel dedektifim, Bayan Garcia."

Francisca Garcia'nın yüz hatları dondu. Silahı tutan sarışınla bakıştı. "İsmimi nereden bildin?"

"Müşterim söyledi. Sizin ve Bayan Valmont'un başı büyük dertte olabilir."

Anna Valmont duvara tekme attı ve, "Kahretsin," diye bağırdı. Bana dik dik baktı. Öfke patlamasına rağmen namluyu üzerimden ayırmamıştı. "İnterpol ile mi çalışıyorsun?"

"Roma ile."

Anna Francisca'ya baktı ve, "Bu satışı iptal etmeliyiz. Berbat olmak üzere," dedi.

"Henüz değil," dedi Francisca.

"Beklemenin anlamı yok."

Siyah saçlı kadın sert bir ifadeyle, "Henüz ayrılmıyorum," dedi. "O gelene kadar olmaz."

"Gelmeyecek," dedi Anna. "Gelmeyeceğini biliyorsun."

"Kim?" diye sordum.

"Gaston," dedi Francisca.

Bir şey söylemedim. Belli ki Francisca yüzleri söylememe gerek bırakmayacak kadar iyi okuyabiliyordu. Bir an bana dikkatle baktı, sonra gözlerini kapadı ve yüzü bembeyaz kesildi. "Ah. Ah, *Dio*."

"Nasıl?" dedi Anna. Üzerime dönük silahı hiç titremiyordu. "Nasıl oldu?"

"Cinayet," dedim alçak sesle. "Ve biri cesedini polise Chicago'yu işaret edecek şekilde ayarlamış."

"Bunu kim yapar ki?"

"Kefen'in peşindeki kötü insanlar. Katiller."

"Teröristler mi?"

"O kadar eğlenceli tipler değil," dedim. "Kefen sizde olduğu sürece hayatınız tehlikede. Benimle gelirseniz sizi koruyacak bazı insanlara götürebilirim."

Francisca başını iki yana salladı ve gözlerini birkaç kez kırptı. "Polis demek istiyorsun."

Şövalyeler demek istemiştim, ama onların doğaüstü tehlike geçtikten sonra hırsızlar konusunda ne yapılması gerektiğine ilişkin yaklaşımlarının ne olacağını gayet iyi biliyordum. "Evet."

Anna yutkundu ve ortağına baktı. Gözlerinin çevresi endişe ve şefkatle yumuşadı. İkisi sadece suç ortağı değildi. Dostlardı da. Anna sesini yumuşatarak, "Cisca, harekete geçmemiz gerekiyor. Eğer bu adam bizi bulduysa, yakında başkaları da bulacaktır," dedi.

Boş gözlerle bakan siyah saçlı kadın başıyla onayladı. "Evet. Hazırlanayım." Ayağa kalktı ve kamarayı katederek çamaşır makinesinin yanına gitti. Bir çift spor çantası çıkarıp tezgâhtaki paketin üstüne koydu. Sonra ayağına ayakkabılarını geçirdi.

Anna bir an onu izledikten sonra bana döndü. "Şimdi. Dosdoğru polise gidip onlara her şeyi anlatmanıza izin veremeyiz. Size ne yapsak acaba, Bay Dresden? Öldürmek gerçekten çok mantıklı bir fikir gibi geliyor."

"Pis bir iş, unuttunuz mu? Korkunç bir gün geçirirsiniz," diye dikkatini çektim.

Bunu duyunca gülümsedi. "Ah, evet. Unutmuştum." Elini cebine attı ve bir çift çelik kelepçe çıkardı. Edepsiz eğlenceler için değil, polis için yapılmış bir kelepçe. Takmam için kelepçeleri bana attı. Havada yakaladım. "Tekini bileğine geçir," dedi. Geçirdim. "O bölme duvarında bir halka var. Diğer tekini o halkaya geçir ve kelepçeyi kilitle."

Duraksayarak hâlâ yüzünde boş bir ifade olan Francisca'mn bir mont giymesini izledim. Dudaklarımı yalayarak, "Ne kadar büyük bir tehlikede olduğunuzu bilmiyorsunuz, Bayan Valmont. Gerçekten bilmiyorsunuz. Lütfen size yardım etmeme izin verin," dedim.

"Hiç sanmıyorum. Biz profesyoneliz, Bay Dresden. Hırsız olabiliriz, ama bir iş ahlakımız var."

"Gaston LaRouche'a ne yaptıklarını, ne kadar feci olduğunu görmediniz," dedim.

"Ölüm ne zaman kötü değildir ki? Bölme duvarı, Bay Dresden."

"Ama-"

Anna silahını kaldırdı.

Suratımı ekşittim ve kelepçeyi merdivenin yanındaki duvardan çıkıntı yapan çelik halkaya doğru kaldırdım.

Sonuç olarak, tam kadınların üzerinden geminin güvertesine doğru bakıyordum ki on iki saatte ikinci Denaryalı hızla merdiveni inerek bana doğru geldi.

ON ÜÇ

Onun gelişini sadece göz ucuyla görebildim. Ancak hareketi algılayacak ve mümkün olduğu kadar yana çekilecek zamanım oldu. İblis hışırtılı, metalik fısıltılar çıkaran, göl suyu ve kurumuş kan kokan bir karartı halinde yanımdan geçti. Kilise Fareleri'nin ikisi de çığlık atmadı, ama bunun kasıtlı mı olduğunu, yoksa hayretlerinin bir yan etkisi mi olduğunu anlayamadım.

İblis genel anlamda az çok insandı ve kadındı ki bu rahatsız ediciydi. Biçimli kalçalarının hatları daha aşağıda tuhaf mafsalları olan, aslanınki gibi arkadan eklemli bacaklara dönüşüyordu. Derisi metalik yeşil pullarla kaplıydı, kolları da dört parmaklı, metalik pençeli ellerle son buluyordu. Ursiel'in iblis biçimi gibi bu iblisin de iki çift gözü vardı, bunlardan biri ışıltılı yeşil, biri parlak kiraz kırmızısı renkteydi ve alnının merkezinde de bir mühür ışıl ışıl yanıyordu.

Saçı uzundu –uzun derken beş metre filan demek istiyorum– ve Medusa ile Doktor Ahtapot'un* kaçık gayri meşru çocuğu gibi duruyordu. Bir kilometre sac levhadan birer santimetrelik şeritler halinde kesilmiş gibi görünüyordu. Canlı yılanlardan oluşan bir bulut gibi etrafında kıvrılıyor, metalik

* Örümcek Adam'dan bir karakter. *–yhn*

teller geminin duvarlarına ve zeminine girerek bir düzine ek uzuv gibi ağırlığını destekliyordu.

Şaşkınlığından ilk sıyrılan Anna oldu. Elinde silahı zaten hazırdı, ama onu gerçek çarpışmalarda kullanmak için eğitilmemişti. Silahı Denaryalıdan yana doğrulttu ve panik içinde bir nefeslik sürede bütün kurşunları üzerine boşalttı. İblisin bir metre arkasında olduğum için mümkün olduğu kadar bir yana kaçtım, başımı aşağıda tuttum ve ikincil zarar olarak ölüp gitmemek için dua ettim.

İblis belki isabet aldığı için bir kere geri silkindi, ardından haykırarak omuzlarını ve boynunu kıvırdı. Bir düzine metalik saç şeridi kıvrılarak odayı ok gibi katetti. Şeritlerden biri silaha çarptı ve iblisin filizi silahın namlusunu kesip atarken madeni bir gıcırtı duyuldu. Yarım düzine şerit daha Anna'nın yüzüne doğru ok gibi uzandı, ama sarışın hırsız hızlı refleksleri olduğu için büyük ölçüde yana kaçmayı başardı. Bir filiz Anna'nın ayak bileğine dolandı ve silkinerek kadını zemine düşürdü, bir diğeri de neşter gibi karnına saplandı, ceketini delip geçti ve kamaranın her tarafına ince kan damlaları saçtı.

Gözleri fal taşı gibi açılan ve yüzü bembeyaz kesilen Francisca bir saniyeliğine yaratığa boş boş baktı, sonra ufacık mutfaktaki bir çekmeceyi açarak ağır bir kesme bıçağı çıkardı ve bıçak elinde ışıldayarak Denaryalıya saldırdı. Bıçağı iblisin koluna saplayınca yaratığın boğazından hiç de insan sesine benzemeyen hiddetli bir çığlık çıktı. Denaryalı pullu derisinde gümüşsü kan ışıldayarak kendi etrafında döndü ve bir pençesini savurarak büyük bir yay çizdi. İblisin pençeleri Francisca'nın kolunun ön kısmını yararak kanını akıttı. Bıçak yere düştü. Francisca bağırarak geriye sendeleyip duvarlardan birine çarptı.

Gözleri alev alev yanan Denaryalı başını kemiksiz, sinir bozucu bir hareketle üç yüz altmış derece çevirdi. Sayamayacağım kadar çok filiz çok kısa sürede kamarayı katetti ve Francisca Garcia'nın karnına girerek bıçak gibi saplandı. Kadın nefesi kesilerek hıçkırıp vücudundaki yaralara bakarken birkaç filiz daha vücuduna girdi. Filizler diğer yandan çıkıp bir gümbürtü sesiyle kamaranın tahta duvarına çarptılar.

İblis güldü. Bu ergen, tedirgin bir kızdan bekleyeceğiniz türden kısa, yoğun, heyecanlı bir gülüştü. Yüzü vahşi bir gülümsemeyle çarpıldı, ağız dolusu metalik görünüşlü dişi ortaya çıktı ve her iki çift gözü de şiddetle parladı.

Francisca, "Ah, Gaston'um," diye fısıldadı. Sonra başı eğildi, siyah saçları örtü gibi yüzüne düştü ve vücudu gevşedi. İblis titredi ve filiz-bıçaklarını kadından dışarı çıkardı. Her birinin son otuz santimi kızıla boyanmış olan filizler çılgınca bir heyecanla havayı dövdüğünde her yere yeni kan damlacıkları saçıldı. Elbisesi kanla kaplanmaya başlayan Francisca yere yığıldı ve gevşek bir şekilde yana düştü.

Ardından Denaryalı iki çift gözünü bana çevirdi. Saçının jilet gibi keskin filizleri havayı kırbaçlayarak üzerime geldi.

Zaten kalkanımı hazırlamaya başlamıştım, ama Francisca'mn düştüğünü görünce bir hiddet dalgası her yanıma yayıldı ve içimi tepeden tırnağa kızıl bir öfkeyle doldurdu. Kalkan alevli kırmızı enerjiden bir çeyrek kubbe halinde önümde ortaya çıktı ve kıvrılan filizler bir düzine beyaz parıltıyla ona tosladı. Denaryalı çığlık atarak geri çekildi ve saldıran filizleri uçları kavrulup kararmış halde kamaranın öte yanına geri döndü.

Deh gibi etrafa bakınarak patlatma çubuğumu aradım, ama Anna'nın elimden aldığında bıraktığı yerde değildi. Fa-

kat biber gazı spreyi oradaydı. Onu alıp Denaryalıyla yüzleştiğimde pençeli elini kaldırdığını gördüm. Parmaklarının çevresindeki hava ışıldayarak prizmatik bir renk ışıltısı yaydı, ardından dişi iblis üstteki gözleri ışıldayarak yumruğunu kalkanıma geçirdi.

Kalkana sertçe vurdu. İnanılmayacak kadar güçlüydü. Darbe beni bir duvara geriletti. İşıyla parlayan kuvvet kırmızı kalkanıma dokunduğunda kalkan parçalanarak ışık zerrelerine dönüştü ve bir kamp ateşinin kıvılcımları gibi kamaranın her yanına saçıldı. Bir tarafa, iblisin kötücül gücünden uzağa kaçmaya çalıştım, ama iblis hırlayarak saç tellerini teknenin gövdesinde her iki yanıma saplayıp beni hapsetti. Denaryalı pençelerini bana doğru uzattı.

Panik dolu bir savaş narası attım ve biber gazı spreyini tam yüzüne, her iki çift gözünün içine sıktım.

Dişi iblis tekrar çığlık atarak yüzünü öte yana çevirdi. Filiz-kafes yok oldu ve insansı gözleri ani gözyaşları yüzünden kapandı. Parlayan iblis gözleri ise kırpılmadı bile. Denaryalı kolunu savurarak elinin tersiyle tokat atıp beni yere serdi ve gözümde şimşekler çaktırdı.

Yerde çaresiz yakalanma fikrinden çok korktuğum için tekrar ayağa kalktım. Denaryalı büyümü az bir çabayla püskürtebilecek gibi görünüyordu ve bu kapalı alanda ölümcüldü. O beni parçalamadan merdiveni çıkabileceğimi sanmıyordum. Bu da iblisi kaçırmak için başka bir yol bulmam gerektiği anlamına geliyordu.

Denaryalı pençeli elini gözlerine götürdü ve boğuk, genizden gelen bir İngilizceyle, "Bunun bedelini ödeyeceksin," dedi.

Başımı kaldırdığımda Anna'nın yerde sürünerek düşmüş

Francisca'ya doğru gittiğini ve üzerinde diz çökerek vücudunu Denaryalıyla kadının arasına koyduğunu gördüm. Yüzü acı, şok ya da her ikisi yüzünden bembeyazdı –ama bana bir bakış fırlattı, sonra da başını kamaranın öte yanma doğru çevirdi.

Bakışını izleyince ne demek istediğini anladım. Denaryalı toparlanıp sulanmış, ölümcül gözlerini kırparak bana bakarken kamaranın diğer tarafına doğru atıldım ve, "Çıkar onu buzdolabından! Onu ele geçirmemeliler!" diye bağırdım.

Denaryalı küfür olduğunu varsaydığım bir şeyler söyledi ve o aslansı ayağın sırtımın ortasına inerek beni yere mıhladığını, pençelerin derime battığını hissettim. Üzerime basıp geçti, saç filizleri gerçek buzdolabını açarak kapıyı menteşelerinden ayırdı, sonra içine girerek her şeyi zemine boşalttı. Daha ilk buzdolabını boşaltmayı bitirmeden saç telleriyle sahte buzdolabını sertçe açtı ve çelik kasayı dışarı çıkardı.

Denaryalı bunları yaparken delice kamaraya bakındım ve zeminde patlatma çubuğumu gördüm. Sırtım acıyla yanarak yerde yuvarlandım ve patlatma çubuğumu kavradım. Ufacık kamaranın içinde ateş çağırmak kötü bir fikirdi –ama Denaryalının beni saçıyla katletmesini beklemek daha da kötü bir fikirdi.

İblis kasayla beraber ayağa kalkarken patlatma çubuğuma enerji aktarmaya başladım. Çubuğun oyma rünleri altın rengi bir parıltıyla yanmaya başladı. Çubuğun ucu aniden kızıl bir ışıkla ışıldadı ve etrafındaki havayı ısıtarak dalgalandı.

Denaryalı çömeldi. İblise özgü uzuvları aşırı uzun, kadınsı şekli rahatsız edecek kadar çekiciydi ve metalik yeşil pulları kırmızı ışık altında pırıl pırıldı. Saçı tıslayan bir kütle halinde kıvrılıyor, uçları birbirine sürtündükçe etrafa kıvılcımlar sa-

çıyordu. Her iki çift gözü bir an şiddetli bir arzuyla parlayan iblis gözlerini öte yana çevirdi. Saçıyla kamaranın tavanını kâğıttan yapılmış gibi yırttı ve saçını, bir kolunu ve uzun bacağını kullanarak tırmanıp teknenin kamarasından çıktı. Kasayla beraber suya atlarken çıkan şapırtıyı duydum.

Anna Valmont Francisca'nın gevşek vücudunu kendine bastırarak, "O da neydi?" diye kekeledi. "O lanet olası şey de neydi?"

Patlatma çubuğunu elimden bırakmaksızın tavandaki delikten gözlerimi ayırmadım, çünkü Denaryalmın arkasında çok fazla canlı insan bırakan bir yaratık olduğunu sanmıyordum. Patlatma çubuğunun ucu sarhoş gibi sallanıyordu. "Francisca nasıl?"

Birkaç saniye boyunca titrek nefesler alıp vererek tavandaki deliği seyrettim, sonunda Anna zar zor duyulan bir sesle, "Öldü," dedi.

Karnıma keskin, sıcak bir bıçak saplanmış gibi hissettim. Belki de böyle düşündüğüm için bir çeşit Neandertalim, ama bu bana acı verdi. Daha bir dakika önce Francisca Garcia konuşuyor, planlıyor, yas tutuyor, nefes alıyordu. Yaşıyordu. Şiddet kullanılarak öldürülmüştü ve öyle şeylerin bir kadının başına gelmesi düşüncesine dayanamıyordum. Bir erkeğin başına gelse daha az yanlış olmazdı, ama içimde yarattığı his aynı değildi. "Lanet olsun," diye fısıldadım. "Sen nasılsın? Yürüyebilecek halde misin?"

Kadın cevap veremeden gemi sarsıldı ve bir yana yattı. Bir burkulma ve kırılma gürültüsü ve hızla hücum eden suyun sesi duyuldu. Buz gibi su ayak bileklerimi kapladı ve yükselmeye başladı.

"Tekne delindi," dedi Anna. "Su alıyoruz."

Serbest olduğundan emin olmak için patlatma çubuğumu indirmeden merdivene yöneldim. "Dışarı çıkabilecek misin?"

Gözlerimin arkasında bir ışık patladı ve merdivenin dibinde ellerimle dizlerimin üstüne düştüm. Anna bana bir şeyle vurmuştu. İkinci bir ışık ve acı patlaması başımı daha da aşağı indirerek alnımın soğuk suyla ıslanmasına neden oldu. Bulanık bir şekilde Anna'nın patlatma çubuğumu tekmeleyerek uzağa uçurduğunu gördüm. Sonra tezgahtan Kefen'i sarılı olduğu paketle beraber aldı ve otelin antetli kağıdının en üstteki yaprağını kopardı. Sızmış kanın ceketini kapladığını ve pantolonunu sol bacağının üstüne kadar lekelediğini gördüm. Yüzünü buruşturarak pardösümü ve spor çantalarından birini aldı. Deri pardösümü giyerek kanın üstünü örttü. Kamara neredeyse asker çizmelerinin en üstüne kadar suyla dolmuştu.

Aklımı başıma toplamaya çalıştım, ama gözlerimi odaklamak dışında bir şey yapamadım. Uzaklaşmam gerektiğini biliyordum, ama mesajı kafamdan kollarım ve bacaklarıma iletemiyordum.

Anna Valmont yanımdan geçip merdiveni çıktı. Merdivenin yarısındayken durdu, bir lanet daha okudu ve birkaç basamak inip eğilerek yüzüme soğuk su serpti. Suyun neden olduğu şok vücudumdaki bir şeyi harekete geçirdi ve başım dönerek öksürmeye, yeniden kımıldamaya başladım. Geçmişte birkaç kere ayakta duramayacak kadar sarhoş olmuştum, ama o zamanlar bile şu anda olduğumdan daha güçlüydüm.

Sarışın hırsız kolumu kavradı ve yüzü acıyla çarpılarak beni çekiştirip birkaç basamak çıkardı. Çaresizce o ivmeye tutundum ve o çekmeyi bıraktıktan sonra bile zorlukla bir basamak daha çıktım.

O ise merdiveni çıkmayı sürdürdü ve arkasına bakmadan, "Bunu sadece pardösünü beğendiğim için yapıyorum, Dresden. Bir daha bana yaklaşma," dedi.

Ardından kamaradan çıktı ve Kefenle beraber ortadan kayboldu.

Başım zonklamaya ve kabarmaya başladı, ama aynı zamanda hızla temizleniyordu da. Ama belli ki tamamen bilinçliyken bile fazla zeki değildim, zira yalpalayarak gerisin geri teknenin kamarasına indim. Francisca Garcia'nın cesedi bir yana düşmüştü. Camlaşmış gözleri boş boş bakıyordu ve ağzı hafifçe açıktı. Yanaklarından biri yarı yarıya suyla kaplanmıştı. Öbür yanağında hâlâ gözyaşı izleri vardı. Çevresindeki su bulanık, kahverengimtırak pembe renkteydi.

Midem kalktı. Beraberinde gelen öfke yüzünden az kalsın yeniden yere yıkılıyordum. Onun yerine dondurucu suda tezgâha doğru yürüdüm. Oradaki cep telefonunu ve boş kâğıt destesini aldım. Francisca'nın üzerinde durakladım. Cesedinin atılmış bir bira şişesi gibi gölün dibini boylamasını hak etmiyordu.

Dengem yine bozulur gibi oldu. Suyun yükselişi hızlanmıştı. Şimdiden kaval kemiklerime kadar çıkmıştı ve soğuk yüzünden ayaklarımı hissedemez olmuştum. Kadının cesedini kaldırmaya çalıştım, ama gösterdiğim çaba yüzünden başım acıyla doldu ve kusmama ramak kaldı.

Doğru düzgün lanet okumayı bile beceremeden cesedi zemine geri bıraktım ve bir elimle gözlerini kapamakla yetinmek zorunda kaldım. Onun için yapabileceğim tek şey buydu. Elbette polis onu bulacaktı. Muhtemelen birkaç saat içinde.

Ve harekete geçmezsem beni de bulacaklardı. Bir geceyi

kodeste geçirmeyi, bu arada sorguya çekilmeyi, suçlanmayı ve kefalet beklemeyi göze alamazdım, ama bu yeni bir şey değildi. Mümkün olduğu kadar çabuk Murphy'yi arayacaktım.

Giderek artan soğuğa karşı kollarımı kavuşturarak kâğıt destesini ve cep telefonunu göğsüme bastırdım ve bata çıka *Etranger*'ın kamarasından güvertesine çıktım. İskeleye çıkmak için kısa bir atlayış yapmam gerekti. Küçük limanın üstündeki kaldırımdan birkaç kişi aşağı bakıyordu. Teknelerinin güvertelerindeki birkaç kişinin de baktığını gördüm.

Başımı eğdim, dikkat çekmeyecek düşünceler düşündüm ve sabahım daha da kötüye gitmeden aceleyle uzaklaştım.

ON DÖRT

Zamanında birkaç kere başıma darbe almıştım. Anna Valmont'un bana verdiği şişlik bazılarından küçüktü, ama yine de eve gidene kadar başım zonklamaya devam etti. En azından midem sakinleşmişti, yoksa kendi üzerime kusmam işten değildi. Ayaklarımı sürüyerek daireye girdim, bir kutu kolayla iki Tylenol içtim ve bir havlunun içini buzla doldurdum. Telefonun yanına oturdum, buzlu havluyu başımın arka tarafına yasladım ve Peder Vincent'ı aradım.

Telefon bir kere çaldı. "Evet?"

"Eser şehirde," dedim. "İki Kilise Faresi onu Burnham Limanı'ndaki bir teknede tutuyordu."

Vincent'ın sesi gerginlikle doldu. "Elinizde mi?"

"Şey," dedim. "Tam olarak değil. Bir şey ters gitti."

"Ne oldu?" diye sordu. Sesi hüsran ve öfke doluydu. "Neden beni aramadınız?"

"Üçüncü bir kişi onu almaya çalıştı. Şu anda ne yaptığımı düşünüyorsunuz? Onu ele geçirmek için bir fırsatım vardı. Denedim. Kaçırdım."

"Peki Kefen hırsızlardan alındı mı?"

"Tekil, hırsız. Chicago Emniyeti şu anda ortağının cesedini çıkarıyor olsa gerek."

"Birbirlerine mi saldırdılar?"

"Hayır. Yeni bir oyuncu Garcia'yı öldürdü. Valmont üçüncü kişiyi kandırıp sahte bir eşyayı almasını sağladı. Sonra gerçeğini alıp kaçtı."

"Ve siz de onu izlemeyi uygun görmediniz?"

Başım düzenli bir şekilde zonkluyordu. "Çok hızlı koşuyordu."

Vincent bir an sessiz kaldıktan sonra, "O halde Kefen'in izini yeniden kaybettik," dedi.

"Şimdilik," dedim. "Elimde bir ipucu daha olabilir."

"Kefen'in nereye götürüldüğünü mü biliyorsunuz?"

Derin bir nefes aldım ve sabırlı bir biçimde konuşmaya çalıştım. "Henüz değil. Bu yüzden de çözüm değil ipucu dedim. Kefen'in şu örneğine ihtiyacım var."

"Bay Dresden, dürüst olmak gerekirse Vatikan'dan beraberimde birkaç iplik getirdim, ama..."

"Harika. İpliklerden birini ofisime getirin ve alt kattaki güvenliğe bırakın. Ben alana kadar tutacaklardır. Daha elle tutulur bir bilgi edindiğimde sizi ararım."

"Ama-"

Telefonu Vincent'ın yüzüne kapadım ve intikamcı bir memnuniyet duygusuna kapıldım. Vincent'm aksanını elimden geldiği kadar taklit ederek Mister'a, "Onu izlemeyi uygun görmediniz," diye mırıldandım. "Onu izlemeyi uygun görmemişim. Beyaz yakalı pislik. Çanını birkaç kere çalsam, sen de 'Kilise Ayini' diye koşup gelsen iyi mi olur?"

Mister para ödeyen müşteriler hakkında öyle şeyler dememem gerektiğini söylermiş gibi bir bakış fırlattı. Bunun gayet farkında olduğumu bildirmek için ona dik dik baktım, ayağa kalktım, yatak odama girdim ve dolabımı altüst ederek bir kö-

mür parçası, bir de kâğıt altlığı buldum. Sonra büyük koltuğumun yanındaki sehpada birkaç mum yaktım ve *Etranger*'dan aldığım kâğıt destesini de alarak oturdum. Kömür parçasını elimden geldiği kadar özenle kâğıdın üzerinden geçirdim ve Francisca Garcia'nın keçeli kalem kullanmadığını ümit ettim.

Kullanmamıştı. Kâğıttaki kömürün ortasında soluk beyaz harfler belirmeye başladı. İlk satırda *Marriott*, ikinci satırda da *2345* yazıyordu.

Kâğıt tutacağına bakarak kaşlarımı çattım. Marriott. Otellerden biri miydi? Birinin soyadı da olabilirdi. Belki de Fransızca bir sözcüktü. *Hayır, işi gerektiğinden karmaşık hale getirme, Harry.* Herhalde otel kastediliyordu. Sayı da gece yarısına çeyrek kalanın askeri yazılışı olsa gerekti. Belki de bir oda numarası.

Nota uzun uzun baktım. Bana yeterince bilgi vermiyordu. Saati ve yeri öğrenmiş olsam da, tam konumu ve günü bilmiyordum.

Aldığım cep telefonuna baktım. Gastrointestinal ameliyatlar hakkında ne kadar şey biliyorsam cep telefonları hakkında da o kadarını biliyordum. Kasanın üzerinde işaret yoktu, marka ismi bile yoktu. Telefon kapalıydı, ama açmaya cesaret edemedim. Açarsam muhtemelen bozulacaktı. Lanet olsun, patlayabilirdi bile. Murphy ile konuştuğumda ondan telefona bakıp bir şeyler öğrenmeye çalışmasını istemem gerekecekti.

Başım zonklamaya devam ediyor, gözlerim yorgunluktan kaşınıyordu. Dinlenmeye ihtiyacım vardı. Uykusuzluk beni kaypak yapıyordu. En başından tekneye gitme riskini almamam ve arkamı kollamaya da daha fazla dikkat etmem gerekirdi. Birinin beni izlediğini içten içe sezmiştim, ama çok yorgun ve çok sabırsızdım, sonuç olarak da vurulmaktan, delik

deşik edilmekten, beyin sarsıntısı geçirmekten ve boğulmaktan kıl payı kurtulmuştum.

Yatak odasına yöneldim, çalar saatimi öğlenden birkaç saat sonraya kurdum ve yatağıma serildim. Uzanmak gerçek olamayacak kadar güzel geldi.

Doğal olarak, devam etmedi.

Telefon çaldı. Ciddi ciddi onu bir yumrukta yörüngeye, Dresden Meteoru'nun yanma yollamayı düşündüm. Ağır ağır oturma odasına döndüm, telefonun ahizesini aldım ve, "Ne?" diye hırladım.

Diğer uçta biraz tedirgin bir ses, "Ah, şey," dedi. "Ben Waldo Butters. Harry Dresden ile görüşmek istiyordum."

Sesimi hafifleterek sakin bir hırıltıya indirdim. "Ah. Selam."

"Seni uyandırdım, ha?"

"Biraz."

"Evet, geç saate kadar çalışmak çok fena. Dinle, tuhaf bir şeyler dönüyor, belki sana bir şey sorabilirim dedim."

"Olur."

"Aksi kısa cevaplar uyku yoksunluğunun kesin bir işaretidir."

"Eh."

"Şimdi de biçimsiz seslere geçtin. Fazla zamanım yok." Butters boğazını temizledi ve, "Mikroplar yok oldu," dedi.

"Mikroplar mı?"

"O cesetten aldığım örneklerdeki mikroplar. Emin olmak için bütün kontrolleri yeniden yaptım ve yarısından fazlası negatif çıktı. Sıfır. Hiçbir şey."

"Uhm," dedim.

"Peki o halde, Mağara Adamı Og. Mikroplar nereye gider?"

"Gündoğumu," dedim. "Puff."

Butter'ın sesi hayret doluydu. "Vampir mikroplar mı?"

"Küçücük pelerinleri onları hemen ele verir," dedim. Sonunda düşüncelerimi düzene sokmaya başladım. "Vampir mikroplar değil. Yapılar. Bak, gündoğumunda bütün büyü dünyası adeta sıfırlanır. Yeni başlangıçlar olur. Çoğu büyü ilk gündoğumunu bile atlatamaz. Ve iki ya da üç gün dayanmalarını sağlamak için çok güç gerekir."

"Büyülü mikroplar mı?" dedi Butters. "Bana elimde büyülü mikroplar olduğunu mu söylüyorsun?"

"Büyülü mikroplar," diye onayladım. "Biri büyü yaparak onları çağırmış."

"Gerçek bir büyü mü yani?"

"Çoğunlukla fena, zarar verici büyülere lanet denir. Ama yarın ya da ondan sonraki gün muhtemelen diğer örnekler de negatif olacaktır."

"Hâlâ bulaşıcılar mı?"

"Olduklarını var say. Onları tek parça halinde tutan enerji parçalanıncaya kadar gerçek gibidirler."

"Tanrı aşkına. Ciddisin. Bu gerçek."

"Eh, evet."

"Bu konuda bir kitap ya da çalışma özeti var mı?"

Bu sefer gerçekten gülümsedim. "Sadece ben varım. Başka bir şey var mıydı?"

"Pek yok. Cesette genetik kalıntılar aradım, ama bir şey bulamadım. Cesetteki kesikler ya bir cerrahi neşterle, ya da başka bir tür küçük, ince bıçakla açılmış. Belki de bir maket bıçağı."

"Evet, daha önce öyle kesikler gördüm."

"İşte en iyi kısmı. Görünüşe göre eller ve kafa da aynı bı-

çakla kesilmiş. Kesikler bir cerrahın ameliyat masasında açabileceklerinden daha temiz. Üç yekpare kesik. Açığa çıkan ısı yaraların bazı kısımlarını yarı yarıya dağlamış. O halde ne tür bir alet hem hassas, keskin çizgiler halinde kesebilir, hem de kemikleri parçalayabilir?"

"Kılıç mı?"

"Aşırı keskin bir kılıç olması gerekir."

"Ortalıkta o cins birkaç kılıç var. Kurbanın kimliğini belirleyebildin mi?"

"Hayır. Üzgünüm."

"Sorun değil."

"Bir değişiklik olursa haber vereyim mi?"

"Evet. O adam gibi biri daha gelirse de ver."

"Tanrı korusun. Veririm. O dövme hakkında bir şey öğrenebildin mi?"

"Thoth'un Gözü adını taşıyor," dedim. "Buralarda onu tam olarak kimlerin kullandığını belirlemeye çalışıyorum. Ha, Murphy'yi de ara. Ona örneklerle ilgili gelişmeyi anlat."

"Aradım bile. Sana da haber vermemi o söyledi. Sanırım o da uyumak üzereydi. Seninle konuşması için onu uyandırmamı ister mi acaba?"

Esnerken konuştum. "Hayır, bekleyebilir. Aradığın için teşekkürler, Butters."

"Dert değil," dedi. "Uyku tanrıdır. Hadi tapınmaya dön."

Homurdanarak telefonu kapadım. Daha yatağıma doğru ikinci adımı atmamıştım ki biri kapımı çaldı.

Mister'a, "Bana şu tuzaklı kapılardan lazım," diye mırıldandım. "Bir düğmeye basarım ve insanlar çığlıklarla çılgın bir kaydıraktan aşağı kayıp bir yerde çamura düşerler."

Mister bu yorumu bir cevapla yüceltmeyecek kadar olgun-

du, bu yüzden bir elimi hediye rafımın yakınında tutarak kapıyı biraz araladım ve dışarı göz attım.

Susan başını yana eğip hafifçe gülümsedi. Kot pantolon, eski bir tişört, ağır, gri bir muflon ceket giymiş, güneş gözlüğü takmıştı. "Selam," dedi.

"Selam."

"Kapının bu yanından seçmek zor, ama gözlerin çökük ve kanlı görünüyor. Dün gece uyudun mu?"

"O 'uyku' dediğin şey de ne?"

Susan içini çekti ve başını salladı. "İçeri girebilir miyim?"

Geri çekildim ve kapıyı iyice açtım. "Azarlamak yok."

Susan içeri girip kollarını kavuşturdu. "Burası kış günleri hep çok soğuk oluyor."

Nasıl ısınabileceğine dair birkaç önerim vardı, ama yüksek sesle söylemedim. Belki de o önerilere tepkisini görmek istemiyordum. Murphy'nin bir konuşma için sözleşme hakkında söylediklerini düşündüm. Biraz daha odun aldım ve şömine-deki ateşi karıştırdım. "Çay ya da başka bir şey yapmamı ister misin?"

Başını iki yana salladı. "Hayır."

Susan asla bir fincan sıcak çaya hayır demezdi. Denedim, ama sesimdeki sertliği bastıramadım. "O halde beni terk edip kaçacaksın. Geçerken terk."

"Harry, bu adil değil," dedi Susan. Sesindeki incinmeyi duyabiliyordum, ama belli belirsizdi. Kıvılcımlar zaten yeni odunu yalamaya başladığı halde ateşi daha sert hareketlerle karıştırarak etrafa kıvılcımlar saçtım. "Bu durum ikimiz için de kolay değil."

Ağzım beynime fikrini sormadan işlemeye devam etti. Kalbime belki soruyor olabilirdi, ama beynime değil. Omzumun

üstünden ona bir bakış fırlattım ve, "Yüzbaşı Ortalama dışında hiç kimse için değil sanırım."

Kaşlarını kaldırdı. "Martin'i mi kast ediyorsun?"

"Sebep o değil mi?" Bir kıvılcım ateşten sıçrayıp elime inerek canımı yaktı. Ciyaklayıp elimi geri çektim. Ateşi ağır örgü perdeyle kapadım ve maşayı kenara koydum. "Ve sen bir şey söylemeden önce, delilik ettiğimi çok iyi biliyorum. Sahiplenici olduğumu da. Daha sen şehirden ayrılmadan ilişkimizin bittiğini biliyorum. Bir yıldan fazla oldu ve senin için zor oldu. Birini bulman gayet doğal. Sinirlenmem akıldışı ve çocukça, aldırmıyorum da."

"Harry-" diyecek oldu.

"Sen de bu konuyu düşünmemiş değilsin," diye devam ettim. İçten içe pişman olacağım şeyler söylemeyi sürdürmemem gerektiğini biliyordum. "Beni öptün. Beni öptün, Susan. Seni tanıyorum. Gerçekten istiyordun."

"Düşündüğün gibi de-"

"Bahse varım Sıkıcı Martin'i öyle öpmüyorsundur."

Susan gözlerini devirdi ve yanıma yürüdü. Önünde eğildiğim küçük şöminenin üst eşiğinin üzerine oturdu. Bir eliyle yanağımı okşadı. Sıcaktı. İyi geldi. Basit, yumuşak bir dokunuşa tepkimi kontrol edemeyecek kadar yorgundum. Yeniden ateşe baktım.

"Harry," dedi. "Haklısın. Martin'i öyle öpmüyorum."

Yanağımı geri çektim, ama parmaklarını çeneme koyup yüzümü tekrar kendinden yana çevirdi. "Onu hiç öpmüyorum. Martin ile aramızda bir şey yok."

Gözlerimi kırptım. "Yok mu?"

İşaret parmağıyla kalbinin üzerine görünmez bir X çizdi.

"Ah," dedim. Omuzlarımın biraz gevşediğini hissettim.

Susan güldü. "Gerçekten bundan mı endişeleniyordun, Harry? Seni başka bir erkek için terk ettiğimden mi?"

"Bilmiyorum. Sanırım öyle."

"Tanrım, bazen çok budala oluyorsun." Bana gülümsedi, ama içindeki hüznü görebiliyordum. "Bu kadar çok şeyi anlayabildiğin halde başka birçok şeyde tam bir mankafa olman beni hep hayrete düşürmüştür."

"Alıştırma yapıyorum," dedim. Bir an bana o üzgün gülümsemeyle bakmaya devam etti ve anladım. "Bir şeyi değiştirmiyor, değil mi?"

"Martin mi?"

"Evet."

Başıyla onayladı. "Bir şeyi değiştirmiyor."

Aniden boğazıma takılan bir kurbağayı yuttum. "Bitmesini istiyorsun."

"İstiyor değilim," dedi çabucak. "Ama gerekli olduğunu düşünüyorum. İkimiz için de."

"Bana bunu söylemek için mi geri geldin?"

Susan başını iki yana salladı. "Henüz karar vermedim. Seninle konuşmadan bunu yapmanın adil olmayacağını düşünüyorum. Bu kararı ikimizin birden vermesi gerekiyor."

Homurdanıp yeniden ateşe baktım. "Bana ayrılık konuşmasını yapıp gitsen çok daha basit olurdu."

"Daha basit olurdu," dedi. "Daha kolay olurdu. Ama ne adil, ne de doğru olurdu."

Bir şey söylemedim.

"Değiştim," dedi Susan. "Sadece vampir ısırığını kastetmiyorum. Hayatımda çok şey değişti. Bilmediğim bir sürü şey öğrendim."

"Ne gibi?"

"Başta dünyanın ne kadar tehlikeli olduğunu," dedi. "Son durağım Peru'ydu, ama Güney Amerika ve Orta Amerika'nın her yerine gittim. Orada işlerin nasıl olduğunu hayal bile edemezdim. Harry, Kırmızı Meclis *her yerde*. Kırsal kesimde tamamı onların gruplarını besleyen köyler var. Malikânenin lordu için beslenen büyükbaş hayvanlar gibi. Vampirler herkesten besleniyor. Hepsini bağımlı yapıyor." Sesi sertleşti. "Çocukları bile."

Midem nahoş bir şekilde çalkalandı. "Hiç duymamıştım."

"Bilen çok kişi yok."

Bir elimle yüzümü sildim. "Tanrım. Çocuklar."

"Yardım etmek, bir şey yapmak istiyorum. Orada yardım edebileceğim bir yer buldum, Harry. Bir iş buldum. Başlayacağım."

Göğsümde gerçek bir acı hissettim. "Kararı bizim vereceğimizi sanıyordum."

"Oraya geliyorum," dedi.

Başımla onayladım. "Tamam."

Zemine, yanıma kaydı ve, "Benimle gelebilirsin," dedi.

Onunla gidebilirdim. Chicago'yu arkamda bırakabilirdim. Murphy'yi, Alfaları, Michael'ı arkamda bırakabilirdim. Yığınla sorunu –ki birçoğunu kendim yaratmıştım– arkamda bırakabilirdim. Pılımı pırtımı toplayıp gitmeyi düşündüm. Belki iyilerin yanında savaşmayı. Yeniden sevilmeyi, yeniden kucaklanmayı. Tanrım, bunu o kadar istiyordum ki.

Ama insanlar incinecekti. Dostlarım. Benim tarzımda tehlikelerle karşılaşacak ve başvurabilecekleri hiç kimse olmayacak diğerleri.

Susan'ın gözlerinin içine baktım ve orada bir an umut gördüm. Sonra da kavrayış. Gülümsedi, ama her nasılsa daha da

üzgün bir gülümsemeydi bu. "Susan-" dedim.

Bir parmağını dudaklarıma bastırdı ve yaşlı gözlerini kırptı. "Biliyorum."

Ve o anda anladım. Biliyordu, çünkü o da aynı şeyi hissediyordu.

Kaçamayacağınız, en azından daha sonra kendinizle yaşayabilmek istiyorsanız kaçamayacağınız şeyler vardır.

"Şimdi anlıyor musun?" diye sordu.

Başımla onayladım, ama sesim çatlak çıktı. "Adil olmazdı. İkimiz için de," dedim. "Beraber olmak değil, ikimizin de acı çekmesi adil olmazdı."

Susan omzunu benimkine koydu ve başını salladı. Ona sarıldım.

"Belki bir gün işler değişir," dedim.

"Belki bir gün," diye onayladı. "Seni seviyorum. Seni sevmekten hiç vazgeçmedim, Harry."

"Evet," dedim. Sözcüğün sonunda boğazım düğümlendi ve ateş bulanıklaştı. "Ben de seni seviyorum. Lanet olsun." Birkaç dakika boyunca öylece oturup ateşin önünde ısındık, ardından, "Ne zaman ayrılıyorsun?" diye sordum.

"Yarın," dedi.

"Martin ile mi?"

Başıyla onayladı. "O iş arkadaşım. Taşınmama yardımcı oluyor, arkamı kolluyor. Buradaki her şeyi düzene sokmam, dairemdeki bazı eşyaları almam gerekiyor."

"Ne tür bir iş?"

"Hemen hemen aynı türde. Araştırıyorum ve haber veriyorum. Sadece bu sefer okuyucular yerine bir patrona haber veriyorum." İçini çekti ve, "Sana başka bir şey söylememem gerekiyor," dedi.

"Lanet olsun," diye mırıldandım. "Sana ulaşabilecek miyim?"

Başıyla onayladı. "Bir posta kutusu ayarlarım. Yazabilirsin. Bu hoşuma gider."

"Evet. İrtibatı koparmayalım."

Uzun dakikalar sonra Susan, "Yine elinde bir vaka var, değil mi?" dedi.

"Çok mu belli oluyor?"

Benden biraz uzaklaştı, ben de kolumu geri çektim. "Kokusunu aldım," dedi ve ayağa kalkıp ateşe odun ekledi. "Üzerinde kan var."

"Evet," dedim. "Bir kadın benden bir buçuk metre uzakta öldürüldü."

"Vampirler mi?" diye sordu Susan.

Başımı iki yana salladım. "Bir tür iblis."

"İyi misin?"

"Harikayım."

"Bu gülünç, çünkü feci görünüyorsun," dedi Susan.

"Azarlamak yok demiştim."

Gülümser gibi oldu. "Biraz uyuman akıllıca olur."

"Doğru, ama o kadar zeki değilim," dedim. Kaldı ki onunla konuştuktan sonra gözüme uyku girmesi mümkün değildi.

"Ah," dedi. "Yapabileceğim bir şey var mı?"

"Sanmıyorum."

"Dinlenmeye ihtiyacın var."

Kâğıt altlığına doğru elimi salladım. "Dinleneceğim. Ama önce bir ipucunun izini sürmem gerekiyor."

Susan kollarını kavuşturup doğrudan benimle yüzleşti. "O halde biraz dinlendikten sonra izle."

"Muhtemelen zaman yoktur."

Susan kaşlarını çattı ve kâğıt altlığını aldı. "Marriott. Otel olan mı?"

"Bilmiyorum. Büyük olasılıkla."

"Aradığın nedir?"

İçimi çektim. Gizlilik sözüme çok sadık kalamayacak kadar yorgundum. "Çalınmış bir eser. Notun muhtemelen bir satış yeriyle ilgili olduğunu düşünüyorum."

"Alıcı kim?"

Omuz silktim.

"O halde çok ayak işi var."

"Evet."

Susan başıyla onayladı. "Ben bir buna bakayım. Sen biraz uyu."

"Muhtemelen sen hiç-"

Bir elini sallayarak beni susturdu. "Yardım etmek istiyorum. Bunu senin için yapmama izin ver."

Ağzımı açtım, sonra yeniden kapadım. Onunla empati kurabiliyordum. Ona yardım etmeyi ne kadar çok istediğimi biliyordum. Edememiştim. Bununla başa çıkmak zor olmuştu. Ona ne kadar az da olsa yardım edebilmek beni rahatlatırdı.

"Pekâlâ," dedim. "Ama sadece telefonu kullanacaksın. Tamam mı?"

"Tamam." Sözcüğü ve sayıyı kâğıt tutacağının en altından kopardığı bir kâğıda yazdı ve kapıya doğru döndü.

"Susan?" dedim.

Durakladı, ama dönüp bana bakmadı.

"Akşam yemeğine filan çıkmak ister misin? Gitmeden yani. İstiyorum ki... Şey. Anlarsın."

"Vedalaşmak," dedi alçak sesle.

"Evet."

"Olur."

Gitti. Dairemde, ateşin önünde oturdum ve parfümünün kokusunu içime çektim. Kendimi soğuk, yalnız ve yorgun hissediyordum. İçi boşalmış bir kabuk gibi hissediyordum. Onu yüzüstü bırakmış gibi hissediyordum. En başta onu koruyamamış, vampirler onu değiştirdikten sonra da iyileştirememiştim.

Değişim. Belki de asıl mesele oydu. Susan değişmişti. Büyümüştü. Hatırladığımdan daha rahat, daha güven doluydu. Hep belli bir amacı olan biri olmuştu, ama artık her nasılsa bu daha derin görünüyordu. Kendine uygun, iyilik yapabileceğini hissettiği bir yer bulmuştu.

Belki de ben de onunla gitmeliydim.

Ama bu olmazdı. Değişiminin bir parçası da artık daha fazla açlık hissetmesiydi. Artık sakin bir şehvetle doluydu, sanki odada gördüğü, duyduğu ve dokunduğu her şeye bütün dikkatini yöneltiyordu. Giysilerimdeki kan damlalarının kokusunu almıştı ve bu onu benden uzaklaşmaya sevk edecek kadar heyecanlandırmıştı.

Bir başka değişiklik: İçgüdüsel olarak kanımı arzuluyordu. Ve vampirleri altı metre uzağa fırlatabiliyordu. Samimi bir anda kontrolünü kaybederse boğazımı parçalamakta hiç zorluk çekmeyeceği kesindi.

Mekanik hareketlerle yüzümü yıkadım, ısıtmasız duşumda duş aldım ve titreyerek yatağıma gittim. Bu rutin hiç yardımcı olmamıştı. Sadece Susan ile ilişkimdeki en sert gerçekle yüzleşmemi geciktirmişti.

O Chicago'dan ayrılmıştı.

Muhtemelen temelli olarak.

Ve bu sabahleyin çok canımı acıtacaktı.

ON BEŞ

Kötü rüyalar gördüm.

Her zamankilerdendiler. Alevler çığlıklar atarak ismimi söyleyen birini yutuyordu. Hoş bir kız gözleri kapalıyken kollarını açıp yavaşça arkaya düşerken cildinin her yanında onlarca ince kesik açılıyordu. Her yana ince, pembe kan şeritleri sıçrıyordu. Manzaradan öte yana dönüp Susan ile öpüşüyordum, o da beni aşağı çekiyor ve dişleriyle boğazımı parçalıyordu.

Tanıdık görünen ama çıkaramadığım bir kadın başını sallıyor ve elini soldan sağa götürüyordu. Rüya manzarası kadının hareketinden sonra kararıyordu. Odaklanmış kara gözlerle bana dönüyor ve, "Dinlenmeye ihtiyacın var," diyordu.

Miki Fareli saatimin zili gürültüyle çalarak beni uyandırdı. Akrep ikinin, yelkovan on ikinin üzerindeydi. Beni uyandırdığı için saati kırmak istedim, ama güdüme hâkim oldum. Arada bir biraz yaratıcı şiddet kullanımına karşı değilimdir, ama bir yerde çizgiyi çekmeniz gerekir. Miki Fare'ye yumruk atan bir insanla aynı odada uyumak istemezdim.

Kalktım, giyindim ve önce Murphy, sonra Michael için birer mesaj bıraktım, Mister'ı besledim, ardından yola koyuldum.

Michael'ın evi Wrigley Field'ın batısındaki mahallesindeki diğer evlerin çoğuyla uyumlu değildi. Beyaz bir bahçe çiti vardı. Zarif pencere pervazları vardı. Kavurucu Chicago yazının ortasında bile her zaman yeşil olan ufacık bir çimenlik alanı vardı. Birkaç gölge yapan ağacı, bir sürü bakımlı fundalığı vardı. Çimenlerde otlanan ya da kuş havuzundan su içen birkaç geyik görsem şaşırmazdım.

Patlatma çubuğumu gevşek bir şekilde sağ elimde tutarak Kaplumbağa'dan dışarı çıktım. Bahçe kapısını açtığımda bir ipte asılı birkaç noel çanı neşeyle çıngırdadı. Kapı ardımda tembel bir yayın etkisiyle kapandı. Ön kapıyı çalıp bekledim, ama kimse cevap vermedi. Kaşlarımı çattım. Michael'ın evi daha önce hiç boş olmamıştı. Charity'nin henüz okula gidemeyecek kadar küçük en az iki çocuğu vardı, ismini benden alan zavallı küçük oğlan dahil. Harry Carpenter. Bu acımasızlık değildi de neydi?

Bulutların ardındaki bulanık güneşe baktım. Büyük çocuklar birazdan okuldan çıkmayacaklar mıydı? Charity'nin asla çocukların boş bir eve dönmesine izin vermemek gibi anaç bir takıntısı vardı.

Evde birileri olmalıydı.

Midem fena halde bulanmaya başladı.

Yeniden kapıyı çaldım, başımı kapıya koydum ve Dinledim. Ön odadaki eski dolaplı saatin ağır tıklamasını duyabiliyordum. Isıtıcı bir an açıldı ve içindeki hava delikleri fısıldadı. Hafif bir esinti eve çarpınca birkaç ses daha duyuldu; eski ve rahat ahşap gıcırdadı.

Başka bir şey yoktu.

Ön kapıyı yokladım. Kilitliydi. Gerileyerek sundurmadan çıktım ve dar araba yolunu izleyerek mülkün arkasına gittim.

Eğer Carpenter evinin ön tarafı *Better Homes and Gardens* dergisine yaraşırsa, arkası da bir Craftsman reklamına uygundu. Arka avlunun ortasındaki büyük ağaç yazın bol gölge sunuyordu, ama yaprakları döküldüğü için Michael'ın ağacın içine çocukları için inşa ettiği kale gibi ağaç evi görebiliyordum. Evin tamamlanmış duvarları, gerçek bir penceresi ve düşme ihtimalinin akla gelebileceği her yerde parmaklıkları vardı. Ayrıca avluya bakan bir de sundurması vardı. Lanet olsun, benim bir sundurmam yoktu. Dünya hiç adil değil.

Avlunun hatırı sayılır bir kısmı evin arkasına bağlanmış bir eklentiyle kaplanmıştı. Temel atılmış ve sonradan aralarına duvarların örüleceği tahta kirişler dikilmişti. Eklentiyi rüzgârdan korumak için tahta saplamalara ağır inşaat plastiği zımbalanmıştı. Ayrı garaj kapalıydı. Pencereden göz attığımda garajın büyük bölümünün kereste ve diğer inşaat malzemeleriyle dolu olduğunu gördüm.

"Araba yok," diye mırıldandım. "Belki de McDonalds'a gitmişlerdir. Ya da kiliseye. Öğleden sonra üçte kilise ayini var mıdır acaba?"

Dönüp Kaplumbağa'ya yöneldim. Michael'a bir not bırakacaktım. Midem çırpınıyordu. Düello için bir şahit bulamazsam muhtemelen kötü bir akşam geçirecektim. Belki de Bob'dan şahidim olmasını istemeliydim. Ya da Mister'dan. Kimse Mister'a bulaşmaya cesaret edemezdi.

Bir şey evin arka tarafı boyunca uzanan madeni oluklarda takırdadı.

Ürkmüş bir at gibi sıçradım ve evden uzağa koşuşturup çatıya bakabilmek için avlunun arkasındaki garaja doğru gittim. Son yirmi dört saat içinde en az üç farklı grubun bana saldırdığı düşünülürse çok gergin olmakta sonuna kadar haklı olduğumu düşünüyordum.

Avlunun arkasına ulaştım, ama oradan çatının tamamını göremediğim için dallara tırmandım, ardından iki metreye yakın merdivenden ağaç evin ana platformuna çıktım. Oradan çatının boş olduğunu görebiliyordum.

Altımda ve küçük avlunun arkasındaki çitin öte yanında canlı, biraz ağır adımlar duydum. Ağaç evde yerimde donarak Dinlemeye başladım.

Ağır adımlar avlunun arkasındaki çite doğru geldi ve zincir baklasının kuru yapraklara ve diğer kış sonu döküntülerine sürtünürken çıkardığı hışırtıyı duydum. Bastırılmış bir çabadan gelen homurtuyu ve uzun bir nefes verme sesi duydum. Sonra adımlar ağacın gövdesine yaklaştı.

Deri tahta bir basamağa sürtündü ve ağaç zar zor hissedilecek kadar hafifçe titredi. Biri yukarı çıkıyordu.

Etrafıma bakındım, ama aşağı inmenin tek yolu merdivendi, tabii atlamak dışında. Yükseklik en fazla üç metre olmalıydı. Büyük olasılıkla tek parça halinde yere inebilirdim. Ama hatalı bir atlayış yaparsam ayak bileğimi burkabilir ya da ayağımı kırabilirdim, o zaman da kaçmak hem pratik olmaktan çıkar, hem de utandırıcı olurdu. Atlamak ancak son çare olabilirdi.

İrademi topladım ve patlatma çubuğumu sıkıca kavrayarak doğrudan merdivenin platformla birleştiği yere doğrulttum. Patlatma çubuğunun ucu parlak kırmızı enerjiden bir nokta halinde ışıldadı.

Merdivenin tepesinde sarı saç ve bir kızın meleksi genç yüzünün üst yarısı belirdi. Kızın nefesi kesildi ve mavi gözleri iyice açıldı. "Kahretsin."

Patlatma çubuğunun ucunu şiddetle yukarı ve kızdan uzağa çekerek toplanmış enerjiyi serbest bıraktım. "Molly?"

Kız merdiveni çıkarken yüzünün kalan kısmı da göründü. "Vay canına, o asetilen meşalesi filan mı?"

Gözümü kırptım ve Molly'ye daha dikkatle baktım. "O kaşındaki bir küpe mi?"

Kız sağ kaşının üzerine parmaklarını dokundurdu.

"Ya *burnundaki*?"

Molly omzunun üzerinden eve kaçamak bir bakış fırlattı ve çaba sarf ederek ağaç eve çıktı. Annesi kadar uzun olan kızın tay gibi bacakları ve upuzun kolları vardı. Üzerinde etek, bluz ve süveterden oluşan tipik bir özel okul üniforması vardı, ama parmaklarının yerinde jiletler bulunan bir canavarın saldırısına uğramış gibi görünüyordu.

Etek baştan aşağı şeritler halinde yırtılmıştı ve altında da siyah tayt vardı –o da ahlaksızlık derecesinde parçalanmıştı. Gömleği ve süveteri bir hava saldırısına göğüs germişe benziyordu, ama altından hafifçe görünen parlak kırmızı saten sutyeni yeni gibiydi. Yüzünde çok fazla makyaj vardı. Kovalamaca oynamak için çok büyük, ama ehliyet almak için çok küçük kızların çoğunda olduğu kadar kötü değildi, ama dikkat çekiyordu. Soluk altın rengi kaşlarından birine ince altın telden bir yüzük takmıştı ve burnunun bir kenarında altın bir hızma çıkıntı yapıyordu.

Gülümsememek için kendimi zor tuttum. Gülümsersem kıyafetini eğlenceli bulduğumu ima etmiş olacaktım. O tür fikirlerden incinecek kadar gençti ve bir zamanlar o kadar gülünç göründüğümü hayal meyal hatırlıyordum. Hiç paraşütçü pantolonu giymemiş olanlar ilk taşı atsın.

Molly ağaç evin içine girdi ve şişkin bir sırt çantasını ahşap zemine attı. "Sık sık ağaç evlerde pusuda bekler misiniz, Bay Dresden?"

"Babanı arıyordum."

Molly burnunu kırıştırdı, sonra hızmayı çıkarmaya başladı. İzlemek istemiyordum. "Size nasıl araştırma yapacağınızı söylemek istemem, ama genel olarak bakıldığında onu ağaç evlerde bulamazsınız."

"Eve geldim, ama kapıyı çaldığımda kimse açmadı. Bu normal midir?"

Molly kaşındaki yüzüğü çıkardı, sırt çantasını döşeme tahtalarının üzerine koydu ve çiçek baskılı uzun bir etek, bir tişört ve bir de süveteri birbirinden ayırdı. "Getir götür işleri gününde normaldir. Annem Sandcrawler'ı küçük, burnu havada Jawa'larla doldurur ve bütün şehri dolaşır."

"Ah. Peki ne zaman döneceğini biliyor musun?"

"Her an gelebilir," dedi Molly. Eteği üzerine geçirdi ve bütün kızların onlu yaşlarında bir şekilde öğrendikleri o büyüleyecek kadar iffetli yöntemle kıvrılarak lime lime edilmiş eteği ve taytı çıkardı. Ardından gömlek ve pembe süveterden sıyrıldı, sonra yırtılmış süveter ve parlak kırmızı sutyen muhafazakâr giysilerin altından çıkarılıp tekrar sırt çantasına tıkıştırıldı.

O sınırlı alanda elimden geldiği kadar kıza sırtımı döndüm. Anna Valmont'un bileğime taktığı kelepçenin bağı cildime sürtünüyor ve acı veriyordu. Sinirli bir şekilde orayı kaşıdım. O kadar çok kere kelepçelendiğim halde hâlâ bir anahtar edinmemiştim.

Molly bir yerden bir ıslak mendil çıkardı ve makyajı yüzünden silmeye başladı. "Hey," dedi bir dakika sonra. "Sorun nedir?"

Homurdandım ve bileğimi belli belirsiz sallayarak kelepçenin tekini şıngırdattım.

"Aa, ne hoş," dedi Molly. "Firarda mısınız? Polisler sizi bulamasın diye mi bir ağaç evde saklanıyorsunuz?"

"Hayır," dedim. "Şey, uzun bir hikâye."

Bilgiç bilgiç, "Haaaa," dedi Molly. "Demek kötülük kelepçeleri değil, eğlence kelepçeleri. Kaptım."

"Hayır!" diye itiraz ettim. "Hem sen eğlence kelepçelerini nereden biliyorsun ki? On yaşında filansın."

Burnundan soludu. "On dört."

"Her neyse, çok küçüksün."

"İnternet," dedi bilgece. "Ergen bilgisinin sınırlarını genişletir."

"Tanrım, çok yaşlıyım."

Molly kıkırdadı ve elini yeniden sırt çantasına daldırdı. Bileğimi sıkıca kavradı, küçük anahtarlarla dolu bir anahtarlık çıkardı ve tek tek her birini kelepçenin kilidinde denemeye başladı. "Ağız sulandırıcı ayrıntıları anlatın," dedi. "İsterseniz eğlenceli sözcükler yerine 'biip' diyebilirsiniz."

Gözlerimi kırptım. "Bir sürü kelepçe anahtarını hangi biipten buldun?"

Başını kaldırıp bana baktı ve gözlerini kıstı. "Bunu iyi düşünün. *Gerçekten* öğrenmek istiyor musunuz?"

İçimi çektim. "Hayır. Muhtemelen istemiyorum."

"Harika," dedi ve dikkatini tekrar kelepçe kilidine çevirdi. "O halde konuyu geçiştirmeyi bırakın. Susan ile aranızda ne oldu?"

"Niye soruyorsun?"

"Aşk maceralarını severim. Ayrıca annem ikinizin çok ateşli bir beraberliğiniz olduğunu söyledi."

"Annen öyle mi dedi?"

Molly omuz silkti. "Aşağı yukarı. Ne kadar söylerse işte.

'Zina', 'günah', 'çocukça ahlaksızlık' ve 'ahlaki acz' gibi sözcükler kullandı. Öyle misiniz?"

"Ahlaki acz içinde mi?"

"Çok ateşli bir beraberliğiniz var mı?"

Omuz silktim ve, "Artık yok," dedim.

"Bileğinizi oynatmayın." Molly bir anahtarı denedikten sonra çıkardı. "Ne oldu?"

"Bir sürü şey," dedim. "Karmaşık bir durum."

"Ah," dedi Molly. Kelepçe çıtırdayıp gevşedi. Kız bana bakıp gülümsedi. "İşte."

"Teşekkürler." Ağrıyan bileğimi ovuşturdum ve kelepçeyi paltomun cebine koydum.

Molly eğilip yerden bir kâğıt parçası aldı. " 'Michael'a düelloyu sor. Viski ve tütün' mü?"

"Bir alışveriş listesi."

Molly kaşlarını çattı. "Ah." Bir an sessiz kaldı, sonra, "Vampirlik meselesi mi?" diye sordu.

Çocuğa yeniden gözlerimi kırptım. "Bir PBS özel programı filan mı yayınlandı? Hayatımı anlatan izinsiz bir biyografi filan mı var?"

"Gizlice alt kata inip babamın anneme olanları anlatmasını dinledim."

"İmkânın varsa bütün özel konuşmaları gizlice dinler misin?"

Gözlerini devirdi ve platformun kenarına oturarak ayaklarını havada salladı. "Kimse herkesin önündeki bir konuşmada ilginç bir şey söylemez. Neden ayrıldınız?"

Yanma oturdum. "Dediğim gibi. Karmaşık bir durum."

"Nasıl karmaşık?"

Omuz silktim. "Sorunu... İçgüdülerini kontrol edememe-

sine neden oluyor," dedim. "Bana güçlü duyguların ve, şey, başka hislerin onun için tehlikeli olduğunu söyledi. Kontrolünü kaybedebilir ve birine zarar verebilir."

Molly, "Ah," dedi ve yeniden burnunu kırıştırdı. "Yani onunla ilişki kurmaya çalışamazsınız, yoksa-"

"Kötü şeyler olabilir. Ve sonra da o tam bir vampir olur."

"Ama ikiniz de beraber olmak istiyorsunuz?" diye sordu.

"Evet."

Kaşlarını çattı. "Tanrım, bu üzücü. Onunla olmak istiyorsunuz ama işin seks kısmı-"

Ürperdim. "Of. O sözcüğü söylemek için çok küçüksün."

Kızın gözleri ışıldadı. "Hangi sözcüğü. Seks mi?"

Ellerimle kulaklarımı kapadım. "Şşşt."

Molly sırıttı ve sözcüğü tekrar etti. "Ama *biip* kısmı kontrolünü yitirmesine neden olacak."

Rahatsız bir şekilde öksürüp ellerimi indirdim. "Temelde. Evet."

"Neden onu bağlamıyorsunuz?"

Bir an kıza bakakaldım.

Kaşlarını beklentiyle kaldırdı.

"Ne?" dedim kekeleyerek.

Molly kesin bir sesle, "Gayet pratik," dedi. "Hem zaten kelepçeleriniz var. İkiniz biip yaparken hareket edemezse kanınızı da içemez, değil mi?"

Ayağa kalktım ve merdiveni inmeye başladım. "Bu konuşma fazlasıyla rahatsız edici bir hal aldı."

Molly bana güldü ve peşimden yere indi. Muhtemelen aynı anahtarlıkta bulunan başka bir anahtarla arka kapının kilidini açtı. Tam o anda Charity'nin açık mavi mini vanı araba yoluna girdi. Molly kapıyı açtı, evin içine daldı ve sırt çantasız geri

döndü. Mini van durdu ve motoru sustu.

Charity vandan dışarı çıkıp bana ve Molly'ye aşağı yukarı aynı oranda kaşlarını çattı. Üzerinde kot pantolon, yürüyüş botları ve ağır bir ceket vardı. Uzun boylu bir kadındı, bir seksene yakındı ve kendini etrafındakilere hazır kuvvet izlenimi veren bir özgüvenle taşıyordu. Yüzünde mermer bir heykelin uzak güzelliği vardı ve uzun sarı saçını başının arkasında bağlamıştı.

Molly annesi söylemeden kayar yan panel kapısına gitti, onu açtı ve içeri uzanarak çocukları güvenlik koltuklarından indirmeye başladı, bu arada Charity de vanın arkasına yürüyüp arka kapıyı açtı. "Bay Dresden," dedi. "Yardım et."

Kaşlarımı çattım. "Şey. Biraz acelem var. Michael'ı burada bulmayı umuyordum."

Charity bir koltuğunun altına yirmi dörtlü bir Coca Cola paketi, diğerinin altına da bir çift şişkin kese kâğıdı aldı. Bana doğru yürüdü ve onları göğsüme bastırdı. Ben beceriksizce çabalayarak onları yakalarken patlatma çubuğum yere düştü.

Charity kese kâğıtlarını sıkıca tuttuğumdan emin olduktan sonra yeniden vana yöneldi. "Onları mutfaktaki masanın üstüne koy."

"Ama-" dedim.

Yanımdan eve doğru yürüdü. "Eriyen dondurmam, çözülen etim ve aç uyanmak üzere olan bir bebeğim var. Onları masaya koy, sonra konuşuruz."

İçimi çektim ve somurtkan bir şekilde yiyeceklere baktım. Kollarımı biraz acıtacak kadar ağırdılar. Bu çok ağır oldukları anlamına gelmiyordu, zira fazla spor yapmıyordum.

Molly vandan çıkarak küçücük, kabarık saçlı bir kızı araba yoluna indirdi. Kız pembe bir elbise, onunla çelişen turun-

cu bir süveter, parlak mor ayakkabılar ve kırmızı bir palto giyiyordu. Bana doğru yürüdü ve bebeksi hecelerle bezeli sözcüklerle, "Benim adım Amanda. Beş buçuk yaşındayım ve babam bir prenses olduğumu söylüyor," dedi.

"Benim adım da Harry, Ekselansları," dedim.

Kaşlarını çattı ve, "Zaten bir Harry var. Sen Bill olabilirsin," dedi. Hemen ardından azametle sekerek annesinin peşinden eve girdi.

"Eh, bu konuyu çözüme kavuşturduğumuza sevindim," diye mırıldandım. Molly daha da küçük bir sarışın kızı araba yoluna indirdi. Bu çocuğun üzerinde de mavi bir tulum, pembe bir gömlek ve pembe bir palto vardı. Bir koltuğunun altında pelüş bir bebek, diğer koltuğunun altında da yıpranmış görünen pembe bir battaniye tutuyordu. Ben görünce birkaç adım geri çekildi ve vanın öbür yanma saklandı. Köşeden bir kere eğilip bana baktı, sonra yeniden saklandı.

"Tuttum onu," dedi aksanlı bir erkek sesi.

Molly vandan dışarı atladı, arkadaki bir market torbasını aldı ve, "Hadi, Hope," dedi. Küçük kız bir yavru ördek gibi ablasının peşinden gitti. Molly eve girdi, ama Hope yolda üç-dört kere utangaç utangaç dönüp bana göz attı.

Shiro bir elinde bebek koltuğuyla vandan çıktı. Ufak tefek, yaşlı şövalye kılıcını gizleyen bastonu geniş omzuna astığı bir kayışla taşıyordu ve yara izleriyle kaplı elleriyle koltuğu dikkatle tutuyordu. Koltukta muhtemelen daha iki yaşında bile olmayan bir oğlan uyuyordu.

"Küçük Harry mi?" diye sordum.

"Evet, Bill," dedi Shiro. Gözlüğünün ardındaki gözleri ışıldadı.

Kaşlarımı çattım ve, "Güzel bir çocuk," dedim.

Charity evden, "Dresden!" diye çıkıştı. "Dondurma sende."

Somurttum ve Shiro'ya, "Sanırım içeri girsek iyi olur," dedim.

Shiro bilge bir şekilde başıyla onayladı. Yiyecekleri Carpenterların büyük mutfağına götürüp masanın üstüne koydum. Sonraki beş dakika boyunca Shiro ve Molly ile beraber bir Moğol ordusunu doyurmaya yetecek kadar yiyeceği içeri taşıdık.

Çabuk bozulan ürünler kaldırıldıktan sonra Charity bir çocuk maması hazırlayıp Molly'ye uzattı. Molly mamayı, bebek bezini ve uyuyan çocuğu alıp başka bir odaya geçti. Charity kız gidene kadar bekledi, sonra kapıyı kapadı. Yiyecekleri kaldırmaya devam ederek, "Pekâlâ," dedi. "Bu sabah aradığınızdan beri Michael'la konuşmadım. Cep telefonuna bir sesli mesaj bıraktım."

"Nerede o?" diye sordum.

Shiro bastonunu masaya koyup oturdu. "Bay Dresden, sizden bu işe karışmamanızı istedik."

"O yüzden gelmedim," dedim. "Sadece onunla konuşmam gerek."

"Neden onu arıyorsunuz?" diye sordu Shiro.

"Mutabakatlar uyarınca bir vampirle düello yapıyorum. Günbatımına kadar bir şahide ihtiyacım var, yoksa diskalifiye edileceğim. Kalıcı olarak."

Shiro kaşlarını çattı. "Kırmızı Meclis mi?"

"Evet. Ortega diye biriyle."

"Adını duydum," dedi Shiro. "Bir çeşit savaş lideri."

Başımla onayladım. "Öyle rivayet ediliyor. O yüzden geldim. Michael'ın yardım etmek isteyebileceğini ummuştum."

Shiro başparmağıyla bastonunun pürüzsüz eski ahşabını okşadı. "St. Louis yakınlarında Deneryalı faaliyetini haber aldık. Sanya ile ikisi araştırmaya gitti."

"Ne zaman dönecekler?"

Shiro başını iki yana salladı. "Bilmiyorum."

Saate bakıp dudağımı ısırdım. "Tanrım."

Charity bir eli yiyeceklerle dolu halde yanımdan yürüdü ve bana dik dik baktı.

Ellerimi kaldırdım. "Pardon. Biraz gerginim de."

Shiro bir an beni inceledi, sonra, "Michael ona yardım eder miydi?" diye sordu.

Charity'nin sesi içine girilen kocaman kilerden mutfağa geldi. "Kocam bazen budalaca davranır."

Shiro başıyla onayladı ve, "O halde size onun yerine yardımcı olacağım, Bay Dresden," dedi.

"Ne dediniz?" diye sordum.

"Düelloda şahidiniz olacağım."

"Bunu yapmanıza gerek yok," dedim. "Bir şeyler düşünürüm."

Shiro bir kaşını kaldırdı. "Düello için silahlar belirlendi mi?"

"Şey, henüz değil," dedim.

"Peki elçiyle ve rakibinizin şahidiyle görüşme nerede olacak?"

Arşiv'den aldığım kartviziti cebimden çıkardım. "Bilmiyorum. Şahidime şu numarayı arattırmamı söylediler."

Shiro kartviziti aldı ve başka bir şey söylemeden ayağa kalkarak yan odadaki telefona doğru yürüdü.

Elimi koluna koydum ve, "Risk almanıza gerek yok. Beni gerçekten tanımıyorsunuz," dedim.

"Michael tanıyor. O kadarı benim için yeterli."

Yaşlı Şövalyenin desteği rahatlatıcıydı, ama bu desteği kabul ettiğim için kendimi bir şekilde suçlu hissediyordum. Geçmişte benim yüzümden çok fazla insan incinmişti. Michael ile ikimiz daha önce belayla beraber yüzleşmiş, birbirimizi kollamıştık. Her nasılsa bu benim için ona gidip yardım istemeyi kolaylaştırıyordu. Aynı şeyi Haç Şövalyesi olsa da bir yabancıdan kabul etmek vicdanımı sızlatıyordu. Ya da belki gururumu.

Ama başka ne seçeneğim vardı ki?

İçimi çektim ve başımla onayladım. "Sadece kendimle beraber başka birinin daha başını belaya sokmak istemiyorum."

Charity, "Bir düşüneyim. Daha önce bu sözü nerede duydum?" diye mırıldandı.

Shiro hem babacan, hem de neşeli bir ifadeyle ona gülümsedi ve, "Şu numarayı arayayım," dedi. Shiro ailenin çalışma odası ve Michael'ın sözleşmeli işler bürosu olarak kullanılan odadan telefonu ararken bekledim. Charity mutfakta kaldı ve devasa bir elektrikli tencereyi çaba sarf ederek tezgâha koydu. Bir sürü sebze, yahnilik et ve bir baharat rafı çıkardı ve bana tek bir söz etmeden yiyecekleri kesmeye koyuldu.

Sessizce onu izledim. Sadece yaptığı işte çok tecrübeli olduğu için yaparken bir yandan 20 dakika sonra izleyeceği adımları düşünen insanlarda görebileceğiniz o keskinlikle hareket ediyordu. Bıçağı havuçlara gerekenden biraz daha şiddetle bastırdığını düşündüm. Yahni hazırlığının ortasında bir başka yemek hazırlamaya başladı. O da tavuk, pirinç ve nadiren üç boyutlu olarak gördüğüm başka sağlıklı yiyecekler içeriyordu.

Bir süre kıpırdandım, ellerimi lavaboda yıkadım ve sebzeleri kesmeye başladım.

Charity bir an bana kaşlarını çattı. Bir şey söylemedi. Birkaç sebze daha çıkarıp yanıma koydu, ardından o zamana kadar kestiklerimi toplayıp elektrikli tencerenin içine attı. Birkaç dakika sonra içini çekti, bir kutu kola açtı ve tezgâha yanıma koydu.

"Onun için endişeleniyorum," dedi.

Başımı eğdim ve salatalıklara odaklandım.

"Bu akşam kaçta eve geleceğini bile bilmiyorum."

"İyi ki elektrikli tenceren var," dedim.

"O olmasa halim ne olurdu, çocukların hali ne olurdu bilmiyorum. Mahvolurdum."

Lanet olsun. Bir tutam iyi niyetli ama akıldışı iç rahatlatmanın bana bir bedeli olmazdı. Koladan bir yudum aldım. "Ona bir şey olmaz. Başının çaresine bakabilir. Hem yanında Sanya da var."

"Üç kere yaralandı biliyorsun."

"Üç mü?" diye sordum.

"Üç. Her seferinde seninle."

"Demek benim hatam." Şimdi bir korku filmindeki gençler gibi sebze doğrama sırası bendeydi. "Anladım."

Yüzünü göremiyordum, ama sesinde en çok hissedilen duygu yorgunluktu. "Mesele kimi suçladığım değil. Kimin hatası olduğu da değil. Tek önemli olan, sen ortalıkta olduğunda kocamın, çocuklarımın babasının incinmesi."

Bıçak kaydı ve işaret parmağımın derisinin ince, küçük bir parçasını kesti. "Of," diye hırladım. Lavaboda soğuk suyu açtım ve parmağımı altına tuttum. Öyle kesiklerden akan kan miktarını görene kadar ne kadar kötü olduklarını anlayamazsınız. Charity bana bir kâğıt havlu uzattı, ben de bir süre kesi-

ği inceledikten sonra havluyu etrafına doladım. Kötü değildi, ama çok acıyordu. Bir süre kanımın kâğıt havluyu lekelemesini izledim, sonra, "O halde neden benim icabıma bakmadın?" diye sordum.

Başımı kaldırdığımda Charity'nin bana kaşlarını çatarak baktığını gördüm. Gözlerinin altında daha önce dikkatimi çekmemiş mor halkalar vardı. "Ne demek istiyorsun?"

"Demin," dedim. "Shiro Michael bana yardım eder miydi diye sorduğunda hayır diyebilirdin."

"Ama o sana derhal yardım ederdi. Bunu biliyorsun."

"Shiro bilmiyordu."

Yüzüne şaşkınlık dolu bir ifade yerleşti. "Anlamıyorum."

"Yalan söyleyebilirdin."

Yüzünden bu sefer anladığı belli oldu ve gözleri yeniden alevlendi. "Senden hoşlanmıyorum, Bay Dresden. Kesinlikle sana çok değer verdiğim inançları terk edecek, seni kendimi ucuzlatmak için bahane olarak kullanacak ya da kocamın temsil ettiği şeye ihanet edecek kadar önem vermiyorum." Bir dolaba doğru gitti ve küçük, sade bir ilkyardım çantası çıkardı. Başka bir söz etmeden elimi ve kâğıt havluyu tuttu ve çantayı açtı.

"Demek bana göz kulak oluyorsun?" diye sordum.

"Anlamanı beklemiyorum. Kişisel olarak sana katlansam da, katlanamasam da, bu yaptığım seçimleri etkilemez. Michael senin dostun. Senin için hayatını tehlikeye atardı. Felakete uğraman onun kalbini kırardı ve öyle bir şey olmasına izin vermeyeceğim."

Sessizliğe gömüldü ve yemek pişirirkenkiyle aynı canlı ve özgüven dolu hareketlerle kesiği tedavi etti. Duyduğum kadarıyla bu günlerde acı vermeyen dezenfektanlar kullanıyorlar.

Ama Charity iyot kullandı.

ON ALTI

Shiro ofisten çıktı ve bana bir kâğıt parçasına yazdığı adresi gösterdi. "Onlarla bu akşam sekizde buluşacağız."

"Günbatımından sonra," dedim. "Orayı biliyorum. Sizi buradan alayım mı?"

"Evet. Hazırlanmak için biraz daha zamana ihtiyacım olacak."

"Benim de. Yedi civarı gelirim." Onlara veda ettim ve kapıya doğru yürüdüm. Charity bana cevap vermedi, ama Shiro verdi. Arabama bindim. Ben binerken başka çocuklar, iki oğlan, bir de kız evin içine koşturdu. İki oğlandan küçük olanı durup arabama dikkatle baktı, ama Charity kapıda belirdi ve onları dürterek içeri soktu. Ben Mavi Kaplumbağa'yı çalıştırıp yola çıkana kadar bana kaşlarını çatmayı sürdürdü.

Eve doğru otomobil sürmek bana düşünecek çok zaman verdi. Ortega ile yapacağım bu düelloya hazırlanmamın hiçbir yolu yoktu. Ortega Kırmızı Meclis'in savaş lordlarından biriydi. Muhtemelen daha önce de düellolara girmişti. Yani insanlar öldürmüştü. Lanet olsun, büyücüler bile öldürmüş olabilirdi. Çeşit çeşit kötü adamlarla karşılaşmıştım, ama onlar her şeyin serbest olduğu kavgalardı. Genel olarak hile yapmanın yollarını bulmayı becermiştim. Teke tek düelloda

zekâma başvurarak ortamda bulabildiğim şeylerden faydalanamayacaktım.

Bu dürüst bir kavga olacaktı ve eğer Ortega benden iyiyse, beni öldürecekti. O kadar basitti işte. Korku da basitti. Basit ve inkâr edilemez.

Yutkundum ve parmak boğumlarım beyazladı. Parmaklarımı gevşetmeye çalıştım, ama gevşemiyorlardı. Direksiyonu bırakmayacak kadar korkuyorlardı. Aptal parmaklar.

Daireme ulaştım, parmaklarımı direksiyon simidinden kopardım ve kapımı yarı açık buldum. Birinin dar merdivenin üstünden dairemin kapısına silah doğrultmuş olması ihtimaline karşı bir yana eğildim ve patlatma çubuğumu çıkardım.

Dairemden alçak bir kadın sesi, "Harry?" diye seslendi. "Harry, sen misin?"

Patlatma çubuğunu indirdim. "Murph?"

"İçeri gir," dedi Murphy. Merdivenin dibine baktım ve kapıda belirdiğini gördüm. Yüzü solgundu. "Acele et."

İhtiyatlı bir şekilde basamakları indim ve bu arada korumalarımı yokladım. Sağlam olduklarını anlayınca biraz rahatladım. Murphy'ye savunmalarımı aşabilmesini sağlayan, sadece kendisinin kullanabileceği kişisel bir muska vermiştim.

Daireme girdim. Murphy arkamdan kapıyı kapadı ve kilitledi. Şöminenin ateşini canlandırmış, eski gaz lambalarımdan birini yakmıştı. Şömineye yürüdüm ve ellerimi ısıtarak sessizce Murphy'yi izledim. Bir an sırtı ve omuzları kaskatı bir halde durdu, sonra yanıma gelip yüzünü ateşe döndü. Dudaklarını gergin, belirsiz bir çizgi halinde tutuyordu. "Konuşmamız gerek."

"Herkes bana böyle diyor," diye mırıldandım.

"Bir şey öğrendiğinde beni arayacağına söz vermiştin."

"Hey, bir dakika bekle. Bir şey öğrendiğimi de kim söyledi?"

"Burnham Limanı'ndaki bir eğlence teknesinde bir ceset ve uzun boylu, siyah saçlı bir adamın olay yerinden ayrıldığını ve rengârenk bir Volkswagen Kaplumbağa'ya bindiğini gören birkaç görgü tanığı var."

"Bekle bir dakika-"

"Bir *cinayet* işlendi, Dresden. Müşteri gizliliğinin senin için ne kadar kutsal olduğu beni ilgilendirmiyor. Burada insanlar hayatını kaybediyor."

Sinir bozukluğuyla dişlerimi sıktım. "Sana söyleyecektim. Çok meşgul bir gün oldu."

"Tanık olmuş olabileceğin bir cinayet hakkında polisle konuşmayacak kadar mı meşguldün?" dedi Murphy. "Bunun birinci dereceden cinayete yardım etme ve suç ortağı olma şeklinde değerlendirildiği bazı yerler vardır. Örneğin mahkemeler."

"Yine aynı şey," diye mırıldandım. Ellerimi yumruk yaptım. "Bu filmin devamını biliyorum. Çeneme bir yumruk atıp beni tutukluyorsun."

"Öyle yapsam yeridir."

"Lanet olsun, Murph!"

"Rahatla." İçini çekti. "Eğer aklımdaki o olsaydı çoktan arabada olurdun."

Öfkem buharlaştı. "Ah." Bir an sonra, "O halde neden buradasın?"

Murphy yüzünü buruşturdu. "Tatildeyim."

"Nesin ne?"

Murphy'nin çenesi seğirdi. Konuşurken dişlerini sıkılı tuttuğu için sözcükleri biraz tuhaf geliyordu. "Vakadan el çekti-

rildim. Karşı çıktığımda da tatile çıkabileceğimi, ya da işsizlik sigortası alabileceğimi söylediler."

Kahretsin. Chicago Emniyeti'ndeki omzu kalabalıklar Murphy'ye vakadan elini çekmesini mi emretmişlerdi? Ama neden?

Murphy henüz sormadığım soruya cevap verdi. "Çünkü Butters limanda bulunan kurbana baktığında onu öldürmek için kullanılan silahla dün akşam gördüğün o kurban üzerinde kullanılanın aynı silah olduğunu tespit etti."

Gözlerimi kırptım. "Ne?"

"Aynı silah," dedi Murphy. "Butters kendinden oldukça emin görünüyordu."

Bunu birkaç kere zihnimde tartarak mantık zincirlerindeki kıymıkları temizlemeye çalıştım. "Bir biraya ihtiyacım var. Senin?"

"Aynen."

Kilere yürüdüm ve iki kahverengi şişe aldım. Eski bir açacak kullanarak kapaklarını açtım ve içkilerle beraber Murphy'nin yanma döndüm. Şişelerden birini eline aldı ve ona şüpheyle baktı. "Ilık."

"Yeni formül. Mac kahverengi birasını soğuk ikram ettiğimi duyarsa beni öldürür." Şişemden bir yudum aldım. Ale zengin, dolgun, biraz fındıklı bir lezzete sahipti ve ağızda uzun süre kalan hoş bir tat bırakıyordu. Son moda mikro mayalar hakkında istediğiniz şakayı yapabilirsiniz. Mac işini biliyordu.

Murphy yüzünü buruşturdu. "Of. Aşırı bir tadı var."

"Zayıf Amerikalı seni," dedim.

Murphy neredeyse gülümsedi. "Cinayet masası İtalya'daki, havalimanındaki ve bu sabahki cinayetler arasında bir

bağlantı olduğunu haber almış. Bu yüzden nüfuzlarını kullanıp soruşturmayı olduğu gibi kendi üzerlerine aldılar."

"Nereden öğrenmişler?"

Murphy, "Rudolph'tan," dedi sinirli bir sesle. "Bir şey ispatlamam mümkün değil, ama bahse varım o sinsi herif Butters'a telefonda söylediklerimi duymuş ve dosdoğru onlara uçurmuştur."

"Yapabileceğin bir şey yok mu?"

"Resmi olarak var. Ama gerçek hayatta raporlar, formlar ve istekler sunmaya kalkarsam insanlar da kazayla onları kaybetmeye başlar. Kendim baskı uygulamaya çalıştığımda da ezildim." Öfkeyle birasından bir yudum daha aldı. "İşimden olabilirdim."

"Çok boktan bir durum, Murph."

"Hiç sorma." Kaşlarını çattı ve kısa süreliğine gözlerime baktı. "Harry. Bu vakadan çekilmeni istiyorum. Kendi iyiliğin için. Buraya o yüzden geldim."

Kaşlarımı çattım. "Bekle bir dakika. İnsanların *beni* kullanarak *seni* tehdit ettiklerini mi söylüyorsun? Bu yeni bir şey."

"Şakasını bile yapma," dedi Murphy. "Harry, bölümde bir geçmişin var ve herkes hakkında iyi düşünmüyor."

"Rudolph'u kast ediyorsun."

"Yalnızca Rudolph değil. Senin sahici olduğuna inanmak istemeyen birçok kişi var. Ayrıca bir suç mekânının yakınındaydın ve suça tanık olmuş olabilirsin. Seni kodese tıkabilirler."

Anlaşılan halihazırdaki hayatım çok kolaydı. Biraz daha bira içtim. "Murph, polis, hırsız ya da yaratık fark etmez. Bir kabadayı yaptığım şeyden hoşlanmıyor diye gerilemem."

"Ben kabadayı değilim, Harry. Dostunum."

Yüzümü buruşturdum. "Ve benden rica ediyorsun."

Başıyla onayladı. "Lütfen, ama lütfen. Şekerli."

"Şekerli. Lanet olsun, Murph." Bir yudum daha alıp ona gözlerimi kısarak baktım. "Neler döndüğü hakkında ne kadar bilgin var?"

"Dosyalardan bazıları ben okuyamadan elimden alındı." Bana göz ucuyla baktı. "Ama satır aralarını okuyabiliyorum."

"Pekâlâ," dedim. "Bu biraz açıklama gerektirebilir."

"Vazgeçmeyeceksin, değil mi?"

"Bu bir seçenek değil."

"O halde orada dur," dedi Murphy. "Bana ne kadar az şey söylersen o kadar azma tanıklık edebilirim."

Tanıklık etmek mi? Lanet olsun. Aynı anda birkaç çeşit yasal mayın tarlasını geçmekle ilgili bir kural olmalıydı. "Bu hoş bir vaka değil," dedim. "Doğaüstü dünyasıyla ilgisi olmayan polisler onu normal bir iş gibi ele alırlarsa canlarından olurlar. Özel Soruşturmalar'ın elinde olsa bile çok endişelenirdim."

"Tamam," dedi Murphy. Mutlu görünmüyordu. Birasını bir dikişte bitirdi ve şişeyi şömine rafına koydu.

Elimi omzuna koydum. Onu bileğinden kırmadı. "Murph. Bu iş zaten kötü görünüyor. Önsezim hızla daha da kötüye gidebileceğini söylüyor. Devam etmem gerekiyor."

"Biliyorum," dedi. "Keşke yardım edebilseydim."

"O cep telefonuyla ilgili bilgi edindin mi?"

"Hayır," dedi. Ama bunu söylerken katlanmış bir kâğıt parçası uzattı. Parmaklarımla kâğıdı açtım ve Murphy'nin yazısını okudum: *Sahibi Quebec Nationale, Inc. Telefon numarası yok. Adres bir Posta kutusu. Çıkmaz sokak.*

Muhtemelen düzmece bir şirket diye düşündüm. Kilise Fa-

releri şirketi alım-satım işlemlerinin çoğunu onlar adına yürütsün diye kurmuş olabilirlerdi. Belki de ölmüş olan Gaston Fransız değil Quebec'liydi.

"Anladım. Sağ ol Murph."

"Neden bahsettiğini bilmiyorum," dedi Murphy. Ceketini kanepemde attığı yerden aldı ve üzerine giydi. "Henüz hakkında arama emri çıkarılmadı Harry, ama yerinde olsam ihtiyatlı olurdum."

"İhtiyatlı göbek adımdır."

"Ciddiyim."

"Evet, ciddi."

"Lanet olsun, Harry." Ama bunu söylerken gülümsedi.

"Herhalde yardıma ihtiyacım olursa seni aramamı istemiyorsundur."

Başıyla onayladı. "Kesinlikle hayır. Bu yasadışı olurdu. Etliye sütlüye karışma, doğru yoldan ayrılma."

"Tamam."

Murphy durakladı ve, "Yaz vakti dışında seni o montla gördüğümü sanmıyorum. Pardösün nerede?" dedi.

Yüzümü ekşittim. "Görevde kayboldu."

"Ah. Susan'la konuştun mu?"

"Evet," dedim.

Murphy'nin gözlerini yüzümde hissettim. Söylememe gerek kalmadan anladı. "Ah," dedi yeniden. "Üzgünüm, Harry."

"Teşekkürler."

"Görüşürüz." Kapımı açtı, elini silahının yakınında tuttu, ardından tedbirli bir şekilde uzaklaştı.

Kapımı arkasından kapayıp ona yaslandım. Murphy endişeleniyordu. Öyle olmasa bana bizzat gelmezdi. Ayrıca yasal meselelere aşırı dikkat ediyordu. Chicago Emniyeti'nde işler o kadar mı kötü gidiyordu?

Murphy birkaç hafta çözülemeyen vakalarla uğraştıktan sonra poposuna tekmeyi yememiş ilk Özel Soruşturmalar yöneticisiydi. Genel olarak, yönetim birini polis kuvvetinden uzaklaştırmak istediğinde onu Özel Soruşturmalar bölümünün başına getirirdi. Ya da en azından o bölüme tayin ederdi. Oradaki her polis geçmişteki bir hatası yüzünden diğer herkesin berbat saydığı bir göreve getirilmişti. Bu durum genelde Özel Soruşturmalar memurları arasında güçlü bir yoldaşlık hissi, arada bir türlü türlü kâbuslardan çıkma yaratıklarla yüzleşmenin daha da sıkılaştırdığı bir bağ oluşturmuştu.

Özel Soruşturmalar'daki polisler birkaç beceriksiz kara büyü uygulayıcısını, yarım düzine vampiri, yedi ya da sekiz yırtıcı trolü ve Chinatown'daki bir rehinci dükkânının arkasındaki gübreyle ısınmış bir çöp yığınında ortaya çıkan bir iblisi haklamışlardı. Özel Soruşturmalar'daki polisler başının çaresine gayet iyi bakıyorlardı, çünkü dikkatli hareket ediyor, birlikte çalışıyor ve bazen polis prosedürüne harfiyen uygun olmayan yöntemlerle icabına bakılması gereken doğa dışı varlıklar olduğunu anlıyorlardı. Ah, elbette bir de onlara kötü adamlar hakkında tavsiyeler veren bir büyücü tutmuşlardı. Çorbada benim de tuzum olduğunu düşünmekten hoşlanıyordum.

Ama sanırım her meyve ağacında eninde sonunda bir çürük çıkıyordu. Özel Soruşturmalar'da o çürük Detektif Rudolph'tu. Rudy genç, iyi görünümlü, pürüzsüzdü ve yanlış konsey üyesinin kızıyla yatmıştı. Canavarlar, büyü ve insanların iyiliğiyle ilgili çok acayip olaylarla karşılaştığı halde Özel Soruşturmalar'daki deneyimlerini inanılmaz bir inatla inkâr etmişti. Her şeyin normal olduğu ve doğaüstü olaylar diyarının tamamen uydurma olduğu yönünde ısrarlı bir inanca sıkıca sarılmıştı.

Rudy benden hoşlanmıyordu. Rudy Murphy'den hoşlanmıyordu. Eğer Cinayet Masası'ndaki polislere yalakalık olsun diye Murphy'nin soruşturmasını sabote ettiyse, belki de Özel Soruşturmalar'dan kurtulmak için uğraşıyordu.

Ve belki de sakin bir park yerine ilk girişinde birkaç dişini kaybedecekti. Murphy'nin böyle bir hainliği iyi karşılayacağından kuşkuluydum. Bir süre Murphy'nin Rudy'nin kafasını Özel Soruşturmalar binasındaki ofisinin kapısına vura vura ucuz tahtada Rudolph şeklinde bir ezik oluşturduğunu hayal ederek keyiflendim. Bu hayal fazlasıyla hoşuma gitti.

Dairemden Bob'un hazırlamama yardımcı olduğu zehir önleyici iksirler de dâhil birkaç şey aldım. Laboratuvardayken Bob'u kontrol ettim ve uykulu ve anlaşılmaz bir cevap alınca daha fazla dinlenmeye ihtiyacı olduğu sonucuna vardım. Dinlenmesine izin verdim, tekrar üst kata çıktım ve telesekreter hizmetimi aradım.

Susan'dan bir mesaj gelmişti. Bir telefon numarası. Onu aradım, bir saniye sonra cevap verdi. "Harry?"

"Kâhin olmuşsun. Bir de yabancı aksanıyla konuşabilirsen bir 900'lü telefon numaran olabilir."

"Tabii tabii, oldu gözlerim doldu," diye şapşalca söylendi.

"Kaliforniya aksanı yabancı aksan değildir," dedim.

"Şaşırabilirsin. İşler nasıl gitti?"

"İyi sanırım," dedim. "Bir şahit buldum."

"Michael mı?" diye sordu.

"Shiro."

"Kim?"

"Michael gibi, ama daha kısa ve yaşlı."

"Ah, peki. İyi. Ayak işini yaptım."

Susan'ın ayaklarının daha önce yaptığı bazı işleri düşün-

düm. Ama, "Ee?" demekle yetindim.

"Şehir merkezindeki Marriott'ta bu gece bir sanat galası var. Bir galeri satışı, ayrıca hayır kurumu için para toplama amaçlı bir açık arttırma da olacak."

Islık çaldım. "Vay canına. O halde birçok sanat yapıtı ve bir sürü para taşınacak, el değiştirecek, öteye beriye sevk edilecek."

"Öteye belki, ama UPS'in beriye gönderdiğini sanmıyorum," dedi Susan. "İlgi görecek birkaç eseri satmak için iyi bir yer gibi görünüyor. Ve bütün etkinlik Chicago Tarih ve Sanat Derneği sponsorluğunda."

"O da ne?"

"Üst tabakaya yönelik çok küçük ve çok seçkin bir kulüp. Centilmen Johnny Marcone yönetim kurulu başkanı."

"Tam bir kaçakçılık şebekesi gibi görünüyor," dedim. "Nasıl giriliyor?"

"Hayır kurumuna kişi başı beş bin dolar bağış yaparak."

"*Beş bin dolar,*" dedim. "Tek seferde o kadar çok paraya sahip olduğumu sanmıyorum."

"O halde ikinci seçeneği deneyebilirsin."

"Neymiş?"

Susan'ın sesi memnuniyetle doldu. "*Midwestern Arcane*'den bir muhabire editörünün ona verdiği son görevde eşlik edersin. Trish ile konuştum ve daha önce *Tribune*'daki bir muhabire verilmiş iki bileti aldım."

"Etkilendim," dedim.

"Daha iyisi var. Bize resmi kıyafetler de aldım. Gala dokuzda başlıyor."

"Biz mi? Susan, pis herifin teki gibi konuşmak istemiyorum, ama benimle beraber bir soruşturmaya gelmek istediğin

son sefer olanları hatırlıyor musun?"

"Bu sefer biletleri olan benim," dedi. "Geliyor musun, gelmiyor musun?"

Bir dakika bu konuyu düşündüm, ama başka bir yol bulamadım. Uzun bir tartışma yapacak vakit de yoktu. "Varım. Sekizde McAnnally'nin yerinde Kırmızılarla buluşmam gerekiyor."

"Smokin takımınla beraber oraya gelirim. Sekiz otuz iyi mi?"

"Evet. Teşekkürler."

"Sorun değil," dedi alçak sesle. "Yardım edebildiğime sevindim."

Sessizlik ikimize de acı verecek kadar uzadı. Sonunda onu Susan ile aynı anda bozdum. "Şey, en iyisi-"

"Şey, en iyisi gitmene izin vereyim," dedi Susan. "Bütün işleri halledebilmek için acele etmem gerekecek."

"Tamam," dedim. "Dikkatli ol."

"Sırça köşkte oturan komşusuna taş atmamalı, Harry. Bu akşam görüşürüz."

Telefonu kapadım ve gitmeye hazır olduğumdan emin oldum.

Ardından şahidimi almaya ve canlı kurtulma ihtimalimin çok az olduğundan giderek daha emin olduğum bir düellonun şartlarını kararlaştırmaya gittim.

ON YEDİ

Eski, yün astarlı bir kot ceket giydim ve büroma gittim. Gece güvenlik görevlisi biraz sorun çıkardı, ama sonunda ona gözdağı vererek Peder Vincent'tan gelen zarfımı almak için bürodaki kasayı açmasını sağladım. Zarfı açtığımda sikke koleksiyoncularının kâğıt paraları çerçevelemek için kullandıklarına benzeyen iskambil kağıdı büyüklüğünde plastik bir kutu buldum. Kutunun tam merkezinde yaklaşık beş santim uzunluğunda tek bir kirli beyaz iplik vardı. Kefen'den alınmış örnek.

Üzerinde çalışacağım fazla bir şey yoktu. İpliği kullanarak Kefen'in geri kalanına uzanan bir kanal oluşturabilirdim, ama hiçbir şey kesin değildi. İplik otuz yıldır filan Kefen'in kalan kısmından ayrı kalmış olmalıydı. Ayrıca çeşitli bilim insanlarının veya ruhbanların elinden geçmiş olmalıydı ve onların iplikte bir arama büyüsünü önleyecek kadar psişik kalıntı bırakmış olmaları mümkündü.

Üstüne üstlük iplik küçücüktü. Eğer Kefen'in yerini bulmak için bir büyü kullanacaksam son derece dikkatli olmam gerekiyordu, yoksa ipliğin içindeki kuvvetler elektrik akımının lambanın içindeki flamana aşırı yük bindirmesi gibi ipliğe aşırı yük bindirirdi. Hassas büyü işlerinde çok iyi değilimdir. Çok fazla gücüm vardır, ama onu incelikli olarak kontrol et-

mek sorun olacaktı. Mecburen çok hafif bir büyü kullanacaktım, o da büyünün menzilini ciddi biçimde sınırlayacaktı.

Büyü bir radar çanağı değil metal detektörü olacaktı, ama hiç yoktan çok daha iyiydi. Kapıdan çıktım.

Charity ile karşılaşarak acı çekmek yerine Kaplumbağa'yı Michael'ın evinin önündeki kaldırıma çektim ve kornaya bastım. Bir an sonra Shiro belirdi. Ufak tefek yaşlı adam ak sakalını tıraş etmişti ve derisinin yaşlılık lekeleri olmayan yerleri ışıldıyordu. Altına Murphy'nin aikido turnuvalarından birinde giydiğini gördüğüm gevşek siyah pantolona çok benzeyen bir pantolon giymişti. Üstünde de siyah bir gömlek ve göğsünün her iki yanında kırmızı haçlar bulunan beyaz bir asker ceketi vardı. Kırmızı ipekten bir kemer ceketi kapalı tutuyordu ve ona da hâlâ tahta baston kılıfında olan kılıcını asmıştı. Kapıyı açtı, Kaplumbağa'ya girdi ve kılıcını kucağına koydu.

Yola koyuldum. Bir süre ikimiz de bir şey söylemedik. Parmak boğumlarım yeniden beyazlıyordu, bu yüzden konuşmaya başladım. "Daha önce bu düellolardan birine katıldın mı?"

"*Hai*," dedi başını sallayarak. "Birçok defa."

"Neden?"

Shiro omuz silkti. "Birçok sebepten. Birini korumak için. Bir şeyi bir alanı barışçıl biçimde terk etmeye zorlamak için. Diğerlerini işin içine katmadan dövüşmek için."

"Ölümüne mi?"

Shiro başıyla onayladı. "Birçok defa."

"O halde bu konuda bayağı iyi olmalısın," dedim.

Shiro hafifçe gülümseyince gözleri daha da kırıştı. "Her zaman daha iyi biri vardır."

"Bir vampirle hiç düello yaptın mı?"

"*Hai*. Jade Meclisi. Siyah Meclis."

"Jade Meclisi mi?" dedim. "Hiç öyle bir şeyden bahsedildiğini duymamıştım."

"Güneydoğu Asya, Çin, Japonya. Çok gizlidir. Ama Mutabakatlara saygı gösterirler."

"Hiç Denaryalılardan biriyle düello yaptın mı?"

Kaşlarını çatıp pencereden dışarı baktı. "İki kere. Ama onlar sözleşmelere uymazlar. İki sefer de hainlik yaptılar."

Bir saniye bunu düşündükten sonra, "Enerjiyi seçeceğim. Eğer onu kabul etmezse iradeyle dövüşürüz."

Shiro bana bir göz attı ve başını eğdi. "Ama daha iyi bir seçenek var."

"Nedir?"

"Dövüşme. Girmediğin bir dövüşü kaybedemezsin."

Burnumdan soluyacak gibi oldum ama kendimi tuttum. "Şu anda girmeye mecburum."

"Her iki taraf da bırakmak isterse düello iptal olur," dedi Shiro. "Ortega'nın şahidiyle konuşacağım. Ortega orada olacak. Onu konuşarak vazgeçmeye ikna etmeye çalışman akıllıca olur."

"Vazgeçeceğini sanmıyorum."

"Belki geçmez, belki geçer. Dövüşmemek her zaman daha akıllıcadır."

"Savaşçı Haç Şövalyesi ve kutsal kılıcı mı diyor bunu?"

"Ben dövüşmekten nefret ederim."

Ona bir saniye göz attım, sonra, "İyi dövüşen birinden bu söz pek duyulmaz," dedim.

Shiro gülümsedi. "Dövüşmek asla iyi değildir. Ama kimi zaman gereklidir."

Derin bir nefes verdim. "Evet. Sanırım ne demek istediğini anlıyorum."

McAnnally'nin yerine doğru yolculuğumuzun kalanı sessiz geçti. Sokak ışıklarında parmak boğumlarım ellerimin diğer kısmıyla aynı renkte görünüyordu.

McAnnally'nin yeri bir handır. Bar değil, pub değil, Eski Dünya tarzı gerçek bir han. İçeri girince üç basamağı inip ahşap döşemeye ayak bastım ve etrafa bakındım. Bar tezgâhında on üç tabure vardı. İçeride siyah ahşaptan on üç sütun bulunuyordu ve her birine kıvrılan yapraklar ve masal ve fantezi varlıklarının görüntüleri oyulmuştu. On üç masa salonun her yanına düzensiz bir biçimde serpiştirilmişti ve sütunlar ile bar tabureleri gibi onlar da rasgele büyü enerjilerini sektirmek ve dağıtmak için kasıtlı olarak bu şekilde yerleştirilmişlerdi. Bu huysuz büyücülerin ve gücünü daha yeni keşfeden beceriksiz çocukların neden olduğu kazaları azaltıyordu. Tembel tembel dönen birkaç tavan pervanesi o kadar alçaktaydı ki hep birinin kaşlarımı kapacağından endişelenerek biraz tedirgin oluyordum. Mekân odun dumanı, eski viski fıçıları, taze ekmek ve fırında pişen et kokar. Orayı severim.

Mac tezgâhın diğer tarafında oturuyordu. Onun hakkında fazla bir şey bilmiyordum. Uzun boylu, orta yapılı, keldi ve otuzla altmış arasında bir yaştaydı. Büyük ve hünerli elleri ve kalın bilekleri vardı. Üzerinde her zamanki gibi siyah bir pantolon, gevşek, beyaz bir gömlek ve her nasılsa yağla, dökülen içkilerle ve müşteriler için hazırladığı diğer şeylerle lekelenmemiş bir önlük vardı.

Mac içeri girdiğimde benimle göz göze geldi ve başıyla sol tarafımı işaret etti. Baktım. Duvardaki bir tabelada MUTABAKATLARA GÖRE TARAFSIZ BÖLGE yazıyordu. Yeniden Mac'e baktım. Tezgahın arkasından bir av tüfeği çıkarıp bana gösterdi ve, "Anladın mı?" dedi.

"Sorun yok," diye cevap verdim.

"İyi."

Salonda onun dışında kimse yoktu, halbuki burada normalde yerel büyü topluluğunun birkaç düzine üyesi olurdu. Tam büyücüler filan değil, ama birazcık büyü yeteneği olan birçok kişi vardı. Ayrıca birkaç farklı Wiccan grubu, arada bir bir metis, esrarlı bilgi âlimleri, iyilik yapan bir kurtadam çetesi, gizli derneklerin üyeleri ve daha niceleri olurdu. Mac burada toplantı yapılacağı haberini etrafa yaymış olmalıydı. Aklı başında kimse bir Beyaz Konsey üyesiyle Kızıl Meclis savaş lordu arasında bir dövüş olasılığı söz konusu olduğunda etrafta olmak istemez. Aklımın başında olduğunu biliyordum, çünkü ben de orada olmak istemiyordum.

Bara yürüdüm ve, "Bira," dedim. Mac homurdandı ve kahverengi birasından bir şişe açtı. Ona banknotlar uzattım, ama başını iki yana salladı.

Shiro barda yanıma oturdu ve yüzünü öte yana döndü. Mac onun yanına bir şişe koydu. Shiro bir eliyle kapağı çevirerek açtı, küçük bir yudum aldı ve şişeyi tekrar bara koydu. Sonra düşünceli bir şekilde ona göz attı, tekrar aldı ve bu sefer daha yavaş bir yudum aldı. "*Yosh.*"

Mac, "Teşekkürler," diye homurdandı.

Shiro Japonca olduğunu tahmin ettiğim bir şey söyledi. Mac tek heceli bir cevap verdi. Birçok yeteneği ve çok az hecesi olan bir adamdır Mac.

İki yudum daha içerek zaman öldürdüm ve kapı açıldı.

Kincaid içeri yürüdü. Hâlâ sabah gördüğüm kıyafeti giyiyordu, ama beyzbol kepini çıkarmıştı. Koyu sarı saçını asi bir kuyruk halinde arkada toplamıştı. Başıyla Mac'e selam verdi ve, "Her şey hazır mı?" diye sordu.

"Huh," dedi Mac.

Kincaid salonda dolaşarak masaların altına ve sütunların arkasına baktı, ayrıca tuvaletleri ve tezgâhın arkasını da kontrol etti. Mac hiçbir şey söylemedi, ama bu ihtiyatın gereksiz olduğunu düşündüğü izlenimine kapıldım. Kincaid köşedeki bir masaya gidip diğer masaları onlardan biraz uzağa itti ve etrafına üç sandalye yerleştirdi. Omzundaki bir kayıştan bir tabanca çıkarıp masanın üstüne koydu, sonra sandalyelerden birine oturdu.

"Selam," dedim ona doğru. "Ben de seni gördüğüme sevindim. Ivy nerede?"

Gülümsemeden, "Yatma zamanı geldi," dedi Kincaid. "Ben vekiliyim."

"Ah," dedim. "Yatma zamanı mı var?"

Kincaid saatini kontrol etti. "Çocukların kesinlikle erken yatmaları gerektiğine inanıyor."

"Heh heh heh." Neşeli gülüşleri iyi taklit edemem. "Peki Ortega nerede?"

"Arabasını park ederken gördüm," dedi Kincaid.

Kapı açıldı ve Ortega içeri girdi. Günlük, siyah bir blazer ceket, uygun renkli bir kumaş pantolon ve kızıl ipekten bir gömlek giymişti. Soğuğa rağmen üzerinde palto yoktu. Cildi hatırladığıma göre daha koyu renkliydi. Belki de kısa süre önce beslenmişti. Kendini gevşek ve sabırlı bir şekilde taşıyarak salona adım atıp içeriyi inceledi.

Mac'e belinden hafifçe reverans yaptı, Mac de başıyla karşılık verdi. Vampirin gözleri Shiro'ya takılınca kısıldı. Shiro hiçbir şey söylemedi ve hareket etmedi. Ardından Ortega bana anlaşılmaz bir ifadeyle baktı ve başını çok hafifçe eğdi. Ona karşılık vermenin nazikçe olacağını düşündüm, bu yüz-

den ben de başımı eğdim. Ortega Kincaid'i de başıyla selamladı, o da bir elini tembelce sallayarak karşılık verdi.

"Şahidin nerede?" diye sordu Kincaid.

Ortega yüzünü buruşturdu. "Süsleniyor."

Daha sözünü bitirmemişti ki genç bir adam kapıyı sertçe açtı ve havalı bir tavırla hana adım attı. Sıkı, beyaz bir deri pantolon, siyah bir file gömlek ve beyaz bir deri ceket giymişti. Saçı siyahtı ve asi bir yele gibi omuzlarına dökülüyordu. Erkek bir modelinkine benzeyen bir yüzü, buğulu gri gözleri ve kalın, koyu kirpikleri vardı. Onu tanıyordum. Beyaz Meclis vampirlerinden Thomas Raith'ti.

"Thomas," diyerek selamladım.

"İyi akşamlar, Harry," diye cevap verdi. "Pardösüne ne oldu?"

"Bir kadın vardı."

"Anlıyorum," dedi Thomas. "Yazık olmuş. Biraz olsun giyinme zevkin olduğuna dair bana ümit veren tek giysindi."

"Sen kendine bak. Üzerindeki o kıyafet Elvis'in giydiklerine tehlikeli derecede yakın."

"Genç, şık Elvis kötü değildir," dedi Thomas.

"Yaşlı, şişman Elvis demek istedim. Michael Jackson da olabilir."

Solgun adam bir elini kalbine koydu. "Beni incitiyorsun, Harry."

"Evet, ben de zor bir gün geçirdim."

Sabırsızlandığını belli eden bir sesle, "Beyler," dedi Kincaid. "Başlayalım mı?"

Başımla onayladım. Ortega da öyle yaptı. Kincaid herkesi tanıttı ve Arşiv için çalıştığını gösteren bir belge çıkardı. Belge pastel boyayla yazılmıştı. Biraz daha bira içtim. Sonra

Kincaid Shiro ile Thomas'ı bir köşe masasında ona katılmaya davet etti. Bara geri döndüm, bir an sonra Ortega da beni izledi. Aramızda birkaç tabureyi boş bırakarak oturdu, Kincaid, Thomas ve Shiro da arka planda alçak sesle konuşmaya başladılar.

Biramı bitirdim ve şişeyi güm diye bara vurdum. Mac bir tane daha vermek için döndü. Başımı iki yana salladım. "Zahmet etme. Hesabımda yeterince var zaten."

Ortega bara bir yirmilik koydu ve, "Ben ödeyeceğim. Bir tane de bana ver," dedi.

Bana bir bira ısmarlamanın kesinlikle benim ve sevdiğim insanların hayatını tehdit etmeyi telafi edeceğiyle ilgili ukalaca bir yorum yapacak oldum, ama vazgeçtim. Shiro dövüşmek konusunda haklıydı. Çıkmadığın bir dövüşü kaybedemezsin. Bu yüzden Mac'in bana getirdiği birayı aldım ve, "Teşekkürler, Ortega," dedim.

Başını eğdi ve bir yudum aldı. Gözleri biraz parladı, sonra ikinci, daha yavaş bir yudum aldı. "Bu güzel."

Mac homurdandı.

"Sizin kan içtiğinizi zannediyordum," dedim.

"Gerçekten ihtiyaç duyduğumuz tek şey o," dedi Ortega.

"O halde neden başka bir şey alıyorsun?"

Ortega şişeyi kaldırdı. "Hayat canlı kalmaktan ibaret değildir. Sonuçta tek ihtiyaç duyduğun su. Neden bira içiyorsun?"

"Hiç bu şehirdeki suyu tattın mı?"

Gülümser gibi oldu. "Haklısın."

Sade kahverengi şişeyi parmaklarımla çevirdim. "Bunu istemiyorum," dedim.

"Düelloyu mu?"

Başımla onayladım.

Ortega bir dirseğini bara dayayıp beni süzdü. "Ben de istemiyorum. Bu kişisel değil. İstediğim bir şey değil."

"O halde yapma," dedim. "İkimiz de uzaklaşabiliriz."

"Ve savaş devam eder."

"Neredeyse iki yıldır devam ediyor," dedim. "Çoğunlukla kedi-fare oyunu, birkaç akın, arka sokaklarda çatışmalar şeklinde sürüyor. Soğuk Savaş gibi, sadece daha az Cumhuriyetçi var."

Ortega kaşlarını çattı ve Mac'in barın arkasındaki ızgarayı temizlemesini seyretti. "Daha kötüye gidebilir, Bay Dresden. Çok daha kötüye gidebilir. Çatışmalar şiddetlenirse hem cismani, hem ruhani dünyaların güç dengesini tehdit edecektir. Bunun neden olabileceği tahribatı ve can kaybını düşünün."

"O halde neden barış çabalarına katkıda bulunmayalım? Bu düelloyla başlayabiliriz. Belki birkaç boncuk, biraz püsküllü saçak bulup 'Savaşma kan ver' filan yazan pankartlar hazırlayabiliriz."

Bu sefer Ortega gülümsedi. Bu ifade onu bitkin gösterdi. "Onun için artık çok geç," dedi. "Akranlarımın birçoğu sadece kanınızla tatmin olacaktır."

"Bağış yapabilirim," dedim. "İki ayda bir diyelim. Siz kurabiyeleri ve portakal suyunu hazır bulundurun yeter."

Gülümsemesi kaybolan Ortega bana doğru eğildi. "Büyücü. Meclisimizin bir soylusunu öldürdün."

Sinirlendim. Sesim alevlendi. "Onun tek sebebi-"

Ortega elini kaldırarak sözümü kesti. "Sebeplerinin geçerli olmadığını söylemiyorum. Ama mesele şu ki onun evine konuk ve Konsey'in temsilcisi olarak geldin. Ve Bianca'ya ve himayesi altındakilere saldırdın ve sonunda hepsini öldürdün."

"Beni öldürmek onu geri getirmeyecek," dedim.

"Ama hısımlarımın pek çoğunun mustarip olduğu intikam arzusunu yatıştıracak. Yok olduğunda barışçıl bir çözüm için en azından girişimde bulunmaya razı olacaklar."

"Lanet olsun," diye mırıldandım ve şişeyle oynadım.

"Ama..." diye mırıldandı Ortega. Gözleri bir an daldı. "Bir başka yol olabilir."

"Neymiş o?"

"Teslim ol," dedi Ortega. "Düelloda teslim ol ve seni gözaltına almama izin ver. Benimle beraber çalışmaya razı olursan, seni himayeme alabilirim."

"Seninle çalışmak," dedim. Midem kalktı. "Senin gibi olmak demek istiyorsun."

Ortega, "Ölmeye bir alternatif," dedi samimi bir ifadeyle. "Hısımlarım bundan hoşlanmayabilirler, ama karşı da çıkamazlar. Bianca'nın canını almaya karşılık onunkinin yerine kendi canını koyabilirsin."

"Sizden biri olarak."

Ortega başıyla onayladı. "Bizden biri olarak." Bir an sessiz kaldı, sonra, "Bayan Rodriguez'i de beraberinde getirebilirsin," dedi. "Beraber olabilirsiniz. Her ikiniz de uyruğum olursanız senin için bir tehdit olmayacaktır." Birasını bara koydu. "Bence birbirimize çok benzediğimizi göreceksin, Dresden. Sadece farklı takımlar için oynuyoruz."

Ağzımı ovuşturdum. Ortega'nın teklifine verdiğim içgüdüsel tepki iğrenmeydi. Kırmızı Meclis vampirleri çoğu kişinin sandığı gibi görünmezler. Kaygan, lastik gibi derisi olan dev, tüysüz yarasalara benzerler. İnsan gibi görünmek için kendilerini etten bir maskeyle kaplıyor olabilirlerdi, ama ben maskenin altındakini görmüştüm.

Ona maruz kalmıştım. Adamakıllı. Hâlâ kâbuslar görüyordum.

Gözlerimi açtım. "Sana bir soru sorayım."

"Pekâlâ."

"Bir malikânede mi yaşıyorsun?"

"Casaverde," diye cevap verdi Ortega. "Honduras'ta. Yakında bir köy var."

"Hıhı," dedim. "O halde köylülerden besleniyorsun."

"Dikkatle. Onlara erzak, tıbbi yardım ve diğer zorunlu maddeleri sağlıyorum."

"Mantıklı görünüyor," dedim.

"Her iki taraf için de yararlı. Köylüler bunu biliyorlar."

"Evet, muhtemelen biliyorlardır." Şişemdeki birayı bitirdim. "Çocuklardan besleniyor musun?"

Ortega kaşlarını çattı. "Ne demek istiyorsun?"

Sesimdeki öfkeyi gizlemeye zahmet etmedim. "Çocuklardan. Besleniyor. Musun."

"En güvenli yol o. Beslenme ne kadar çok kişiye yayılırsa, hepsi için tehlikesi o kadar az olur."

"Yanılıyorsun. Farklıyız." Ayağa kalktım. "Çocukları incitiyorsun. Görüşmemiz bitti."

Ortega'nın sesi keskinleşti. "Dresden. Teklifimi böyle elinin tersiyle itme."

"Beni sonsuza kadar kölen olacak kan içici bir canavara dönüştürme teklifi mi? Neden bunu isteyeyim ki?"

"Canını kurtarmanın tek yolu olduğu için," dedi Ortega.

Öfkenin kaynaşarak hiddete dönüştüğünü hissettim. Üst dudağım dişlerimden yukarı kıvrılarak onları açığa çıkardı. Hırladım. "Hani hayat canlı kalmaktan ibaret değildi?"

Ortega'nm ifadesi değişti. Yalnızca bir saniye sürdü, ama o anda yüzünde müthiş bir öfke, küstah bir kibir ve şiddet dolu

kana susamışlık gördüm. Çabucak sakinleşti, ama gizlediği duyguların iziyle aksam koyulaştı.

"Öyle olsun. Seni öldüreceğim, büyücü."

Sesi inandırıcı geliyordu. Bu beni korkuttu. Dönüp kapıya doğru yürüdüm. Ortaya, "Dışarıda olacağım," deyip Şubat sonu soğuğuna çıktım.

Dışarı çıkınca titremek için bir bahanem olacaktı.

ON SEKİZ

Fazla uzun beklemem gerekmedi. Kapı arkamdan açıldı ve Kincaid ortaya çıktı. Bana tek kelime etmeksizin kiralık sedanına atladı ve uzaklaştı. Sonra Ortega geldi. Caddeden kenara yanaşan bir otomobilin yolcu kapısını açtı. Duraklayıp bana baktı.

"İlkelerine ve becerilerine bir miktar saygım var, Dresden. Ama bu duruma sen yol açtın ve devam etmesine izin veremem. Üzgünüm."

Otomobile binmesini izledim ve bir cevap vermedim. Lanet olsun, doğru olmayan tek bir söz bile söylememişti. Ortega'nın bilenecek gerçek bir baltası ve koruyacağı insanlar –ya da canavar dostları– vardı. Ve o an itibariyle Dresden-vampirler maçının skorbordunda benim sıfır, onlarınsa bir sürü golü vardı.

Bir vampir bunu Beyaz Konsey'e yapmış olsaydı bizim aynı derecede sağduyu ve soğukkanlılıkla tepki verip vermeyeceğimizi merak ettim.

Daha Ortega'nın otomobilinin arka lambaları gözden kaybolmamıştı ki Thomas handan çıktı ve kasıla kasıla bana doğru yürüdü. Thomas bir seksen civarı boydaydı, yani benden yarım baş kısaydı. Ama daha iyi görünüyordu ve kıyafeti hak-

kında daha önce yaptığım yorumlara rağmen ne giyse üzerinde güzel duran adamlardan biriydi. Giydiği file gömlek altındaki solgun derisinde gölge desenleri oluşturuyor, karnındaki kas çizgilerinin etkisini arttırıyordu.

Benim karnımda da kaslar vardı, ama dalgalandıklarını görebileceğiniz kadar çok değil. Ben öyle bir gömlekle acınası görünürdüm.

"Bu oldukça basitti," dedi Thomas. Ceketinin cebinden siyah deri sürüş eldivenleri çıkardı ve giymeye başladı. "Ama anladığım kadarıyla şu anda şehirde devam eden tek olay bu düello değil."

"Neden öyle dedin?" diye sordum.

"Dün geldiğimden beri profesyonel bir kiralık katil beni izliyor. Kürek kemiklerim arasındaki kaşıntı sinirimi bozmaya başladı."

Etrafa bakındım. "Şimdi burada mı?"

Thomas'ın gözleri parladı. "Hayır. Onu kız kardeşlerimle tanıştırdım."

Beyaz Meclis üyeleri vampirlerin en insansı olanları ve bazı bakımlardan en güçsüzleriydi. Kandan ziyade psişik enerjilerden, saf yaşam gücünden beslenirlerdi. Çoğunlukla beslendikleri kişiyi baştan çıkarır, beslenirken fiziksel temas yoluyla onların yaşam gücünü emerlerdi. Eğer Thomas'm kız kardeşlerinden birkaçı Thomas'ı izleyen kiralık katilin karşısına çıkmışsa, kiralık katil muhtemelen hiç kimse için sorun oluşturmayacaktı. Asla. Gözüm seğirdi.

"Kiralık katil büyük olasılıkla Ortega'nındı," dedim. "Bu düelloyu kabul etmezsem tanıdığım insanları öldürsünler diye kiralık katiller tutmuş."

"Ah, bu durumu açıklıyor," dedi Thomas. "Ortega benden

hiç hoşlanmaz. Geçmişte arkadaşlık ettiğim aşağılık kişiler yüzünden olmalı."

"Sağ ol be. Peki nasıl oldu da onun şahidi oldun?"

"Babamın espri anlayışı yüzünden," dedi Thomas. "Ortega ondan şahidi olmasını istedi. Kırmızı ve Beyaz Meclisler arasındaki dayanışmayı göstermek için. Sevgili babam bunun yerine ailenin onu temsil edebilecek en sinir bozucu ve aşağılayıcı ferdini buldu."

"Yani sen," dedim.

Thomas, "Ta kendisi," diye onaylayarak küçük bir reverans yaptı. "İnsan neredeyse Babamın beni öldürtmeye çalıştığını düşünecek."

Ağzımın bir kenarının kıvrılarak bir gülümseme oluşturduğunu hissettim. "Ne hoş bir baba figürü. Tek rakibi Bill Cosby. Justine nasıl?"

Thomas yüzünü buruşturdu. "Aruba'da, nasıl olabilir ki? Ben de oradaydım, baba Raith'in adamları beni yaka paça buraya getirene kadar."

"İkiniz düello için ne karar verdiniz?"

Thomas başını iki yana alladı. "Söyleyemem. Shiro'nun söylemesi gerekiyor. Teknik olarak seninle savaştayım."

Yüzümü buruşturarak Ortega'nm gözden kaybolan arabasının arkasından baktım. "Evet."

Thomas bir saniyeliğine sessiz kaldı, sonra, "Seni öldürmeye niyetli," dedi.

"Biliyorum."

"O tehlikeli biri, Harry. Zeki. Babam ondan korkuyor."

"Ondan hoşlanabilirdim," dedim. "Birinin beni ters köşeye yatırıp arkamdan vurmak yerine yüzüme karşı öldürmeye çalışması ferahlatıcı bir şey. Adil bir savaş olması neredeyse güzel."

"Tabii. Teorik olarak."

"Teorik olarak mı?"

Thomas omuz silkti. "Ortega altı yüz yıldır hayatta. Bu adil davranarak becerilebilecek bir şey değildir."

"Duyduğum kadarıyla Arşiv hile olursa itiraz edecekmiş."

"Sadece yakalanırsa hile yapmış olur."

Kaşlarımı çattım ve, "Birinin yakalanmamayı planladığını mı söylüyorsun?" dedim.

Thomas ellerini ceketinin ceplerine soktu. "Hiçbir şey söylemiyorum. Senin onun canına okumana itirazım olmaz, ama kesinlikle dikkati kendi üzerime çekecek bir şey de yapmayacağım."

"İşin içine girmeden katılmak istiyorsun. Bu zekice."

Thomas gözlerini devirdi. "Altına bir muz kabuğu atmayacağım, ama yardım etmemi de bekleme. Sadece adil bir dövüş olduğuna emin olacak, sonra yazlık evime geri döneceğim." Cebinden araba anahtarlarını çıkardı ve park alanına yöneldi. "İyi şanslar."

"Thomas," dedim arkasından. "Uyarın için teşekkürler."

Durakladı.

"Neden yaptın bunu?" diye sordum.

Vampir omzunun üzerinden bana göz atıp gülümsedi. "Bütün sorularımızın cevapları olsaydı hayat dayanılmayacak kadar sıkıcı olurdu." Beyaz bir spor otomobile doğru yürüyüp içine girdi. Bir saniye sonra arabanın ses sisteminden çığlık çığlığa bir metal müzik yükseldi, motor kükredi ve Thomas uzaklaştı.

Saatime baktım. Susan'ın gelmesine on dakika vardı. Shiro McAnnally'nin yerinden çıktı ve gözlüğünü taktı. Beni görünce yanıma yürüdü ve gözlüğünü yeniden çıkardı. "Ortega dü-

elloyu iptal etmeyi ret mi etti?"

"Bana mazur göremeyeceğim bir teklif yaptı," dedim.

Shiro homurdandı. "Düello iradeyle olacak. Yarın günbatımından sonra. Wrigley Sahası."

"Bir stadyum mu? Hazır el atmışken paralı kanallara da satalım." Caddeye öfkeyle baktım ve yeniden saatimi kontrol ettim. "Bir dakika sonra biriyle buluşacağım. Sana arabamın anahtarlarını veririm. Yarın Michael'ın evine uğrayıp onu alabilirim."

"Gerek yok," dedi Shiro. "Mac bana taksi çağırdı."

"Tamam." Anahtarları cebime geri koydum.

Shiro bir an sessizce durup düşünceli bir şekilde dudaklarını büzdü, ardından, "Ortega seni öldürmeye niyetli," dedi.

"Evet, öyle," dedim. Bunu söylerken dişlerimi gıcırdatmamayı başardım. "Herkes bunu söylüyor, sanki bilmiyormuşum gibi."

"Ama *nasıl* öldürmeye niyetli olduğunu bilmiyorsun." Kaşlarımı çatıp Shiro'ya baktım. Tıraşlı başı yakındaki bir sokak lambasının ışığında parlıyordu. "Savaş senin suçun değil."

"Bunu biliyorum," dedim, ama sesim inançtan yoksundu.

"Hayır," dedi Shiro. "*Gerçekten* senin suçun değil."

"Ne demek istiyorsun?"

"Kırmızı Meclis yıllardır sessizce kaynaklarını güçlendiriyordu," dedi. "Başka türlü nasıl sen Bianca'yı yendikten sadece birkaç gün sonra Avrupa'da saldırılarına başlayabilirlerdi ki?"

Kaşlarımı çattım.

Shiro ceketinin içinden bir puro çıkarıp ucunu ısırdı ve bir kenara tükürdü. "Savaşın sebebi değildin. Sadece bahanesiy-

din. Kırmızılar hazır olduklarında saldıracaklardı."

"Hayır," dedim. "Öyle değil. Yani, Konsey'de konuştuğum neredeyse herkes-"

Shiro burnundan soludu. Bir kibrit çaktı ve puroyu yakarken birkaç kere içine çekti. "Konsey. Küstahlar. Bir büyücü yapmadığı sürece kayda değer bir şey olamaz sanıyorlar."

Shiro, Beyaz Konsey'den olmayan birine göre genel tutumunu gayet iyi biliyor gibiydi. "Madem Kırmızı Meclis savaş istiyordu, neden Ortega savaşı durdurmaya çalışıyor?"

"Zamanından önce başladı," dedi Shiro. "Tamamen hazırlanmak için daha fazla zamana ihtiyaçları vardı. Şaşırtma avantajı yok oldu. Ortega bir kere saldırmak ve ölümcül bir darbe olduğundan emin olmak istiyor."

Bir dakika boyunca ufak yaşlı adamı izledim. "Bu akşam herkes tavsiye veriyor. Sen neden veriyorsun?"

"Çünkü bazı bakımlardan sen de en az Konsey kadar küstahsın, ama farkında değilsin. Susan'a olanlar yüzünden kendini suçluyorsun. Daha fazla şey için kendini suçlamak istiyorsun."

"İstiyorsam ne olmuş?"

Shiro bana döndü ve benimle doğrudan yüzleşti. Onunla göz göze gelmekten kaçındım. "Düellolar ateşten bir sınavdır. İradeyle, kalple savaşılır. Dengeni bulmazsan, Ortega'nın seni öldürmesine gerek kalmayacak. Bunu onun için bizzat halledeceksin."

"Galiba kılıçla kötülüğe karşı savaşan bir infazcı olmadan önce psikanalisttin."

Shiro purosunu üfledi. "Her halükarda senden daha uzun süredir hayattayım. Daha fazlasını gördüm."

"Ne gibi?"

"Bu vampir savaş lordu gibi. Seni nasıl manipüle ettiği gibi. O göründüğü gibi değil."

"Gerçekten mi? Bak bunu daha önce hiç görmemiştim," dedim. "Demek biri göründüğü gibi değil. Buna nasıl alışacağım?"

Shiro omuz silkti. "O yüzlerce yıldır yaşıyor. Seninle aynı dünyadan değil. Ortega'nm eskiden yaşadığı dünya vahşiydi. Korkunçtu. Onun gibi adamlar altın ve şan uğruna bazı medeniyetleri olduğu gibi yok ettiler. Ve o günden beri yüzlerce yıldır Ortega rakip vampirlerle, iblislerle ve kendi türünün düşmanlarıyla savaşageldi. Sana resmi, medeni kanallar yoluyla yaklaştıysa seni öldürmenin en iyi yolunun o olduğunu düşündüğü içindir. Düelloda ne olursa olsun seni gerekli olan her yöntemi kullanarak öldürmeyi planlıyor. Belki düellodan önce, belki sonra. Ama maksadı öldürmek."

Shiro sözcüklerine özel bir vurgu yapmadı. Yapmasına gerek yoktu. Sözleri vurgu eklenmeden de beni korkutmak için yeterliydi. Purosuna dik dik baktım ve, "O şeyler seni öldürür," dedim.

Yaşlı adam yine gülümsedi. "Bu gece değil."

"İyi bir Hıristiyan'ın puro tüttürebileceğini sanmazdım."

"Teknik bir ayrıntı," dedi Shiro.

"Purolar mı?"

"Hıristiyanlığım," dedi Shiro. "Küçükken Elvis'i beğenirdim. Kaliforniya'ya taşındığımızda onu canlı seyretme fırsatı yakaladım. Büyük bir dini toplantıydı. Elvis vardı, sonra bir konuşmacı çıktı. İngilizcem pek iyi değildi. Konuşmacı insanları kralla tanışmak için sahne arkasına davet etti. Elvis'i kastettiğini sandım, bu yüzden sahne arkasına gittim." İçini çekti. "Sonra Baptist olduğumu öğrendim."

Bir kahkaha koyuverdim. "Şaka ediyorsun."

"Hayır. Ama artık olan olmuştu, bu yüzden iyi bir Baptist olmaya çalıştım." Bir elini kılıcının kabzasına koydu. "Sonra bu işe girdim. O zaman her şey basitleşti. Hizmet ediyorum."

"Kime?"

"Cennete. Ya da doğadaki yüce olana. Geçmişteki ataların anısına. Dostlarıma. Kendime. Hepsi aynı şeyin parçaları. Kör adamlarla filin hikâyesini bilir misin?"

"Sen bara giren ayının hikâyesini bilir misin?" diye cevap verdim.

"Sanırım hayır demek istiyorsun," dedi Shiro. "Üç kör adam bir filin yanına götürülmüş. Adamlar yaratığın ne olduğunu anlamak için ona elleriyle dokunmuşlar. İlk adam hortumu ellemiş ve filin yılana benzediğini iddia etmiş. İkinci adam bacağını ellemiş ve filin bir ağaca benzediğini iddia etmiş. Üçüncü adam da kuyruğunu ellemiş ve filin ince bir halata benzediğini iddia etmiş."

Başımı eğdim. "Ha, anladım. Hepsi doğru söylüyormuş. Hepsi yanılıyormuş. Büyük resmi görememişler."

Shiro başıyla onayladı. "Tam üstüne bastın. Ben de kör bir adamım işte. Her yerde olup bitenlerin büyük resmini göremiyorum. Körüm ve sınırlıyım. Kendimi akıllı sayarsam aptallık etmiş olurum. Bu yüzden, evrenin anlamını bilmediğim için sadece bana verilen bilgiden, güçten ve zamandan sorumlu olabilirim. Kalbime sadık kalmalıyım."

"Kimi zaman o yetmez," dedim.

Başını çevirip bana baktı. "Nereden biliyorsun?"

Bir taksi caddeden ayrılarak yaklaştı ve durdu. Shiro ona doğru adım attı ve beni başıyla selamladı. "Bana ihtiyacın olursa Michael'da olacağım. Dikkatli ol."

Selamına karşılık verdim. "Teşekkürler."

Shiro, "Bana sonra teşekkür et," dedi. Ardından taksiye binip gitti.

Bir dakika sonra Mac hanını kapadı ve çıkarken siyah bir fötr şapka giydi. Trans Am'ına yürürken beni başıyla selamladı, ama bir şey söylemedi. Mac uzaklaşırken oyalanacak gölge bir yer buldum ve caddeyi gözlemeye başladım. Birinin arabayla yanımdan geçerken sıradan bir silahla beni vurmasını istemezdim. Utanç verici.

Uzun, siyah bir limuzin park alanına girdi. Üniformalı bir sürücü arabadan çıktı ve en yakınımdaki kapıyı açtı. Siyah, ince topuklu ayakkabılar üzerindeki bir çift uzun, bal kahvesi bacak limuzinden aşağı indi. Susan arabadan çıktı. O ayakkabılara rağmen zarif olmayı başarıyordu ki muhtemelen bu bile tek başına süper insan olduğunun ispatıydı. Kolsuz, ışıl ışıl siyah kumaştan, bir yanında derin yırtmacı olan elbisesi vücuduna yapışmıştı. Siyah eldivenler kollarını dirseklerine kadar örtüyordu ve saçını da başının üzerine bir öbek halinde toplamış, o öbeği bir çift parıldayan siyah yemek çubuğuyla yerine tutturmuştu.

Dilim ağzımdan düşüp ayakkabılarımın üzerine serildi. Eh, tam olarak değil, ama eğer bir çizgi film karakteri olsaydım gözkürelerim iki metre ileriye fırlardı.

Susan yüzümü okumuş ve belli ki verdiğim tepkiden hoşlanmıştı. "Fiyatın ne kadar, yakışıklı?"

Buruşuk giysilerime baktım. "Sanırım kıyafetim biraz uygunsuz."

"Bir smokin takımı geliyor," dedi Susan.

Sürücü bagajı açtı ve kuru temizleme torbası içinde bir askı çıkardı. Askıyı elinde tutarak bana döndüğünde sürücü-

nün Martin olduğunu fark ettim. Kendini gizlemek için sadece örnek bir üniforma giydiği halde ikinci bir kere bakana kadar onu tanımamıştım bile. Galiba kimi zaman sıradan olmak işe yarıyor.

Martin'in uzattığı ceketi alarak, "Benim bedenim mi?" diye sordum.

Susan, "Tahminde bulunmam gerekti," dedikten sonra ihtiraslı bir ifadeyle gözkapaklarını yere indirdi. "Ama onu bütün hatlarıyla bilmiyor da değildim."

Martin'in yüzü hoşnutsuzlukla titrer gibi oldu. Kalbim biraz hızlandı. "Peki o halde," dedim. "Hadi gidelim. Yolda giyinirim."

"Bakabilecek miyim?" diye sordu Susan.

"Bu fiyatımı arttırır," dedim. Martin Susan için kapıyı açtı, ben de onun arkasından arabaya girdim. Kefen ve onun peşindekiler hakkında öğrendiklerimi ona anlattım. "Yaklaşırsak onu bulabileceğimi sanıyorum," dedim.

"Orada başka Denaryalı olur mu dersin?"

"Muhtemelen," dedim. "Eğer işler kötüye giderse hemen yiğitliğin onda dokuzu kaçmaktır diyeceğiz. Bu yaratıkların şakası yok."

Susan başıyla onayladı. "Anlaşılan hırsızlar da silahlarını doğrultmaktan pek çekinmiyor."

"Marcone da oralarda olacak. Onun olduğu yerde silahlı haydutlar ve cinayet soruşturmaları da olur."

Susan gülümsedi. Bu yeni gördüğüm bir ifadeydi –dişlerini ortaya çıkan küçük, sakin, ateşli bir gülümseme. Üzerinde doğal duruyordu. "Bütün derdin komiklik yapmak, değil mi Harry?"

"Ben komikliğin Bruce Lee'siyim," diye tasdik ettim. "Bana biraz yer aç."

Susan bana smokini giyecek yer açmak için mümkün olduğu kadar yana kaydı. Sınırlı alanda giysiyi çok bozmamaya çalıştım. Susan kaşlarını hafif çatarak bana göz attı.

"Ne?" diye sordum."

"Buruşturuyorsun."

"Bu iş hiç de gösterdiğim kadar kolay değil," diye cevap verdim.

"Bacaklarıma aval aval bakmasaydın o kadar zor olmayabilirdi."

"Bakmıyordum," diye yalan söyledim.

Susan gülümsedi, ben de otomobil şehir merkezinde yol alırken Roger Moore gibi giyinmek için elimden geleni yaptım. Bir an sonra Susan'ın yüzüne düşünceli bir ifade yerleşti. "Hey," dedi.

"Ne?"

"Deri pardösüne ne oldu?"

ON DOKUZ

Şehir merkezindeki Marriott devasaydı, parlak bir şekilde ışıklandırılmıştı ve arı kovanı gibi yoğundu. Birkaç polis otomobili yakına park edilmişti ve polisler otelin önündeki trafiğin yönlendirilmesine yardım ediyordu. Caddede duran veya otel kapılarının önündeki kemere yanaşmakta olan yirmi civarı limuzin vardı ve hepsi bizimkinden daha büyük ve güzel görünüyordu. Valeler kendi arabalarıyla gelen konukların otomobillerini park etmek için koşuşturuyordu. Bir düzine kırmızı ceketli adam kimilerinin ilgisizlik zannedebileceği sıkıntı dolu ifadelerle etrafta duruyordu. Otel güvenliği.

Martin girişte kenara çekti ve, "Burada sizi bekleyeceğim," dedi. Susan'a avuç büyüklüğünde bir cep telefonu uzattı. Susan telefonu siyah bir el çantasına attı. "Başın derde girerse hızlı arama numarası 1."

O anda bir vale benim tarafımdaki kapıyı açtı, ben de arabadan dışarı çıktım. Kiralık smokin takımım biraz tuhaf geliyordu. Ayakkabılar benim için yeterince uzundu, ama dört santim genişti. Omuz silkerek ceketimi yerine oturttum, kemeri düzelttim ve bir elimi Susan'a uzattım. Göz kamaştırıcı bir gülümsemeyle arabadan indi ve kravatımı düzeltti.

"Gülümse," dedi alçak sesle. "Buradaki herkes görünü-

müne dikkat eder. Eğer öyle yüzünü buruşturmuş halde içeri girersen araya kaynayamayız."

Kamufle edici olduğunu düşündüğüm bir şekilde gülümsedim. Susan ifademi ciddi bir biçimde inceledi, başını eğdi ve koluma girdi. Gülümsemelerimizi kamuflaj olarak kullanarak yürüdük. Güvenlik görevlilerinden biri bizi kapının içinde durdurunca Susan biletleri uzattı. Adam geçmemizi işaret etti.

"İlk yapmamız gereken merdiven bulmak," dedim gülümsememin ardından. "Yükleme alanı mutfağın yakınında olacaktır, mutfak da altımızda. Sanat eserlerini oraya getireceklerdir."

Susan merdivene doğru yürümeye devam etti. "Henüz değil," dedi. "Kapıdan girdiğimiz anda etrafa bakınırsak büyük olasılıkla birinin dikkatini çekeriz. Müzayede başlayana kadar kalabalığa karışmalıyız. O zaman herkes dikkatini müzayedeye verecektir."

"Beklersek de biz vakit geçirirken her şey olup bitebilir."

"Belki," dedi Susan. "Ama muhtemelen Anna Valmont ve alıcı da aynı şeyi düşünüyorlardır."

"Müzayede ne zaman başlıyor?"

"11'de."

"Notun satışın 11:45'te olduğu anlamına geldiğini varsayarsak, geriye fazla vakit kalmıyor. Bu bina devasa."

Bir asansöre bindik ve Susan tek kaşını kaldırdı. "Daha iyi bir fikrin var mı?"

"Henüz yok," dedim. Cilalı pirinç bir sütunda bir an kendi yansımamı gördüm. Hiç fena görünmüyordum. Smokinin bir yüzyılı neredeyse değişmeden atlatmasının bir sebebi vardı. Bozulmayan şey onarılmaz. Smokin takımları herkesi iyi gös-

terir ve ben de bunun canlı kanıtıydım. "Yiyecek bir şey var mıdır dersin? Kurt gibi açım."

"Gömleği temiz tut yeter," diye mırıldandı Susan.

"Sorun değil. Parmaklarımı kemere silerim."

"Seninle bir yere gidilmez," dedi Susan. Bana biraz yaslandı. Bu hoşuma gitti. Genel anlamda hoşuma gitti. Görünüşe göre kendime iyi çeki düzen vermiştim ve kolumda şahane bir kadın vardı –hayır, şahane görünen *Susan* vardı. Bu üzerimdeki kapkara bulutlarla karşılaştırıldığında sadece küçük bir umut ışığıydı, ama hiç yoktan iyiydi ve asansör yolculuğu boyunca beni idare etti. İyi anların mümkün olduğu kadar tadını çıkarırım.

Diğer asansörlerden çıkan resmi giyimli erkek ve kadın akışını izleyerek kocaman bir balo salonuna ulaştık. Tavandan avizeler sarkıyordu ve masalardaki pahalı görünümlü atıştırmalık ve buz heykeller neredeyse yere taşacaktı. Salonun diğer tarafında bir müzisyenler grubu çalıyordu. Kendilerini zorlamadan sakin ve klas caz parçaları icra ediyorlardı. Çiftler de kendilerini zorlamadan basketbol kortu büyüklüğündeki bir pistte beraber dans ediyorlardı.

Salon tıklım tıklım insan dolu değildi, ama şimdiden birkaç yüz kişi vardı ve arkamızdan başkaları da geliyordu. Nazik ama samimiyetsiz konuşmalar ve onlara eşlik eden aynı derecede samimiyetsiz gülümsemeler ve gülüşler mekâna hâkimdi. Yakın çevremizde tanıdığım birkaç belediye memuru, birkaç profesyonel müzisyen ve en az bir film oyuncusu vardı.

Beyaz ceketli bir garson şampanya kadehleriyle dolu bir tepsiyi bize uzattı, ben de hemen iki kadeh alıp birini Susan'a uzattım. Kadehi dudaklarına götürdü, ama içmedi. Şampan-

yanın kokusu iyiydi. Bir yudum aldım. Tadı da iyiydi. Çok iyi bir içici değilimdir, bu yüzden ilk yudumdan sonra durdum. Boş mideyle şampanya içersem muhtemelen sonradan hızlı düşünmem, ya da hızla ayrılmam, ya da hızla herhangi bir şey yapmam gerektiğinde acısı fena çıkardı.

Susan yaşlı bir çifte selam verdi ve durup bizi tanıştırdı. Kamufle edici gülümsememi takındım ve uygun ifadeleri uygun yerlerde telaffuz ettim. Yanaklarım acımaya başlamıştı bile. Buna yarım saat kadar devam ettik, bu arada grup da yormayan dans parçaları çalmayı sürdürdü. Susan çok insan tanıyordu. Şehirden ayrılmak zorunda kalana kadar beş-altı yıl Chicago'da muhabirlik yapmıştı, ama anlaşılan tahmin ettiğimden çok daha fazla sayıda insana kendini sevdirmeyi başarmıştı. Bravo, Susan.

Kambur, yaşlı bir adam Susan'ı yanağından öpüp uzaklaştıktan sonra, "Yemek," dedim. "Besle beni, Seymour.*"

"Sen de hep beyin sapınla düşünüyorsun," diye mırıldandı Susan. Ama beni yiyecek masalarına götürdü, ben de küçük bir sandviç aldım. Onu bir lokmada yiyip bitirmedim; iyi ki yapmamışım, çünkü içinde onu tek parça halinde tutan bir kürdan vardı. Ama sandviç fazla dayanmadı.

"Hiç olmazsa ağzın kapalıyken çiğne," dedi Susan.

İkinci sandviçi aldım. "Elimde değil. Tepeden tırnağa yaşama sevinciyim, bebek."

"Ve gülümse."

"Çiğneyeyim *ve* gülümseyeyim mi? Aynı anda mı? Jackie Chan miyim ben?"

Sert bir yanıt verecek oldu, ama ilk heceden sonra sustu.

---

* *1986 yapımı Little Shop of Horrors (Küçük Korku Dükkânı) adlı müzikal komedi filminden. –yhn*

Kolumdaki elinin kasıldığını hissettim. Kısa süre sadece aradan çıkarmak için ikinci sandviçi gövdeye indirmeyi kafamda tarttım, ama daha sofistike seçeneği tercih ettim. Onu sonra yemek için ceketimin cebine koydum ve dönerek Susan'ın bakışını takip ettim.

Tam o anda Centilmen Johnny Marcone ile göz göze geldim. Ortalamanın biraz üzerinde boyu ve gösterişsiz vücudu olan bir adamdı. Yakışıklı ama sıradan hatları vardı. Bir casting şirketi onu güler yüzlü yan komşu olarak oynatırdı. Şubat ayında olduğumuz için teninde her zamanki sandalcı yanığı yoktu, ama solgun yeşil gözlerinin kenarlarındaki kırışıklıklar yerli yerindeydi. Kamuya yansıttığı hayali imaja –normal, saygıdeğer bir iş adamı, başarı kazanmış Amerikalı orta sınıf ferdi imajına– çok benziyordu.

Bununla birlikte, hayatımda gördüğüm insanlar arasında beni Marcone kadar korkutan kimse yoktu. Aşırı güçlü bir psikopatın lastik levyesi savurabileceğinden daha kısa sürede kolundan bıçak çıkardığına tanık olmuştum. Aynı gece karanlıkta bir halattan baş aşağı asılı halde daireler çizerken bir başka bıçağı bir halata fırlatmıştı. Marcone insan olabilirdi, ama normal değildi. Bir sürü çetenin girdiği bir savaşta Chicago'daki organize suçların kontrolünü ele geçirmişti ve o günden beri de hem sıradan, hem de doğaötesi varlıkların aksi yöndeki çabalarına rağmen onu elinde tutmasını bilmişti. Bunu peşinden gelen her şeyden daha ölümcül olarak başarmıştı. Salondaki bütün insanlar arasında sahte bir gülümseme takınmadığını görebildiğim tek kişiydi. Bunu pek dert ediyora da benzemiyordu.

"Bay Dresden," dedi. "Siz de Bayan Rodriguez olmalısınız. Sanat koleksiyoncusu olduğunuzu bilmiyordum."

"Chicago şehrinin önde gelen kadife Elvii koleksiyoncusuyumdur," dedim hemen.

"Elvii mi?" diye sordu Marcone.

"Çoğulu Elvises* de olabilir herhalde," dedim. "Ama onu çok sık söylersem kendi kendime mırıldanmaya ve cisimlere 'kıymetlimiss**' demeye başlıyorum, bu yüzden genellikle Latince çoğulu kullanıyorum."

Marcone bu sefer gülümsedi. Bu soğuk bir ifadeydi. Karnı doymuş kaplanlar yavru geyiklerin oynamasını izlerken Marcone gibi gülümserler. "Ah, umarım bu akşam zevkinize göre bir şey bulabilirsiniz."

"Kolay tatmin olurum," dedim. "Eski bir paçavra bile olur."

Marcone gözlerini kıstı. Kısa, anlamlı bir sessizlik oldu ve o arada Marcone tekrar benimle göz göze geldi. Bunu yapabilirdi. Geçmişte onunla ruh bakışına girmiştik. Beni korkutmasının sebeplerinden biri de oydu. "O halde, alımlarınızda tedbirli olmanızı tavsiye ederim."

"Tedbirli benim göbek adımdır," dedim. "Bu işi basitleştirmek istemediğinizden emin misiniz?"

"Kısıtlamalarınızı göz önüne aldığımda pekâlâ isteyebilirdim," dedi Marcone. "Ama korkarım neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

Gözlerimi kıstım ve ileri bir adım attım. Susan elini koluma bastırarak sessizce kendime hâkim olmamı istedi. Sesimi sadece Marcone'un duyabileceği kadar alçalttım. "Bak ne diyeceğim. Gorillerinden birinin bir park yerinde beni temizlemeye çalışmasıyla başlayalım. Ondan sonra uygun bir cevap vereceğim kısma geçebiliriz."

* Elviss diye okunur –çn

** Yüzüklerin Efendisi'nden. –*yhn*

Sonra hiç beklemediğim bir şey oldu.

Marcone gözünü kırptı.

Bu çok büyük bir açığa vurma hareketi değildi. Bir poker masasında olsa oyunculardan sadece birkaçı onu fark edebilirdi. Ama ben onun dibindeydim, onu tanıyordum ve mimiği gördüm. Sözcüklerim Marcone'u irkiltmişti ve yarım saniye boyunca bu yüzünden okundu. Gizleyerek benim sahte gülümsememe göre çok daha iyi bir iş adamı gülümsemesi takındı ve eliyle hafifçe koluma vurdu. "Halkın içinde sabrımı sınama, Dresden. Bunu yapmayı göze alamazsın. Ben de yapmana izin vermeyi göze alamam."

Marcone'un üzerine bir gölge düştü. Yukarı baktığımda Hendricks'in onun arkasında heyula gibi belirdiğini gördüm. Hendricks hâlâ devasaydı, hâlâ kızıl saçlıydı ve hâlâ üniversite takımından profesyonel takıma geçemeyecek kadar beceriksiz bir savunma hattı oyuncusunu belli belirsiz andırıyordu. Smokin takımı benimkinden daha iyi görünüyordu. Yine takımın altına zırh giyip giymediğini merak ettim.

Cujo Hendricks'in bir kız arkadaşı vardı. Sarışın bir kız arkadaşı vardı. Enfes, hoş bacaklı, mavi gözlü, zarif, İskandinav, uzun boylu, meleksi bir kız arkadaşı vardı. Kadın beyaz bir elbise giymişti ve boğazında, bileklerinde ve bir ayak bileğinde gümüş ışıldıyordu. *Sports Illustrated* dergisinde Hendricks'in kız arkadaşının giyemeyeceği kadar sade görünen bikiniler görmüştüm.

Konuştuğunda sesi gırtlaktan gelen bir mırıltı şeklinde çıktı. "Bay Marcone, bir sorun mu var?"

Marcone bir kaşını kaldırdı. "Var mı, Bay Dresden?"

Muhtemelen aptalca bir şey söyleyecektim, ama Susan ceketimin üstünden tırnaklarını koluma geçirdi. "Sorun yok,"

dedi Susan. "Tanıştığımızı sanmıyorum."

Sarışın, "Hayır," deyip hafifçe gözlerini devirdi. "Tanışmadık."

"Bay Dresden, Bayan Rodriguez, sanırım ikiniz de Bay Hendricks'i tanıyorsunuz. Bu da Bayan Gard."

"Ah," dedim. "O bir çalışanın herhalde?"

Bayan Gard gülümsedi. Görünüşe göre bu gece her yerde profesyonel gülümsemeler vardı. "Monoc Vakfı'ndanım," dedi. "Bir danışmanım."

"İnsan ne konuda olduğunu merak ediyor," dedi Susan. Kesinlikle en keskin gülümseme onunkiydi.

Soğukkanlılıkla, "Güvenlik," dedi Gard. Bana odaklandı. "Hırsızların, casusların ve zavallı serseri ruhların bahçeyi istila etmemelerini temin ediyorum."

Ve anladım. Bayan Gard her kimse, büyük olasılıkla Bob'un öyle canına okuyan koruma büyülerinden sorumlu olan kişiydi. Kafamdaki haklı öfke yok olup yerini ihtiyata bıraktı. Marcone yeteneklerim konusunda endişeye kapılmıştı. Dengeyi sağlamak için adımlar atmaya başlamıştı ve elini erken gösterecek türden biri de değildi, yani öyle ya da böyle benimle bir sorun yaşamaya hazırdı. Benimle savaşmaya hazırlıklıydı.

Marcone yüz hatlarımı okudu ve, "İkimiz de tatsızlık istemiyoruz, Dresden," dedi. Gözleri düzleşti ve sertleşti. "Eğer konuşmak istiyorsan yarın ofisimi ara. O zamana kadar klasik Elvis bebeklerini başka yerde aramanı öneririm."

"Bunu göz önüne alacağım," diye cevap verdim. Marcone başını salladı ve başka tarafa yürüyerek insanlarla hoşbeş etmeye başladı, görünüşe göre bu da temelde tokalaşmaktan ve uygun yerlerde başını sallamaktan oluşuyordu. Hendricks

ile Amazon kadınına benzeyen Gard Marcone'un arkasında kaldılar ve asla ondan uzaklaşmadılar.

"Ne albenili birisin ama," diye mırıldandı Susan.

Homurdandım.

"Çok diplomatiksin."

"Tek rakibim Kissinger." Kaşlarımı çataram Marcone'un arkasından baktım ve, "Bu işten hoşlanmadım," dedim.

"Niye?"

"Çünkü o bir iş çeviriyor. Evinin çevresine koruma büyüleri kurmuş."

"Sorun çıkmasını bekliyormuş gibi," dedi Susan.

"Evet."

"Kefen'in alıcısının o olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Bu çok mantıklı olurdu," dedim. "Bu işe kalkışmak için yeterince tanıdığı ve parası var. Belli ki satış bu galada gerçekleşecek." Konuşurken gözlerimle odayı taradım. "Marcone kârlı çıkacak şekilde planlamadan hiçbir şey yapmaz. Muhtemelen otel güvenliğinde dostları vardır. Bu ona hiç kimsenin izlemediği bir yerde Valmont ile görüşme serbestisi sağlayacaktır."

Marcone'un duvarın yakınında bir yer bulduğunu ve ufacık bir cep telefonunu kulağına götürdüğünü gördüm. Telefona konuştu. Gözlerinde sert bir bakış vardı ve dinlemeyen, sadece emir veren bir adam gibi görünüyordu. Ne dediğini Dinlemeye çalıştım, ama grubun müziği, insanların konuşması ve salonun büyüklüğü yüzünden bir şey duyamadım.

"Ama niye?" diye sordu Susan. "Yöntemi ve kaynakları var, ama Kefen'i almak için ne sebebi olabilir ki?"

"Biliyorsam ne olayım."

Susan başını eğdi. "Seni burada gördüğüne memnun olmadığı kesin."

"Evet. Bir sebeple sarsıldı ve kötü bir sürpriz yaşamış. Yüzünü gördün mü?"

Susan başını iki yana salladı. "Ne demek istiyorsun?"

"Konuşma sırasındaki bir tepkisi. Ben gördüğümden eminim. Onunla konuşurken gafil avlandı ve bundan hoşlanmadı."

"Onu sinir mi ettin?"

"Belki," dedim.

"Erkenden harekete geçmeye sevk edecek kadar çok mu?" Susan'ın koyu renk gözleri de Marcone'a takılmıştı. Adam cep telefonunu kapadı ve servis kapılarından birine yürüdü, Gard ve Hendricks de arkasından seğirtti. Marcone duraklayarak kırmızı ceketli bir güvenlik görevlisiyle konuştu ve bizden yana göz attı.

"Gitsek iyi olacak," dedim. "Büyüyü bu iplik örneği üzerinde kullanmak ve Kefen'in yerini bulmak için bir dakikaya ihtiyacım var."

"Neden daha önce bulmadın?"

"Menzili sınırlı," dedim. "Ve büyü fazla dayanmayacaktır. Yakınında olmamız gerekiyor."

"Ne kadar yakınında?" diye sordu Susan.

"Otuz metre filan."

Marcone salondan çıktı ve güvenlik görevlisi telsizini ağzına götürdü.

"Lanet olsun," dedim.

"Rahatla," dedi Susan, ama onun sesi de gergindi. "Buradakiler Chicago'nun kaymak tabakası. Güvenlik görevlileri olay çıkarmak istemeyeceklerdir."

"Doğru," dedim ve kapıya doğru harekete geçtim.

Susan yine gülümsemesini takınarak, "Yavaş," dedi. "Acele etme."

Güvenlik görevlisi arkamızdan giderek yaklaştığı halde acele etmemeye çalıştım. Yan görüş alanımdan da kırmızı ceketlilerin üzerimize geldiğini görüyordum. Bir partide dolaşan insanlar gibi yavaş ve zarif bir şekilde yürümeye devam ettik ve Susan ikimize de yetecek kadar gülümsedi. Tam kapılara varmıştık ki bir başka kırmızı ceketli önümüze çıkıp yolumuzu kesti.

Adamı tanıdım –televizyon stüdyosunun dışındaki, Peder Vincent ile ikimizi indirmesine ramak kalan adamdı bu. Beni tanıyınca gözleri büyüyen adam elini ceketine doğru götürdü. Herhalde orada bir omuz kayışının içinde bir silahı vardı. Vücut dili açıktı. *Sessizce benimle gel, yoksa kurşunu yersin.*

Çevremize bakındım, ama parti sakinleri, dans pisti ve diğer güvenlik görevlileri dışında hiçbir seçenek yok gibiydi. Sonra grup biraz daha hızlı, senkoplu Latin ritmi olan bir parçaya geçti ve o âna kadar dans etmeyen birkaç genç çift piste çıktı.

"Hadi gel," dedim ve Susan'ı yanıma çektim.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Salonun diğer yanma, şu diğer kapılara ulaşmak için biraz zaman kazanıyorum," dedim. Ona döndüm, bir elimi beline koydum, diğer elimle de elini tuttum ve dans pistine çıkıp basit iki adımlı bir dansa başladım. "Sadece beni taklit et."

Tekrar ona baktığımda ağzını hayret içinde açtığını gördüm. "Bana dans edemediğini söylemiştin."

"Kulüplerdekiler gibi edemem," dedim. Susan küçük bir eğilme hareketi yapıp ölçülü bir hızlı dansa geçecek kadar iyi

taklit etti. "Rock'n'roll'da çok iyi değilimdir. Ama balo dansları ayrı bir konu."

Susan koyu renk gözleri parlayarak güldü, ama bir yandan başka kırmızı ceketli var mı diye etrafımızdaki kalabalığı izlemeye devam etti. "İyi dans ediyorsun, smokin takımı giyiyorsun, bu gidişle klas birine dönüşmen işten değil. Nereden öğrendin?"

Dans pistinde hareket etmeyi sürdürerek Susan'ı kol boyunca uzaklaştırıp ardından yine kendime çektim. "Chicago'ya ilk geldiğimde Ragged Angel Soruşturma Bürosu'ndaki Nick Christian'ın yanına girmeden önce birkaç işe girip çıktım. O işlerden biri de bir yaşlılar kuruluşunda dans partnerliğiydi."

"Yaşlı hanımlardan mı dans öğrendin?"

"Lumbagolu biriyle tango yapmak zordur," dedim. "Büyük beceri gerektirir." Susan'ı yeniden döndürüp bu sefer onu kendime geri çekerken sırtını göğsüme yasladım ve bir elimi kalçasında tutmaya devam ederken diğer elimle kolunu öteye uzattım. Ona dokunurken, ince ve kıvrak belini elimin altında hissederken hafif bir elektriklenme yaşadım. Saçı tarçın kokuyor ve elbisesi de sırtının büyük bir kısmını açıkta bırakıyordu. Bu son derece dikkat dağıtıcıydı. Omzunun üzerinden bana göz attığı zaman onun da gözlerinin ateşlendiğini gördüm. O da aynı şeyi hissediyordu.

Yutkundum. *Odaklan, Harry.* "Yemek masalarının arkasındaki şu kapıları görüyor musun?"

Susan başıyla onayladı.

Omzumun üzerinden bir baktım. Güvenlik görevlileri kalabalığın baskısı yüzünden yavaşlamak zorunda kaldığı için onlardan önce salonun diğer yanına ulaşmayı başarmıştık. "İşte oraya gidiyoruz. Peşimizdeki adamlardan kurtulmamız

ve Marcone'dan önce Valmont'u bulmamız gerekiyor."

"Güvenlik bizi mutfakta kovalamaz mı?"

"Sıkıcı Martin biz pistten çıkmadan önce dikkatlerini başka tarafa çekerse kovalamaz."

Gözleri ışıldayan Susan benimle dans etmeyi sürdürürken çantasından küçücük cep telefonunu çıkardı. "Çok sinsi bir zihnin var."

"Bana deli diyebilirsin, ama Marcone'un haydutlarının bizi dışarı çıkarmamasını tercih ederim." Şansımız yaver gitti ve grup daha yavaş bir şarkıya geçti. Susan bana yakın kalarak cep telefonunu kısmen gizlemeyi başardı. Telefondan numarayı çevirdiğini duydum ve düşüncelerimi ve hislerimi sakinleştirmeye çalıştım. Larry Fowler stüdyosunda bu pek uzun süre işe yaramamıştı, ama eğer duygularımı dizginleyebilirsem Susan en azından telefon konuşmasını tamamlayabilirdi.

İşe yaradı. Telefonda topu topu üç-dört saniye alçak sesle konuştu, sonra onu kapayıp çantaya geri koydu. "İki dakika," dedi.

Lanet olsun. Martin becerikliydi. Ana kapılarda birkaç güvenlik görevlisi seçebiliyordum. Marcone'un koyu renk saçlı kiralık katili daha yakındaydı. Kalabalığın içinde nazikçe ilerlemekte zorlanıyordu ve dans ederken onunla arayı biraz açmayı başarmıştık.

"Bir sinyalimiz filan var mı?"

"Sanırım dikkat dağıtıcı bir şeyin olmasını bekleyeceğiz," dedi Susan.

"Ne gibi?"

Aniden bir araba freni gıcırtısı grubun müziğini bastırdı. Aşağıdaki otel lobisinden büyük bir çatırtı, cam tabakların kırılma sesi ve çığlıklar duyuldu. Grup şaşkınlıkla çalmayı kesti

ve insanlar ne olduğunu görmek için çıkışa doğru akın ettiler.

"Bunun gibi," dedi Susan. Deyim yerindeyse akışyukarı yüzmemiz gerekiyordu, ama görünüşe göre kimse bize bakmaya zahmet etmiyordu. Göz ucuyla Marcone'un kiralık katilinin o hengâmeye doğru yöneldiğini gördüm. Pislik herif seçebileceği bütün ateş alanları zengin ve nüfuzlu sosyete mensuplarıyla dolu olmasına rağmen silahını eline almıştı. En azından silahı alçakta ve bacağına bitişik tutuyordu.

Otel personeli de bu kargaşayla diğer herkes kadar ilgileniyordu, bu sayede kimseden laf işitmeden servis koridoruna dalabildik. Susan çabucak çevreye bakındı ve, "Asansör mü?" dedi.

"Varsa merdiven daha iyi. Merdivende biri bize ateş ederse çok daha fazla çığlık atabilir ve sağa sola kaçabiliriz." Duvarda bir yangın alarmı şeması gördüm ve parmağımı üzerinde gezdirdim. "İşte, koridorun ilerisinde solda."

Ben şemaya bakarken Susan ayakkabılarını çıkardı. Bu onu boyunu çok kısalttı, ama ayaklarının halıflekste sessiz olmasını sağladı. Koridor boyunca ilerledik, merdiveni bulduk ve aşağı inmeye başladık. Üç kat aşağı indik. Tekrar zemin kata ulaştığımızı tahmin ettim. Sahanlığın karşısındaki kapıyı açıp etrafa göz attım. Küçük, köhne bir asansör açıldı ve yemek lekeli beyaz mutfak işçisi önlüğü giymiş birkaç adam ileriye bakarak ve sohbet ederek koridor boyunca uzaklaştı. Dışarıda birkaç siren sesi duydum.

"Martin için şu kadarını söyleyeceğim," diye mırıldandım. "Dikkat dağıttığında hakikaten dağıtıyor."

Susan, "İyi bir çalışma etiği vardır," diye onayladı.

"Tetikte ol," dedim ve kapıdan geriye adım attım. Susan merdiven boşluğunu ve koridoru kolaçan ederken gerileyip

zeminde diz çöktüm ve arama büyüm için ihtiyaç duyacağım malzemeleri çıkardım.

Siyah bir keçeli kalem çıkardım ve sahanlığın karolu zemininde etrafıma düzgün bir daire çizdim. Çizerken keçeli kalem gıcırdadı ve daireyi tamamlarken irademle kapattım. Göremesem de kolayca hissedebildiğim hafif bir engel çevremi sararak bozucu kuvvetlere mani oldu ve büyüm üzerinde çalışmama imkân tanıdı.

"O silinmez bir keçeli kalem mi?" diye sordu Susan.

"İşte böyle kafama estiğinde anarşi adına bir darbe vuruyorum," diye mırıldandım. "Sadece bir dakika sürecek." Peder Vincent'ın örneğini ve kurmalı bir plastik ördek çıkardım.

Bu hiç de göründüğü kadar aptalca değil. Benimle kalın.

İpliği ördeğin burnuna dokundurdum, sonra ördeği kurdum. Alçak sesle çoğunluğu anlamsız hecelerden oluşan bir şarkı söylemeye başladım ve istediğim şeye odaklandım. Ördeği zemine koydum, ama badi badi yürümek yerine tamamen hareketsiz bir halde bekledi. Ufacık ipliği ördeğin burnuna tutturmak için bir paket lastiği kullanmam gerekti. İplik üzerine ip bağlanamayacak kadar kısaydı. Konsantre olarak büyü için ihtiyaç duyduklarım dışındaki bütün düşünceleri kenara ittim ve "ara, ara, ara" diye fısıldayarak toplanmış büyüyü serbest bıraktım.

Güç içimden dışarı dökülerek beni nefessiz bıraktı. Küçük sarı ördek titredi, sonra harekete geçti ve amaçsız bir şekilde daire çizmeye başladı. Bir kere başımı eğdim, elimi uzattım ve bir irade çabasıyla desteklediğim bir el hareketiyle daireyi parçaladım. Engel ortaya çıktığı kadar çabuk yok oldu ve küçük sarı ördek vaklayarak kapıya doğru yürümeye başladı.

Susan'a göz attım. Koyu ve şahane gözlerinde sevecen bi-

rinin aşırı şüpheci diyebileceği bir ifade vardı.

Yüzümü buruşturdum. "Söyleme."

"Bir şey söylemedim."

"Söyleme işte."

Gülümsemesini bastırdı. "Tamam."

Kapıyı açtım. Ördek paytak paytak yürüyerek koridora çıktı, vakladı ve sola döndü. Dışarı adım attım, ördeği aldım ve, "Yakında. Harekete geçelim. Ördeği sadece dörtyol ağızlarında kontrol ederiz."

"Ördek merdivenden haberdar mı?"

"Az çok. Hadi gel, büyünün ne kadar dayanacağını bilmiyorum."

Önden yürüdüm. Dünyanın en atletik insanı değilimdir, ama biraz egzersiz yaparım, çok uzun bacaklarım vardır ve kimilerinin koştuğundan daha hızlı yürüyebilirim. Ördek bizi iki uzun koridordan geçirerek üzerinde SADECE PERSONEL tabelası olan bir kapıya ulaştırdı.

Kapıyı açtım, içeri göz attım ve, "Büyük bir çamaşırhane," diye fısıldadım.

Arkamızdaki başka bir koridordan ayak sesleri yaklaştı. Susan büyümüş gözlerle bana baktı. Odaya daldım, Susan da hemen arkamdan girdi. Kapıyı neredeyse tamamen kapadım, ama kilit çıtırdayıp bizi ele vermesin diye tamamen kapanmasını önledim.

İki kişiye ait ayak sesleri giderek yaklaştı, ardından iki siluet çabucak kapının yanından geçip gitti.

"Hendricks ile Gard," diye mırıldandım.

"Nereden biliyorsun?" diye fısıldadı.

"Sarışın kadının parfümünün kokusunu aldım." İçimden ona kadar sayıp kapıyı açtım ve etrafa bakındım. Koridor

boştu. Kapıyı kapayıp ışıkları açtım. Çamaşırhane oldukça büyüktü ve bir duvarda bir sürü ticari çamaşır makinesi sıralıydı. Makinelerin karşısına, odanın diğer yanma kurutucular dizilmişti ve arada da üzerlerinde bir sürü katlanmış beyaz nevresim ve havlu yığını bulunan uzun tezgâhlar vardı. Ördeği yere koydum. Tezgâh sırası boyunca yürümeye koyuldu. "Yatta Kefen'i böyle saklamışlardı. Çamaşırların arasına gizleyerek."

"Peki bu profesyonel hırsızlar hep bu kadar öngörülebilir mi olurlar?" diye sordu Susan.

Kaşlarımı çattım. "Kapıyı gözle."

Ördek odanın diğer yanına ulaştı ve asılı çamaşırlara tosladı. Asılı nevresimleri bir kenara çektim ve arkada büyük bir havalandırma ızgarası buldum. Diz çöküp parmaklarımı ve gözlerimi ızgaranın kenarlarında dolaştırınca vidaların yerinde iki delik olduğunu fark ettim. Izgarayı hızla çekiştirince duvardan çıktı ve bir metrekare kadar bir havalandırma deliğini göz önüne serdi. Başımı içine soktuğumda duvarların arasında bir havalandırma şaftının uzandığını gördüm. Ördek şafta girdi ve kararlı bir şekilde sağa döndü.

"Havalandırma kanalı," dedim. Smokin ceketinden sıyrıldım ve dalgın bir şekilde boynumdaki kravatı çözdüm. Ayağıma uymayan ayakkabıları çıkardım ve gömleğin kollarını sıyırarak kalkan bileziğimi açığa çıkardım. "Hemen dönerim."

"Harry," dedi Susan. Sesi endişeliydi.

"*Alien*'ı izledim. Ben Tom Skerritt değilim." Susan'a göz kırptım, ördeği aldım ve havalandırma kanalına girerek elimden geldiği kadar sessizce ilerledim.

Elbette çok sessizdi. Kanal düz devam ediyor, her 5-6 altı metrede bir hizmet odalarına açılan ızgaralarla bölünüyordu.

Üç ızgarayı geçmiştim ki konuşmalar duydum.

"Anlaşmamız böyle değildi," dedi Marcone'un sesi. Cızırtısından, telsizden geldiği sonucunu çıkardım.

Anna Valmont pürüzsüz İngiliz aksanıyla bir sonraki ızgaranın diğer tarafından cevap verdi. "Erken buluşmak da değildi. Bir alıcının planı değiştirmesinden hoşlanmam."

Bir telsiz çıtırdadı. Marcone'un sesi pürüzsüz ve soğukkanlı bir şekilde geldi. "Sizi temin ederim organizasyonunuzun güvenini kaybetmeye niyetim yok. Bu iş için iyi olmaz."

"Paranın aktarıldığının onayını aldığımda eseri alacaksınız. Bir saniye önce değil."

"Zürih'teki aracı kuruluşum-"

"Beni aptal mı sandınız? Bu iş zaten bize beklediğimizden daha fazlaya mal oldu. Şu lanet olası telsizi kapatın ve söylemeye değecek bir şeyiniz olduğunda benimle irtibata geçin, yoksa lanet olası eseri yok eder ve giderim."

"Bekleyin," dedi Marcone. Sesi gergindi. "Bunu yapamaz-"

"Yapamaz mıyım?" dedi Valmont. "Benimle uğraşma, Yanki. Ayrıca bana işimi nasıl yapacağımı söylediğin için faturama bir milyon daha ekle. Para on dakika içinde elimde olmazsa anlaşmayı iptal edeceğim. Tamam."

Izgaranın yanma gittiğimde çerçevesine sıkı sıkıya oturmadığını gördüm. Valmont otele havalandırma kanalından girmiş ve aynı yolla etrafta dolaşmış olmalıydı. Izgaradan odayı gözledim. Valmont bir tür depo kurmuştu. Odadaki yegâne ışık avuçiçi bilgisayar olduğunu sandığım bir aletten gelen loş yeşil bir parıltıydı. Gözlerini ekrandan ayırmayan Valmont alçak sesle bir şeyler mırıldandı. Üzerinde vücudunu sımsıkı saran siyah giysiler, başında da siyah bir beyzbol kepi vardı. Ne yazık ki pardösümü giymiyordu, ama her şeyi hoş

bir pakete sarılmış halde bulmayı beklememem gerekirdi.

Ördeği yüzü bana dönük halde zemine koyarak kontrol ettim. Derhal küçük bir daire çizdi ve Anna Valmont'a doğru döndü.

Hırsız gözlerini avuçiçi bilgisayarından ayırmadan huzursuz bir kedi gibi odayı arşınlıyordu. Birkaç dakika geçtikten sonra gözlerim loşluğa alıştı. Valmont'un taşıma kayışı olan bir tüpün çevresinde ileri geri yürüdüğünü gördüm. Tüp benden en fazla iki metre uzaklıktaydı.

Valmont'u gözlemeye devam ettim. Sonunda yüz ifadesi dondu, adımları kesildi ve gözleri avuçiçi bilgisayarına kilitlendi. "Yüce Jüpiter adına," dedi alçak sesle. "Ödedi."

Ya şimdi ya hiç. Ellerimi ızgaraya koyup onu elimden geldiği kadar hafifçe ittim. Duvardan sessizce kaydı. Onu bir kenara dayadım. Valmont tamamen küçük bilgisayarına konsantre olmuştu. Eğer ödeme meselesi Valmont'u kısa bir süre daha meşgul ederse, James Bond'a taş çıkartırcasına Kefen ile beraber sıvışabilecektim. Smokin takımı buna yardımcı olabilirdi. Dışarı süzülmek, Kefen'i kapmak ve havalandırma deliğine geri dönmek için sadece birkaç saniyeye ihtiyacım vardı.

Valmont'un telsizi yeniden çıtırdadığında korkudan az kalsın ölüyordum. Marcone'un sesi geldi. "İşte. Anlaştığımız tutar, artı ek ücretin. Yeterli olacak mı?"

"Fazlasıyla. Eseri bodrum kattaki bir depolama dolabında bulacaksınız."

Marcone'un sesi gerildi. "Lütfen daha açık olun."

Sessiz düşünceler düşünerek delikten dışarı çıktım. Ellerimi iyice uzattığımda parmak uçlarım tüpün taşıma kayışına değdi.

"Nasıl isterseniz," dedi Valmont. "Eser kilitli bir odada, bir

kurye tüpünde. Tüpte yanıcı bir madde var. Üzerimdeki bir telsiz vericisiyle aygıtı devre dışı bırakabiliyor ya da çalıştırabiliyorum. Sağ salim şehirden ayrıldığımda aygıtı devre dışı bırakacak ve size telefonla haber vereceğim. O zamana kadar onu açmaya çalışmamanızı tavsiye ederim."

Parmaklarımı tüpten geri çektim.

"Yine anlaşmamızı değiştirdiniz," dedi Marcone. Sesi bir buzdolabının iç duvarı kadar pürüzsüz ve soğuk çıkıyordu.

"Bu bana bir satıcı pazarı gibi görünüyor."

"Beni istismar edip sonra bundan bahsedebilen çok az insan vardır."

Valmont alçak sesle acı bir gülüş koyuverdi. "Hadi ama. Bu son derece makul bir sigorta maddesi," dedi. "Uslu bir çocuk olursanız kıymetli beziniz tehlikeye girmez. Bana ihanet etmeye kalkarsanız elleriniz boş kalır."

"Peki ya yetkililer kendi başlarına sizi bulurlarsa?" diye sordu Marcone.

"Eseri almaya geldiğinizde bir toz süpürgesi ve faraşa ihtiyacınız olur. Yoluma kimsenin çıkmaması için elinizden gelen her şeyi yapmanız akıllıca olur diye düşünüyorum." Telsizi kapadı.

Dudağımı ısırarak kara kara düşündüm. Kefen'i şimdi alırsam Marcone onu eline geçiremeyecek ve tepesi atacaktı. Valmont'u öldürtmese bile en azından polise ihbar ederdi. Valmont da Kefen'i yok ederdi. Kefen'i alırsam hızla aygıttan uzaklaştırmam gerekecekti. Aygıtı basitçe büyüyle patlatmaya bel bağlayamazdım. Bozulmakla kalmayabilir, kusurlu çalışıp patlayabilirdi.

Vericiye de ihtiyacım olacaktı ve onu almanın tek bir yolu vardı.

Valmont'un arkasına adım attım ve plastik ördeğin burnunu omurgasına bastırdım. "Kımıldama yoksa ateş ederim," dedim.

Kasıldı. "Dresden?"

"Ellerini kaldır," dedim. Kadın ellerini kaldırınca avuçiçi bilgisayarının yeşil ekranındaki rakam sütunları ortaya çıktı. "Verici nerede?"

"Hangi verici?"

Ördeği biraz daha bastırdım. "Ben de uzun bir gün geçirdim, Bayan Valmont. Demin Marcone'a söylediğiniz verici."

Rahatsızlığını belli eden küçük bir ses çıkardı. "Onu alırsanız, Marcone beni öldürür."

"Evet, imajını ciddiye alan biridir. Aklınız varsa benimle beraber gelir ve yetkililerin korumasına girersiniz. Şimdi, verici nerede?"

Omuzlarını gevşetti ve bir an için başını öne eğdi. Suçlulukla içim sızladı. Buraya dostlarıyla gelmeyi planlamıştı. Onlar öldürülmüştü. Genç bir kadındı, yabancısı olduğu bir yerde yalnızdı ve ne olmuş olursa olsun, bu durumdan kârlı çıkması pek olası değildi. Ben de sırtına bir ördek dayamıştım. Kendimi kabadayı gibi hissettim.

Alçak sesle, "Ceketimin sol cebinde," dedi Valmont. Kendime profesyonel olduğumu hatırlattım ve vericiyi almak için cebine uzandım.

Bana dirsek attı.

Bir an ördeği sırtına dayamış, cebine uzanıyordum. Sonraki an ise çenemde kadının dirseklerinden birine benzeyen bir bereyle yere düşüyordum. Avuçiçi bilgisayarın ışığı söndü. Küçük, kırmızı renkli bir el feneri yandı, ardından Valmont ördeği bir tekmede elimden uçurdu. Sessiz bir saniye boyun-

ca el fenerinin huzmesi ördeği takip etti, sonra kadın güldü.

"Bir ördek," dedi. Elini cebine daldırdı ve küçük, gümüş renkli bir yarı otomatik silah çıkardı. "Ateş etmeyeceğinizden hemen hemen emindim, ama bu gülünçten de öte."

Bir silah taşıma ruhsatı almam gerekiyor. "Siz de ateş etmeyeceksiniz," dedim ve ayağa kalkmaya başladım. "Bu yüzden silahı indirebilir-"

Silahı bacağıma yöneltti ve tetiği çekti. Bacağımda büyük bir acı hissedince elimde olmadan haykırdım. Elimi kalçama atarken kırmızı fenerin ışığı üzerime çevrildi.

Bacağıma dokundum. İki küçük kesik vardı, ama vurulmamıştım. Kurşun yanımdaki beton zemine isabet etmiş ve betonda küçük bir oyuk oluşturmuştu. Havaya fırlayan kıymıklar bacağımı kesmiş olmalıydı.

"Çok üzgünüm," dedi Valmont. "Bir şey mi diyordunuz?"

"Önemli bir şey değil," diye cevap verdim.

"Ah," dedi Valmont. "Burada alıcımın temizlemesi gereken bir ceset bırakmak adabı muaşerete uymaz, bu yüzden Marcone'a elden teslimat yapmam gerekecek gibi görünüyor. Herkesi bu kadar heyecanlandıran eserle kaçıp gitmenize izin veremeyiz."

"Marcone endişelerin arasında en önemsizi," dedim.

"Hayır, aslında aralarında en önde gelenlerden biri."

"Marcone'un boynuzları ve pençeleri çıkıp seni parçalamayacaktır," dedim. "Ya da en azından öyle yapacağını sanmıyorum. O Kefen'i ele geçirmeye çalışan başka bir grup var. Bu sabah tekneye gelen o yaratık gibileri."

Kırmızı fenerin diğer tarafında kalan yüzünü göremiyordum, ama sesi biraz titrek çıktı. "Neydi o?"

"Bir iblis."

"Gerçek bir iblis mi?" Sesinin gergin bir tonu vardı, gülse mi, hıçkırsa mı karar veremiyormuş gibiydi. O tonu daha önce de duymuştum. "Onun gerçek bir iblis olduğuna inanmamı mı bekliyorsun?"

"Evet."

"Sen de bir tür meleksindir sanırım."

"Tabii ki hayır," dedim. "Sadece onlar için çalışıyorum. Sayılır. Bak, seni bu yaratıklardan koruyabilecek kişiler tanıyorum. Sana zarar vermeyecek insanlar. Yardımcı olacaklardır."

"Yardıma ihtiyacım yok," dedi Valmont. "Öldüler. İkisi de öldü. Gaston, Francisca. Dostlarım. Bu kişiler, bu *yaratıklar* her kimlerse, artık bana zarar veremezler."

Bir şey deponun kilitli kapısını müthiş bir sesle menteşelerinden söküp koridora fırlattı. Koridorun ışığı boşluktan kör edici bir sel halinde içeri doldu. Bir saniyeliğine ellerimi gözüme siper etmek zorunda kaldım.

Işığın önünde bulanık şekiller, siluetler görebiliyordum. Biri zayıftı, çömelmişti ve gölgeli, jilet gibi keskin saç filizleri kıvrılan bir bulut halinde etrafına yayılmıştı. Biri kavisli ve kuvvetli görünüyordu, bacaklarını verip yerine dev bir yılanın pullu gövdesini almış bir adama benziyordu. İkisinin arasında insan görünümlü, palto giymiş, elleri ceplerinde bir adama benzeyen biri duruyordu –ama gölgesi çılgınca kıvranıyor ve kıpırdıyor, ışıkların mide bulandırıcı bir biçimde titreşip dönmesine neden oluyordu.

Ortadaki şekil içten içe keyifli bir erkek sesiyle, "Artık sana zarar veremeyiz ha?" dedi. "Bu sözü kaç kere duyarsam duyayım hep yeni bir meydan okuma oluyor."

YİRMİ

Gözlerim ışığa yeterince alışınca bazı ayrıntıları seçebildim. Joan Jett gibi saçları, iki çift gözü, ışıltılı bir mührü ve çok keskin pençeleri olan iblis kadın o sabah limanda saldıran Denaryalının ta kendisiydi. İkinci iblis varlık pas kırmızısı beneklerle lekelenmiş koyu gri pullarla kaplıydı. Omuzlarından beline kadar az çok insan görünümlüydü. Boynundan yukarısı ve belinden aşağısıysa bir tür yassı yılana benziyordu. Bacakları yoktu. Arkasında spiraller kıvrılıyor, pullar kulak tırmalayıcı bir sesle zemine sürtünüyordu. Onun da iki çift gözü vardı, bunlardan biri altın ve yılansı renkteydi, ilk çiftin içinde bulunan ikinci çift ise hafif mavi-yeşil renkte, yılanın başının pullarının ışıltısında dans eder gibi görünen aynı ışığın nabız gibi atan sembolüyle uyumlu bir şekilde parlıyordu.

Bir küçük, iki küçük, üç küçük Denaryalı, ya da sonuncuya bakarken içimden böyle geçirdim. Üçünden sadece o insan gibi görünüyordu. Taba rengi bir trençkot giymiş, önünü açık bırakmıştı. Giysileri ısmarlamaydı ve pahalı görünüyordu. İnce, gri bir kravat boğazının çevresine gevşekçe sarılıydı. Ortalama uzunluk ve yapıda bir adamdı ve kısa, koyu renk saçının bir kısmı dengesiz bir şekilde kırlaşmıştı. Yüzünde nazik, eğlendiğini belli eden bir ifade vardı ve koyu gözleri

yarı yarıya kapalı ve uykulu görünüyordu. İngilizceyi hafif bir İngiliz aksanıyla konuşuyordu. "Vay vay. Ne görüyorum burada? Cesur hırsızımız ve onun-"

Bütün kibar kötü adamların yere göğe sığdıramadığı o klasik şaka yollu konuşmalardan birini yapacağı izlenimini edindim, ama cümlesini tamamlayamadan Anna Valmont elinde küçük tabancasıyla döndü ve onu göğsünden üç kere vurdu. Adamın kasılıp kıvrıldığını gördüm. Gömleği ve trençkotu aniden kanla lekelendi. Kurşunlar ya kalbe, ya da bir atardamara isabet etmişti.

Adam gözlerini kırptı ve kızıllık gömleğine yayılmaya devam ederken şok içinde Valmont'a baktı. Trençkotunu biraz açtı ve yayılan kızıllığa gözünü dikti. Giydiği kravatın tam olarak bir kravat olmadığına dikkat ettim. Eski gri bir sicim parçasına benziyordu ve onu süs olarak taktığı belli olsa da, cellat ilmiğiyle bağlamıştı.

Adam keskin ve çirkin bir ses tonuyla, "Sözümün yarıda kesilmesinden hoşlanmam," dedi. "Daha takdimi bile yapmamıştım. Uyulacak görgü kuralları vardır, genç kadın."

Tam kafa dengim bir kız olan Anna Valmont hızlı bir cevap verdi. Ona birkaç el daha ateş etti.

Adam en fazla bir buçuk metre mesafedeydi. Sarışın hırsız kütle merkezini hedef aldı ve bir kere bile ıskalamadı. Kurşunlar isabet eder, yeni açılan yaralardan kan fışkırırken adam kollarını kavuşturdu. Dördüncü kurşundan sonra gözlerini devirdi ve sol eliyle dalgalı bir "geçelim bunları" hareketi yaptı, sonunda Valmont'un sürgüsü açık silahının şarjörü boşaldı.

"Nerede kalmıştım?" dedi adam.

Çılgın saçları olan dişi iblis, "Görgü kuralları," diye mır-

ladı. Konuşurken dudaklarını çukurlaştıran kocaman köpek dişleri yüzünden sözcükler biraz ezik çıkıyordu. "Görgü kuralları, Baba."

"Pek anlamı yok gibi," dedi adam. "Hırsız, sen ilgi duyduğum bir şeyi çaldın. Onu hemen bana verirsen kendi yoluna gitmekte özgür olacaksın. Reddedersen sana sinirleneceğim."

Üst dudağı boncuk boncuk terle kaplanan Anna Valmont şaşkınlık ve aşikâr bir dehşetle donakalmış halde, fal taşı gibi açık gözlerle bir boş silahına, bir trençkotlu adama baktı.

Silah seslerini duyanlar odaya geleceklerdi. Biraz zaman kazanmam gerekiyordu. Doğruldum, bir elimi Valmont'un ceketinin cebine daldırdım ve biraz video kumandasını andıran siyah plastikten küçük bir kutu çıkardım. Vericiyi kaldırdım, ne yaptığımı biliyormuş gibi başparmağımı üzerine koydum ve trençkotlu adama, "Hey, Bogart. Sen ve harika ikizlerin gerileyin, yoksa nevresim kül olur," dedim.

Adam kaşlarını kaldırdı. "Anlayamadım?"

Uzaktan kumandayı salladım. "Tık. Bum. Kefen yok olur."

Yılan adam tısladı ve vücudu huzursuz, esnek bir hareketle kıvrıldı, iblis kız da dudaklarını açarak hırladı. Aralarındaki adam bir an düz ve boş gözlerle bana baktı, sonra, "Blöf yapıyorsunuz," dedi.

"Sanki nevresim benim için önemliymiş gibi," dedim.

Adam beni süzerken hareket etmedi. Ama gölgesi etti. Kıvranıp dalgalandı ve bu hareketiyle hafifçe midemi bulandırdı. Adamın gözleri benden Valmont'a, ondan da yerdeki kurye mesaj tüpüne gitti. "Bir uzaktan patlatıcı sanırım. Aygıtın yanında durduğunuzun farkındasınızdır herhalde?"

Farkındaydım. Yakıcının ne büyüklükte olduğu konusunda hiçbir fikrim yoktu. Ama bu sorun değildi, çünkü onu ça-

lıştırmak için hangi düğmeye basmam gerektiği konusunda da bir fikrim yoktu. "Evet."

"Kefen'i vermektense kendinizi öldürmeyi tercih mi edersiniz?"

"*Sizin* beni öldürmenize izin vermektense."

"Birini öldüreceğimi kim söyledi?"

Ona ve iblis kıza dik dik baktım ve, "Francisca Garcia bahsetti," dedi.

Adamın gölgesi kaynaştı, ama kendisi beni düz, ihtiyatlı gözlerle izledi. "Belki bir anlaşmaya varabiliriz."

"Neymiş o?"

Cebinden ağır kalibreli bir tabanca çıkarıp Anna Valmont'a doğrulttu. "Bana uzaktan kumandayı verin, ben de bu genç kadını öldürmeyeyim."

"İblis hayranlarının başı silah mı kullanıyor? Şaka ediyor olmalısın," dedim.

"Bana Nicodemus deyin." Altıpatlara göz attı. "Fazla modaya uygun, biliyorum, ama çok fazla kol bacak parçalama izleyince bir yerden sonra insana sıkıcı gelmeye başlıyor." Silahı dehşete kapılmış Valmont'a çevirdi ve, "Üçe kadar sayayım mı?" dedi.

Transilvanya aksanlı kuklayı taklit ettim*. "İstedivin kadav say, ama patlatıcıyı alamayacaksın, heh heh heh."

"Bir," dedi Nicodemus.

"Refleks olarak onu sana uzatmamı filan mı bekliyorsun?"

"Bir kadın tehlikede olduğunda tekrar tekrar öyle şeyler yaptınız, Harry Dresden. İki."

Bu Nicodemus beni tanıyordu. Ve nasıl sonuçlanırsa so-

* İnternet üzerinden izlenebilen Transylvania TV adlı bir kukla gösterisine atıf. *–yhn*

nuçlansın uzun sürmeyecek bir baskı taktiği seçmişti, yani zaman kazanmak için oyalandığımı biliyordu. Lanet olsun. Ona blöf yapamayacaktım. "Bekle," dedim.

Altıpatların horozunu geri çekti ve Valmont'un başına nişan aldı. "Ü-"

Zekilik işe yaramayacaktı. "Pekâlâ," diye çıkıştım ve kumandayı yerden ona doğru attım. "İşte."

Nicodemus silahı indirdi, kumandayı sol eliyle yakalamak için döndü. Gözleri Valmont'tan kumandaya kayana kadar bekledim.

Sonra bir anda toplayabildiğim bütün gücü çektim, sağ elimi ileriye savurdum ve, "*Fuego!*" diye bağırdım.

Ateş bir kapı boşluğu kadar geniş bir dalga halinde zeminden yükseldi ve aşırı ısınmış bir hava seli şeklinde ileri atıldı. İlerlerken genişledi ve Nicodemus'un kanlı göğsüne çarptı. Adam dalganın kuvvetiyle koridor boyunca uçup diğer taraftaki duvara çarptı. Duvarı parçalamadı, ama muhtemelen bunun tek sebebi omurgasıyla aynı hizada bir dikme olmasıydı. Alçı panel omuzlarından beline kadar içe çöktü ve başı darbenin etkisiyle kamçı hareketiyle geriye uçtu. Gölgesi de neredeyse onunla beraber geriye uçmuş, etrafındaki duvara zift damlaları gibi ıslak bir şekilde çarpmış gibi görünüyordu.

Yılan adam görülemeyecek kadar hızlı bir şekilde hareket ederek alevlerin bir tarafına kaydı. İblis kız haykırdı ve ateş ve şokla geriye, kapıdan uzağa uçarken kendini koruma çabasıyla bıçaklı saç lülelerini bir araya topladı.

Fırın kadar sıcak alevin ısısı dayanılmazdı, adeta ciğerlerimdeki havayı emiyordu. Patlamanın ters tepkisiyle zemin boyunca yuvarlanarak sürüklendim ve ben de duvara çarptım. Büzüşüp ellerimi yüzüme siper ederken kızıl alevler sö-

nüp aniden yerini çirkin, siyah bir duman bulutuna bıraktı. Kulaklarım çınlıyordu ve kendi kalbimin güm güm vuruşu dışında hiçbir şey duyamıyordum.

Ateş büyüsü başka seçeneğim olsa yapmayacağım bir büyüydü. İşte o yüzden bir patlatma çubuğu yapmıştım. Üstünkörü, hızlı büyüler zordu, tehlikeliydi ve kontrolden çıkma olasılıkları yüksekti. Patlatma çubuğu o tür büyüleri odaklamama, kontrol etmeme yardımcı oluyordu. Ciğerlerimde ateş yanıkları oluşturan patlamalardan kaçınmama yardımcı oluyordu.

Kör edici dumanda nefes alamaz ve göremez halde ellerimi etrafımı yokladım. Bir elim bir kadın bileğine denk geldi, onu omuza kadar izledi ve Anna Valmont'u buldu. Bir elimle onu çektim, diğer elimle kurye tüpünü buldum ve her ikisini arkamdan çekiştirerek havalandırma kanalına doğru süründüm.

Havalandırma şaftında hava vardı ve Valmont'u şaftın içine sokarken kadın öksürerek kımıldandı. Depo odasının görebilmemi sağlayacak kadar bir alanı tutuşmuştu. Valmont'un kaşlarından biri gitmiş, yüzünün bir tarafı kızarmış ve kabarcıklarla dolmuştu. Avazım çıktığı kadar, "Kımılda!" diye bağırdım. Onu yanımdan çamaşırhanedeki açıklığa doğru iterken donuk bir kavrayışla gözlerini kırpıştırdı ve katı bir şekilde önümde ilerlemeye başladı.

Valmont istediğim kadar hızlı sürünmüyordu, ama ateşe ve canavarlara en yakın olan o değildi. Kalbim yerinden fırlayacak gibi atıyor, şaft ezici derecede küçük geliyordu. Denaryalıların iblis biçimlerinin benden de, Anna Valmont'tan da daha dayanıklı olduklarını biliyordum. Şansım ölümcül bir şekilde yaver gitmediyse patlamanın etkisini üzerlerinden

atacak, çok geçmeden peşimize düşeceklerdi. Bir an önce izimizi kaybettirmez ya da bir arabaya binmezsek bizi yakalayacaklardı, o kadar basitti. Kırbaçlayan dokunaçların bacaklarımı lime lime etmesi ya da pullu eller beni ayak bileklerimden tutup geri geri sürüklerken zehirli yılan dişlerinin kalçalarıma batması görüntülerini hayal edince daha da korkuya kapıldım ve Valmont'u dürttüm.

Valmont hava şaftından çamaşırhaneye yuvarlandı. Ben de hemen arkasında olduğum için o halini görünce izlediğim uluyan maymunların çiftleşme alışkanlıklarını konu alan bir program aklıma geldi. Kulaklarımdaki çınlama azalmaya başlamıştı. Dışarıdaki tiz, uğultulu bir yangın alarmının sesini duydum.

"Harry?" dedi Susan. Bir bana, bir Valmont'a baktı ve kadının ayağa kalkmasına yardım etti. "Neler oluyor?"

Ayağa kalktım ve öksürerek, "Gitmemiz gerekiyor. Hemen," dedim.

Susan beni başıyla onayladı, sonra da itti. Sertçe. Sendeleyerek yana, kurutma makinelerinin dizili olduğu duvara savruldum ve omzumu ve başımı çarptım. Arkaya baktığımda iblis kızın saç lülelerinin havalandırma deliklerinden çıktığını gördüm. Ardından Denaryalının geri kalanı pulları ve pençeleriyle beraber ortaya çıktı ve baş döndürücü bir zarafetle dört ayak üzerinde yuvarlandı.

Denaryalı ne kadar hızlı olsa da, Susan daha hızlıydı. İblis kız o dolgun dudaklarını açıp hırlayarak doğruldu, Susan da topuğunu o dudakların tam ortasına geçirdi. Çok sert vurduğu için bir şey çatırdadı ve iblis kız hayret ve acıyla haykırdı.

"Susan!" diye bağırdım. "Dik-"

"-kat et" diyecektim, ama zaman yoktu. Yarım düzine do-

kunaç demeti mızrak gibi Susan'a doğru atıldı.

Susan onları savuşturdu. Hepsini. Bunu yapmak için odanın diğer tarafındaki çamaşır makinelerine doğru dalması gerekti, dengesini yeniden toplayan Denaryalı da peşinden gitti. Yine bıçaklarını Susan'a doğru savurdu, ama Susan bir tarafa kaçarak bir eliyle çamaşır makinelerinden birinin kapağını açtı. Kapağı tekrar kapatıp iblis kızın saçını kıstırdı ve bir an bile kaybetmeden Denaryalının ters eklemli dizine yanlamasına bir tekme attı.

İblis kız acıyla haykırarak mücadele etmeye başladı. Çok geçmeden çamaşır makinesinden kurtulacak kadar güçlü olduğunu biliyordum, ama şu an için kapana kısılmıştı. Susan yukarıya uzanıp yakındaki katlanır bir ütü masasını monte edildiği duvardan kopardı. Kendi etrafında dönüp masanın kenarıyla Denaryalıya vurdu. Susan iblisin yaralı ayağına, sırtının en dar kısmına ve ensesine üç kere vurdu. Denaryalı ilk iki darbede haykırdı, üçüncüde de gevşek bir yığın halinde çöktü.

Susan bir an için koyu renk gözlerinde sert ve ateşli bir ışıltıyla iblis kıza baktı. Ütü masasının metal çerçevesi Susan'ın onunla indirdiği darbeler yüzünden eğilip kıvrılmıştı. Susan derin bir nefes aldı, sonra ütü masasını bir kenara attı, bir eliyle saçını düzeltti ve, "Kaltak," diye mırıldandı.

"Vay canına," dedim.

"İyi misin, Harry?" diye sordu. Bana bakmıyordu.

"Evet," dedim. "Vay canına."

Susan küçük çantasını bıraktığı tezgâha yürüdü. Çantayı açıp telefonu çıkardı ve, "Martin'e bizi çıkıştan almasını söyleyeyim," dedi.

Kendimi zorlayarak harekete geçtim ve Anna Valmont'un

ayağa kalkmasına yardım ettim. "Hangi çıkış?"

Susan bir şey söylemeden duvardaki bir yangın çıkışı şemasını işaret etti. Telefonda alçak sesle bir düzine kadar sözcük söyledi, sonra onu kapattı. "Geliyor. Oteli tahliye ediyorlar. En iyisi-"

Büyü enerjilerinin kabardığını hissettim. Susan'ın etrafındaki hava karardı, sonra eriyerek gölgelerden oluşan bir buluta dönüştü. Bir kalp atımlık sürede bulut derinleşti, sonra katılaşarak kıvranan, her boyutta ve renkte bir yılan yığını halinde Susan'ın çevresine dolandı. Hava ansızın tıslayan ve çınlayan yılanların sesleriyle doldu. Yılanların dişleri ışıldayarak saldırıya geçtiğini gördüm. Susan bir çığlık attı.

Kapıya döndüğümde Denaryalı yılan adamın orada durduğunu gördüm. Tam olarak insan olmayan elini Susan'a doğru uzatmıştı. Yılansı ağzından tıslamalı sesler çıkıyordu ve Denaryalmm ileri uzattığı eliyle Susan arasında güm güm atan bir gerilim hissedebiliyordum.

Hiddet içime akın etti. Yılan adama bir çiğ büyü ateşi dalgası göndermemek için kendimi zor tuttum. Ardında o kadar öfke varken o dalga muhtemelen odadaki herkesi öldürürdü. Onun yerine Denaryalmm arkasındaki koridorda bulunan havaya uzandım ve hepsini ona doğru çekerken "*Ventas servitas!*" diye gürledim.

Bir rüzgâr sütunu yılan adama arkadan çarptı, onu yerden kaldırdı ve odanın diğer yanına fırlattı. Adam çamaşır makinelerinin dizili olduğu duvara çarparak makinelerden birinde yarım metrelik bir oyuk oluşturdu ve hayretten ve acıdan ileri geldiğini umduğum inlemeli, tıslamalı bir ıslık koyuverdi.

Susan kendini yere atıp yuvarlanmaya ve yılanlarla mücadele etmeye, onları uzağa atmaya başladı. Bal kahverengisi

cildinin parıltısını ve siyah elbisesinin yırtıldığını gördüm. Yakınındaki zeminde, derisinde ve attığı yılanlarda kırmızı kan damlacıkları belirdi, ama yılanlar tutunuyorlardı. Panik içinde yılanları üzerinden koparmaya çalışırken kendini paralıyordu.

Bir yıl kadar uzun gelen bir saniye boyunca gözlerimi kapadım ve Denaryalının büyüsünü bozma girişimi için yetecek kadar irade topladım. Karşı büyüyü zihnimde şekillendirdim ve büyüyü parçalamak için kullanmam gereken güç miktarını yanlış hesaplamamak için Tanrı'ya dua ettim. Gücü çok az olursa büyü alevde dövülen çelik gibi güçlenebilirdi. Çok fazla olursa da karşı büyü her iki büyünün gücünü rastgele, yok edici enerji parlamaları halinde açığa çıkarabilirdi. İrademi Susan'ın üzerindeki yılandan örtüye odakladım ve onlara gücümle saldırıp "*Entropus!*" diye hırlayarak karşı büyüyü serbest bıraktım.

Karşı büyü işe yaradı. Yılanlar bir saniyeliğine kıvrılıp çırpındı, sonra içe çökerek ortadan kayboldu ve geride sadece saydam, ışıl ışıl bir balçık örtüsü kaldı.

Hâlâ nefes nefese olan, yaraları kanayan Susan uzağa kaçtı. Çağrılmış yılanların kalıntılarıyla ıslanmış ve kayganlaşmış cildi parıldıyordu. Kolları ve bir bacağından şeritler halinde kan akıyordu ve bir kolunun, bir bacağının, boğazının ve yüzünün bir yanının derisi kalın siyah berelerle kaplanmıştı.

Bir saniyeliğine bakakaldım. Derisindeki karartı bere değildi. Kararı gözlerimin önünde şekillenerek belli belirsiz bir renksizlikten bir dövmenin koyu, keskin hatlarına dönüştü. Maori tarzı kavisler ve sivri uçlarla dolu dövmenin derisinin üstünde belirişini izledim. Yanağında, bir gözünün altında başlayıp oradan yüzünün çevresine, ensesinin etrafına ve bir

köprücük kemiğine ve gece elbisesinin boyun hattına yayılıyordu. Aşağıya doğru devam ederek sol kolu ve sol bacağında tekrar ortaya çıkıyor ve elinin arkasında ve sol ayağının köprüsünde sona eriyordu. Dövmenin helezonlu desenlerinin etkisiyle vahşi bir görünüme kavuşan Susan nefes nefese titreyerek ayağa kalktı. Bir an koyu ve büyümüş, gözbebekleri insana ait olamayacak kadar kocaman gözleriyle bana baktı. Gözleri yaşlarla doldu, sonra öte yana baktı.

Yılan adam tekrar dikey pozisyona geçebilecek kadar toparlanarak etrafa bakındı. Sarı yılan gözlerini Susan'a odakladı ve hayret dolu bir hırıltı çıkardı. "Kardeşlik," diye tısladı. "Kardeşlik burada." Denaryalı etrafa bakındı ve hâlâ kayışından omzuma asılı kurye tüpünü gördü. Kuyruğuyla havayı kamçılayarak bana doğru atıldı.

Bir yana kayarak aramıza bir masa koydum ve, "Susan!" diye bağırdım.

Yılan adam bir koluyla masaya vurarak onu ikiye böldü. Ardından parçaların üzerinden bana doğru geldi –ta ki Susan duvardan kopardığı bir kurutucuyu başına fırlatana kadar.

Denaryalı kurutucunun geldiğini gördü ve son anda yana kaçtı, ama kurutucuya takılınca yere serildi. Yılan adam yeniden tısladı, ikimizden de uzağa kaydı, hava şaftına doğru sıçradı ve gözden kayboldu.

Bir an nefes nefese deliği izledim, ama tekrar ortaya çıkmadı. Sonra hâlâ sersemliğini üzerinden atamamış olan Valmont'u kapıya doğru çekiştirdim ve Susan'a, "Kardeşlik mi?" dedim.

Susan dudaklarını büzdü ve çok büyük gözlerini kaçırdı. "Şimdi değil."

Sinir bozukluğu ve endişeyle dişlerimi gıcırdattım, ama haklıydı. Duman kesifleşiyordu ve uzun boylu, yeşil ve pullu

şeyin yeniden ortaya çıkıp çıkmadığını anlamamın yolu yoktu. Valmont'u yanıma çektim, Kefen'in hâlâ bende olduğundan emin oldum ve Susan'm peşinden kapıdan dışarı çıktım. Hız kesmeden yalınayak koşuyordu. Ciğerlerimdeki acı ve sarışın hırsızın cansızlığı yüzünden hızına zar zor ayak uydurabiliyordum.

Bir kat merdiven çıktık. Susan'ın açtığı bir kapının diğer tarafında kırmızı güvenlik blazer ceketleri giymiş iki goril karşımıza çıktı. Bizi durdurmaya çalıştılar. Susan bir sağ, bir de sol kroşe vurdu ve çıkarken adamların üzerinden yürüdük. Onlar adına biraz üzüldüm. Bir kadın tarafından yumruklanmak goril özgeçmişlerinde hiç iyi durmayacaktı.

Bir yan kapıdan binadan çıktık ve siyah limuzinin beklediğini gördük. Martin limuzinin yanında duruyordu. Siren seslerini, insan bağırışlarını, otele ulaşmaya çalışan itfaiye araçlarının tiz düdüklerini duyabiliyordum.

Martin Susan'a bir bakış fırlattı ve katılaştı. Sonra aceleyle yanımıza geldi.

Keskin bir sesle, "Al onu," dedim. Martin Valmont'u alıp uykulu bir çocukmuş gibi limuzine taşıdı. Arkasından gittim. Martin sarışın hırsızı içeri koydu ve direksiyon başına geçti. Susan yanına süzüldü, ben de onun arkasına geçmek için tüpü omzumdan indirdim.

Bir şey beni arkamdan kavradı ve yumuşak, süngersi bir halat gibi belime dolandı. Otomobilin kapısına uzandım, ama geriye çekildiğim ve ayaklarım yerden kesildiği için ancak onu kapatmayı başardım. Yangın kapısının yanında yere düştüm.

"Harry!" diye bağırdı Susan.

Nefes nefese, "Gidin!" diye bağırdım. Limuzinin direksiyonundaki Martin'e baktım. Kefen'i kavradım ve arabanın içi-

ne atmaya çalıştım, ama hareketi yapamadan bir şey kolumu yerine mıhladı. "Gidin! Yardım çağırın!"

Susan, "Hayır!" diye çığlık attı ve kapıyı açmaya çalıştı.

Martin daha hızlıydı. Limuzinin kapılarının kilitlendiğini duydum. Ardından motor gürledi ve araba fren gıcırtılarıyla caddeye çıkıp hızla uzaklaştı.

Koşmaya çalıştım, ama bir şey ayaklarıma takıldığı için yere çakılı kaldım. Döndüğümde Nicodemus'un üzerimde durduğunu gördüm. Cellat ilmiği dışında bütün giysileri kanla sırılsıklam olmuştu. Gölgesi, lanet olası *gölgesi* belime, bacaklarıma, ellerime dolanmıştı ve canlı bir şeymiş gibi kımıldıyor, kıvrılıyordu. Büyüme uzandım, ama beni kavrayan gölge spiraller aniden soğudu, buzdan ya da donmuş çelikten bile daha soğuk oldu ve onun etkisiyle gücüm de ufalanarak donmuş toza döndü.

Gölge spirallerden biri uyuşmuş ellerimden kurye tüpünü aldı ve havada eğilerek onu Nicodemus'a uzattı. "Mükemmel," dedi. "Kefen elimde. Ve sen elimdesin, Harry Dresden."

"Ne istiyorsun?" diye hırladım.

"Sadece konuşmak," diye temin etti. "Seninle nazik bir konuşma yapmak istiyorum."

"Kıçımı öp."

Gözleri soğuk bir öfkeyle kararadı. Ağır altıpatları çekti.

Harika, Harry, diye düşündüm. *Kahraman olmaya çalışmanın karşılığı bu işte. Altı tane dokuz milimetrelik bonibon yiyeceksin.*

Ama Nicodemus beni vurmadı.

Silahın kabzasını başıma indirdi.

Gözlerimde bir şimşek çaktı ve düşmeye başladım. Yanağım yere çarpmadan bayılmıştım.

YİRMİ BİR

Soğuk beni uyandırdı.

Zifiri karanlıkta, dondurucu bir su akıntısının altında kendime geldim. Başım, bacağımdaki yaranın karşılaştırıldığında önemsiz kalacağı kadar çok acıyordu. Bileklerim ve omzum daha da çok acıyordu. Boynum kaskatı olmuştu. Bir saniye sonra dikey konumda olduğumu, ellerimin başımın üzerinde bağlandığını fark ettim. Ayaklarım da bağlanmıştı. Kaslarım soğuk suyun altında sıçramaya ve seğirmeye başlayınca suyun altından çıkmaya çalıştım. İpler bana engel oldu. Soğuk içime işlemeye başladı. Canım çok acıyordu.

Uzuvlarımı metodik biçimde hareket ettirerek, ipleri test ederek, ellerimi serbest bırakarak kendimi gevşetmeye çalıştım. Aşama kaydedip kaydetmediğimi göremiyordum. Soğuk yüzünden bileklerimi hissedemiyordum bile. Etraf da göremeyeceğim kadar karanlıktı.

Her geçen saniye daha çok korkuyordum. Eğer ellerimi kurtaramazsam büyümü kullanarak halatları kavurma riskini almak zorunda kalabilirdim. Lanet olsun, o kadar üşümüştüm ki kendimi yakma fikri bir ölçüde cazip geliyordu. Ama gücümü yönetmek için ona uzanmaya çalıştığımda benden kayıp gitti. Ardından anladım. Akan su. Akan su büyü enerji-

lerini engeller. Ne zaman bir şeyi bir araya getirmeye çalışsam su onu alıp götürüyordu.

Soğuk daha da şiddetlendi ve verdiği acı arttı. Ondan kaçamıyordum. Paniğe kapılarak çılgınca çırpınmaya başladım. Donuk acı bağlı uzuvlarımı yakıyor ve soğuğun altında solarak yerini uyuşukluğa bırakıyordu. Birkaç kere bağırmış olmalıyım. Bağırmaya çalışırken suyun nefesimi kestiğini hatırlıyorum.

Fazla enerjim yoktu. Birkaç dakika sonra nefes nefese ve mücadele edemeyecek kadar acıyla kendimi bıraktım. Su gittikçe soğuyor, bağlı uzuvlarım çığlıklar atıyordu.

Acı çekiyordum, ama acının daha kötüye gidemeyeceğini varsayıyordum.

Birkaç saat geçti ve ne kadar yanıldığımı anladım.

Bir kapı açıldı ve alevden gelen ışık gözlerime saplandı. Geri çekilecektim, ama o kadar bile hareket edemiyordum. İki iri yarı, tıknaz adam ellerinde gerçek alevli meşalelerle kapıdan girdi. Işık odayı görebilmemi sağladı. Kapının yanındaki duvar cilalı taştandı, ama çevremdeki duvarlar acayip bir yıkıntı ve eski tuğla karışımındandı ve biri de eğik betondan yapılmıştı –arkasında şehrin su sisteminin boruları vardı herhalde. Tavan büyük ölçüde kaba toprakla, biraz taşla, biraz köklerle kaplıydı. Üzerime bir yerlerden su dökülüyor ve zeminde oluşmuş bir oyukta kayboluyordu.

Beni Aşağıkent'e götürmüşlerdi. Burası Chicago şehrinin altında yatan bir mağaralar, harap binalar, tüneller ve eski yapılar şebekesiydi. Aşağıkent karanlık, nemli, soğuk, güneş ışığından ve insanlara yakın olmaktan hoşlanmayan yaratıklarla doluydu ve radyoaktif olabilirdi. Bir zamanlar Manhattan Projesi'nin bulunduğu tüneller Aşağıkent'in başlangıcıy-

dı. Varlığından haberdar olan insanlar –benim gibi büyücüler bile– çaresiz kalmadıkları sürece buraya gelmezlerdi.

Hiç kimse buraya giden yolu bilmezdi. Ve hiç kimse beni bulmaya gelmeyecekti.

İki adama çatlak bir sesle, "Bayağı sıkı antrenman yaptım," diye mırıldandım. "Birinizde soğuk bira var mı? Ya da soğuk gazoz filan?"

Bana bakmadılar bile. Adamlardan biri solumdaki duvarda pozisyon aldı. Diğeri sağıma geçti.

"Temizlenmeliydim, biliyorum," dedim. "Misafir geleceğini bilseydim duş alırdım. Yeri silerdim."

Cevap gelmedi. Yüzlerinde bir ifade de yoktu. Hiçbir tepki yoktu.

"Fena oda," dedim.

"Onları mazur gör," dedi Nicodemus. Kapıdan odaya girip meşale ışığının altına geldi. Yeni giysiler giymiş, tıraş olmuş ve duş almıştı. Üzerinde pijama pantolon, terlik ve Hugh Hefner tarzı bir smokin ceket vardı. Gri ilmek hâlâ boğazına bağlıydı. "Çalışanlarımda ağzı sıkılığı teşvik etmeyi severim ve çok yüksek standartlarım vardır. Kimi zaman bu onların soğuk gibi görünmesine neden oluyor."

"Adamlarının konuşmasına izin vermiyor musun?" diye sordum.

Cebinden bir pipo ve küçük bir Prince Albert tütün kutusu çıkardı. "Dillerini kesiyorum."

"Sanırım insan kaynakları bölümüne aşırı rağbet olmuyordur," dedim.

Tütünü piposuna doldurdu ve gülümsedi. "Düşündüğün gibi değil. Mükemmel bir diş bakımı planı sunarım."

"Resmi kıyafetli polisler dişlerini döktüğünde o plana ihti-

yacın olacak. Bu kiralık bir smokin ceketi."

Koyu gözleri çirkin bir ışıltıyla parladı. "Küçük Maggie'nin en küçük çocuğu. Büyüdüğünde kayda değer güçleri olan bir adam oldun çıktın."

İrkilip sessizliğe gömüldüm ve titreyerek uzun bir saniye boyunca ona baktım. Annemin ismi Margaret'tı.

Ve ben en küçük çocuğu muydum? Bildiğim kadarıyla tek çocuktum. Ama anne-babam hakkında son derece az şey biliyordum. Annem beni doğururken ölmüştü. Babam ben altı yaşında filanken anevrizma geçirmişti. Bir fotoğraf albümünde sakladığım sararmış bir gazete kupüründe babamın bir resmi vardı. Resimde Ohio'da küçük bir kasabada çocuklar yararına bir akşam yemeğinde sihirbazlık yapıyordu. Babamla karnı burnundaki hamile annemin Lincoln Anıtı'nın önünde poz verdiği bir Polaroid fotoğrafım vardı. Annemin beş köşeli yıldız muskasını boynumda taşıyordum. Çizik ve çentiklerle kaplanmıştı, ama onu etrafta koşturup kurtadamlar öldürmek için kullandığım düşünülürse bu şaşırtıcı değildi.

Bunlar anne-babamdan bana kalan yegâne somut cisimlerdi. Daha önce annemin çok hoş bir toplulukla takılmadığına dair söylentiler duymuştum. Kayda değer şeyler değil, sadece rastgele yorumlardan yaptığım çıkarımlar. Bir iblis bana anne babamın öldürüldüğünü söylemiş, sonra da akrabalarım olabileceğini ima etmişti. İblisin yalancı bir pislik olduğuna karar vererek sözlerine itimat etmemiştim.

Hem Nicodemus ve Chauncy'nin aynı örgüt için çalıştığı göz önüne alınırsa, büyük olasılıkla Denaryalıya da güvenmemeliydim. Muhtemelen yalan söylüyordu. Muhtemelen.

Ama ya söylemiyorsa?

Onu konuşturmaya karar verdim. Bilgi edinmek için olta

atacaktım. Kaybedecek fazla bir şeyim yoktu ve bilgi güç demekti. Bana bir avantaj sağlayacak bir şey öğrenebilirdim.

Nicodemus pipoyu bir kibritle yakıp birkaç kere tüttürürken dudaklarında küçük bir gülümsemeyle yüzümü izledi. Beni kolayca okuyordu. Gözlerine bakmaktan kaçındım.

"Harry –sana Harry diyebilir miyim?"

"Hayır demem bir şey fark eder miydi?"

"Bana senin hakkında bir şey anlatırdı," dedi. "Seni tanımak istiyorum ve elimden geliyorsa bunu bir diş hekimi randevusuna çevirmemeyi tercih ederim."

Ona dik dik baktım. Buz gibi suyun altında ürperiyordum, başımdaki şişlik zonkluyordu ve uzuvlarım halatların altında acıyordu. "Bir şey soracağım –sen nasıl bir dişçiye gidiyorsun? Ortho de Sade? Diş Hekimi Joe Mengele?"

Nicodemus piposunu tüttürdü ve bağlarımı inceledi. Diğerlerine göre daha yaşlı, zayıf, gür ve gri saçları olan bir başka ifadesiz adam odaya girdi. Bir oda servisi arabasını itiyordu. Küçük bir masayı açıp suyun üzerine sıçramayacağı bir kenara kurdu. Nicodemus piposunun gövdesiyle oynadı. "Dresden, seninle açık konuşabilir miyim?"

Arabanın açılacağını ve potansiyel işkence uygulamalarıyla beni korkutmayı amaçlayan bir dizi alet edevatın ortaya çıkacağını tahmin ettim. "Frank için sorun değilse, sanırım benim için de sorun olmaz."

Nicodemus uşağın üç katlanır sandalyeyi açmasını ve masaya beyaz bir örtü sermesini izledi. "Birçok tehlikeli düşmanla karşılaştın. Ama genellikle bunlar budalaydı. Ben budalalıktan mümkün olduğu kadar kaçınmaya çalışırım, o yüzden de bağlısın ve akan suyun altında tutuluyorsun."

"Benden korkuyorsun," dedim.

"Evlat, üç rakip Büyü uygulayıcısını, vampir Meclislerinin bir soylusunu, hatta Peri Kraliçelerinden birini yok ettin. Onlar hem seni, hem de müttefiklerini hafife aldılar. Ben almıyorum. Sanırım şu anki durumunu bir iltifat olarak kabul edebilirsin."

"Evet," diye mırıldanıp başımı sallayarak buz gibi suyu gözlerimden temizledim. "Çok ama çok naziksin."

Nicodemus gülümsedi. Uşak arabayı açtı. İçinde işkence aletlerinden çok daha şeytani bir şey vardı: kahvaltı. Yaşlı uşak masanın üstüne yiyecekleri dizmeye başladı. Mücverler. Peynirler. Bisküviler, jambon, sosis, krep, kızarmış ekmek, meyve. Ve kahve, ulu Tanım. Sıcak kahve. Koku mideme ulaşınca midem donmuş olmasına rağmen karnımın içinde sürünerek sıvışıp biraz yiyeceğe kavuşmanın bir yolunu bulmaya çalıştı.

Nicodemus masaya oturdu, uşak da fincana kahve koydu. Sanırım kendi kahvesini kendi koymayı gururuna yediremiyordu. "Seni bu işin dışında tutmaya çalıştım."

"Evet. Çok hoş bir adam gibi görünüyorsun. Ulsharavas'ın bana bahsettiği kehaneti kırpan sen miydin?"

"Bir melek habercisine pusu kurmanın ne kadar zor olduğunu bilemezsin."

"Hm-hm," dedim. "O halde neden yaptın bunu?"

Nicodemus şekersiz kahvesine kendi kremasını eklemeyecek kadar önemli değildi. Kaşığını kupanın üstünde tıklattı. "Annenle ilgili birkaç güzel anım var. Bunu yapmaya çalışmanın bana fazla bir bedeli olmadı. O halde neden olmasın?"

"Ondan ikinci defa bahsediyorsun," dedim.

"Evet, ona saygı duyardım. Bu benim için oldukça sıradışıdır."

"Ona o kadar saygı duyardın ki beni kaçırıp buraya getirdin. Anlıyorum."

Nicodemus elini salladı. "Öylesi uygun düştü. Bir miktar metafiziksel kütleye sahip birine ihtiyacım vardı. İşime burnunu soktun, elverişliydin ve formüle uyuyordun."

Formül mü? "Ne formülü?"

Kahvesinden bir yudum aldı ve hazla gözlerini yumdu. Piç herif. "Galiba konuşmanın bu kısmında planlarımı sana açıklamam gerekiyor?"

"Kaybedecek neyin var ki?"

"Ve belli ki aynı zamanda sana sahip olabileceğim zayıf noktaları da anlatmamı bekliyorsun. Bunun ima ettiği profesyonel saygı yoksunluğu beni incitiyor."

Dişlerimi gıcırdattım. "Ödlek."

Bir jambon parçasını eline alıp kemirdi. "İki şeyden birinin olacağını bilmen yeterli."

"Ah, öyle mi?" Hazırcevaplık ustası, ben buyum işte.

"Öyle. Ya serbest bırakılacak ve oturup güzel bir kahvaltı edeceksin..." Masadan kıvrık ve keskin görünümlü bir bıçak aldı. "Ya da kahvaltımı bitirir bitirmez boğazını keseceğim."

Bunu korkutucu, melodram içermeyen bir tavırla söyledi. Öylesine. Çoğu insanın çöpü dışarı çıkarması gerektiğini söylemesi gibi. "O eski 'ya bana katıl, ya da öl' ültimatomu," dedim. "Vay canına, onu kaç sefer duyarsam duyayım hiç modası geçmiyor."

"Korkarım geçmişinden canlı bırakılmayacak kadar tehlikeli olduğun anlaşılıyor –ve bir programım var," dedi Nicodemus.

Program mı? O halde bir zaman sınırına karşı yarışıyordu. "Uygunsuzluk yaratma huyum vardır. Üstüne alınma."

"Alınmıyorum," diye güvence verdi. "Bu ikimiz için de kolay değil. Üzerinde psikolojik bir teknik kullanırdım, ama yakın zamandaki gelişmelerden bazılarını henüz öğrenemedim." Bir dilim kızarmış ekmek alıp üzerine tereyağı sürdü. "Öte yandan, savaş arabası sürebilen çok fazla psikolog olduğunu sanmıyorum, bu da dengeyi sağlıyor olabilir."

Kapı yeniden açıldı ve genç bir kadın odaya girdi. Uzun, uykusunda karmakarışık olmuş siyah saçları, siyah gözleri ve geleneksel anlamda güzel olamayacak kadar ince bir yüzü vardı. Kırmızı ipekten bir kimono giymişti ve onu gevşek bir şekilde bağladığı için hareket ettikçe arada boşluklar beliriyordu. Belli ki kimononun altına bir şey giymemişti. Dediğim gibi, Aşağıkent soğuktur.

Kız esnedi ve tembel tembel gerindi, bu arada da beni izliyordu. O da tuhaf, biraz İngiliz aksanını andıran bir aksanla konuşuyordu. "Günaydın."

"Sana da, küçüğüm. Harry Dresden, kızım Deirdre ile tanıştığını zannetmiyorum."

Kıza gözümü diktim. Bir yerden tanıdık geliyordu. "Tanışmadık."

Deirdre, "Hayır, tanıştık," deyip elini uzatarak kahvaltı masasından bir çilek aldı. Meyveyi dudaklarıyla sararak yavaşça ısırdı. "Limanda."

"Ah. Siz Madam Medusa olmalısınız."

Deirdre içini çekti. "Bu lakabı ilk defa duyuyorum. Çok eğlenceli. Onu öldürebilir miyim, baba?"

"Henüz değil," dedi Nicodemus. "Ama iş oraya gelirse o benim."

Deirdre uykulu uykulu başını salladı. "Kahvaltıyı kaçırdım mı?"

Nicodemus ona gülümsedi. "Elbette hayır. Bize bir öpücük ver."

Deirdre Nicodemus'un kucağına çıkıp öpücük verdi. Diliyle. Iyy. Bir an sonra doğruldu ve Nicodemus'un onun için çektiği bir sandalyeye oturdu. Nicodemus tekrar oturdu ve, "Burada üç sandalye var, Dresden. Gelip bizimle beraber kahvaltı etmek istemediğinden emin misin?" dedi.

Ona üçüncü sandalyesiyle ne yapabileceğini söylemek üzereydim, ama yiyecek kokusu beni durdurdu. Aniden kendimi çaresizlik derecesinde, acı verecek kadar aç hissettim. Su gittikçe soğuyordu. "Kafanda ne var?"

Nicodemus adamlarından birine başıyla işaret etti. Adam yanıma yürüyüp cebinden bir mücevher kutusu çıkardı. Kutuyu açıp bana doğru uzattı.

Abartılı bir şekilde nefesimi tuttum. "Ama bu çok ani oldu."

Adam dik dik baktı. Nicodemus gülümsedi. Mücevher kutusunun içinde hastanenin arkasındaki ara sokakta gördüğüme benzeyen eski antik bir gümüş sikke vardı. Sikkenin üzerindeki karartı başka bir mühür şeklindeydi.

Şevksiz bir şekilde, "Benden hoşlanıyorsun. Gerçekten hoşlanıyorsun," dedim. "Sana katılmamı mı istiyorsun?"

"Arzu etmezsen katılmana gerek yok," dedi Nicodemus. "Gereksiz yere ölmeye karar vermeden önce durumun bizim açımızdan nasıl olduğunu bir dinlemeni istiyorum. Sikkeyi kabul et. Bizimle beraber kahvaltı et. Konuşabiliriz. Ondan sonra, eğer benimle bir ilgin olmasını istemezsen, gidebilirsin."

"Öylece gitmeme izin vereceksin yani. Tabii."

"Eğer sikkeyi kabul edersen seni durdurabileceğimden kuşkuluyum."

"Peki onu sana karşı kullanmamı engelleyen ne olacak?"

"Hiçbir şey," dedi Nicodemus. "Ama ben insan tabiatındaki iyiliğe yürekten inanırım."

Ona ne şüphe. "Gerçekten beni sana katılmaya ikna edebileceğini mi düşünüyorsun?"

"Evet," dedi. "Seni tanıyorum."

"Tanımıyorsun."

"Tanıyorum," dedi. "Senin hakkında senden daha fazla şey biliyorum."

"Ne gibi?"

"Neden kendine bu tür bir hayat seçtiğini biliyorum. Neden kendini ölümlü türünün koruyucusu olarak atadığını ve onlara zarar veren herkese düşman kesildiğini biliyorum. Neden kendi türünden dışlanmış halde, çoğu ölümlünün gülüp alay ettiği biri olarak yaşadığını biliyorum. Neden derme çatma bir evde güç bela geçinerek yaşadığını biliyorum. Neden zenginlik ve şöhreti elinin tersiyle ittiğini biliyorum. Sence neden böyle yapıyorsun?"

"Tabii ki Peter Parker Tao'sunun* bir müridi olduğum için," dedim.

Nicodemus bir DC Comics hayranı olmalıydı, zira espriyi anlamadı**. "Kendine en fazla bu kadarına izin veriyorsun ve sebebini biliyorum."

"Pekâlâ. Neden?"

"Çünkü korku sana hükmediyor. Korkuyorsun, Dresden."

"Neden korkuyorum?" dedim.

"Bir an bile doğru yoldan ayrılırsan olabileceğin şeyden,"

---

* Tao: Çincede "yol", ya da "düstur, ilke" anlamına gelir. *–yhn*

** Örümcek Adam, DC Comics'e rakip olan Marvel Comics'ten yayımlanır. *–yhn*

dedi Nicodemus. "Kullanabileceğin güçten. Dünyayı kendi iradene göre bükmenin nasıl olabileceği, sahip olabileceğin şeyler, insanlar üzerine düşündün. Bir parçan yeteneklerini istediğini almak için kullanma fikrini değerlendirdi ve zevk verici buldu. Ve o zevkten korkuyorsun. Bu yüzden de kendini şehit olmaya doğru itiyorsun."

Sözlerini inkâr edecek oldum. Ama edemedim. Haklıydı, ya da en azından tamamen haksız değildi. Sesim güçsüz çıktı. "Herkes bazen öyle düşüncelere kapılır."

"Hayır," dedi Nicodemus, "kapılmaz. Çoğu insan öyle eylemleri hiç düşünmez. Aklının ucundan bile geçmez. Sıradan bir ölümlünün o tür bir gücü elde etmesinin bir yolu yoktur. Ama senin için durum farklı. Onlara benziyormuş gibi yapabilirsin. Ama benzemiyorsun."

"Bu doğru değil," diye cevap verdim.

"Tabii ki doğru," dedi Nicodemus. "Kabul etmek istemeyebilirsin, ama bu doğruluğunu değiştirmiyor. İnkâr ediyorsun. Bu inkârı hayatında farklı biçimlerde ifade ediyorsun. Ne olduğunu görmek istemiyorsun, bu yüzden de çok az fotoğrafını saklıyorsun. Aynan da yok."

Dişlerimi gıcırdattım. "Önemi olan herhangi bir açıdan farklı değilim. Başka hiç kimseden daha iyi değilim. Hepimiz bacaklarımızı pantolonumuza teker teker geçiririz."

"Orası öyle," dedi Nicodemus. "Ama yüz yıl sonra ölümlü tanıdıklarının hepsi toprakta çürüyor olacak, ama sen bir bacağını yitirmediğin ya da modada radikal değişimler olmadığı sürece hâlâ bacaklarını pantolonuna teker teker geçiriyor olacaksın. Edindiğin bütün o müttefikler ve dostlar pörsüyüp ölmüş olacak, sense tam gücüne daha yeni ulaşıyor olacaksın. Ölümlü gibi görünebilirsin Dresden, ama kesinlikle öyle değilsin."

"Of, kes sesini."

"Farklısın. Bir ucubesin. Milyonlarca kişinin olduğu bir şehirde neredeyse yalnızsın."

"Böylece flört hayatım açıklığa kavuştu," dedim, ama sözcüklere pek vurgu veremedim. Boğazımda bir yumru vardı.

Nicodemus uşağa Deirdre'nin fincanına kahve koydurdu, ama şekerini kendisi ekledi. "Korkuyorsun, ama korkmana gerek yok. Onlardan üstünsün, Dresden. Seni bekleyen bütün bir dünya var. Seçebileceğin sayısız yol var. Yıllar boyunca yanında kalabilecek, seni aşağılamak yerine kabul edecek müttefikler var. Anne babana neler olduğunu öğrenebilirsin. İntikamlarını alabilirsin. Aileni bulabilirsin. Gerçekten ait olduğun bir yer bulabilirsin."

İçimdeki en eski yaraya, bir çocuğun asla tam olarak iyileşmemiş acısına sert bir darbe indiren sözcükler kullanmayı tercih etmişti. Bu sözcükleri duymak acı verdi. Anlamsız, eski bir umudu, bir özlemi canlandırdı. Kendimi kaybolmuş, boş hissettim.

Yalnız hissettim.

"Harry," dedi Nicodemus, neredeyse şefkatli bir sesle. "Eskiden ben de aynı senin gibiydim. Mahsursun. Kendine yalan söylüyorsun. Diğer ölümlülerden farksızmış gibi yapıyorsun, çünkü farklı olduğunu kabul etmekten çok korkuyorsun."

Bu dediğine verecek cevabım yoktu. Hâlâ açık olan kutudaki gümüş sikke ışıldadı.

Nicodemus yeniden bir elini bıçağın üstüne koydu. "Korkarım hemen karar vermeni istemem gerekiyor."

Deirdre alev alev gözlerle önce bıçağa, sonra bana baktı. Kahve kupasının kenarına dökülmüş şekeri yaladı ve sessizliğini korudu.

Sikkeyi alsam ne olurdu? Nicodemus doğru söylüyorsa, en azından sağ kalıp savaşı sürdürebilirdim. Nicodemus'un Gaston La Rouche'u, Francisca Garcia'yı ve Butters'ın otopsi yaptığı zavallı herifi öldürdüğü gibi beni de öldüreceğinden hiç kuşkum yoktu. Onu durdurmamın yolu yoktu ve su hâlâ üzerimden akmaya devam ettiği için ölüm lanetimin bile yüzde yüz etkili olacağından şüpheliydim.

Oracıkta, soğuk suyun altında kan kaybından ölmenin nasıl olacağını hayal etmeden kendimi alıkoyamıyordum. Boğazımda sıcak, yakıcı bir çizgi. Baş dönmesi ve soğukluk. Zayıflık, onun yerini alan ılıklık, sonra da kusursuz, sonsuz bir karanlık. Ölüm.

Tanrı yardımcım olsun, ölmek istemiyordum.

Ama Ursiel'in köleleştirdiği ve çılgına çevirdiği zavallı piçi görmüştüm. Onun yaşadıkları ölümden de kötüydü. Ve eğer sikkeyi alırsam, beraberinde gelen iblisin baskı yapıp ayartarak beni de aynı şeye dönüştürmesi mümkündü. Bir aziz değilimdir. Ahlaki bakımdan çok üstün bile değilimdir. Daha önce karanlık dürtülerim olmuştu. Onlardan büyülenmiştim. Onların cazibesine kapılmıştım. Ve birden fazla kez onlara teslim olmuştum.

Bu antik sikkedeki iblisin istismar edebileceği bir zayıflıktı. Baştan çıkarılmaya karşı bağışıklığım yoktu. İblis, Düşmüş beni onunla boğacaktı. Düşmüşlerin huyu böyledir.

Kararımı verdim.

Nicodemus sabit gözlerle, bıçağı tutan elini hiç kımıldatmadan beni izledi.

"Ayartılmamıza izin verme," dedim. "Ama bizi kötü olandan kurtar*. Öyle denmiyor muydu?"

* Matta İncili, 6.13. *–yhn*

Deirdre dudaklarını yaladı. Nicodemus'un adamı kutuyu kapadı ve geri adım attı.

Alçak sesle, "Emin misin, Dresden?" dedi Nicodemus. "Bu son şansın."

Güçsüz bir şekilde gevşedim. Artık cesaret gösterisi yapmanın pek bir anlamı kalmamıştı. Kararı vermiştim, o kadar işte. "Eminim. Siktir git, Nick."

Nicodemus bir an bana duygusuz bir şekilde baktı. Ardından bıçakla beraber ayağa kalktı ve, "Sanırım yeterince kahvaltı ettim," dedi.

YİRMİ İKİ

Nicodemus aklı başka yerdeymiş gibi bir ifadeyle yanıma yürüdü. Günlük faaliyetlerini planlayan bir adam gibi göründüğünün farkına vararak ürperdim. Nicodemus'a göre artık bir insan değildim. İşler listesindeki bir öge, randevu defterindeki bir nottum. Boğazımı kesmek onun için bir onay imi koymaktan ibaret olacaktı.

Kol boyu mesafeye geldiğinde elimde olmadan ondan uzaklaşmaya çalıştım. İpleri çekiştirdim. Çaresizlik içinde içlerinden birinin kopabileceği ve bana savaşma, kaçma, yaşama şansı verebileceğini umuyordum. İpler kopmadı. Kurtulamadım. Nicodemus ben bir kere daha bitkin düşünceye kadar izledi.

Ardından saçımın bir tutamını eline alıp çenemi yukarı ve geriye çekerek başımı sağıma doğru çevirdi. Onu durdurmaya çalıştım, ama sabitlenmiş ve takatsiz kalmıştım.

"Hareket etme," dedi. "Temiz halledeceğim."

"Kaseyi ister misin, baba?" diye sordu Deirdre.

Nicodemus'un yüzünden bir sinir bozukluğu ifadesi gelip geçti. Sesi gergin ve sabırsız çıktı. "Aklım nerede bugün? Porter, getir onu."

Kır saçlı uşak kapıyı açıp odadan çıktı.

Bir kalp atımlık süre sonra hırıltılı bir homurtu duyuldu ve Porter kapı boşluğundan içeri uçup sırtüstü yere düştü. Acı dolu bir çığlık koyuverdi ve cenin pozisyonuna geçti.

Nicodemus içini çekerek döndü. "Of. Bu sefer ne oldu?"

Nicodemus, Anna Valmont silahının şarjörünü ona boşaltırken sıkılmış gibi görünmüştü. Oteldeki alçı panelde Nicodemus şeklinde bir delik açtığım zaman o delikten saçı bile bozulmadan geri dönmüştü. Ama uşağı yerde açık kapının önünde yatarken gördüğünde yüzü soldu, gözleri büyüdü. Ardından çabucak iki adım atarak arkama geçip bıçağı boğazıma dayadı. Gölgesi bile geri çekilerek açık kapıdan uzağa yuvarlandı.

"Japon moruk," dedi Nicodemus. "Öldürün onu." Bir saniye süren irkilti dolu bir sessizlik oldu, sonra fedailer ellerini silahlarına attı. Kapının en yakınındaki fedai silahını kabzasından çıkaramadı. Üzerinde hâlâ McAnnally'nin Yeri'nde giydiği kıyafetler olan Shiro elinde bastonuyla siyah, beyaz ve kırmızı bulanık bir siluet halinde açıklıktan içeri daldı. Bastonun ucunu Fedai A'nın boynuna vurunca haydut yere düştü.

Fedai B silahını çıkarıp Shiro'ya doğrulttu. Yaşlı adam soluna eğilip kalktı ve pürüzsüz bir şekilde sağa yuvarlandı. Silah ateş aldı ve kurşun sekerken duvarların ikisinden kıvılcımlar sıçradı. Shiro yuvarlanarak adama yaklaşırken *Fidelacchius*'u tahta kılıfından çıkardı. Bu hareketi o kadar hızlı yaptı ki kılıç bulanık bir parlak çelik tabakası gibi göründü. Fedai B'nin tabancası onu kavramaya devam eden eliyle beraber havada uçtu. Adam kolunun ucundaki kanlar fışkıran köke bakakaldı, bu arada Shiro yeniden kendi etrafında dönerek bir topuğunu adamın çene seviyesine kaldırdı. Shiro'nun attığı tekmeyle çenesinde bir yer kırılan yaralı adam nemli zemine devrildi.

Shiro birkaç saniyede üç adamı alaşağı etmişti ve hareket etmeyi kesmemişti. *Fidelacchius* yeniden ışıldadı ve Deirdre'nin altındaki sandalyeyi parçalayarak kızın yere yuvarlanmasına neden oldu. Yaşlı adam anında kızın gür saçının üzerine bastı ve kılıcı döndürerek ucunu aşağı indirip Deirdre'nin boynuna dayadı.

Oda neredeyse tamamen sessizliğe gömüldü. Shiro kılıcını Deirdre'nin boynunda, Nicodemus da bıçağını benimkinde tutuyordu. Küçük yaşlı adam daha önce konuştuğum kişi gibi görünmüyordu. Fiziksel olarak değişmemişti, ama bütün varlığı değişmişti –yüz hatları taş gibi sertti ve yıllara göğüs gererek daha da güçlenmişti. Hareket ettiğinde bir dansçının zarafeti, hızı ve becerisiyle hareket etmişti. Gözleri daha önce gizli olan sessiz bir kuvvetle parlıyordu ve elleriyle kollarındaki kaslar belirginleşmişti. Kılıcın çeliği kan ve meşale ışığıyla kıpkırmızı kesilmişti.

Nicodemus'un gölgesi yaşlı adamdan biraz daha uzağa kaçtı.

Sanırım dondurucu suyla içimde aniden kabaran ümit dalgasının birleşmesinin etkisiyle biraz kafayı sıyırmıştım. Kendimi sarhoş sarhoş, "Yıldırım hızı! Gök gürültüsü sesi! Hırsız ve yağmacıların kötü haberi! Underdog!*" diye şarkı söylerken buldum.

"Sessiz ol," dedi Nicodemus.

"Emin misin?" diye sordum. "Çünkü istersen Mighty Mouse'u söyleyebilirim. Zaten Underdog'un uyuşturucu sorunu vardı." Nicodemus bıçağı biraz daha bastırdı, ama ağzım otomatik pilota geçmişti. "O hızlı görünüyordu. Yani, öyle eskrimci filan sayılmam, ama o yaşlı adam bana inanılmaya-

* 1964-1973 yılları arasında NBC'de oynamış bir animasyon dizi. *–yhn*

cak kadar çevik göründü. Sana da o kadar çevik göründü mü? Bahse varım o kılıçla kafanı uçursa yüzün ayaklarının üzerine düştüğünde anca fark ederdin."

Nicodemus'un dişlerini gıcırdattığını duydum.

"Harry," dedi Shiro alçak sesle. "Lütfen."

Sesimi kestim ve orada boğazımda bir bıçakla ürpererek, acı çekerek, ümit ederek bekledim.

"Büyücü benim," dedi Nicodemus. "İşi bitti. Bunu biliyorsun. Bu işin bir parçası olmayı o seçti."

"Evet," dedi Shiro.

"Onu benden alamazsın."

Shiro yerde yatan adamlara, sonra hareketsiz tuttuğu Deirdre'ye anlamlı anlamlı baktı. "Belki evet, belki hayır."

"Şansını denersen büyücü ölür. Burada onu kurtarma ihtimalin yok."

Shiro bir an sessiz kaldı. "O halde değiş tokuş ederiz."

Nicodemus güldü. "Büyücüye karşı kızım mı? Hayır. Büyücü için planlarım var ve şimdi ölmesi de sonra ölmesi kadar işime yarayacaktır. Kızıma zarar verirsen onu anında öldürürüm."

Shiro Denaryalıyı sabit bir bakışla süzdü. "Kızını kastetmemiştim."

Aniden midem fena halde bulanmaya başladı.

Nicodemus'un gülümsemesini neredeyse duydum. "Çok zekice, yaşlı adam. Bu fırsatı tepmeyeceğimi biliyordun."

"Seni tanıyorum," dedi Shiro.

"O halde teklifinin yeterli olmadığını da biliyor olmalısın," dedi Nicodemus. "Yanına bile yaklaşamıyor."

Shiro'nun yüzünde şaşkınlık ifadesi belirmedi. "Ne istiyorsun?"

Nicodemus'un sesi alçaldı. "Kaçma girişiminde bulunma-

yacağına, yardım çağırmayacağına ve sessizce kendini kurtarmayacağına yemin et."

"Ve sen de beni yıllarca tutsak et, öyle mi? Hayır. Ama sana bu günü vereceğim. Yirmi dört saat. Yeterli."

Shiro'ya başımı salladım. "Yapma bunu. Ne yaptığımı biliyordum. Michael sana ihti-"

Nicodemus sağ böbreğime sert bir dirsek atınca nefessiz kaldım. "Sessiz ol," dedi. Dikkatini Shiro'ya odakladı ve yavaşça başını eğdi. "Yirmi dört saat. Kabul."

Shiro da aynı hareketi yaptı. "Şimdi serbest bırak onu."

"Pekâlâ," dedi Nicodemus. "Kızımı serbest bıraktığın ve kılıcını yere koyduğun anda büyücü serbest kalacak. Yemin ediyorum."

Yaşlı şövalye sadece gülümsedi. "Verdiğin sözlerin değerini biliyorum. Sen de benimkilerin değerini biliyorsun."

Nicodemus'ta hevesli bir gerginlik hissettim. Öne eğildi ve, "Yemin et," dedi.

"Ediyorum," dedi Shiro. Bunu söylerken avucunu hafifçe kılıcının çeliğinin tabanına değdirdi. Onu kaldırarak elindeki şimdiden kanamaya başlamış düz kesiği gösterdi. "Onu serbest bırak. İstediğin gibi onun yerine geçeceğim."

Nicodemus'un gölgesi ayaklarımın dibindeki zeminde kıvrılıp kaynaştı ve küçük parçaları aç bir şekilde Shiro'ya doğru uzandı. Denaryalı sert bir şekilde güldü ve bıçağını boynumdan çekti. İki hızlı hareketle bileklerimi tutan ipleri kesti.

Bağlarımın desteği olmayınca düştüm. Vücudum acıyla çığlık attı. O kadar canım yandı ki ayaklarımı serbest bıraktığını anca sonradan fark ettim. Hiç ses çıkarmadım. Bu kısmen Nicodemus'un kendimi ne kadar kötü hissettiğimi bilmesine izin vermeyecek kadar gururlu olmam, kısmen de zaten ci-

yaklayacak kadar bile nefesim kalmaması yüzündendi.

"Harry," dedi Shiro. "Ayağa kalk."

Denedim. Ayaklarım ve bacaklarım uyuşmuştu.

Shiro'nun sesi değişti ve alçak bir otorite ve buyurganlık tonu kazandı. "Ayağa kalk."

Zar zor kalktım. Bacağımdaki yara sıcak ve acı vericiydi ve çevresindeki kaslar istemsiz biçimde seğirip titriyordu.

"Aptallık," dedi Nicodemus.

"Cesaret," dedi Shiro. "Harry, buraya gel. Arkama geç."

Yalpalayarak Shiro'nun yanına gitmeyi başardım. Yaşlı adam gözlerini Nicodemus'tan hiç ayırmadı. Başım biraz dönünce dengemi yitirmeme ramak kaldı. Bacaklarımın dizden aşağısı taş gibiydi ve sırtıma kramp girmeye başlamıştı. Dişlerimi gıcırdattım ve, "Ne kadar yürüyebileceğimi bilmiyorum," dedim.

"Yürümelisin," dedi Shiro. Deirdre'nin yanında diz çöktü, dizini kızın omurgasına koydu ve bir kolunu boğazına doladı. Deirdre hareket etmeye başladı, ama yaşlı adam baskı uygulayınca rahatsızlığını belli eden bir inilti koyuvererek tekrar sabitleşti. Sonra Shiro *Fidelacchius*'a bir fiske vurdu ve kılıcın üzerindeki kan damlaları bir duvara serpildi. Akıcı bir hareketle kılıcı kılıfına soktu, baston-kılıfı belinden çıkardı, ardından kılıcın kabzasını bana uzattı. "Al onu."

"Şey," dedim. "Bu silahları elinde tutmak konusunda iyi bir sicilim yok."

"Al onu."

"Alırsam Michael ve Sanya bundan pek hoşlanmayabilirler."

Shiro bir an sessizliğe gömüldü, sonra, "Anlayacaklardır. Şimdi al onu," dedi.

Yutkundum ve kılıcı aldım. Kılıcın ahşap kabzası odada çok ılık geldi. Kabzadan kıpırtılı dalgalar halinde bir enerji vızıltısı yayıldığını hissedebiliyordum. Kabzayı sıkıca kavramaya özen gösterdim.

Shiro alçak sesle, "Peşinden geleceklerdir. Git. Sağdan ikinci. Yukarı çıkan merdiven," dedi.

Geri geri kapı aralığından arkasındaki loş koridora çıkarken Nicodemus beni izledi. Bir an Shiro'ya baktım. Zeminde diz çökmüş, hâlâ Deirdre'nin boynunu kırabileceği bir noktadan tutuyordu ve gözlerini Nicodemus'tan ayırmıyordu. Arkadan ensesindeki kırışmış deriyi, yeni kazıttığı kafasındaki yaşlılık lekelerini görebiliyordum. Nicodemus'un gölgesi sinema perdesi kadar büyümüş, arka duvarı ve zeminin bir kısmını kaplamıştı ve yavaşça seğirip kıvrılarak Shiro'ya yaklaşıyordu.

Döndüm ve elimden geldiği kadar çabuk tünel boyunca ilerlemeye başladım. Arkamda Nicodemus'un, "Sözünde dur, Japon. Kızımı serbest bırak," dediğini duydum.

Arkaya baktım. Shiro kızı serbest bırakıp ayağa kalktı. Kız ondan uzağa sıçradı, aynı anda Nicodemus'un gölgesi bir okyanus dalgası gibi öne yuvarlandı ve yaşlı Şövalye'nin üzerinde patladı. Bir an, Shiro oradaydı. Bir sonraki an, durduğu yer kapkara kesilmiş, Nicodemus'un iblis gölgesinin hırlayan, kaynaşan kütlesiyle dolmuştu.

"Büyücüyü öldür," diye hırıldadı Nicodemus. "Kılıcı al."

Deirdre karanlığın içinde bir yerden vahşi, ilkel bir çığlık koyuverdi. Yarılma, yırtılma sesleri duydum. Belki kırılan kemiklerden, belki de yerinden çıkarılan eklemlerden gelen çıtırtı sesleri duydum. Ardından Deirdre'nin metal saçının çe-

liksi, kaygan hışırtısını duydum ve yarım düzine madeni saç filizi karanlıktan üzerime geldi.

Ayaklarımı sürüyerek geriye gidince bıçaklar beni ıskaladı. Döndüm ve topallayarak uzaklaşmaya başladım. Shiro'yu orada bırakmak istemiyordum, ama eğer kalırsam ben de onunla beraber ölecektim. Utancım içime bir bıçak gibi saplandı.

Karanlıktan başka bıçaklar belirdi. Herhalde Deirdre'nin iblis şekline dönüşümü devam ediyor olmalıydı. Dönüşümünü tamamlayıp koridor boyunca peşimden koşması sadece an meselesiydi. Eğer uzaklaşmazsam işim bitti demekti.

Bu yüzden bir kere daha var gücümle koştum. Ve bu yüzden kendimden nefret ettim.

YİRMİ ÜÇ

Haykırışlar düşündüğümden daha çabuk kesildi. Düz bir çizgide ilerlemek için elimden geleni yaptım. Neredeyse tamamen karanlıktı. Solda birkaç kapı aştığımın farkındaydım ve sağımdaki ikinci aralığı bulana kadar sendeleyerek koştum. O aralıktan saptım ve bir boru ya da şaft boyunca yukarı çıkan bir merdiven buldum. Yedi yüz kilometre filan yukarıda bir ışık parlıyordu.

Zeminden birkaç basamak yükselmiştim ki bir şey bana diz seviyesinden vurdu, bacaklarımı kavradı ve çevirdi. Merdivenden düştüm, baston da tıkırtıyla zemine indi. Bir anlığına bir adamın yüzünü seçtim, sonra saldırgan sözsüz bir homurtu çıkardı ve sol gözüme sert bir yumruk indirdi.

Başımı eğerek yumrukla beraber hareket ettim. İyi haber, yumruk yüzümü parçalamadı, yani saldıran kişi muhtemelen bir başka ölümlüydü. Kötü haber, benden daha iri yapılıydı ve büyük olasılıkla da daha kaslıydı. Üzerime yayılarak boğazımı kavramaya çalıştı.

Mümkün olduğu kadar omuzlarımı kamburlaştırdım ve kafamı eğerek ezmesini önledim. Bir başka yumruk savurdu, ama karanlıkta yerde yuvarlanırken iyi yumruk atmak zordur. Iskaladı, ben de pislik yapmaya başladım. Yukarı uzan-

dım ve tırnaklarımı gözlerine sokmaya çalıştım. Parmağım bir gözüne girince bağırarak geri çekildi.

Kıvrılarak altından çıkmayı becerdim ve onu sertçe ittim. O itişin momentumu geri çekilişininkine eklenince düştü, yuvarlandı, sonra doğrulmaya başladı.

Kiralık resmi ayakkabımla başına tekme attım. Ayakkabım ayağımdan uçup gitti –eminim bu James Bond'un hiç başına gelmemiştir. Haydut bocalayarak sallandı, ben de onu bu sefer diğer ayağımla tekmeledim. Çetin cevizdi. O tekmenin etkisinden de kurtulmaya başladı. Öne eğildim ve yumruğumu ensesine şahmerdan tarzında birkaç kere vurdum. Bir yandan bağırıyordum ve görüş alanımın kenarları kıpkırmızı kesilmişti.

Ensesine indirdiğim darbelerle düştü ve yere yığılıp kaldı.

Nefes nefese, "Piç herif," deyip elimle etrafı yoklayarak Shiro'nun bastonunu buldum. "Sana dersini verdim."

Susan, "Piyango bileti almanın tam zamanı," deyip merdivenin son birkaç metresini indi. Yine siyah deri pantolonuyla koyu renk ceketini giymişti. Haydudun bayılma taklidi yapmadığından emin olmak için kontrol etti. "Shiro nerede?"

Başımı iki yana salladım. "Gelmiyor."

Susan bir nefes aldı, sonra başını eğdi. "Tırmanabilecek durumda mısın?"

Merdivene gözümü dikerek, "Sanırım," dedim. Bastonu ona uzattım. "Bunu benim için taşır mısın?"

Susan kılıcı almak için uzandı. Gümüşi bir statik elektrik kıvılcımı çıkınca tıslayarak parmaklarını hızla geri çekti. "O da ne öyle?"

"Büyülü kılıç."

"Çok fena bir şeymiş," dedi Susan. "Sen başla, ben de arkandan geliyorum."

Bastonu ne yapacağımı bilemez halde tuttuktan sonra elimden geldiği kadar düzgün bir şekilde smokin takımımın kemerine geçirdim. Merdivenden çıkmaya başladığım anda Deirdre bir kere daha haykırdı. Bu sefer sesi tamamen iblis sesiydi ve taş koridorlarda garip bir şekilde yankılanıyordu.

Susan parmaklarını sallayarak, "O ses-" dedi.

"Evet. Tırman," dedim. "Hızlı tırman."

Aksiyon ve adrenalin beni bir şekilde etkileyip kendime getirmişti, ya da en azından öyle hissediyordum. Parmaklarım karıncalanıyordu, ama işliyorlardı ve tırmanırken giderek hız kazandım. "Nasıl buldun beni?"

"Shiro," diye cevap verdi Susan. "Yardım istemek için Michael'ın evine gittik. Nereye gidilmesi gerektiğini biliyor görünüyordu. İçgüdü gibi."

"Bir keresinde Michael'ın da öyle yaptığını görmüştüm," dedim nefes nefese. "Bana ona ihtiyaç olan yeri nasıl bulacağını bildiğini söylemişti. Bu lanet olası merdiven daha ne kadar gidiyor?"

"Yedi sekiz metre daha," dedi Susan. "Loop'un güneyindeki boş bir binanın bodrum katına çıkıyor. Martin arabada bekliyor."

"O adam müzayededе seni gördüğünde neden bir Kardeşlik'ten bahsetti?" diye sordum. "Ne Kardeşliği?"

"Uzun hikâye."

"Kısalt."

"Sonra."

"Ama-"

Daha fazla itiraz edemedim, çünkü merdivenin tepesine ulaştığımda kaydım ve düşmekten kıl payı kurtuldum. Dengemi yeniden kazandım ve çabalayarak zifiri karanlık bir oda-

ya çıktım. Omzumun üstünden geriye baktığımda Susan'ın hafif yeşil-altın rengi bir ışıktaki loş gölgesinin hatlarını gördüm.

"O ışık da ne?" dedim.

"Gözlerden geliyor," dedi Susan. Sesi biraz gergindi. "Geliyorum. Yana çekil."

Öyle yaptım. Susan zemine kayarken yeşil-altın rengi ışık daha da parlak bir hal aldı ve aşağıda Deirdre'nin saçının aşağıda hareket ederken çıkardığı çeliksi hışırtıyı duydum. Susan döndü ve ceketinin cebinden bir şey çıkardı. Bir çıkırtı, çıtırtı sesi geldi. Sonra, "Bir, bin, iki, bin, üç, bin, dört, bin," dedi ve bir şeyi merdivenden aşağı attı.

Bana döndü ve parmaklarının gözlerimi kapadığını, beni merdivenden uzağa ittiğini hissettim. O anda anladım ve merdivenin içinden çıktığı şafttan öteye eğildim, hemen ardından korkutacak kadar büyük bir gürültü duydum ve Susan'ın parmak uçlarının arasından kızıl bir ışık parıltısı gördüm.

Kulaklarım çınladı ve dengem bozulur gibi oldu. Susan ayağa kalkmama yardımcı oldu ve karanlığın içinde çevik ve kendinden emin adımlarla hareket etmeye başladı. Şafttan belirsiz bir biçimde iblis kızın hiddetle çığlık attığını duyabiliyordum. "El bombası mıydı o?" diye sordum.

"Sadece bir sersemletici," dedi Susan. "Çok fazla ışık ve ses yayar."

"Ve onu cebinde taşıyordun ha?"

"Hayır. Martin taşıyordu. Ben ödünç aldım."

Karanlıkta biraz esneyen bir şeye, gevşek bir biçime takıldım. "Of, bu da ne?"

"Bilmiyorum. Bir çeşit koruyucu hayvan. Shiro onu öldürdü."

Bir sonraki adımımda nemli ve hafif ılık bir sıvının içine girince çorabım sırılsıklam oldu. "Harika."

Susan bir kapıyı sertçe açarak Chicago gecesine çıkınca yeniden görebilmeye başladım. Binayı arkamızda bıraktık ve beton basamaklardan kaldırıma indik. Mahalleyi hemen tanıyamadım, ama iyi bir mahalle değildi. Sakıngan, aşırı bir havası vardı, öyle ki *The Jungle* filmi burayla karşılaştırıldığında *Mary Poppins* gibi kalırdı. Gökyüzünde loş bir ışık vardı –belli ki şafağa fazla kalmamıştı.

Susan caddede sağa sola bakındı ve alçak sesle lanet okudu. "Nerede bu adam?"

Dönüp Susan'a baktım. Dövmesinin koyu girdapları ve sivri uçları hâlâ teninde öne çıkıyordu. Yüzü hatırladığımdan daha ince görünüyordu.

Binanın içinden bir başka canhıraş çığlık duyuldu. "Bu geç kalması için gerçekten kötü bir zaman," dedim.

"Biliyorum," deyip parmaklarını gerdi. "Harry, o iblis kaltak tekrar bize saldırırsa onunla başa çıkabilir miyim bilmiyorum." Elindeki koyu renkli, girdaplı ve kıvrımlı dövmeye baktı. "Neredeyse kaybetmek üzereyim."

"Kaybetmek üzere mi?" dedim. "Neyi?"

Dudağını geriye çekerek alçak bir hırıltı çıkardı ve gözlerini caddede dolaştırdı. "Kontrolü."

"Ahhhh," dedim. "Burada böylece duramayız. Kımıldamamız gerekiyor."

Tam o anda bir motor kükredi ve koyu yeşil bir kiralık sedan lastikleri gıcırdayarak bloğun köşesini döndü. Caddenin ters tarafına savruldu ve bordürün üstüne çıktıktan sonra kayarak durdu.

Martin arka kapıyı açtı. Sol şakağında bir kesik, çenesinde

de kuruyup kararmış bir kan şeridi vardı. Susan'ınkine benzeyen ama daha kalın dövmeler bir gözünü ve yüzünün sol tarafını sarmıştı. "Arkamdalar," dedi. "Acele edin."

İki kere söylemesine gerek kalmadı. Susan beni arabanın arkasına itti ve kendisi de arkamdan içeri daldı. Daha kapıyı kapamadan Martin arabayı yeniden harekete geçirmişti. Arkama baktığımda peşimizde bir başka sedan olduğunu gördüm. Daha bir blok gitmemiştik ki ikinci bir otomobil ilkinin arkasına geçti ve ikisi de hızlanarak peşimizden kovaladılar.

Martin dikiz aynasına dik dik bakarak, "Lanet olsun," dedi. "Ne yaptın bu heriflere, Dresden?"

"İşe alma yetkililerini reddettim," dedim.

Martin başını eğdi ve bir köşeyi döndü. "Reddedilmeyi pek kabullenemiyorlar gibi. Yaşlı adam nerede?"

"Gitti."

Burnundan nefes verdi. "Böyle giderse bu budalalar yüzünden hepimiz kodesi boylayacağız. Seni ne kadar istiyorlar?"

"Çoğundan daha fazla."

Martin yine başını eğdi. "Bir güvenli evin var mı?"

"Kendi evim. Kurabileceğim bazı acil koruma büyülerim var. Bir nadir plak kulübünün üyelerini bile dışarıda tutabilirler." Susan'a kaşlarımı kaldırıp indirdim. "En azından bir süreliğine."

Martin bir köşeyi daha döndü. "Fazla uzakta değiliz. Sen atlayabilirsin. Biz onları uzaklaştırırız."

"Olmaz," dedi Susan. "Zar zor hareket edebiliyor. Yaralandı ve şoka girebilir. O bizim gibi değil, Martin."

Martin kaşlarını çattı. "Ne öneriyorsun?"

"Ben de onunla gideceğim."

Bir an dikiz aynasından Susan'ı süzdü. "Kötü bir fikir."

"Biliyorum."

"Tehlikeli."

"*Biliyorum,*" dedi gergin bir sesle. "Başka seçenek yok, tartışacak zaman da."

Martin gözlerini yeniden yola çevirdi ve, "Emin misin?" diye sordu.

"Evet."

"O halde Tanrı ikinize de yardımcı olsun. Altmış saniye."

"Bir dakika," dedim. "Siz ne diyor-"

Martin lastikleri gıcırdatarak bir başka köşeyi döndü ve gaza köküne kadar bastı. Kendi tarafımdaki kapıdan sektim ve pencereye vuran yanağım düzleşti. O anda mahallemi tanıdım. Hız göstergesine göz atınca hiç atmamış olmayı diledim.

Susan üzerimden diğer tarafa uzanıp kapıyı açtı ve, "Burada iniyoruz," dedi.

Ona bakakaldım, sonra hafifçe kapıya yaklaştım.

Benimle göz göze geldi ve aynı sert, hoşnut gülümseme dudaklarına yayıldı. "Güven bana. Bu çocuk oyuncağı."

"Çizgi filmler çocuk oyuncağıdır. Oyun hamurları çocuk oyuncağıdır. Bir arabadan atlamak çılgınlıktır."

"Daha önce atladın," diye söylendi. "İnsankurtlardan kaçarken."

"O farklıydı."

"Evet. Beni arabada bırakmıştın." Susan üzerimden sürününce kucağım onu takdir etti. Özellikle sıkı deri pantolonunu. Gözlerim de kucağımla tamamen aynı fikirdeydi. Özellikle sıkı deri pantolonu konusunda. Susan ardından çömelerek bir ayağını döşeme tahtasına, bir elini kapıya koydu ve diğer elini bana uzattı. "Hadi."

Susan son bir yılda değişmişti. Belki de değişmemişti. Her zaman yaptığı işte iyi olmuştu. Sadece artık muhabirlikten başka bir işe odaklanıyordu. Artık iblis katillerle göğüs göğse kavgada başa çıkabiliyor, ev aletlerini duvarlardan söküp bir eliyle fırlatabiliyor ve karanlıkta el bombaları kullanabiliyordu. Eğer hızla yol alan bir arabadan atlayabileceğini ve ikimizi de ölümden koruyabileceğini söylüyorduysa, ona inanıyordum. *Ne olursa olsun*, diye düşündüm. Daha önce bunu yapmamış değildim –beşte bir hızda olsa da.

Ama Susan'ın kurnazca gülümsemesi içimde daha derin, daha karanlık bir şeyi uyandırmıştı. Çılgın, pervasız, ilkel bir parçam her zaman tehlikeye, adrenaline bayılmış, her zaman kendini benimle yolu kesişen envai çeşit ölüm riskine karşı test etmeyi çok sevmişti. Mücadelenin bıçak sırtı bana bir coşku, başka hiçbir yerde bulamadığım bir yaşam enerjisi veriyordu ve bir parçam (aptal, kaçık ama inkâr edilemeyecek kadar güçlü bir parçam) yokluğunda o tehlikeyi özlüyordu.

O vahşilik içimde yükseldi ve bana Susan'ınkine benzeyen bir gülümseme verdi.

Elini tuttum ve bir saniye sonra arabadan atladık. Atlarken çıldırmış gibi güldüğümü duydum.

YİRMİ DÖRT

Kapıdan dışarı uçarken Susan beni sertçe kendine çekti. Genel prensipler gereği bunu kabul ettim. Bir kolunu başımın arkasından geçirerek kafatasımın tabanını ve boynumun üstünü korumaya aldı. Susan altta olduğu halde yere çarptık, sekip havada döndük ve yeniden yere indik. Darbeler sarsıcıydı, ama yalnızca bir defa altta kaldım. Geri kalan zamanda darbeleri sadece Susan ile temasım vasıtasıyla hissettim.

Pansiyon apartmanımdan iki kapı ötedeki, ucuz dönüştürülmüş apartman dairelerinin önünde küçücük bir çimenlik alanda durduk. Birkaç saniye sonra peşimizdeki iki araba gürleyerek yanımızdan geçip Martin'in ve kiralık sedanın arkasından gitti. Onlar geçene kadar başımı aşağıda tuttum, sonra Susan'a baktım.

Üstteydim. Susan altımda sessizce, hızlı hızlı soluyordu. Bacaklarından birini dizinden kıvırmıştı ve uyluğumu yarı yarıya kendi uyluklarının arasında tutuyordu. Koyu renk gözleri ışıldadı ve kalçalarının hareketi beraber geçirdiğimiz bir dizi akşamı (ve sabahı, öğleni ve geceyi) aklıma getirdi.

Onu öpmek istiyordum. Hem de çok. Kendimi tuttum. "İyi misin?" diye sordum.

"Hiç şikâyet etmedin," diye cevap verdi. Sesi biraz nefes-

sizdi. "Ciddi bir şeyim yok. Ya sen? Bir yerin incindi mi?"

"Egom," dedim. "Süpergücünle, vesairenle beni utandırıyorsun." Doğruldum, elini tuttum ve onu ayağa kaldırdım. "Erkekliğimi nasıl ortaya koyacağım ki?"

"Koca oğlansın. Bir şeyler düşünürsün."

Etrafa bakındım ve başımla onayladım. "Bence derhal caddeden ayrılsak iyi olur."

"Koşup saklanmak erkekliği ortaya koyar mı?" Daireme doğru yola koyulduk.

"Ölmediğimiz kısmı koyar."

Başıyla onayladı. "Bu pratik, ama erkeksi olduğundan emin değilim."

"Kes sesini."

"İşte şimdi oldu," dedi Susan.

Daha birkaç adım gitmiştik ki büyünün yaklaştığını hissettim. Ensemde hafif bir ürperti şeklinde başladı ve gözlerim neredeyse kendi iradeleriyle yanından geçtiğimiz apartmanın çatısına doğru seğirdi. Bacalardan birinden iki tuğlanın harcından sıyrılıp düştüğünü gördüm. Susan'ın yakasını kavrayıp yana kaçtım ve onu da beraberimde çektim. Tuğlalar kaldırımda Susan'ın ayaklarından bir adım öteye düşüp keskin parçalara ve kırmızı toza ayrıldı.

Susan gerginleşti ve yukarı baktı. "O da neydi?"

"Bir entropi laneti," diye mırıldandım.

"Ne ne?"

Etrafa bakınarak bir sonraki büyü dalgasının nereden geleceğini hissetmeye çalıştım. "Bir tür kötü şans büyüsü. Gerçekten kötü şans büyüsü. Seni sinir eden birinin icabına bakmak için tercih edilen büyü."

"Kim yapıyor?"

"Benim tahminim mi? Yılanoğlan. Biraz yeteneği var gibi görünüyor ve beni hedef almak için biraz kanımı almış olabilir." Sağımda bir başka enerji kabarması hissettim ve gözlerimi tepedeki elektrik hatlarına götürdüm. "Ah, lanet olsun. Koş."

Susan ile ikimiz depara kalktık. O anda elektrik hatlarından birinin kırıldığını, kabloların cızırdadığını duydum. Gevşek kablonun uzun ucu ardında mavi-beyaz kıvılcımlar bırakarak bize doğru uçtu. Arkamızda bir yerde zemine indi.

Nicodemus'un misafir konutunda ıslanan giysilerim daha kurumamıştı. Yağmur yağıyor olsaydı aşağı düşen elektrik hattı beni öldürürdü. Yağmadığı için titreşen, sıkıştıran bir sızı bacaklarıma yayıldı. Neredeyse düşüyordum, ama cızırdayan kablodan birkaç adım daha uzaklaşmayı başardım ve bacaklarımın kontrolünü tekrar kazandım.

Bir başka büyü saldırısının oluştuğunu, beraberinde bir rüzgâr hamlesi getirdiğini gördüm, ama ona yoğunlaşamadan Susan omzuyla beni bir yana itti. Tam yere düşerken gürültülü bir çatırtı sesi duydum. Kalçam kalınlığında bir dal yere çarptı. Yukarı baktığımda pansiyon apartmanımın arkasındaki yaşlı ağacın gövdesinde dalın koptuğu yerde çıplak beyaz kabuğun açığa çıktığını gördüm.

Susan ayağa kalkmama yardımcı oldu. Dairemin kapısına kadar kalan mesafeyi koşarak katettik. Koşarken sonuncudan da güçlü bir saldırının daha gelişini hissettim. Şafak öncesinin gri göğünde gök gürültüsü gümbürderken bocalayarak kilidi açtım ve içeri girdik.

Hâlâ lanetin büyüdüğünü ve bana doğru uzandığını hissedebiliyordum. Güçlü bir lanetti ve dairemin eşiğinin ya da standart koruma büyülerimin onu dışarıda tutabileceğinden

emin değildim. Kapıyı ardımdan çarpıp kilitledim. Oda karanlığa gömüldü. Kapının yanındaki sepete elimi uzattım. İçindeki yumruğum büyüklüğündeki mumlu öbeği kaldırdım ve kapıyla söve arasındaki çizgiye sertçe vurdum. Mumdan dışarı uzanan fitili buldum, ona odaklandım ve irademi içime çektim. "*Flickum bicus*," diye mırıldanarak büyüyü serbest bıraktım, fitil de aniden saf beyaz bir alevle ışıldadı.

Tam olarak aynı anda odanın içinde beyaz ve tereyağı rengi mumdan yapılma bir düzine başka kandil daha yanarak hafif, beyaz, titrek ışıklar yaydı. Kandiller yanarken aylar önce hazırladığım kendi büyümün aniden tıngırdayarak evimin etrafında bir kalkan halinde yükseldiğini hissettim. Lanet dışarıda bir yerde yeniden zonkladı ve engele vurdu, ama koruma büyüm dayandı. Kötücül enerji büyüm karşısında parçalandı.

"Defol git, yılanoğlan," diye mırıldanıp gergin bir şekilde tuttuğum nefesimi verdim. "Bunu pullu kıçına monte et ve tüttür."

"Metaforları da cümlene katarsan aksiyon kahramanı repliği sayılmaz," dedi Susan nefes nefese.

"Görünüşe göre Harry Dresden aksiyon figürleri olmayacak," diye cevap verdim.

"Hakladın mı onu?"

"Kapıyı lanetinin üzerine kapadım," diye cevap verdim. "Bir süre güvende olacağız."

Nefesi yeniden düzene giren Susan çevresindeki yanmış kandillere baktı. Yüz ifadesinin yumuşadığını ve biraz hüzünlendiğini gördüm. Burada birçok defa mum ışığında akşam yemeği yemiştik. Birçok şeyi o ışıkta yapmıştık. O düşüncelere dalmış halde dururken hatlarını inceledim. Dövmelerin onu değiştirdiğine karar verdim. Yüzünün oranlarını ve çiz-

gilerini değiştirmişti. Yüz hatlarına bir çeşit egzotik uzaklık, yabancı bir güzellik vermişlerdi.

"Susadın mı?" diye sordum. Bana sinirinin bozulduğunu ima eden bir bakış fırlattı. Ellerimi kaldırdım. "Pardon. Düşünemedim."

Başını eğip biraz öte yana döndü. "Biliyorum. Üzgünüm."

"Kola?"

"Evet."

Topallayarak buz kutusuna yürüdüm. Çok geçmeden kutuya buz takviyesi gerekecekti. Yeniden büyüyle suyu donduracak kadar enerjim kalmamıştı. İki kutu Coca Cola aldım, ikisini de açtım ve birini Susan'a uzattım. Kutuyu kafasına dikti, peşinden ben de diktim.

Bitirdiğinde, "Topallıyorsun," dedi.

Başımı eğip ayaklarıma baktım. "Tek bir ayakkabım var. Beni dengesiz yapıyor."

"Yaralısın," dedi. Gözleri bacağıma kilitlendi. "Kan kaybediyorsun."

"Çok kötü değil. Birazdan temizlerim."

Susan'ın gözleri oradan hiç ayrılmadı, ama daha karardı. Sesi alçaldı. "Yardıma ihtiyacın var mı?"

Yaralı bacağımı görmemesi için biraz ihtiyatla döndüm. Ürperdi ve aşikâr bir çaba sarf ederek öte yana baktı. Yüzündeki dövmeler artık daha açık renkteydi –daha solgun değil, ama farklı renkte. "Üzgünüm. Harry, üzgünüm ama gitsem iyi olacak."

"Gidemezsin," dedim.

Sesi çok alçak, ifadesizdi. "Anlamıyorsun. Kısa süre sonra sana her şeyi açıklayacağım. Söz veriyorum. Ama gitmem gerekiyor."

Boğazımı temizledim. "Şey. Hayır, anlamayan sensin. Gidemezsin. Gidemezsin. Kelimenin tam anlamıyla."

"Ne?"

"Harekete geçirdiğim savunma büyüleri iki taraflı ve kapama düğmeleri yok. Yani onlar kesilinceye kadar kelimenin tam anlamıyla, fiziksel olarak buradan ayrılamayacağız."

Susan bana baktı, sonra kollarını kavuşturarak kola kutusuna gözlerini dikti. "Bu çok fena," dedi. "Ne kadar sürer?"

Başımı iki yana salladım. "Onları sekiz saat kadar dayanacak şekilde yaptım. Ama gündoğumu biraz bozulmalarına neden olacaktır. Belki dört saat, en fazla beş."

"Beş saat," dedi fısıldayarak. "Aman Tanrım."

"Sorun nedir?"

Bir elini belirsiz bir şekilde salladı. "Ben... Gücün bir kısmını kullandım. Daha hızlı, daha kuvvetli olmak için. Sakin kalırsam uyanmıyor. Ama sakin kalmadım. İçimde birikti. Barajdaki su gibi. Serbest kalmak, zincirlerinden boşanmak istiyor."

Dudaklarımı yaladım. Susan kontrolünü kaybederse kaçacak yer yoktu. "Nasıl yardımcı olabilirim?"

Bana bakmayı reddederek başını salladı. "Bilmiyorum. Bırak dingin kalayım. Gevşemeye çalışayım." Gözlerinde soğuk ve aç bir şey alevlendi. "Bacağını temizle. Kokusunu alabiliyorum... Dikkatimi dağıtıyor."

"Ateş yakmayı dene," dedim ve odama geçip arkamdan kapıyı kapadım. Banyoya geçtim ve onun da kapısını kapadım. İlkyardım çantam raflardan birinde özel bir yerde duruyordu. İki tane Tylenol yuttum, kiralık smokin takımımın kalıntılarını üzerimden çıkardım ve bacağımdaki kesiği temizledim. Fazla derin bir kesik değildi, ama rahat on santimetre geniş-

liğindeydi ve bayağı kanıyordu. Yarayı dezenfektan sabun ve soğuk suyla yıkadım, ardından bolca antibakteriyel jel sürdüm, sonra da kapalı durması için üzerine birkaç plastik yara bandı yapıştırdım. Acımadı. Ya da en azından vücudumun bana ilettiği bir sürü ağrı ve acının arasından onu ayırt edemedim.

Yine ürpererek bir eşofman altı, bir tişört, bir de pazen bornoz giydim. Dolabımda aranarak kötü bir gün için koyduğum birkaç şeyi daha buldum. Kızıl Meclis zehrine karşı koyabilmek için hazırladığım iksirlerden birini alıp cebime attım. Kalkan bileziğim yoktu.

Oturma odama açılan kapıyı açtığımda Susan'm on beş santim ötede durduğunu gördüm. Gözleri simsiyah kesilmiş, akları tamamen yok olmuş, derisindeki dövmeler kızararak koyu bordo renge bürünmüştü.

"Hâlâ kanının kokusunu alabiliyorum," diye fısıldadı. "Sanırım beni zaptetmenin bir yolunu bulman gerekiyor, Harry. Hem de hemen."

YİRMİ BEŞ

Büyü bakımından içimde pek bir şey kalmamıştı. Dinlenip Nicodemus'un bana yaptıklarının etkisinden kurtulma fırsatı bulana kadar öyle kalacaktı. Normal bir insanı zaptedecek bir büyü yapabilirdim, ama aç bir vampirle başa çıkamazdım. Susan da aç bir vampirin ta kendisiydi. Sadece fiziksel olarak değil, başka bakımlardan da güç kazanmıştı ve bu da önemli miktarda büyü savunması kazandığı anlamına geliyordu. Hiçbir şey değilse bile katıksız bir savaşma iradesi kazanmış olmalıydı. Yılanoğlanın yılan bulutu gördüğüm en feci büyülerden biriydi, ama Susan'ı sadece yavaşlatmıştı.

Eğer bana saldırırsa –ve saldırabilir gibi görünüyordu– onu durduramayacaktım.

Son birkaç yılın ardından hazırlıklı olmayı kendime şiar edinmiştim. Onu engelleyebilecek bir şeyim vardı –tabii yanından geçip dolapta onu tuttuğum yere ulaşabilirsem.

"Susan," dedim alçak sesle. "Susan, benimle kalmalısın. Konuş benimle."

"Konuşmak istemiyorum," dedi. Gözbebeklerini indirdi ve yavaşça nefes aldı. "Kanının, korkunun o kadar güzel kokmasını istemiyorum. Ama kokuyor."

"Kardeşlik," dedim. Duygularını dizginlemek için müca-

dele ettim. Onun iyiliği için korkmamam gerekiyordu. Biraz ona sokuldum. "Oturalım. Bana Kardeşlik'ten bahsedebilirsin."

Bir saniyeliğine boyun eğmeyeceğini zannettim, ama eğdi. "Kardeşlik," dedi. "Aziz Giles'ın Kardeşliği."

"Aziz Giles," dedim. "Cüzzamlıların koruyucusu."

"Ve diğer toplum dışına itilmişlerin. Benim gibi. Hepsi benim gibi."

"Yani ısırılmış mı demek istiyorsun?"

"Isırılmış. Yarı yarıya dönüştürülmüş. Yarı insan. Yarı ölü. Bunu söylemenin birçok yolu var."

"Hm hm," dedim. "Peki amaçları nedir?"

"Kardeşlik Kırmızı Meclis'in incittiği insanlara yardım etmeye çalışır. Kırmızı Meclis'e karşı çalışır. Her fırsatta onları açığa çıkarır."

"Ya tedavi bulmak?"

"Tedavi yoktur."

Elimi koluna koydum ve onu kanepeme doğru götürdüm. Hülyalı bir dikkatle hareket etti. "Peki dövmeler neyin nesi? Üyelik kartınız mı?"

"Bir bağlama," dedi. "Derime kazınmış bir büyü. İçimdeki karanlığa hâkim olmama yardımcı olmak için. Yükseldiğinde beni uyarmak için."

"Uyarmak derken ne demek istiyorsun?"

Dövmeyle kaplı eline baktı, sonra onu bana gösterdi. Oradaki ve yüzündeki dövmeler ortalama bir kızıl tonuna dönmüştü. "Kontrolü kaybetmek üzere olduğumda uyarıyor. Kırmızı, kırmızı, kırmızı. Tehlike, tehlike, tehlike."

İlk geldiği gece dışarıda bir şeyle boğuştuktan sonra içeriye girdiğinde ilk birkaç saniye boyunca gölgelerde kalmış,

yüzünü öte yana çevirmişti. Dövmelerini gizliyordu demek. "Gel," dedim alçak sesle. "Otur."

Kanepeye oturdu ve benimle göz göze geldi. "Harry," diye fısıldadı. "Acı veriyor. Onunla savaşmak acı veriyor. Tutunmaktan yoruldum. Daha ne kadar tutunabilirim bilmiyorum."

Gözlerimi onunkilerin seviyesine indirmek için diz çöktüm. "Bana güveniyor musun?"

"Kalbimle. Hayatımla."

"Gözlerini kapa," dedim.

Kapadı.

Ayağa kalktım ve yavaşça mutfak dolabına doğru yürüdüm. Çabuk hareket etmedim. Sizi yiyeceği yapmayı düşünen bir şeyden çabuk uzaklaşmamanız gerekir. Bu onu tetikler. İçine yerleştirilen şey her neydiyse büyüyordu –bunu hissedebiliyor, görebiliyor, sesinde duyabiliyordum.

Tehlikedeydim. Ama fark etmezdi, çünkü o da öyleydi.

Genellikle mutfak dolabında bir silah bulundururum. O anda bir silah, bir miktar da gümüş-beyaz ip bulunduruyordum. İpi aldım ve yeniden ona doğru yürüdüm.

"Susan," dedim alçak sesle. "Ellerini ver bana."

Gözlerini açtı ve yumuşak, ince ipe baktı. "O beni durduramaz."

"Sinirlendirdiğim bir ogre ziyarete gelir diye yaptım. Ellerini ver bana."

Bir an sessiz kaldı. Sonra omuz silkerek ceketini üstünden attı ve ellerini bilekleri yukarıda kalacak şekilde uzattı.

İpi ona attım ve, "*Manacus*," diye fısıldadım.

İpi altı ay önce efsunlamıştım, ama bunu doğru yapmıştım. Onu harekete geçirmek için hafif bir güç fısıltısı yetti. Gümüş lifleri parlayan ip havaya fırladı ve düzgün düğümler halinde Susan'ın bileklerine dolandı.

Susan anında tepki vererek tamamen gerildi. Kendini hazırlayıp ipleri koparmaya çalıştığını gördüm. Bekledim. Tam yarım dakika izledikten sonra titremeye başladı ve onları koparmaya çalışmayı bıraktı. Başı eğik, yüzü saçının etrafına düşmüş halde titrek bir nefes verdi. Ona doğru hareket etmeye başladığımda ayağa kalkıp bacaklarını sımsıkı yere basacak kadar açtı ve kollarını kaldırarak yeniden ipleri koparmayı denedi.

Dudaklarımı yalayarak izledim. İpleri koparacağını sanmıyordum, ama daha önce karşımdakileri hafife aldığım olmuştu. Yüzü, simsiyah gözleri beni korkutuyordu. Yeniden ipleri gerdi ve bu hareketiyle gömleği yukarı sıyrılarak pürüzsüz kahverengi karnını, cildinin üzerindeki kırmızı ve sade dövmenin girdaplarını ve keskin uçlarını gözümün önüne serdi. Kaburgalarının üzerinde koyu renk morluklar ve kazınıp sıyrılmış deri parçaları vardı. Anlaşılan Martin'in arabasından düşüşümüzde hiç incinmemiş değildi.

Bir dakika sonra tıslayarak nefes verdi ve oturdu. Saçı yüzünün çevresinde darmadağın bir yığına dönmüştü. Gözlerinin üzerimde olduğunu görmekten çok hissediyordum. Artık Susan'ın gözleri gibi gelmiyorlardı. Cildinin üzerindeki dövmeler kan kırmızısıydı. Kasıtlı olarak, sakin bir biçimde yeniden geriledim ve banyodan ilkyardım çantasını aldım.

Geri döndüğümde kör edici bir hız ve tam bir sessizlikle üzerime atıldı. Bunu beklediğim için hemen, "*Forzare*!" diye bağırdım.

Gümüş ip mavi bir ışıkla parıldadı ve tavana doğru ok gibi fırladı. Susan'm bilekleri de onunla beraber giderek onu zeminden tamamen havalandırdı. Ayaklarını yukarıya savurdu ve yine sessizlik içinde kıvranarak onu tutan bağlarla savaştı.

Kendini kurtaramadı, ben de bacakları yeniden aşağı inene kadar mücadele etmesine izin verdim. Parmak uçları zar zor yere dokunuyordu.

Hafif bir hıçkırık koyuverdi ve, "Özür dilerim, Harry, duramıyorum," diye fısıldadı.

"Sorun değil. Seni tutuyorum." Daha yaklaşarak vücudunun orta kısmındaki yaraları inceledim ve yüzümü buruşturdum. "Tanrım. Lime lime olmuşsun."

"Nefret ediyorum bundan. Çok özür dilerim."

Sesini duymak bana acı veriyordu. O seste ikimize de yetecek kadar acı vardı. "Şşşşt," dedim. "Bırak seninle ilgileneyim."

Bunu duyunca sessizliğe gömüldü, ama içinde vahşi açlık parıltılarını duyumsayabiliyordum. Su dolu bir kap, bir de bez aldım ve sıyrıkları elimden geldiği kadar temizlemeye koyuldum. Arada bir titriyordu. Bir seferinde acı dolu bir inilti çıkardı. Morluklar ta sırtına kadar çıkıyordu ve boynunda bir başka sıyrılmış deri parçası vardı. Elimi başına koydum ve ileri ittim. Başını eğdi ve ben yarasıyla ilgilenirken onu öne eğik tuttu.

O sırada gerginliğin niteliği değişti. Saçının, cildinin kokusunu alabiliyordum. Mum dumanı ve tarçın kokuyordu. Aniden sırtının, kalçalarının kıvrımını şiddetli bir biçimde hissettim. Biraz arkaya, bana doğru eğilerek vücudunu benimkiyle temas ettirdi. Vücudunun ısısı adeta beni çağırıyordu. Nefes alış verişi değişerek hızlandı ve ağırlaştı. Başını omzunun üzerinden bana bakacak kadar çevirdi. Gözleri yanıyordu. Dilini dudaklarında dolaştırdı.

"Seni istiyorum," diye fısıldadı.

Yutkundum. "Susan. Belki de-"

"Düşünme," dedi. Kalçaları eşofmanımın önüne sürtündü ve bir anda o kadar sertleştim ki canım acıdı. "Düşünme. Dokun bana."

İçten içe bunun çok iyi bir fikir olmadığını biliyordum. Ama belinin kıvrımına bir elimin parmaklarını koyup onları yavaşça sıcacık olmuş cildine sardım. Yumuşak pürüzsüzlük elimi okşadı. Ona dokunmanın ilkel, sahiplik ima eden bir zevki vardı. Avucumu yan tarafı, karnı üzerinden dolaştırdım ve parmaklarımı yavaş ve hafif daireler halinde gezdirdim. Ben okşayınca vücudunu kemerleştirdi, gözlerini kapadı ve tekrar tekrar, "Evet," diye fısıldadı. "Evet."

Diğer elimdeki bezi bıraktım ve yukarıya uzanarak saçına dokundum. Yine yumuşaklık ve yoğun bir doku. Saçının siyah telleri parmaklarımın arasından aktı. Susan'ın içinde bir saniye boyunca gerilimin toplandığını hissettim, sonra başını hızla yana çevirdi, dişlerini açığa çıkardı ve elime doğru uzandı. Elimi hemen çekmeliydim. Onun yerine parmaklarımı saçından geçirdim ve geriye çekerek çenesini zorla yukarı kaldırıp bana ulaşmasına engel oldum.

Öfkelenmesini bekliyordum, ama onun yerine vücudu yeniden uysallaştı ve karşımda daha arzu dolu bir umursamazlıkla hareket etti. Dudaklarına baygın bir gülümseme yayıldı ve diğer elimi yukarıya, pamuk gömleğinin altına kaydırıp parmak uçlarımı hafifçe göğüslerinin üzerinde gezdirince yerini derin bir iç çekişe bıraktı. Soluğu kesildi ve o sesi duyunca son zamanlardaki endişem, korkum, öfkem, acım, hepsi saf ihtiyacımın ani alevinde kül olup gitti. Onu yeniden elimin altında hissetmek, nefis kokusunun başımı doldurduğunu hissetmek –çok fazla soğuk ve yalnız gece rüyamda bunu görmüştüm.

Akıllıca bir şey değildi. Ama yapacak tek şeydi.

Her iki elimi vücudunda dolaştırarak göğüslerini okşadım ve uçlarının parmaklarımın altında yuvarlak noktalara dönüşmesinden çok hoşlandım. Yeniden bana saldırmaya çalıştı, ama başını sertçe geriye çektim ve ağzımı boğazının yan tarafına bastırarak başını çevirmesine engel oldum. Bu onu daha da tahrik etti.

"İstiyorum," diye fısıldadı nefes nefese. "Seni istiyorum. Durma."

İstesem de durabileceğimden emin değildim. Dudaklarımla onu tatmaya doyamıyordum. Sabırsızlanarak gömleğini göğüslerinin üzerine, sırtının üst noktasına sıyırdım, ardından yavaş ve haz dolu bir dakikayı omurgasının çizgisini dudaklarım ve dilimle izleyerek, cildini tadıp dişlerimle dokusunu test ederek geçirdim. İçimde bir parça nazik olmayı hatırlamaya çabalıyordu. Başka bir parça aldırmıyordu. *Hisset. Tat. Zevk al.*

Dişlerim cildinde orada burada küçük izler bıraktı. O izlerin vücudunun çevresini bir spiral halinde dolanan kıvrımlı kırmızı dövme çizimlerinin yanında enteresan göründüğünü düşündüğümü hatırlıyorum. Dudaklarımın altında aniden çirkin bir tat bırakan pantolonunun koyu derisi ağzımı engelledi. Hırlayarak onu aradan çıkarmak için doğruldum.

Deri pantolonun hiç kolay çıkmadığı kayıtlara geçsin. Kudurmuş ihtiras muhtemelen onları çıkarmak için en iyi zihin hali değildir. Onun beni durdurmasına izin vermedim. Pantolonunu çıkarmaya başladığımda nefesini tuttu ve kıvranıp kıpırdanarak bana yardımcı olmaya çalıştı. Onun yılankavi, enfes bir arzuyla hareket etmesini izlemek ve bana sürtünmesini hissetmek beni çılgına çevirdi. Artık hızlı hızlı solurken alçak sesle ünlüyordu. Bu ses hem ihtiyacını belli ediyor, hem

de beni devam etmeye teşvik ediyordu.

Pantolonunu kalçalarına indirdim. Altında hiçbir şey yoktu. Ürperdim ve duraklayarak ellerimle, ağzımla onun tadını çıkarmaya, sıyrıkların etrafına yumuşak öpücükler kondurmaya, cildinin bozulmamış kısımlarını ısırıp daha da çaresiz hareketlerle, daha da yüksek sesli iniltilerle karşılık bulmaya biraz zaman ayırdım. Kokusu beni çılgına çeviriyordu.

Coşku dolu bir sesle, "Şimdi," diye fısıldadı. "Şimdi."

Ama acele etmedim. Öperek, dokunarak, çığlıklarını daha tiz ve daha çaresizce perdelere çıkararak ne kadar zaman geçirdim bilmiyorum. Bütün bildiğim arzuladığım, ihtiyaç duyduğum, özlemini çektiğim bir şeyin yeniden bana geldiğiydi. O anda dünyada, cehennemde ya da cennette benim için daha önemli olan hiçbir şey yoktu.

Omzunun üzerinden açlıkla yanan simsiyah gözleriyle bana baktı. Artık kelimelerle ifade edilemeyecek kadar gözü dönmüş bir halde tekrar elimi ısırmaya çalıştı. Mecburen yine saçını parmaklarıma dolayarak başını kontrol altına aldım, bir yandan da boştaki elimle arada kalan giysileri çıkardım. Çiğ arzu dolu miyavlama benzeri sesler çıkardı, sonunda kalçalarını kendime doğru çektim, hissederek hedefimi buldum ve ateş ve ipek dolu bir hücumla sertliğimi içine bastırdım.

Susan'ın gözleri fal taşı gibi açıldı, odağını yitirdi, ardından haykırarak benimle beraber hareket etmeye, benim itişlerime kendininkilerle karşılık vermeye başladı. Kısa süreliğine yavaşlamayı düşündüm. Yavaşlamadım. İkimiz de bunu istemiyorduk. O şekilde, ağzım kulağında, boğazında, bir elim saçında, o ellerini vücuduna koymuş, vücudunu gererek benimkine dokunurken ona sahip oldum.

Tanrım, öyle güzeldi ki.

Haykırdı ve titremeye başladı. Patlamamak için kendimi zor tuttum. Kaçınılmaz olanı birazcık geciktirmek için mücadele ettim. Bir an sonra Susan yumuşadı, sonunda ellerimle, ağzımla, vücudumun itişleriyle bir kere daha hafif inlemelerini alevlendirerek arzu dolu çığlıklara çevirdim. Hızlı, akıcı, çaresiz hareketlerle yine çığlık attı. Onunla beraber eşiği aşmamak için yapabileceğim bir şey kalmamıştı.

Vücutlarımız gibi çığlıklarımız da birbirine karıştı. Kasların, vücutların ve açlıkların gerginliği beni ezdi geçti.

Ateş gibi bir zevk ikimizi de tüketti ve düşüncelerimi yakıp kül etti.

Zaman akıp geçti, ama bize dokunmadı.

Toparlandığımda kendimi zeminde buldum. Susan altımda yüzükoyun yatıyordu. Hâlâ bağlı olan elleri başının üzerindeydi. Fazla zaman geçmemişti. İkimiz de hâlâ nefes nefeseydik. Titredim ve hâlâ içinde olduğumu hissettim. Bağları tavana tutturan büyüyü kaldırdığımı hatırlamıyorum, ama kaldırmış olmalıydım. Başımı çevirerek omzunu, yanağını çok yumuşak bir şekilde öptüm.

Gözleri titreşerek açıldı. Yine insan gözlerine dönmüştü, ama gözbebekleri öyle genişlemişti ki koyu kahverengi irislerini neredeyse gizlemişti. Gözlerini odaklamadı. Gülümseyip inlemeyle kedi miyavlaması arasında hafif bir ses çıkardı. Bir an ona dikkatle baktım, sonunda yüzündeki dövmenin yeniden karardığını ve solmaya başladığını fark ettim. Birkaç saniye içinde desenler tamamen yok oldu.

"Seni seviyorum," diye fısıldadı.

"Seni seviyorum."

"Bunu istiyordum."

"Ben de," dedim.

"Tehlikeliydi. Harry, incinebilirdin. Ben seni-"

Eğildim ve ağzının kenarını öperek onu susturdum. "İncitmedin. Sorun yok."

Ürperdi, ama başıyla onayladı. "Öyle yorgunum ki."

Uykuya dalmaktan daha çok istediğim hiçbir şey yoktu, ama onun yerine ayağa kalktım. Susan yarı zevk, yarı protesto içeren yumuşak bir ses çıkardı. Onu kaldırıp kanepeye yatırdım. İpe dokunarak onu serbest bırakmasını diledim. İp derisinden ayrılıp elimde düzgün bir şekilde toplandı. Kanepenin arkasından bir battaniye çekip üzerine örttüm. "Uyu," dedim. "Dinlen biraz."

"Sen de-"

"Uyuyacağım. Söz. Ama... Yakınında uyumanın iyi bir fikir olacağını sanmıyorum."

Susan bitkin bitkin başını eğdi. "Haklısın. Özür dilerim."

"Önemli değil," dedim.

"Martin'i aramalıyım."

"Telefon çalışmayacaktır," dedim. "Ta ki savunma büyüsü kalkana kadar."

Kanepeme biraz daha gömülerek çok da hayal kırıklığı içeriyor gibi gelmeyen bir sesle, "Ah," dedi. "O halde beklememiz gerekecek."

"Evet," dedim. Saçını okşadım. "Susan-"

Elime elleriyle dokundu ve gözlerini kapadı. "Sorun yok. Söyledim sana, karşımda sen olduğunda açlıkları birbirinden ayıramazdım. Bu... Bir rahatlama oldu. Üzerimdeki baskıyı biraz azalttı. Bunu istiyordum. İhtiyacım vardı."

"Seni incittim mi?"

Gözlerini açmadan bir mırıltı çıkardı. "Belki biraz. Aldırmıyorum."

Ürperdim ve, "İyi misin?" dedim.

Yavaşça başını eğdi. "Olabileceğim kadar. Dinlen biraz, Harry."

"Evet," dedim. Saçına yeniden dokundum, sonra yatak odama geçtim. Kapıyı kapamadım. Yattığımda kanepeyi görebilmek için yastıklarımı ters tarafa koydum. Solgun kandil ışığının daha da zarif gösterdiği yüzünü seyrettim, sonunda gözlerim kapandı.

Öyle güzeldi ki.

Keşke yanımda olabilseydi diye düşündüm.

YİRMİ ALTI

Bir süre sonra gözlerimi açtım ve Susan'ın oturma odasında gözleri kapalı bir halde durduğunu gördüm. Çömelmiş, ellerini görünmez bir basketbol topunu kavrar gibi önüne uzatmıştı. Ben izlerken kolları ve bacaklarını hafif, dairesel hareketlerle oynatarak hareket etti. Tai chi. Kökeni dövüş sanatlarına dayanan meditasyon biçiminde bir egzersizdi. Tai chi uygulayan birçok kişi yaptıkları hareketlerin kemik kıran tekmelerin ve eklem kilitlemelerinin güzel, ağır çekim halleri olduğunun farkında değildi.

İçimden bir his Susan'ın bunu bildiğini söylüyordu. Üstünde tişörtü, altında benim koşu şortlarımdan biri vardı. İdmanla bilenen doğal yeteneğin zarif basitliğiyle hareket ediyordu.

Dönünce yüzünü gördüm. Yüzüne dingin bir konsantrasyon ifadesi sabitlenmişti. Bir dakika boyunca onu sessizce seyrederek kendi ağrı ve acılarımı kataloglad ım.

Aniden gözlerini açmadan gülümsedi ve, "Salyalar akıtma, Harry," dedi.

"Benim evim. İstediğim kadar salya akıtabilirim."

Hareketlerini kesmeden, "Kullandığın ip neydi?" diye sordu. "Daha önce kelepçe kırdım. Büyülü müydü?"

İş konuşması. Başka tür bir konuşma olmasını ümit etmiştim. Belki de olacak diye endişelenmiştim. İş konuşması benim için de cazipti. Güvenliydi. "Peri yapımı," dedim. "İçinde bir unicornun yelesinden alınmış bir tel var."

"Sahiden mi?"

Omuz silktim. "Fix öyle dedi. Herhalde biliyordur."

"Denaryalılar yeniden ortaya çıkarsa diye onu el altında tutmak iyi olur, ne dersin?"

"Buraya gelmedikleri sürece hayır," dedim. "Bu mekâna bağlı. Buradan çıkarırsan işe yaramaz."

"Neden?"

"Çünkü henüz o kadar iyi değilim," dedim. "Evde çalışan bir şey yapmak kolaydır. Bir tılsımı yanında götürmek için ise bende olandan çok daha fazla teknik bilgi gerekir." Yataktan kalktım ve harekete geçtim. Saate göre saat sabah on olmak üzereydi. Çabucak duş aldım, giyindim, saçımdan bir tarak geçirdim ve hovarda, tıraşsız görünümün moda olduğuna karar verdim.

Tekrar oturma odasına döndüğümde Susan yine deri pantolonunu giymişti ve sadece dört ya da beş mum yanık kalmıştı. Savunma bariyerleri yok oluyordu. "Martin otelden ayrıldıktan sonra ne oldu?" diye sordum.

Susan bir koltuğa gömüldü. "Onu durdurmaya çalıştım. Durmadı. Kavga ettik, o da yüzüme bir silah doğrulttu."

Yutkundum. "*Ne yaptı?*"

"Dürüst olmak gerekirse çok akılcı davranmıyordum."

"Lanet olsun."

"Martin istemiyordu, ama onu Michael'ın evine gitmeye ikna ettim. Denaryalılarla başın beladayken seni kurtarabilecek biri varsa odur diye düşündüm."

"Kulağa mantıklı geliyor," dedim. Kahve ile kola arasında karar vermeye çalıştım. Kola daha kolayda olması nedeniyle öne çıktı. Susan ben daha soruyu soramadan başını sallayınca bir kutu da ona aldım. "Ya Anna Valmont?"

"Şoktaydı. Charity onu yatırdı."

"Polisi aradınız mı?"

Susan başını iki yana salladı. "Valmont'un işe yarayabilecek bir şey bilebileceğini düşündüm. Eğer öfkelenir ve kodese tıkılırsa bildiklerini öğrenemeyecektik."

"Michael bu konuda ne dedi?

"Orada değildi," dedi Susan. "Shiro oradaydı. Charity Michael ile Sanya diye birinin St. Louis'ten geri dönmediğini ve onu aramadıklarını söyledi."

Kaşlarımı çattım ve ikinci kutuyu ona uzattım. "Bu onun yapacağı iş değil."

"Biliyorum. Endişelilerdi." Kaşlarını çattı. "Ya da Charity endişeliydi. Shiro'nun hiç endişeli olduğunu sanmıyorum. Sanki bütün olanları bekliyor gibiydi. Hâlâ samurai kıyafetleri üzerindeydi ve kapıyı daha ben çalmadan açtı."

"Michael da daha önce öyle bir şey yapmıştı. Belki de bu işin bir ikincil faydasıdır."

Susan başını iki yana salladı. "Tanrı'nın gizemli yöntemleri vardır ha?"

Omuz silktim. "Belki de. Shiro bir şey söyledi mi?"

"Sadece Martin'e sola ve sağa döneceği ve park edeceği yerleri söyledi. Ardından bana ona iki dakika vermemi, sonra seni arabaya getirmek için hazırlanmamı söyledi. Yalnızca... biraz gülümsedi. Başından sonuna kadar. Başka herhangi biri olsa biraz tekinsiz görünürdü. Ama o halinden memnun gibiydi. Belki de sadece duygularını belli etmemeyi iyi beceriyordu."

Kola kutumla oynadım. "Beceriyor. Onu iyi becerir."

Susan bir kaşını kaldırdı. "Anlamıyorum."

"Öldüğünü sanmıyorum. Henüz değil. O... Beni serbest bırakmaları karşılığında Denaryalılara teslim olmayı kabul etti. Denaryalıların başı –isminin Nicodemus olduğunu söyledi– Shiro'ya yirmi dört saat boyunca karşı koymamaya ya da kaçmamaya söz verdirtti."

"Bu kulağa iyi gelmiyor."

Ürperdim. "Evet. Sanırım onlar can düşmanı. Shiro kendini teklif ettiğinde, Nicodemus Noel sabahındaki bir çocuk gibi sevindi."

Susan içeceğinden bir yudum aldı. "Denaryalılar ne kadar kötü?"

Nicodemus'u ve bıçağını düşündüm. Başımı geriye çekerek boğazımı açığa çıkardığında hissettiğim katıksız çaresizliği düşündüm. Kesilmiş ve parçalanmış cesetleri düşündüm. "Kötü."

Ben içeceğime bakarken Susan bir an beni ses çıkarmadan süzdü.

"Harry," dedi sonunda. "Onu açacak mısın, yoksa bakmaya devam mı edeceksin?"

Başımı salladım ve kutunun açma halkasını çekip açtım. Dirseklerim sızlıyordu ve çevrelerindeki deri fena halde aşınmıştı. Belli ki Nicodemus unicorn yelesinden özel yapım ipler yerine sıradan halatları tercih ediyordu. "Pardon. Kafamda çok şey var."

"Evet," dedi daha yumuşak bir sesle. "Şimdi ne yapacağız?"

Mumları kontrol ettim. Üç tane kalmıştı. "Bariyer yaklaşık yirmi dakika içinde kalkar. Bir taksiye atlar, McAnnally'nin

Yeri'nden Kaplumbağa'yı alır, Michael'ın evine gideriz."

"Ya Denaryalılar dışarıda bizi bekliyorlarsa?"

Kapı tarafındaki köşe standından patlatma çubuğumu aldım ve parmaklarımda çevirdim. "Başka taksiye binmeleri gerekecek."

"Ya sonra?"

Asamı alıp kapının yanındaki duvara yasladım. "Michael ve Sanya'ya olanları anlatacağız."

"Tabii dönmüşlerse."

"Hı-hı." Mutfak dolabını açtım ve silahımı ve kılıfını çıkardım. "Daha sonra da iyi Denaryalılar'dan Shiro'yu serbest bırakmalarını isteyeceğim."

Susan başıyla onayladı. "İsteyecek miyiz?"

Silahın toplusunu açıp içine cephane doldurdum. "Lütfen diyeceğim," deyip topluyu yeniden yuvasına koydum.

Susan'ın gözleri parladı. "Ben de varım." Bir omuz kayışı takıp silahı ona sokarken beni izledi. "Harry," dedi. "Haklı intikam havasını bozmak istemiyorum, ama kafamı çok kurcalayan iki soru var."

"Denaryalılar neden Kefen'i istiyor ve onunla ne yapacaklar?" dedim.

"Evet."

Odamdan eski bir anorak çıkarıp üzerime geçirdim. İçime sinmedi. Son birkaç yıldır eski kanvas pardösümden ve Susan'ın bana verdiği daha yeni deri pardösüden başka hiçbir şey giymemiştim. Mumları kontrol ettim ve hepsinin söndüğünü gördüm. Elimi duvara koyarak savunmayı hissettim. Hafif bir yankı kalmıştı, ama kayda değer bir şey yoktu, bu yüzden oturma odasına geri döndüm ve taksi çağırdım. "Artık gidebiliriz. Sanırım ne yaptıklarına dair bir fikrim var, ama emin olamıyorum."

Dalgın dalgın ceketimin yakasını düzeltti. "Amma şapşalsın. Nicodemus'a megalomanyak böbürlenme söylevini çektiremedin mi?"

"Kötü adam klişeleri listesini okumuş olmalı."

"İşleri halletmeye niyetli biri gibi görünüyor."

Kesinlikle öyleydi. "Ağzından birkaç şey kaçırdı. Sanırım bir adım önüne geçebiliriz."

Başını iki yana salladı. "Harry, Shiro'nun peşinden beraber aşağı indiğimde fazla bir şey görmedim. Ama tünellerden seslerini duydum. Şey..." Bir an gözlerini kapadı ve yüzüne hafif bir iğrenme ifadesi yerleşti. "Açıklamam zor. Sesler bana güçlü bir izlenim verdi. Shiro'nun sesi... Bilmiyorum. Bir trompet gibiydi. Berrak ve güçlüydü. Diğer ses ise... pis kokuyordu. Çürümüştü. Bozulmuştu."

Susan'a bunu neyin söylettiğini anlamadım. Belki vampirlerin ona yaptığı bir şeydi. Belki tai chi derslerinde öğrendiği bir şeydi. Belki saf içgüdüydü. Ama neden bahsettiğini biliyordum. Nicodemus sessiz, durgun ve tehlikeli bir şey –sabırlı, habis ve insan anlayışının sınırlarının ötesinde kötücül bir şey gibi geliyordu. Beni çok ama çok korkutuyordu.

"Ne demek istediğini biliyorum. Nicodemus bir başka yanlış yola sapmış idealistten ya da para peşindeki açgözlü bir piçten ibaret değil," dedim. "O farklı."

Susan başıyla onayladı. "Kötü yürekli."

"Ve şakası yok." Susan'a mı, kendime mi sorduğumdan emin olmadan, "Hazır mısın?" dedim.

Ceketini giydi. Kapıya gittim, o da beni izledi.

"Pardösünün tek kötü yanı şuydu," diye söylendi. "Poponu hiç göremiyordum."

"Ben hiç fark etmedim."

"Ortalıkta kendi popona dikkat ederek dolaşsaydın senin için endişelenirdim, Harry."

Omzumun üstünden gülümseyerek ona baktım. O da gülümsedi.

Fazla uzun sürmedi. İkimizin de gülümsemesi biraz hüzünlendi.

"Susan," dedim.

Dudaklarımın üstüne iki parmağını koydu. "Söyleme."

"Lanet olsun, Susan. Dün gece-"

"Hiç olmamalıydı," dedi. Sesi yorgun geliyordu, ama gözlerini benimkilerden ayırmadı. "Hiçbir şeyi-"

"-değiştirmiyor," diye cümleyi tamamladım. Sesim bana bile acı geldi.

Elini geri çekti ve koyu renk deri ceketini ilikledi.

"Tamam," dedim. İş konuşmasına devam etmeliydim. Kapıyı açıp dışarıya baktım. "Taksi gelmiş. Hadi işe koyulalım."

YİRMİ YEDİ

Asamı, patlatma çubuğumu, Shiro'nun bastonunu aldım ve kendime lanet olası bir golf çantası almayı kafama not ettim. Taksiyle McAnnally'nın Yeri'ne gittik. Mavi Kaplumbağa hâlâ yakındaki park alanındaydı. Çalınmamış, buharlaştırılmamış ya da başka bir şekilde kötüye kullanılmamıştı.

"Arka camına ne oldu?" diye sordu Susan.

"Marcone'un haydutlarından biri Larry Fowler'ın stüdyosunun dışında bana birkaç el ateş etti."

Susan'ın ağzı seğirdi. "Yine Larry Fowler'ın programına mı çıktın?"

"O konuda konuşmak istemiyorum."

"Hı-hı. Peki ya kaput?"

"Küçük delikleri Marcone'un adamları açtı. Büyük ezik bir kloroifritin işi," dedim.

"Ne ne?"

"Bitki canavar."

"Ah. Neden baştan 'bitki canavar' demedin ki?"

"Benim de bir gururum var."

"Zavallı araban."

Anahtarlarımı çıkardım, ama Susan elini benimkinin üzerine koydu ve arabanın etrafını dolaştı. Çömelip birkaç kere

arabanın altına baktı, sonra, "Tamam," dedi.

Arabaya girdim. "Teşekkürler sıfır sıfır yedi, ama kimse bir Volkswagen'e bomba yerleştirmez. Fazla şirinler."

Susan yolcu kapısından arabaya girdi ve, "Dikkatli olmazsan şirin konfetilere dönüşmesi işten değil, Harry," dedi.

Homurdandım, motoru çalıştırdım ve Michael'm evine doğru yola koyuldum.

Sabah soğuk ve berraktı. Kış henüz Büyük Göller üzerindeki baskısına son vermemişti ve Michigan Gölü nereye giderse Chicago da oraya giderdi. Susan dışarı çıktı ve koyu güneş gözlüğünün üstünden kaşlarını çatarak ön avluya göz attı. "Bu adam bir yandan burayı bu kadar bakımlı tutmayı, bir yandan kendi işini yürütmeyi, bir yandan da iblislerle savaşmayı nasıl beceriyor?"

"Şu ev ve bahçe programlarını çok seyrediyor olmalı," dedim.

Kaşlarını çattı. "Çimen yeşil. Şubat ayındayız ve çimen yeşil. Bu sana da tuhaf gelmiyor mu?"

"Çimenin gizemli yöntemleri vardır."

İğrendiğini belli eden bir ses çıkardı, sonra peşimden kapıya doğru giden patikadan yürüdü.

Kapıyı çaldım. Bir an sonra Peder Forthill, "Kim o?" dedi.

"Donny ile Marie," diye cevap verdim. "Salt-N-Pepa yerlerine geçmemizi rica etti."

Peder kapıyı açarak altın çerçeveli gözlüğünün ardından gülümsedi. Aynı kısa boylu, tıknaz, kelleşen yaşlı Forthill'di, ama gergin ve yorgun görünüyordu. Yüzünün çizgileri son hatırladığıma göre daha derin görünüyordu. "Selam, Harry."

"Selam Peder," dedim. "Susan'ı tanıyor musunuz?"

Ona düşünceli düşünceli baktı. "Ününü duydum," dedi. "Girin, girin."

Girdik ve ben girerken Forthill bir Louisville Slugger beyzbol sopasını köşeye yasladı. Kaşlarımı kaldırdım, Susan ile bakıştım, sonra asamı ve Shiro'nun bastonunu sopanın yanma koydum. Forthill'in peşinden mutfağa girdik.

"Charity nerede?" diye sordum.

"Çocukları annesinin evine götürüyor," dedi Forthill. "Yakında döner."

Rahatlayarak nefesimi verdim. "Ya Anna Valmont?"

"Misafir odasında. Uyuyor."

"Martin'i aramam gerekiyor," dedi Susan. "Müsaadenizle." Yandaki küçük çalışma odasına geçti.

"Kahve ya da donut ister misin?" diye sordu Peder Forthill.

Masaya oturdum. "Peder, beni dine döndürmeye hiç bu kadar yakın olmamıştınız."

Güldü. "Muhteşem Forthill, her Danimarka donutuyla bir ruh kurtarır." Tanrıların içeceğini Dunkin' Donuts kâğıt torbaları ve plastik köpük bardaklar içinde ortaya çıkardı, biraz da kendine aldı. "Düşmanlarla karşı karşıya olduğunuzda şaka yapma kabiliyetini her zaman takdir ettim. Durum çok ciddi."

Ağız dolusu soslu donutun arasından, "Fark ettim," dedim. "Michael nerede?"

"Sanya ile ikisi muhtemel Denaryalı etkinliğini araştırmak için St. Louis'e gittiler. Yerel polis ikisini de gözaltına almış."

"Gözaltına mı alındı? Ne sebeple?"

"Bir suçlamada bulunulmamış," dedi Forthill. "Gözaltına alınmışlar, yirmi dört saat boyunca tutulmuşlar ve serbest bırakılmışlar."

"Kum kapanı," dedim. "Biri ayak altında dolaşmalarını istemiyormuş."

Forthill başıyla onayladı. "Öyle görünüyor. İki saat önce

onlarla konuştum. Şu anda geri dönüyorlar. Yakında gelirler."

"O halde geri döndükleri an gidip Shiro'yu geri almamız gerekiyor."

Forthill kaşlarını çatıp başını eğdi. "Dün gece ne oldu sana?"

Ona olanların kısa halini aktardım –sanat müzayedesi ve Denaryalıları anlattım, ama daha sonraki ayrıntıları es geçtim– onlar iffetli bir pederi ilgilendirmezdi. Zaten anlatmak beni de utandırırdı. Pek dini bütün biri değilimdir, ama sonuçta karşımdaki adam bir rahipti.

Bitirdiğimde Forthill gözlüğünü çıkardı ve bana dikkatle baktı. Gözleri ardıç kuşu yumurtası rengindeydi ve rahatsız edici derecede yoğunlaşabiliyordu. "Nicodemus," dedi alçak sesle. "Kendini böyle tanıttığından *emin* misin?"

"Evet."

"Kuşkun yok mu?"

"Evet. Hoş bir sohbetimiz oldu."

Forthill ellerini kavuşturdu ve yavaşça nefes verdi. "Tanrı aşkına. Harry, bana onu tarif edebilir misin?"

Tarif ettim, yaşlı rahip de dinledi. "Ah, bir de hep boynunda bir ip bağlıydı. Palamar gibi değil, ince bir ip, çamaşır ipi gibi. Başta bir ip kravat zannettim."

Forthill parmaklarını kaldırıp boğazındaki haça dokundurdu. "Onu ilmik şeklinde mi bağlıyordu?"

"Evet."

"Hakkında ne düşündün?" diye sordu.

Başımı indirip yarısını yediğim donuta baktım. "Beni çok korkuttu. O... Kötü, sanırım. Yanlış."

"Aradığın sözcük, 'kötücül', Harry."

Omuz silktim ve itiraz etmeden donutun kalan kısmını yedim.

"Nicodemus Haç Şövalyeleri'nin çok eski bir düşmanıdır," dedi Forthill alçak sesle. "Hakkındaki bilgimiz sınırlı. Aşağı yukarı yüz yılda bir arşivlerimizi bulup silmeye özen gösterdi, bu yüzden kim olduğundan ya da ne kadar zamandır hayatta olduğundan emin olamıyoruz. Kurtarıcı çarmıha gerilmeden önce doğmuş bile olabilir."

"Beş yüz yaşından bir gün yaşlı görünmüyordu," diye mırıldandım. "Nasıl olmuş da bir Şövalye gidip onun icabına bakmamış?"

"Deneyenler olmuş," dedi Forthill.

"Kaçmış mı?"

Forthill'in gözleri ve sesi sabit kaldı. "Onları öldürmüş. Hepsini öldürmüş. Yüzden fazla Şövalye. Binden fazla rahip, rahibe, keşiş. Üç bin erkek, kadın, çocuk. Ve bunlar sadece yok edilmiş arşivlerden kurtarılan sayfalarda yazılı olanlar. Onunla karşı karşıya gelip hayatta kalmış yalnızca iki Şövalye var."

Aniden kavradım. "Shiro onlardan biri. Nicodemus'un onu benimle değiş tokuş etmek istemesinin nedeni oydu."

Forthill başıyla onayladı ve bir an gözlerini kapadı. "Muhtemelen. Ama Denaryalılar başkalarına acı ve eziyet çektirerek güçlenirler. Bu yolla Düşmüşlerin onlara verdikleri kuvveti daha iyi kullanabilirler. Ve en çok da onlara karşı gelmek için yaratılmış olanlardan güç kazanırlar."

"Shiro'ya işkence ediyor," dedim.

Forthill bir an elini elimin üstüne koydu, sonra alçak, teskin edici bir sesle konuştu. "İnanmalıyız. Ona yardım etmek için zamanımız olabilir."

"Şövalyelerin bütün olayının adaleti yerine getirmek olduğunu sanıyordum," dedim. "Tanrı'nın Yumrukları filan. O halde Nicodemus nasıl onları toplu halde katledebiliyor?"

"Bir adam başkasını neden öldürebiliyorsa ondan," dedi Forthill. "O zeki. İhtiyatlı. Becerikli. Acımasız. Koruyucusu olan düşmüş melek gibi."

İsmini tahmin ettim. "Belaliel mi?"

Forthill neredeyse gülümsedi. "Anduriel. Düşüş'ten sonra Lucifer'in kumandanlarından biriydi. Anduriel sikkeleri mesken edinmiş otuz Düşmüş meleğin lideridir. O Nicodemus'u baştan çıkarıp ona hâkim olmadı. Aralarında bir ortaklık var. Nicodemus Düşmüş meleklerle neredeyse eşit biri olarak ve özgür iradesiyle çalışır. Ne Rahiplerden, ne herhangi bir Şövalye Tarikatından, ne de Haç Şövalyelerinden herhangi biri ona en ufak bir zarar verebildi."

"İlmik," dedim. "O ip de Kefen gibi, değil mi? Gücü var."

Forthill başıyla onayladı. "Evet, öyle sanıyoruz. Hainin Kudüs'te kullandığı ip."

"Onunla beraber çalışan kaç Denaryalı var? Anladığım kadarıyla birbirleriyle iyi geçinemiyor olmaları muhtemel."

"Tanrıya şükürler olsun ki haklısın. Elimizdeki bilgilere göre Nicodemus nadiren beş ya da altıdan fazla Denaryalıyla birlikte çalışıyor. Çoğunlukla başka üç Denaryalıyı da yakınında tutuyor."

"Yılanadam, iblis kız ve Ursiel."

"Evet."

"Dünyada dolaşımda olan kaç sikke var?"

"Şu anda kesin bilinen sadece dokuz tane. Ursiel'in sikkesiyle beraber on."

"Yani teorik olarak Nicodemus ile beraber çalışan on dokuz başka Düşmüş olabilir. Bir sürü haydut da cabası."

"Haydut mu?"

"Haydut. Normal kiralık adamlar gibi duruyorlardı."

"Ah. Onlar normal değiller," dedi Forthill. "Anladığımız kadarıyla onlar da başlı başına küçük bir ulus. Fanatikler. Hizmetleri kalıtsal, babadan oğula, anneden kıza aktarılıyor."

"Bu iş giderek daha da iyileşiyor," dedim.

"Harry," dedi Forthill. "Bunu sormanın incelikli bir yolunu bilmiyorum, o yüzden sadece soracağım. Sana sikkelerden birini verdi mi?"

"Denedi," dedim. "Reddettim."

Forthill gözlerini bir an daha yüzümde sabit tuttuktan sonra bir nefes verdi. "Anlıyorum. Üzerindeki mührü hatırlıyor musun?"

Homurdanarak onayladım, çikolatayla kaplı bir jöle aldım ve işaret parmağımla sembolü çikolataya çizdim.

Forthill başını yana eğip kaşlarını çattı. "Lasciel," diye mırıldandı.

"Lasciel mi?" dedim. Sesim boğuk çıktı, zira parmağımdaki çikolatayı yalayarak temizliyordum.

"Baştan Çıkaran," diye mırıldandı Forthill. Parmağını çikolataya batırarak mührü sildi. Yudumları arasında, "Lasciel Ağ Ören ve Dişi Ayartıcı olarak da bilinir," dedi. "Fakat Nicodemus'un onu serbest bırakmak istemesi garip görünüyor. Genellikle Lasciel Anduriel'in izinden gitmez."

"Asi melekler arasında bir asi melek mi?"

"Belki de," dedi Forthill. "Bu konuyu şimdilik konuşmasak daha iyi olur."

Susan kulağında kablosuz bir telefonla küçük ofisten dışarı çıktı. Telefona "Tamam," dedi ve bir eliyle onu takip etmemizi işaret ederek yanımızdan geçti. Peder Forthill kaşlarını

kaldırdı, ardından ikimiz de Susan'ın arkasından Carpenter ailesinin oturma odasına gittik.

Burası birkaç mobilya öbeğine bölünmüş devasa bir odaydı. Televizyon en küçük öbekteydi, ama yine de çok küçük görünüyordu. Susan televizyona yürüdü, onu açtı ve kanallar arasında dolaştı.

Yerel bir televizyonda, bir haber bülteninde durdu. Haberde helikopter çekiminden büyük bir yangının sardığı bir bina gösteriliyordu. Bir düzine civarı sarı kırmızı itfaiye aracı binanın etrafını sarmıştı, ama yangını sadece kontrol altında tuttukları ortadaydı. Bina gitmişti.

"Bu ne?" diye sordu Forthill.

"Lanet olsun," diye hırlayarak televizyondan öte yana döndüm ve odayı arşınlamaya başladım.

"Shiro'nun dün gece bizi götürdüğü bina," dedi Susan. "Altındaki bazı tünellerde Denaryalılar vardı."

"Artık yoklar," dedim. "Gittiler ve izlerini sildiler. Lanet olsun, ne kadar zaman oldu? Altı saat mi? İki eyalet öteye gitmiş olabilirler."

"Nicodemus," dedi Forthill. "Bu onun tarzı."

"Bulacağız onları," dedi Susan alçak sesle.

"Nasıl?" diye sordum.

Dudaklarını birbirine bastırıp benden öte yana döndü. Alçak sesle telefona konuştu. Dediklerini duyamadım, ama konuşmayı sona erdiren bir tonda konuşuyordu. Bir an sonra telefonu kapadı. "Ne yapabiliriz?"

"Yeraltı dünyasına gidebilirim," dedim. "Orada bazı cevaplar almaya çalışabilirim. Ama ancak güneş battıktan sonra."

Forthill alçak sesle, "Bunu yapmamalısın," dedi. "Fazlasıyla tehlikeli. Şövalyelerin hiçbiri-"

Elimi kaldırarak sözünü kestim. "Bilgiye ihtiyacımız var, yoksa Shiro ölecek. Mesele sadece o da değil, eğer Nicodemus'u durdurmazsak Kefen ile yapmaya hazırlandığı kötülük neyse onu yapma fırsatı bulacak. Cevaplar almak için Altdünya'ya gitmem gerekiyorsa, gideceğim yer orasıdır."

"Ya Michael?" dedi Susan. "Shiro'nun Harry'yi bulduğu gibi o da Shiro'yu bulamaz mı?"

Forthill başını iki yana salladı. "Bulamayabilir. Kontrolü altındaki bir şey değil. Kimi zaman Şövalyelere o tür bir sezgi verilir, ama onu iradeleriyle çağıramazlar."

Saatime bakarak mesafeleri hesapladım. "Michael ve Sanya ne zaman burada olurlar? Bir saate filan mı?"

"Başka zorluk çıkmazsa evet," dedi Forthill.

"İyi. Bakalım melekler tarafı yardımcı olmak isteyecek mi? İstemezlerse, güneş batar batmaz Chauncy'yi arıyorum." Susan'dan telefonu aldım ve odadan dışarı çıktım.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu Susan.

"Anna Valmont ile konuşmaya. Ondan sonra da müşterimi arayacağım. Olur da hayatta kalırsam diye, en azından profesyonel olmaya çalışmış gibi görünmek istiyorum."

Charity'nin misafir odası yavaş yavaş kumaştan bir ormanla kaplanıyordu. Hayal edilebilecek her renk kumaşla dolu saydam kutular bir duvara yığılmıştı ve masada da düzgün bir şekilde katlanmış kumaş yığınlarının arasında zar zor görülen küçük bir dikiş makinesi duruyordu. Başka kumaş kutularının sur şeklinde etrafına yığıldığı tekli yatakta birkaç yorganın altına gömülmüş bir külçe vardı.

Dikiş masasının üzerindeki küçük lambayı yaktım ve odanın alevlere bürünmeyeceğini umdum. "Anna. Uyan."

Külçe bir mırıltı sesi çıkarıp kımıldandıktan sonra yeniden hareketsizleşti.

Telefonu açtım ve çevir sesinin odanın sessizliğinde etrafa yayılmasına izin verdim. "Uyanık olduğunuzu biliyorum, Bayan Valmont. Siz de Marriott'ta hayatınızı kurtardığımı biliyorsunuz. Doğrulup hemen benimle konuşmazsanız polisi arayıp sizi almalarını söyleyeceğim."

Kımıldamadı. Bir numara çevirdim ve karşıdaki telefon çalmaya başlayana kadar bekledim.

"Piç herif," diye mırıldandı. O İngiliz aksanıyla ses "pıyç" gibi gelmişti. Doğruldu. Yüzünde ihtiyatlı bir ifade vardı ve yorganı önünde tutuyordu. Omuzları çıplaktı. "Pekâlâ. Ne istiyorsun?"

"Öncelikle pardösümü," dedim. "Ama onu avucunda sakladığından şüpheliyim, bu yüzden Kefen'in alıcısının ismine de razı olurum."

Bir an bana dikkatle baktıktan sonra, "Sana ismini verirsem beni öldürebilir," dedi.

"Vermezsen ben de seni polise teslim edeceğim."

Omuz silkti. "Bu her ne kadar tatsız olsa da beni öldürmeyecektir. Kaldı ki her halükarda beni teslim etmeye niyetlisin."

Yüzümü buruşturdum. "Hayatını kurtardım. Hem de iki kere."

"Farkındayım," dedi. Bir an daha bana baktıktan sonra, "İnanmak öyle güç ki," dedi. "Hepsi başımdan geçtiği halde. Çılgınca görünüyor. Bir rüya gibi."

"Çıldırmış değilsin," dedim. "Ya da en azından halüsinasyon görüyor değilsin."

Acı acı güldü. "Biliyorum. Cisca öldü. Gaston öldü. Bu

onların, dostlarımın başına geldi." Sesi çatallaştı ve çok hızlı gözlerini kırpıştırmaya başladı. "Sadece işi bitirmek istiyordum. Bir hiç uğruna ölmüş olmasınlar diye. Bunu onlara borçluydum."

İçimi çektim. "Bak, işini kolaylaştıracağım. Marcone muydu?"

Gözlerini odaklamadan omuz silkti. "Bir aracı yoluyla haberleştik, dolayısıyla emin olamam."

"Ama Marcone muydu?"

Valmont başıyla onayladı. "Tahmin yürütmem gerekseydi o derdim. Alıcı bol miktarda parası ve yerel nüfuzu olan biriydi."

"Bildiğini biliyor mu?"

"Alıcı kim olduğu bilinmesin diye önlemler alırken ona kimliği söylenmez. Nezakete uymaz."

"Marcone ile ilgili herhangi bir şey biliyorsan, sana para ödeyip malı teslim etmeden toz olmana izin vermeyeceğini de biliyorsundur," dedim.

Gözlerini ovuşturdu. "Parayı ona geri vermeyi teklif edeceğim."

"İyi fikir. Tabii teklifini tamamlamadan seni öldürmezse."

Bir saniyeliğine bana öfke içinde ağlayarak dik dik baktı. "Ne istiyorsun benden?"

Masadaki sarı bir keten öbeğinin arkasından bir mendil kutusu alıp ona uzattım. "Bilgi. Her şeyi bilmek istiyorum. Kefen'i kurtarmama yardımcı olabilecek bir şey duymuş ya da görmüş olman mümkün. Bana yardım edersen sana şehirden ayrılman için biraz zaman kazandırabilirim."

Kutuyu alıp bir mendille gözlerini kuruladı. "Sözünü tutacağını nereden bileyim?"

"Dünya'dan Hırsız Kız'a, cevap ver Hırsız Kız. İki kere hayatını kurtardım. Sanırım gönül rahatlığıyla iyi niyetli olduğumu varsayabilirsin."

Yere bakarak dudağını ısırdı. "Ben... Bilmiyorum."

"Bu sınırlı süreli bir teklif."

Titrek bir nefes aldı. "Pekâlâ. Pekâlâ, izin ver de biraz temizleneyim. Giyineyim. Sana bildiklerimi anlatacağım."

"Tamam," dedim. "Hadi. Koridorun sonundaki banyoda duş var. Sana havlu getiririm."

"Burası senin evin mi?"

"Dostlarımın. Ama daha önce burada kaldım."

Başıyla onayladı ve ortalıkta aranarak önceki gece giydiği siyah gömleği buldu. Onu giyip ayağa kalktı. Uzun, güzel ve berelerle dolu bacakları vardı. Sağ bacağının üzerine basarken acı dolu bir çığlık attı ve öne doğru düştü. Yere düşmeden onu yakaladım, o da bana yaslanarak sağ ayağını zeminden kaldırdı.

"Kahrolası," diye sızlandı. "Dün gece bileğimi burkmuş olmalıyım." Bana sert bir bakış fırlattı. "Ellerini çek."

Elimi hoşnut edecek kadar pürüzsüz ve sıkı bir şeyin üzerinden çektim. "Pardon. Kazayla oldu. Yürüyebilecek misin?"

Tek ayak üzerinde durarak başını iki yana salladı. "Sanmıyorum. Biraz kolunu uzatır mısın?"

Koridor boyunca sıçrayarak banyoya girmesine yardımcı oldum. Nevresim dolabından birkaç havlu daha bulup neredeyse tamamen kapalı kapının aralığından ona uzattım. Kapıyı kilitledi ve duşu açtı.

Başımı salladım ve koridoru tekrar katederek Peder Vincent'ın telefon numarasını çevirdim. Beşinci çalışta açtı. Sesi yorgun ve gergin geliyordu. "Ben Vincent."

"Ben Harry Dresden," dedim. "Kefen'in Chicago'ya nereden geldiğini ve onu kimin satın aldığını biliyorum. Üçüncü bir taraf müdahale edip onu ele geçirdi."

"Emin misiniz?" diye sordu Vincent.

"Evet."

"Nerede olduğunu biliyor musunuz?"

"Tam olarak değil, ama öğreneceğim. Bu akşama kadar öğrenmiş olurum, belki daha önce."

"Neden bu akşama kadar zaman alacak?" diye sordu Vincent.

"Şey. Ee. Açıklaması biraz zor," dedim.

"Belki de soruşturmanın bundan sonrasına polis devam etse daha iyi olur."

"Bunu önermem."

"Neden?"

"Güvensizliğinizin yersiz olmadığına işaret edebilecek bazı bilgiler edindim."

"Ah," dedi Vincent. Sesi endişeli geliyordu. "Bence buluşup konuşmalıyız, Bay Dresden. Bu konuyu telefonda konuşmamayı tercih ederim. Saat iki, geçen sefer konuştuğumuz oda uygun mu?"

"Muhtemelen uygun," dedim.

Vincent, "O zaman görüşürüz," deyip telefonu kapadı.

Yeniden oturma odasına yürüdüğümde Susan'ı oturmuş kahve ve donut eşliğinde sabah gazetesini okur buldum. Önceden arka avluya açılan kayar cam kapılardan biri açıktı ve diğer tarafta bol miktarda çıplak odun ve plastik vardı –Michael'ın inşa ettiği ek için. Açık kapıdan testere sesi geldi.

Dışarıya geçtim ve Peder Forthill'i iş başında buldum. Ceketi ve yakasını çıkarmıştı. Üzerinde sadece kısa kollu siyah

bir gömlek vardı. Deri iş eldivenleri giymiş, güvenlik gözlüğü takmıştı. Bir kirişi testereyle kesmeyi bitirdi ve kesikten tozu üfledikten sonra doğruldu. "Peder Vincent nasıl?"

"Sesi yorgun geliyordu," dedim. "Onunla daha sonra konuşacağım, tabii yeni bir olay olmazsa."

"Onun için endişeleniyorum," dedi Forthill. Kirişi sonradan pencere olacak bir aralığın üstüne doğru kaldırdı. "Şunu tutar mısın?"

Tuttum. Forthill ağzında tuttuğu birkaç çiviyi alıp sırayla çakmaya başladı. "Ya Bayan Valmont?"

"Duş alıyor. Bizimle işbirliği yapacak."

Forthill bir çiviyi dudaklarından alırken kaşlarını çattı. "Hakkında edindiğim izlenimi düşününce öyle yapacağını hiç beklemezdim."

"Albenili kişiliğim sayesinde," dedim. "Kadınlar bana hiç karşı koyamaz."

Forthill çivilerle dolu ağzının arasından, "Hmmm," dedi.

"Bu yapabileceği tek uygun hareketti. Hem köşeye sıkıştı, öyle değil mi?"

Forthill çiviyi çaktı ve kaşlarını çattı. Bana baktı.

Bir an ben de ona baktım, sonra, "Gidip onu kontrol edeyim," dedim.

Oturma odasının yarısını katetmiştim ki bir otomobilin kapısının kapandığını, hemen ardından motorunun çalıştığını duydum. Ön kapıya koştum ve tam onu açtığım anda arka penceresi parçalanmış Mavi Kaplumbağa'nın caddede hızla uzaklaşıp gözden kaybolduğunu gördüm.

Ceplerimi karıştırdım ve homurdandım. Anahtarlarım yoktu. "Kahrolası," diye söylendim. Müthiş bir sinir bozukluğuyla kapının çerçevesini yumrukladım. Çok sert vurmadım.

Sinirliydim, ama parmaklarımı kırmaya niyetim yoktu. "Eski takılıp düşme numarasını yaptı ve ben de *yedim*."

Susan yanıma gelip içini çekti. "Harry, seni budala. İyi bir adamsın. Ama mesele kadınlar olduğunda budalanın tekisin."

"Önce pardösüm, şimdi de arabam. Minnetini böyle gösteriyor."

Susan başını eğdi. "Hiçbir iyilik cezasız kalmaz."

Ona dikkatle baktım. "Bana gülüyor musun sen?"

Bana döndüğünde yüzü tamamen ifadesizdi. Ama sesi biraz boğuk geldi. "Hayır."

"Gülüyorsun."

Yüzü pembeleşerek başını salladı.

"Acıma gülüyorsun."

Dönüp yeniden oturma odasına girdi ve gazetesini aldı. Oturup gazeteyi yüzünü benden saklayacak şekilde kaldırdı. Gazetenin arkasından boğuk sesler çıkardı.

Homurdanarak uzun adımlarla eklentiye geri yürüdüm. Forthill yeniden bana bakarak kaşlarını kaldırdı.

"Bana kıracağım ya da çok sert vurabileceğim bir şey ver," dedim ona.

Gözleri ışıldadı. "Bir yerini inciteceksin. Şunu tutar mısın?"

Ben bir başka kesilmiş tahtayı yerinde tutarken Forthill elini yukarı uzatarak onu çiviledi. Çivilerken gömleğinin kolu aşağı indi ve bir çift yeşil çizgi açığa çıktı.

"Bekle," deyip elimi koluna attım. Tahta diğer elimden kaydı ve aşağı düşerken başıma çarptı. Acıyla yüzümü buruşturdum, ama Forthill'in gömleğinin kolunu yukarıya çektim.

Forthill'in sağ kolunun içinde bir dövme vardı.

Thoth'un Gözü dövmesi.

"Bu da ne?" diye sordum.

Forthill etrafa bakındıktan sonra gömleğinin kolunu tekrar indirdi. "Bir dövme."

"Onu biliyorum. Ne anlama geliyor?"

"Gençken yaptırdığım bir şey," diye cevap verdi. "Üyesi olduğum bir örgütün dövmesi."

Sakinleşmeye çalıştım, ama yine de sesim sert çıktı. "Ne örgütü?"

Forthill bana nezaketle gözlerini kırptı. "Neden bu kadar tepenin attığını anlamıyorum, Harry-"

"*Ne* örgütü?"

Hâlâ şaşkın görünüyordu. "Sadece bazılarımız güçlerimizi birleştirmiştik. Aslında yeni yetme gençlerdik. Ve... Şey. O günlerin bazı tuhaf olaylarına tanık olmuştuk. Başka olayların da kayıtlarını görmüştük. Bir vampir şehirde iki kişiyi öldürmüştü ve biz hep beraber onu durdurduk. Hiç kimse bize inanmadı elbette."

"Elbette," dedim. "Peki ya dövme?"

Forthill düşünceli düşünceli dudaklarını büzdü. "Bu konuyu düşünmeyeli uzun zaman oldu. Eh, ertesi sabah gidip bu dövmeleri yaptırdık. Her zaman karanlığın güçlerine karşı tetikte olmaya, elimizden geldiği kadar birbirimize yardım etmeye yemin ettik."

"Ya sonra?"

Forthill, "Akşamdan kalmalığımız geçtikten sonra hiçbir kıdemli ruhbanın dövmelerimizi görmemesi için büyük bir çaba sarf ettik," dedi hafifçe gülümseyerek. "Gençtik."

"Peki sonra?"

"Sonraki birkaç yıl boyunca hiçbir doğaüstü olay meydana gelmedi ve beşimiz farklı yerlere sürüklendik. Geçen haf-

ta Vittorio'dan, Peder Vincent'tan haber alana kadar yıllardır hiçbiriyle konuşmamıştım."

"Bekleyin. Vincent'ın böyle bir dövmesi mi var?"

"Sanırım çıkarttırmış olabilir. Bunu yapacak türde biri olabilir."

"Ya gruptaki diğerleri?"

"Son yıllarda aramızdan ayrıldılar," dedi Forthill. Çalışma eldivenlerinden birini çıkarıp yıpranmış elini inceledi. "O zamanlar hiçbirimiz bu kadar yaşlanacak kadar yaşayacağımızı düşünmezdik."

Kafamda çarklar döndü ve durumu kavradım. Neler olduğunu ve neden olduğunu anladım. Tamamen önseziyle evin ön tarafına yürüdüm, geçerken eşyalarımı da aldım. Peder Forthill beni izledi. "Harry?"

Susan'ın yanından geçtim. Gazetesini kenara koyup ayağa kalkarak peşimden geldi. "Harry?"

Ön kapıya ulaştım ve onu hızla açtım.

Tam ben açarken Michael'ın beyaz pikabının motoru hırlayarak durdu ve Sanya ile ikisi kamyonetten indiler. Biraz hırpalanmış ve tıraşsız, ama iyi görünüyorlardı. Michael bana gözlerini kırptı ve, "Harry? Sanırım az önce bir kadını senin arabanla otoyola doğru giderken gördüm. Neler oluyor?" dedi.

"Bir dövüş için ihtiyaç duyduğunuz her şeyi alın," dedim. "Gidiyoruz."

YİRMİ SEKİZ

Peder Vincent kapıyı açtığı anda kapıyı olanca gücümle yüzüne çarptım. Bir hayret homurtusuyla geriye düştü. Peder Forthill'in Louisville Slugger beyzbol sopasını elimde tutarak odaya girdim ve sopanın küt kenarıyla Vincent'm boğazına vurdum.

Yaşlı rahip iğrenç bir hırıltı çıkardı ve yere düşerken eliyle boğazını tuttu.

O kadarla da kalmadım. İki kere kaburgalarını tekmeledim, benden uzaklaşma çabasıyla yerde yuvarlandığında da ensesine ayağımı bastırdım ve tabancamı çekip kafasına dayadım.

Vincent nefes nefese, "*Dio*," diye inledi. "*Dio*, bekleyin. Lütfen incitmeyin beni!"

"Oyunlarınla uğraşacak vaktim yok," dedim. "Kes numara yapmayı."

"Lütfen Bay Dresden, neden bahsettiğinizi bilmiyorum." Hızlı hızlı soluyarak öksürdüğünde kırmızı damlacıkların kilime düştüğünü gördüm. Burnunu ya da belki dudağını kanatmıştım. Başını birazcık çevirdi. Gözleri panikten fal taşı gibi açılmıştı. "Lütfen, bir şey yapmayın bana. Ne istediğinizi bilmiyorum, ama o konuda konuşabileceğimize eminim."

Altıpatların horozunu geri çektim ve, "Konuşamayacağımıza eminim," dedim.

Yüzü bembeyaz kesildi. "Hayır, bekleyin!"

"Numaralarından sıkıldım. Üç."

"Ama bilmiyorum-" Hıçkırdı ve öğürmeye çalıştı. "Bana ne olduğunu söylemeli-"

"İki," dedim. "Sıradaki sayının ayrıntılarına girmeyeceğim."

"Yapamazsınız! Yapamazsınız!"

"Bir," dedim ve tetiği çektim.

Sözle eylem arasında Vincent değişti. Derisinin üzerinde yeşil pullardan bir kılıf oluştu ve bacakları birbirine dolanarak bir yılanın uzun ve kıvrımlı vücuduna döndü. Son olarak gözleri değişip dikey yarıklı sarı kürelere dönüşürken ilkinin üstünde parıldayan ikinci bir yeşil göz çifti açıldı.

Tetik boş bir mermi yatağına girdi. *Klik.*

Yılan beni ısırmak için kıvrıldı, ama yolundan çekilmeye başlamıştım bile. Michael tıraşsız yüzünde haşin bir kararlılık ifadesiyle, elindeki *Amoracchius* kendi beyaz ışığıyla parlayarak kapıdan içeri girdi. Yılanadam tıslayarak Michael ile yüzleşmek için döndü. Michael temiz bir yatay kesiş hareketi yapmayı denedi, ama yılanadam çömelerek kaçtı ve yeşil pulları ışıldayarak kapıya hücum etti.

Yılanadam kapıdan çıktığı anda Sanya bir metre yirmi santim uzunluğundaki, on beş santim enindeki ve beş santim derinliğindeki tahtayı kafasına indirdi. Darbe yılanadamın çenesini yere indirdi. Yaratık birkaç kere seğirdikten sonra hareketsiz kaldı.

"Haklıydın," dedi Michael. Kılıcı kınına soktu.

"Bir hizmetçi kadın görmeden onu tekrar içeri sokalım," dedim.

Michael başıyla onayladı, yılanadamı kuyruğundan tuttu ve otel odasına sürükledi.

Sanya içeriye baktı, başını eğdi ve ağır tahtayı belirgin bir memnuniyetle yere indirdi. Tahtayı tek kolla savurduğunu fark ettim. Vay canına. Spor salonuna gitmem gerekiyordu. "Güzel," dedi iri yarı Rus. "Şunu kamyonete geri götüreyim, size katılacağım."

Birkaç dakika sonra yılanadam otel odasının köşesinde uyandı. Ben, Michael ve Sanya etrafını sarmıştık. Dilini birkaç kere dışarı çıkarıp geri soktu ve iki çift gözünü odada gezdirdi.

"Nasıl buldunuz beni?" diye tısladı. İlk sözcükteki s'yi aşırı vurgulamıştı.

"Bir dövme," dedim. "Peder Vincent'ın sağ kolunun iç kısmında bir dövme vardı."

"Dövme filan yoktu," diye ısrar etti yılanadam.

"Belki dökülen onca kan üzerini kapatmıştı. Aptalca bir hata yaptın. Bu anlaşılır bir şey. Çoğu suçlu fazla zeki değildir, yani daha en başından koşullar aleyhineydi."

Yılanadam tıslayarak pullarını huzursuz bir şekilde kımıldattı. Bu hareket boynu ve omuzlarını çevreleyen kobra benzeri sorgucun alazlanmasına neden oldu.

Michael *Amoracchius*'u çekti. Sanya da *Esperacchius*'u çekti. İki kılıç yılanadamın üzerine bembeyaz bir ışık saçtı. Yaratık çökerek onlardan geriye kaçtı. "Ne istiyorsunuz?"

"Konuşmak," dedim. "Bak, şöyle yapacağız. Ben sana sorular soracağım. Sen de onlara cevap vereceksin. Cevap verdiğin sürece hepimiz mutlu olacağız."

"Ya vermezsem?" diye tısladı yılanadam.

"Bir çift yeni çizmem olacak."

Yılanın pullarıyla kıvrımları kulak tırmalayıcı bir sesle birbirinin üzerine bindi. Gözlerini iki Şövalye'den ayırmadı. "Sor."

"Bence şöyle oldu: Her nasılsa çok sesli şarkı grubunuz Kilise Fareleri'nin Kefen'i bulmak ve çalmak için tutulduklarını öğrendi. Şehirden kaçarlarken Kefen'i onlardan çalacağınızı düşündünüz, ama onları kaçırdınız. Gaston LaRouche'u yakaladınız, ama Kefen onda değildi. Bu yüzden ona işkence ettiniz, ta ki size her şeyi anlatana kadar."

"Ve bize her şeyi anlattıktan sonra," dedi yılanadam. "Nicodemus küçük kaltağını şımarttı."

"Bir babayla kızın işleri birlikte hallettiğini görmek çok hoş. Böylece LaRouche'nin bildiklerini öğrendiniz, onu öldürdünüz ve cesedini bulunacağı bir yere, Kefen'in gittiği yeri işaret edecek şekilde bıraktınız. Ölümlü yetkililerin onları sizin için bulmalarına izin vermeyi ve Kefen'i bulduklarında onlardan almayı planladınız."

"Ayak işiydi. Bize layık değildi."

"Duygularımı inciteceksin, yılanoğlan. Kilise'nin birini gönderdiğini öğrendiniz. Sonra zavallı Peder Vincent'ı havalimanında yakaladınız. Sen onun yerine geçtin."

"Bir çocuk bile akıl yürüterek bu kadarını anlayabilir," diye tısladı Denaryalı.

Bir sandalye çekip oturdum. "İşte buradan sonra işler ilginçleşiyor. Çünkü beni tutmaya karar verdiniz. Neden?"

"Sence neden?"

"Şövalyeler'i gözetlemek için," dedim. "Ya da beni aramanın dışında tutmaya çalışmalarını, böylece dikkatlerinin dağılmasını sağlamak için. Ya da belki gerçekten sizin için Kefen'i bulabileceğimi düşündünüz. Muhtemelen üçü birden.

Birkaç gizli amacı daha bedava ekleyebilecekken neden tek bir sebeple yapasınız ki? Hatta Kefen'i bulma olasılığımı arttırmak için bana onun bir numunesini de verdin." Sandalyede arkama yaslandım. "İşte o zaman bir şeyin yanlış olduğunu görmeye başladım. Marcone'a yeni haydudunun bana ateş ettiğinden bahsettim ve o gözünü kırptı."

"Neden bahsettiğini bilmiyorum," dedi yılanadam.

"Alıcı Marcone'du."

Yılanadam soğuk soğuk güldü. "Bir ölümlü. O kadar."

"Evet ama o ölümlü Peder Vincent'ın yerine başkasının geçtiğini kestirdi ve seni öldürmek için bir suikastçı yolladı. Fowler'ın stüdyosunun dışında yeni adam bana ateş etmiyordu. Senin peşindeydi."

"İmkânsız," dedi yılanadam."

"Aşırı kibir başarısızlık getirir, yılanoğlan. Marcone dünkü çocuk değil."

"Eminim zekânla gurur duyuyorsundur, büyücü."

"Bak daha ne var," dedim neşeyle. "Bak, Nicocdemus ağzından fazla bir şey kaçırmadı, sadece zamana karşı yarıştığını ve doğaötesinden anlayan birine ihtiyacı olduğunu söyledi. Ama kızı bir şey açık etti. Babasına gümüş bir kase isteyip istemediğini sordu. Bu bir tören kasesidir ve tahmin yürütmem gerekseydi cansuyuyla doldurmak için kullanılacağını söylerdim. Bir ritüeli beslemek için."

Yılanadam sinirli bir şekilde kuyruğuyla etrafı kırbaçladı.

"Bence Peder Vincent yalnızca bir ısınmaydı. Ritüel için bir test. Bence o Kefen'den iki numuneyle buraya geldi ve siz bunlardan birini onu öldüren veba laneti için odak olarak kullandınız. İşe yarayacağını anlayınca da Kefen'in kendisinin peşine düştünüz."

"Hiçbir şey bilmiyorsun, büyücü," dedi yılanadam. Alnındaki parlak mühür ikinci çift gözüyle eşzamanlı olarak zonkluyordu. "Acınası birisin."

"Duygularımı incitiyorsun. Beni beyzbol sopasını elime almaya zorlama," dedim. "Nicodemus bu sabah içinde olduğun binayı yakarak izlerini örttü. Herhalde seni de ben ve polisler için her şeyi güzelce örtbas edesin diye yollamıştır. Bence bir şey yapmayı planlıyor ve bence o her neyse bu gece olacak. O halde bunun nispeten hoş bir konuşma olması için planı hakkında her şeyi anlatmaya ne dersin?"

"Beni korkuttuğunu mu sanıyorsun, büyücü?" dedi Denaryalı. "Daha bu acınası ulus doğmadan önce senden daha güçlü adamları yok ediyordum."

"Nicodemus nerede ve Kefen ile ne yapacak? Sana bir ipucu vereceğim. Veba lanetiyle ilgili bir şey."

"Ben Nicodemus'a çok uzun zamandan beri-"

"Dişçiye en son gidişimden beri hizmet ediyorsun, anladım," dedim. "Ama bir gerçeğe dikkatini çekmek istiyorum. Nicodemus burada değil." Avuçlarımı Vanna White tarzında iki yanıma açtım. "Bu iki beyefendi ise yanı başındalar. Ve çok öfkeliler."

Sanya Denaryalıya dikkatle bakarak elindeki kılıcı biraz ileri geri salladı. Homurdandı. Bu ondan biraz uzaklaşmak istememe yetti.

"Bak," dedim ona. "Nicodemus'u bulacak ve canına okuyacağız. Planı her neyse onu durduracak ve Shiro'yu geri alacağız. Ve sen de bize bilmemiz gerekenleri anlatacaksın."

"Aksi halde?"

Michael çok alçak sesle, "İşini bitiririm," dedi.

Yılanadam bana çok uzun bir süre dikkatle baktı. Ardın-

dan kulak tırmalayıcı bir ses çıkarmaya ve titremeye başladı. Bana güldüğünü ancak bir dakika sonra anladım. Yılanlar gülmek için yaratılmamışlardı. Bu yılansı bir vücuda hiç yakışmıyordu.

"Beni tehdit edemezsiniz," dedi. "Bana yapabileceğiniz hiçbir şey yok."

"Burada bana aksini düşündüren bir çift kutsal kılıç var."

"Hayır," dedi Denaryalı. Alnına uzandı ve oradaki mühre derisini soymak istermiş gibi pençe attı. Sembol parladı, ardından ikinci göz çiftiyle beraber soldu. Denaryalmm bütün bedeni dalgalandı ve pulları aniden eriyip gitti. Bir anlığına pulların altında Peder Vincent'ın hatları belirdi. Ardından onlar da solup gitti ve yerini bir deri bir kemik bir adamın sertleşmiş hatlarına bıraktı. Koyu tenli, belki de Mağribiydi ve iri değildi. Yaklaşık bir elli boyunda, en fazla yetmiş kilo ağırlığındaydı. Birkaç yüz yıl öncesi için ortalama boydaydı.

Adam elini indirdi ve hafifçe paslanmış gümüş bir sikkeyi zeminde Michael'ın ayaklarına doğru yuvarladı. "İsmim Quintus Cassius ve uzun zamandır iblis Saluriel'in iradesinin kölesiydim." Siyah gözleri kötülükle ışıldıyordu, sesi de alay doluydu. "Bana merhamet etmeniz ve doğru yola dönme şansı vermeniz için size yalvarıyorum. Beni o ızdıraptan kurtardığınız için size ne kadar teşekkür etsem azdır, Sayın Şövalye."

Lanet olsun. Ahlak kartını oynuyordu. Michael'a bir bakış fırlattım.

Michael yılanoğlan Cassius'a kaşlarını çatarak baktı, ama bir an bile yitirmeden gümüş bir haçla süslenmiş beyaz bir mendil çıkardı ve sikkeyi içine alıp mendili katladı. Michael ile Sanya uzun uzun bakıştılar, sonra ikisi de kılıçlarını kınlarına soktu.

"Hey, çocuklar. Siz ne yaptığınızı sanıyorsunuz? Burada tehlikeli bir iblis cani var, unuttunuz mu?"

"Harry," dedi Michael. "Bir şey yapamayız. Sikkeyi teslim etti ve merhamet diledi."

"*Ne*?" dedim. "Bu *aptallık*."

"Elbette öyle," dedi Cassius. Sesi neşeyle doluydu. "Samimi olmadığımı biliyorlar. İlk fırsatta onlara saldıracağımı biliyorlar. Diğer sikkelerden birini ele geçireceğimi ve yüzyıllardır yaptığım şeye geri döneceğimi biliyorlar."

Öyle bir öfkeyle ayağa kalktım ki sandalye arkaya düştü. "Michael bu piçe öbür yanağını çevirirsen onu yüzünden söküp atar. Senin Tanrı'nın lanet olası Yumruğu olman gerekiyor."

"Hayır, değilim, Harry," dedi Michael. "Şövalyeler'in amacı kötülüğe hizmet edenleri yok etmek değildir."

"Gerçekten de değildir," dedi Cassius. Her nasılsa sesinde artık yılanken olduğundan daha fazla tıslama vardı. "Maksatları bizi kurtarmaktır."

"Onları *kurtarmak* mı?" Michael'a bakakaldım. "Şaka mı yapıyor?"

Michael başını iki yana salladı. "Başka hiç kimse Denaryalılarla yüzleşemez, Harry. Başka hiç kimse Düşmüşlere meydan okuyamaz. Bu Cassius'un seçtiği şeyden vazgeçmesi, yolunu değiştirmesi için tek şansı olabilir."

"Harika. Yolunu değiştirmeyi yürekten destekliyorum. Hadi onu dosdoğru Michigan Gölü'nün dibine giden bir çizgiye doğru değiştirelim."

Michael'ın ifadesi acı doluydu. "Şövalyeler'in maksadı özgürlüğü korumaktır. Karanlık güçlerin baskısı altında olanlara onlardan kurtulmaları için bir fırsat vermektir. Bu

adamın ruhu hakkında hüküm veremem, Harry Dresden. Ne senin için, ne de başka herhangi biri için. Tek yapabileceğim görevime sadık kalmak, ona geleceği için ümit görme şansı tanımaktır. Ona bütün insanların diğer insanlara sergilemesi gereken sevgiyi ve merhameti göstermektir. Gerisi benim sorumluluğum dışındadır."

Michael konuşurken Cassius'ın yüzünü izledim. İfadesi değişti. Sertleşti. Gevrekleşti. Ve acılaştı. Michael'ın söyledikleri ona dokunmuştu. Kesinlikle fikrini değiştirmesine yetecek kadar dokunduğunu düşünmüyordum. Ama onu hiddete sürükleyecek kadar dokunmuştu.

Michael'a döndüm ve, "Gerçekten bu yaratığın insan iyiliği sütünden yudumlamaya başlayacağına inanıyor musun?" dedim.

"Hayır," dedi Michael. "Ama bu benim amacımı değiştirmiyor. Sikkesini ve onun etkisini teslim etti. Gerisine ne ben, ne de Sanya karar verebiliriz. Bu Cassius'un seçimi."

Michael'ın yanma yürüyerek, "Bu yaratıkları gördün," diye çıkıştım. "Ben de geride bıraktıkları cesetleri gördüm. Beni, Susan'ı, seni –lanet olsun, hepimizi– gözlerini bile kırpmadan öldürebilirlerdi. Hazırladıkları o lanetle ne yapmayı planladıklarını sadece Tanrı bilir."

"Her gücün sınırları vardır, Harry." Başını salladı. "Benimkinin sınırı da bu."

Pek düşünmeden ona omuz attım. "Shiro'yu çoktan öldürmüş olabilirler. Ve sen bu piçin serbest kalmasına izin mi vereceksin?"

Michael bir kolumu eliyle tuttu ve çevirdi. Michael güçlüdür. Dirseğimde oluşturduğu baskıyı azaltmak için ayakuçlarım üzerinde yükselmek zorunda kaldım. Gözlerinde inanıl-

mayacak kadar sert ve sinirli bir bakışla beni uzağa itti.

Aynı ölümcül derecede alçak sesle, "Bunu biliyorum," dedi. "Onu incittiklerini biliyorum. Onu öldüreceklerini biliyorum. Tıpkı Shiro'nun Nicodemus'un seni serbest bırakma sözüne sadık kalmayacağını bildiği gibi. Bu bizi o yaratıklardan farklı kılan şeylerden biri, Harry. Ellerindeki kan kendi elimi kirletmeyi haklı çıkarmaz. Ben seçeneklerimi kendi ruhuma göre ölçerim. Onların ruhlarındaki lekelere göre değil." Cassius'a baktı ve Denaryalı Michael'ın ifadesindeki sessiz alevden ürkerek geriye kaçtı. "Onun ruhunu yargılamak bana düşmez. Bunu ne kadar istersem isteyeyim."

"Lanet olsun," diye mırıldandım. "Hepiniz bu kadar budalaysanız Nicodemus'un o kadar fazla Şövalye'yi katletmesine şaşmamalı."

"Harry-" dedi Michael.

Sözünü kestim. "Ona bir bak, Michael. Bir kurban değil. Kahrolası bir işbirlikçi. O zavallı Rasmussen zamanında Denaryalılarla beraber çalışmaya zorlanmış olabilir, ama Cassius bunu yapmak istediği için yapıyor."

"Bundan emin olmanın bir yolu yok, Harry," dedi Sanya.

"Neden ona adil bir şans veriyorsunuz? Hangisi sikkesine sırt çevirmiştir ki?"

Sanya koyu tenli elini omzuma koydu ve, "Ben çevirdim," dedi.

Başımı çevirip ona kaşlarımı çatarak baktım.

"İçlerinden biriydim," dedi Sanya. "Deneyimsizdim. Aptaldım. Gururluydum. Bir canavar olmak için yola çıkmadım, ama o kadar fazla güç insanı yozlaştırıyor. Shiro kabul ettiğim Düşmüş ile yüzleşti. Onun yalanlarını açığa vurdu. Ben de daha iyi bir tercih yaptım."

Soğuk bir sesle, "Hain," dedi Cassius. "Sana dünyayı verdik. Güç. Zafer. Arzu edebileceğin her şey."

Sanya yüzünü adama döndü ve, "Arzu ettiğim şeyi bana asla veremezdiniz," dedi. "Onu kendim bulmam gerekiyordu." Bir elini uzattı. "Cassius, benim gibi sen de onları terk edebilirsin. Lütfen yardım et bize. Biz de sana yardım edelim."

Cassius Sanya'nın eli onu yakabilirmiş gibi geriye eğildi ve, "Gözlerini oyacağım," diye tısladı.

"Onu burada bırakamayız," dedim. "Bizi arkadan vurur. Öldürmeye çalışır."

Michael alçak sesle, "Belki," dedi ve yerinden kımıldamadı.

Sanya ve Michael'a sinirlenmek istiyordum. Ama sinirlenemiyordum. Ben de insanım. Daha önce karanlık güçlerle cilveleştiğim, aptalca anlaşmalar, kötü tercihler yaptığım olmuştu. Bana onlardan kurtulmam için bir şans verilmişti, aksi takdirde uzun zaman önce ölmüş olurdum.

Michael ile Sanya'nın söylediklerini ve yaptıklarını anlıyordum. Sebebini anlıyordum. Hoşlanmıyordum, ama itiraz edersem ikiyüzlü durumuna düşerdim. Sadece iblis yüklü bir sikkem olmadığı için kurtulmuştum.

Cassius hırıldamaya ve o kuru, aşağılayıcı gülüşüyle gülmeye başladı. "Hadi koşun," dedi. "Hadi koşun. Söylediklerinizi düşüneceğim. Hayatımı gözden geçireceğim. Doğru yola döneceğim."

"Hadi gidelim," dedi Michael alçak sesle.

"Onu bırakamayız," diye ısrar ettim.

"Polisin elinde onu suçlayacak delil olmayacaktır, Harry. Onu öldürmeyeceğiz. Burada işimiz bitti. İnançlı ol. Bir şekilde bir cevap buluruz."

Cassius dışarı çıkan Michael'ın arkasından güldü. Sanya da peşinden gitti, ama oyalanarak omzunun üzerinden bana baktı.

Doğrularak, "Aptallar," diye mırıldandı Cassius. "Güçsüz aptallar."

Beyzbol sopasını yerden aldım ve kapıya döndüm. "Yanılıyorsun," dedim Cassius'a.

"Güçsüzler," diye tekrar etti Cassius. "Yaşlı adam sadece bir saat sonra bağırmaya başladı, biliyor musun? Nicodemus sırtından başladı. Onu zincirlerle kırbaçladı. Sonra Deirdre onunla oynadı."

Omzumun üzerinden Cassius'a sert bir bakış fırlattım.

Dudaklarını dişlerinden geriye çekmiş, dudak büküyordu. "Deirdre el ve ayak parmaklarını kırmaktan hoşlanır. Keşke daha uzun kalabilseydim. Yalnızca ayak parmaklarının tırnaklarını çekebildim." Gülümsemesi genişledi, gözleri ışıldadı. "Kadın, Kardeşlik üyesi kadın. Senin mi o?"

Dudağımın dişlerimden kalktığını hissettim.

Cassius'un gözleri ışıldıyordu. "Ne hoş kan kaybetti, değil mi? Onu sonraki yakalayışımda büyümü bozmak için yakınında olmayacaksın. Onu yılanlara yedireceğim. Lokma lokma."

Ona dikkatle baktım.

Cassius yeniden gülümsedi. "Ama Tanrı bana merhamet gösterir, değil mi? Beni bağışlar. Tanrı gerçekten de yücedir."

Tekrar ondan öte yana döndüm ve çok alçak sesle, "Senin gibi insanlar hep merhameti güçsüzlükle karıştırırlar," dedim. "Michael ile Sanya güçsüz değiller. Şanslısın ki onlar iyi insanlar."

Cassius bana güldü.

"Şanssızsın ki ben değilim."

Kendi etrafımda döndüm ve sopayı bütün gücümle savurarak Cassius'un sağ diz kapağını kırdım.

Şok ve hayret dolu bir çığlık atarak yere düştü. Eklemden tuhaf çıtırtı sesleri geldi.

Sopayı yeniden savurup sağ ayak bileğini kırdım.

Cassius haykırdı.

Ardından sol dizini de kırdım. Sol ayak bileğini de. Çok fazla çırpınıyor ve bağırıyordu, bu yüzden sopayı bir düzine kere savurmam gerekti.

Nefes nefese, "Dur!" demeyi başardı. "Dur, dur, dur!"

Sesini kesmek için ağzına bir tekme attım, sağ kolunu zemine mıhladım ve sopayı yarım düzine kere daha savurarak elini de parçaladım.

Sol kolunu da aynı şekilde yere mıhladım ve sopayı omzuma kaldırdım. "Dinle beni, seni beş para etmez pislik. Sen bir kurban değilsin. Onlardan biri olmayı kendin seçtin. Hayatın boyunca karanlık güçlere hizmet ettin. Freddie Mercury olsa 'Beelzebub senin için kenara bir şeytan ayırmış,' derdi."*

"Sen ne yaptığını sanıyorsun?" dedi nefes nefese. "Bunu yapamazsın..."

Yere eğildim ve sahte rahip kıyafetinin yakasını kıvırarak onu yarı yarıya boğdum. "Şövalyeler iyi adamlar. Ben değilim. Ve seni öldürsem bir saniye bile uykusuz kalmam." Her bir sözcükle beraber onu kanla kaplanmış dişlerini takırdatacak kadar sertçe sarstım. "Nicodemus. Nerede. Şimdi?"

Cassius hıçkırarak ağladı. İdrar torbası bir ara içeriğini koyuverdiği için oda idrar kokuyordu. Aksırdı ve kan ve kırılmış bir diş tükürdü. "Söyleyeceğim," dedi nefes nefese. "Ne olur yapma."

---

* Queen, Bohemian Rhapsody. *–yhn*

Yakasını bırakıp doğruldum. "Nerede?"

"Bilmiyorum," deyip büzülerek gözlerimden uzağa kaçtı. "Bana söylemedi. Buluşacaktık. Bu gece. Sekizde."

"Nerede buluşacaktınız?"

"Havalimanında," dedi Cassius. Kusmaya başladı. Kolunu hâlâ sabit tutuyordum, bu yüzden bütün kusmuk üzerine yayıldı. "Tam yerini bilmiyorum."

"Neler çeviriyor?"

"Lanet. Laneti açığa çıkaracak. Kefen'i kullanacak. Bir de yaşlı adamın kanını. Ritüeli tamamlarken hareket halinde olması gerekiyor."

"Neden?"

"Lanet, bir bulaşıcı hastalık. Onu mümkün olduğu kadar yere yayması gerekiyor. Daha fazla kişiyi maruz bırakacak. Gücüne güç katacak. Kı-kıyamet."

Ayağımı kolundan çektim ve sopayla otelin telefonunu paramparça ettim. Cep telefonunu buldum ve onu da ezdim. Ardından cebime uzandım ve zeminde yakınında bir yere bir çeyreklik attım. "Park alanının diğer tarafında, kırık cam parçalarıyla kaplı bir yerden sonra bir ankesörlü telefon var. Kendine bir ambulans çağırsan iyi edersin." Döndüm ve arkama bakmadan kapıya yürüdüm. "Seni bir daha görürsem öldürürüm."

Michael ile Sanya kapının dışında beni bekliyorlardı. Sanya'nın yüzünde belirgin bir memnuniyet vardı. Michael ise vakur ve endişeli bir ifadeyle gözlerini bana dikmişti.

"Yapılması gerekiyordu," dedim Michael'a. Sesim soğuk çıktı. "Hayatta. Bunu bile hak etmiyor."

"Belki de," dedi Michael. "Ama yaptığın şey yanlıştı, Harry."

Bir parçam kendini kötü hissediyordu. Başka bir parçam kendinden memnundu. Hangisinin daha büyük olduğundan emin değildim. "Shiro ve Susan hakkında söylediklerini duydum."

Gözleri kararan Michael başıyla onayladı. "Bu yaptığını doğru kılmıyor."

"Hayır, kılmıyor." Onunla göz göze geldim. "Tanrı beni affeder mi dersin?"

Michael bir an sessiz kaldı, sonra ifadesi yumuşadı. Omzuma elini koydu ve, "Tanrı her zaman affedicidir," dedi.

"Aslında onun için yaptığın cömertçe bir şeydi," dedi Sanya filozofça. "Göreceli olarak. Yaralanmış olabilir, ama sonuçta hayatta. Seçimlerini yeniden değerlendirmek için bol bol zamanı olacak."

"Hı-hı," dedim. "Ben eliaçık biriyim. Onun iyiliği için yaptım."

Sanya vakarla başını eğdi. "İyi niyetle."

Michael da başıyla onayladı. "Biz kimiz ki seni yargılıyoruz?" Gözleri parladı ve Sanya'ya, "Tam Harry elinde sopayla döndüğü anda yılanın yüzünü gördün mü?" diye sordu.

Sanya gülümsedi ve park alanı boyunca yürürken ıslık çalmaya başladı.

Kamyonete doluştuk. "Beni daireme bırakın," dedim. "Birkaç şey almam ve telefon görüşmeleri yapmam gerekiyor."

"Düello için mi?" diye sordu Michael. "Harry, benim yardım etmemi istemediğinden-"

"Bana bırak," dedim. "Senin elin zaten dolu. Bu işi ben hallederim. Daha sonra havalimanında sizinle buluşur ve Shiro'yu bulmanıza yardımcı olurum."

"Tabii hayatta kalırsan," dedi Sanya."

"Evet. Teşekkürler, Aşikâr Yoldaş."

Rus sırıttı. "Cassius'a bir çeyreklik mi attın?"

"Evet."

"Telefon için mi?"

"Evet."

Michael, "Artık telefon görüşmesi daha pahalı," diye dikkatimi çekti.

Arkama yaslandım ve hafifçe gülümsedim. "Evet. Biliyorum."

Sanya ile Michael kahkahayı bastılar. Michael direksiyon simidine elini vurdu.

Onlara eşlik etmedim, ama fırsatım varken gülüşlerinin keyfini çıkardım. Şubat güneşi hızla ufka doğru alçalıyordu.

YİRMİ DOKUZ

Daireme döndüğümde kişisel cep telefonundan Murphy'yi aradım. Basit cümleler kullanarak ona her şeyi anlattım.

"Yüce Tanrım," dedi Murphy. Özet geçmekte üstüme yoktur. "Bu lanet belasını şehre bulaştırabilirler mi?"

"Öyle görünüyor," dedim.

"Nasıl yardımcı olabilirim?"

"Onu havaya salmalarına engel olmamız gerekiyor. Toplu taşıma araçlarında olmayacaklardır. Yedi ile sekiz otuz arasında charter uçaklar kalkıyor mu öğren. Helikopterler de."

"Bekle," dedi Murphy. Bilgisayar tuşlarının tıkırdadığını, Murphy'nin polis telsizinden birine bir şey söylediğini duydum. Bir an sonra gergin bir sesle, "Bir sorun var," dedi.

"Öyle mi?"

"İki detektif seni gözaltına almak için yola çıkmış. Anlaşılan Cinayet Masası seni sorguya çekmek istiyor. Bir tutuklama emri görünmüyor."

"Lanet olsun." Derin bir nefes aldım. "Rudolph mu?"

"Yalaka herif," diye mırıldandı Murphy. "Harry, dairene varmak üzereler. Sadece birkaç dakikan var."

"Onları başka bir yere çekebilir misin? Havalimanına daha fazla kuvvet göndererek filan?"

"Bilmiyorum," dedi Murphy. "Bu vakadan bir kilometre uzakta durmam gerekiyor. Teröristlerin şehirde bir biyolojik silah kullanmak üzere olduğunu duyurmam da mümkün değil."

"Rudolph'u kullan," dedim. "Ona kayıt dışı olarak Kefen'in havalimanından kalkan bir charter uçuşla şehirden çıkarılacağını söylediğimi söyle. Bir şey bulamadıklarında da faturası ona çıksın."

Murphy küçük, sert bir gülüş koyuverdi. "Arada bir zeki olabiliyorsun, Harry. Böyle anlarda hayrete düşüyorum."

"Ah, teşekkürler."

"Başka ne yapabilirim?"

Ona söyledim.

"Şaka yapıyor olmalısın."

"Hayır. İnsan gücüne ihtiyacımız olabilir ve Özel Soruşturmalar bu işin dışında."

"Tam da zekân için umutlanmaya başlamışken."

"Yapacak mısın?"

"Evet. Bir söz veremem, ama yapacağım. Harekete geç. Beş dakikadan az mesafedeler."

"Gidiyorum. Sağ ol Murph."

Telefonu kapadım, dolabımı açtım ve arkada tuttuğum iki eski mukavva kutuyu karıştırarak eski kanvas pardösümü buldum. Yıpranmış ve birkaç yerden yırtılmıştı, ama temizdi. Deri pardösüm gibi güven verici bir ağırlığı yoktu, ama silahımı ceketime göre daha iyi gizliyordu. Ayrıca beni cool gösteriyordu. Eh, belki daha cool.

Alacaklarımı aldım, kapıyı arkamdan kilitledim ve Martin'in kiralık arabasına girdim. Martin arabada değildi. Direksiyonda Susan oturuyordu. "Acele et," dedim. Başıyla onaylayıp caddeye çıktı.

Birkaç dakika sonra hâlâ hiç kimse bize kenara çekmemizi emretmemişti. "Sanırım Martin yardım etmiyor."

Susan başını iki yana salladı. "Hayır. Öncelikli başka görevleri olduğunu söyledi. Aynı şeyin benim için de geçerli olduğunu söyledi."

"Sen ne dedin?"

"Dar kafalı, sabit fikirli, çağın gerisinde kalmış, kendini beğenmiş piçin teki olduğunu söyledim."

"Seni sevmesine şaşmamalı."

Susan biraz gülümsedi ve, "Kardeşlik onun hayatı," dedi. "Bir ülküye hizmet ediyor."

"Peki senin için Kardeşlik'in anlamı ne?"

Şehri katederken Susan uzun bir süre sessiz kaldı. "Nasıl gitti?"

"Kimlik hırsızını yakaladık. Bize kötü adamların bu gece nerede olacaklarını söyledi."

"Ona ne yaptın?"

Anlattım.

Bir süre bana baktıktan sonra, "İyi misin?" dedi.

"İyiyim."

"İyi görünmüyorsun."

"Olan oldu artık."

"Ama iyi misin?"

Omuz silktim. "Bilmiyorum. Görmediğine seviniyorum."

Susan, "Ah. Neden?" dedi.

"Sen bir kızsın. Kötü adamları pataklamak erkek işidir."

"Seni şovenist domuz," dedi Susan.

"Evet. Murphy'den bulaştı. Beni kötü etkiliyor."

Stadyumu işaret eden ilk trafik sinyaline ulaştık. Susan, "Gerçekten kazanabileceğine inanıyor musun?" diye sordu.

"Evet. Lanet olsun, Ortega bugün karşıma çıkan rahatsız edici şeyler arasında ancak üçüncü ya da dördüncü sırayı alır."

"Ama kazansan bile, ne değişecek?"

"Şimdi öldürülmemiş olacağım. O sayede bu akşamın ilerleyen saatlerinde öldürüleceğim."

Susan güldü. Hiç mutlu bir gülüş değildi bu. "Böyle bir hayatı hak etmiyorsun."

Gözlerimi kıstım ve sesimi çatallaştırdım. "Hak etmenin bununla hiç-"

"Bana Clint Eastwood alıntılarsan Tanrı şahidim olsun ki bu arabayı bir telefon direğine çarpacağım."

"Kendini şanslı hissediyor musun, punk?" Gülümsedim ve sol elimi avucu yukarı bakacak şekilde çevirdim.

Elini hafifçe benimkinin üzerine koyduğunu hissettim. "Bir noktada çizgiyi çizmem gerekiyor," dedi.

Stadyuma kadarki yolun geri kalanını konuşmadan, el ele tutuşmuş halde gittik.

Daha önce hiç Wrigley'e boşken gitmemiştim. Bir stadyuma boşken gidilmezdi. Zilyon insanın arasında olup bir şeyin olmasını izlemek için gidilirdi. Bu sefer stadyum devasa ve her nasılsa bağıran binlerce kişiyle dolu haline göre daha iskelet gibi görünüyordu. Rüzgâr stadyumun her yanında esiyor, ıslık çalıyor, inliyordu. Alacakaranlık çökmüştü ve sönük sokak lambaları sokağın üzerine ince ve uzun gölgeler düşürüyordu. Stadyumun bir kafatasının göz yuvaları kadar boş olan kemerleri ve kapı aralıkları kapkaranlıktı.

"Tanrı'ya şükür burası ürkütücü filan değil," diye mırıldandım.

"Şimdi ne olacak?" diye sordu Susan.

Başka bir araba arkamızdan park alanına girdi. Arabayı önceki gece McAnnally'nin Yeri'nde gördüğümü hatırladım. Bizden on beş metre kadar ileride kenara çekti ve durdu. Ortega arabadan indi ve eğilerek koyu tenli ve kehribar rengi gözlüklü bir adam olan sürücüye bir şeyler söyledi. Arka koltukta iki adam daha vardı, ama onları pek iyi göremiyordum. Hepsinin Kırmızı Meclis'ten olduklarına bahse vardım.

"Korkmuş görünmeyelim," dedim ve arabadan indim.

Ortega'ya bakmadım, ama asamı yanıma aldım, zemine diktim ve stadyuma bakmaya başladım. Rüzgâr pardösüme çarpıp onu belimdeki silahın arada bir gözükmesini sağlayacak kadar havalandırıyordu. Eşofman takımını çıkarmış, yerine koyu renk kot pantolon ve siyah bir ipek gömlek giymiştim. Moğollar ya da benzer bir kavim okları yaralara girerken yakaladıkları ve böylece dikenli ok başlarını organlarını parçalamadan dışarı çekmelerine imkân tanıdıkları için ipek gömlekler giyiyordu. Dikenli oklara hedef olmayı planlamıyordum, ama başıma daha tuhaf şeyler gelmemiş değildi.

Susan da arabadan çıkıp yanıma geldi. O da stadyuma baktı ve rüzgâr benim pardösümü nasıl havalandırdıysa onun saçını da öyle havalandırdı. Ağzını çok az kımıldatarak, "Çok hoş," diye mırıldandı. "Bu imaj sana yakışıyor. Ortega'nın sürücüsü neredeyse altına kaçıracak."

"Bana ne güzel iltifat ediyorsun."

Birkaç dakika boyunca orada öylece durduk, sonunda derin, ritmik bir gümbürtü duydum –bir moronun arabasındaki sinir bozacak kadar güçlü bas veren şu ses sistemlerinden biri. Gümbürtü arttı, sonra keskin bir virajı alan lastiklerin gıcırtısı duyuldu ve önceki gecekinden farklı bir beyaz spor otomobil kullanan Thomas park yerine girdi. Park yeri bo-

yunca hızla yaklaşır ve arabasını yangın musluğunun önüne çaprazlamasına park ederken müzik sesi daha da yükseldi. Thomas ses sistemini kapatıp dışarı çıktı. Onunla beraber küçük bir duman bulutu da belirdi. Sigara dumanı değildi.

Ahenkli bir sesle, "Paolo!" dedi Thomas. Dar bir kot pantolon ve *Buffy the Vampire Slayer* logolu siyah bir tişört giymişti. Kısa konçlu botlarından birinin bağcıkları çözülmüştü ve elinde bir şişe viski vardı. Neşeyle şişeden bir yudum aldı ve sarhoşluktan zikzak çizerek Ortega'nın yanma yürüdü. Yalpalayarak şişeyi ona uzatıp, "Bir yudum ister misin?" dedi.

Ortega Thomas'ın elindeki şişeye sertçe vurunca şişe yere düşerek paramparça oldu.

Heceleri ağzında yuvarlayarak "Oyunbozan," dedi Thomas. "*Selam*, Harry! *Selam*, Susan!" Bize elini sallarken az kalsın yere kapaklanıyordu. "Size de ikram edecektim, ama o plan cehennemin dibini boyladı."

"Belki başka sefer," dedi Susan.

Stadyumdan çıkan tünellerin birinde mavi bir ışık göründü. Bir an sonra tepesinde parlak, mavi, döner bir siren ışığı olan kompakt otomobille golf arabası arası bir araç park alanına girdi. Elektrikli motorları alçak sesle mırıldayarak bize yaklaştı ve durdu. Direksiyon başındaki Kincaid aracın arkasını işaret etti. "Atlayın. İçeride hazırlıklar tamam."

Güvenlik arabasına doğru yürüdük. Ortega arabaya binmeye davrandı, ama elimi kaldırarak onu durdurdum. Alçak sesle, "Önce hanımlar," deyip arabaya binen Susan'a elimi verdim. Ben de peşinden bindim. Sonra da Ortega ve Thomas bindi. Thomas kulaklık takmıştı ve çenesini ritim olduğunu zannettiğim belirsiz bir biçimde sallıyordu.

Kincaid arabayı çalıştırdı ve omzunun üzerinden, "Yaşlı adam nerede?" diye sordu.

"Gitti," dedim. Başparmağımla Susan'ı işaret ettim. "Yedek kulübesine uğramam gerekti."

Kincaid benden Susan'a baktı ve omuz silkti. "İyi kulübeymiş."

Bizi stadyumun içindeki birkaç geçitten geçirdi. Hiç ışık olmamasına ve etraf zar zor görülebilmesine rağmen her nasılsa yolunu biliyordu. Sonunda yedek oyuncu ısınma alanlarından birinden sahaya çıktık. Stadyum üç spot ışığının aydınlattığı atıcı tepesi ve birinci ve üçüncü kaleler dışında zifiri karanlıktı. Kincaid atıcı tepesine yöneldi, durdu ve, "Herkes dışarı," dedi.

Dışarı çıktık. Kincaid arabayı ev sahibi plakasının üzerine park etti, ardından gölgelerin arasından ziyaretçi takım kulübesine doğru yürüdü. "Geldiler," dedi alçak sesle.

Arşiv önünde küçük, oyma bir ahşap kutu taşıyarak kulübeden çıktı. Süsü ya da fırfırı olmayan koyu renk bir elbise ve gümüş bir iğneyle tutturduğu gri bir pelerin giymişti. Hâlâ küçük, hâlâ çok sevimliydi, ama duruşundaki bir şey görünürdeki yaşıyla bilgi ve kabiliyet seviyesi arasındaki farkı apaçık belli ediyordu.

Hiç kimseye bakmadan, sadece taşıdığı kutuya odaklanarak atıcı tepesine yürüdü. Kutuyu büyük bir dikkatle yere koydu, sonra kutunun üstündeki kapağı kaldırdı ve geri adım attı.

Kutu açılınca mide bulandırıcı bir soğuk dalgası dışarı hücum etti. Yanımdan, içimden geçti. Dalgaya tepki veren tek kişi ben oldum. Susan elini koluma koydu, gözlerini Ortega ve Thomas'tan ayırmadı ve, "Harry?" dedi.

En son Cassius ile görüşmemizden geri dönerken yol üstündeki bir taco restoranında bir şeyler yemiştim, ama şimdi

yediklerim dışarı çıkmaya çalışıyordu. Kusma isteğini bastırdım ve bir irade çabasıyla tiksindirici soğuğu uzağa ittim. Midemin bulantısı azaldı. "İyiyim," dedim. "İyiyim."

Arşiv başını kaldırıp bana baktı. Çocuksu yüz hatları ağırbaşlıydı. "Kutunun içindekinin ne olduğunu biliyor musun?"

"Sanırım. Onu hiç gerçekten görmedim."

"Neyi görmedi?" diye sordu Thomas.

Arşiv cevap vermeden cebinden küçük bir kutu çıkardı. Kutuyu açtı ve parmakları uzunluğundaki bir böceği –kahverengi bir akrep– özenle kuyruğundan tutarak dışarı çıkardı. Herkesin dikkatini üzerine topladığından emin olmak için etrafına bakındı. Toplamıştı. Sonra akrebi kutunun içine attı.

Aniden bir yaban kedisinin çığlığıyla sıcak bir kızartma tavasına çarpan jambonun cızırtısı arasında kısa bir ses duyuldu. Biraz berrak sudaki bir mürekkep bulutunu andıran bir şey kutudan dışarı süzüldü. Bebek kafası büyüklüğündeydi. Düzinelerce gölgeli filiz akrebi tutuyor, mürekkepsi bulutla birlikte havaya kaldırıyordu. Koyu mor titrek alevler en fazla iki ya da üç saniye boyunca böceğin kabuğu üzerinde gezindi –ardından böcek parçalandı ve gövdesi pullar ve toz halinde yere indi.

Bulutsu kütle doğrularak yaklaşık bir buçuk metre yüksekliğe ulaştı, sonra Arşiv bir sözcük mırıldandı. Kütle yerinde durdu ve hafifçe sallanarak öylece kaldı.

Thomas, "Lanet olsun," deyip kulaklığını çıkardı. Bir sürü elektrogitar içeren bir müzik tiz ve çirkin bir şekilde etrafa yayıldı. "Bu ne böyle?"

"Mordit," dedim alçak sesle. "Ölümtaşı."

"Evet," dedi Arşiv.

Ortega yavaş bir nefes aldı ve anlayarak başını salladı.

"Ölümtaşı, ha?" dedi Thomas. "Biri bir sabun köpüğünü sprey boyayla boyamış gibi görünüyor. Bir de ona filizler vermiş gibi."

"O sabun köpüğü değil," dedim. "İçinde katı bir parça var. İçinde taşıdığı enerjiler çevresindeki o örtü etkisini yaratıyor."

Thomas bir parmağını ona uzattı. "Ne yapıyor?"

Ona dokunamadan bileğini yakaladım ve elini uzağa ittim. "Öldürüyor. Ölümtaşı ismi de oradan geliyor, seni yarım akıllı."

Sarhoşça bir basiretle, "Ah," dedi Thomas. "O küçük şeyi yok ederken cool görünüyordu, ama ne olmuş yani? Bir böcek kızartıcı işte."

"Bu şeye saygı göstermezsen seni öldürür," dedim. "Yaşayan her şeyi tastamam aynı biçimde öldürür. Her şeyi. Bizim dünyamızdan değil."

"Dünya dışı mı?" diye sordu Susan.

"Anlamıyorsunuz, Bayan Rodriguez," dedi Ortega alçak sesle. "Mordit bu galaksiden veya bu evrenden değildir. Bizim gerçekliğimize ait değildir."

Ev sahibi takım kadrosunda Ortega'nın bulunması konusunda çekincelerim vardı, ama başımla onayladım. "Dışarı'dan geliyor. O... dondurulmuş antihayat. Nükleer atıklar bu şeyin bir kıymığının yanında pasif içicilik gibi kalır. Ona yaklaşan canlının hayatını parça parça emer. Ona dokunursan, seni öldürür. Nokta."

"Tastamam öyle," dedi Arşiv. Öne adım atarak hem Ortega'ya, hem bana baktı. "Bir büyü parçacığı yerine bağlıyor. Aynı zamanda irade uygulanmasına da hassastır. Düellocular karşı karşıya duracak, mordit de aralarında olacak. İradenizle düşmanınıza yönlendirin. En fazla irade kuvvetine

sahip olan kişi morditi kontrol eder. Düello, taş ikinizden birini yok ettiğinde sona erecek."

Yutkundum.

Arşiv devam etti. "Şahitler yüzlerini kendi düellocularının düşmanına dönerek birinci ve üçüncü kalelerden gözleyecekler. Bay Kincaid iki şahidin de uygunsuz müdahalede bulunmamasını temin edecek. Ona bu uğurda hiçbir şeyden kaçınmaması talimatını verdim."

Thomas biraz bocaladı ve Arşiv'e gözünü dikti. "Ne?"

Kız yüzünü ona döndü ve, "Müdahale edersen seni öldürecek," dedi.

"Ah," dedi Thomas neşeyle. "Kaptım, balkabağı."

Ortega Thomas'a dik dik baktı ve iğrenme dolu bir ses çıkardı. Thomas bakacak başka bir şey buldu ve ihtiyatla bir adım geriye gitti.

"Ben de her iki düellocuyu izleyerek onların adına hiçbir enerjinin toplanmamasını sağlayacağım. Aynı şekilde herhangi bir ihlali hiçbir şeyden kaçınmayarak çözeceğim. Anlıyor musunuz?"

Ortega başıyla onayladı. Ben de, "Evet," dedim.

"Sorunuz var mı, beyler?" diye sordu Arşiv.

Başımı iki yana salladım. Ortega da öyle.

"Her ikiniz de kısa bir beyanda bulunabilirsiniz," dedi Arşiv.

Ortega cebinden siyah ve gümüş rengi boncukları olan bir şerit çıkardı. Çaba harcamadığım halde boncukların içine bağlanmış savunma enerjilerini hissedebiliyordum. Bana kayıtsız bir güvensizlikle bakarak bileziği sol tarafına bağladı ve, "Bu sadece tek şekilde bitebilir," dedi.

Cevaben zehir önleyici iksirlerimden birini cebimden çı-

kardım, kapağını açtım ve kafama diktim. Geğirdim ve, "Pardon," dedim.

"Hakikaten çok klassın, Dresden," dedi Susan.

"Her deliğimden klas fışkırır," dedim. Sopamı ve çubuğumu ona uzattım. "Benim için bunları tut."

"Şahitler, lütfen konumlarınıza çekilin," dedi Arşiv.

Susan elini omzuma koydu ve bir an parmaklarıyla sımsıkı kavradı. Uzanıp eline dokundum. Elini çekip üçüncü kaleye çekildi.

Thomas Ortega ile beşlik çakmak için elini kaldırdı. Ortega dik dik baktı. Thomas bir Colgate gülümsemesi takınıp kasıla kasıla ilk kaleye doğru yürüdü. Yolda cebinden gümüş rengi bir matara çıkardı ve bir yudum aldı.

Arşiv bir bana, bir Ortega'ya baktı. Top atıcı tepesinde, havada yüzen dondurucu enerji topağının yanında duruyordu, bu yüzden Ortega'dan biraz daha uzun, benden biraz daha kısaydı. Yüzü ciddi, hatta vakurdu. Bu ifade sabah okula gitmek için kalkması gereken bir çocuğa hiç yakışmıyordu.

"Her ikiniz de bu düelloya kararlı mısınız?"

"Öyleyim," dedi Ortega.

"Hı-hı." Başımla onayladım.

Arşiv başını eğdi. "Beyler, lütfen sağ ellerinizi uzatın."

Ortega sağ kolunu avucu bana bakacak şekilde kaldırdı. Ben de aynısını yaptım. Arşiv başıyla işaret edince mordit küresi yukarıya uçtu ve Ortega ile ikimizin tam ortasına geldiğinde durdu. Avucumda gerilim görünmez ve sessiz bir baskı halinde toplandı. Belli belirsiz elimi yüzme havuzundaki bir devridaim çıkışına tutmaya benzeyen bir hisli –çok hafif bir şeydi ve kolayca bir tarafa kayabilirmiş gibi geliyordu.

Eğer kayarsa morditi çok yakından tanıma fırsatı bulacak-

tım. Kalbim birkaç atış boyunca sekteye uğradı ve derin bir nefes alarak odaklanmaya ve kendimi hazırlamaya çalıştım. Eğer Ortega olsaydım düellonun ilk anında bütün gücümle saldırmak ve onu daha neredeyse başlamadan bitirmek isterdim. İki derin nefes daha alarak odaklanmamı, düşüncelerimi daralttım, öyle ki sonunda geriye elimdeki baskı ve bir metre uzaktaki ölümcül karanlıktan başka hiçbir şey kalmadı.

"Başlayın," dedi Arşiv. Çabucak ev sahibi plakasına doğru geriledi.

Ortega bir çığlık, bir savaş narası atıp vücudunu hafifçe eğdi, kalçalarını kıvırdı ve elini kasa kapısı kapamaya çalışan bir adam gibi ileri itti. Vahşi ve güçlü iradesi bana doğru akın etti ve onun baskısı beni geriye sürüp topuklarım üzerinde kaldırdı. Mordit küresi onunla aramdaki yüz yirmi santimin doksan santimini hızla kat etti.

Ortega'nın iradesi güçlüydü. Çok ama çok güçlüydü. Onun yönünü değiştirmeye, üstesinden gelip küreyi durdurmaya çalıştım. Panik dolu bir saniye boyunca hiçbir şey yapamadım. Küre bana yaklaşmayı sürdürdü. Otuz santim. Yirmi beş santim. On beş santim. Mürekkepsi karanlığın küçük filizleri morditi çevreleyen buluttan ayrılarak körlemesine parmaklarıma uzandı.

Dişlerimi sıktım, irademi sertleştirdim ve varlığı elime on üç santim kala durdurdum. Kendi momentumumu oluşturmaya çalıştım. Ama Ortega kuvvetli bir şekilde karşı koydu.

Ortega sıkılı dişlerinin arasından, "Bu işi uzatma, çocuk," dedi. "Ölümün hayatlar kurtaracak. Beni öldürsen bile Casaverde'deki serflerim seni avlayıp öldürmeye yeminliler. Seni ve tanıdığın ve sevdiğin herkesi."

Küre biraz daha yaklaştı. "Düelloyu kabul edersem onlara zarar vermeyeceğini söyledin," diye hırladım.

"Yalan söyledim," dedi Ortega. "Buraya seni öldürmeye ve bu savaşa son vermeye geldim. Geri kalan hiçbir şeyin önemi yok."

"Seni piç."

"Mücadele etmekten vazgeç, Dresden. Bırak sen acı çekmeden bitsin. Beni öldürürsen, dostların öldürülecek. Teslim olarak onları koruyacaksın. Bayan Rodriguez'ini. Polis kadını. Çıraklık ettiğin detektifi. O barın sahibini. Şövalye'yi ve ailesini. Ozark'lardaki yaşlı adamı. Üniversitedeki kurt çocukları. Hepsini."

"İşte bunu söylememeliydin ahbap," diye çıkıştım.

Ortega'nın sözlerinin alevlendirdiği öfkenin koluma akmasına izin verdim. Kızıl kıvılcımlardan bir bulut mordit küreye doğru püskürdü ve onu diğer tarafa götürmeye başladı.

Ortega'nın yüzü gerildi ve nefesleri ağırlaştı. Artık konuşarak çabasını boşa harcamıyordu. Gözleri giderek karardı ve sonunda simsiyah ve insan dışı bir hal aldı. Derisinin yüzeyinin altında orada burada hafif dalgalar belirmeye başladı – Kızıl Meclis'tekilerin gerçek hali olan, biraz yarasayı andıran canavarı saklayan bir et maskesi. O sahte insan kabuğunun altında canavar Ortega, gerçek Ortega vardı. Ve korkuyordu.

Küre yaklaştı. Ortega bir başka savaş narasıyla mücadelesini tazeledi. Ama küre orta noktaya ulaştı ve ona daha da yaklaştı.

Nefes nefese, "Aptal," dedi Ortega.

"Katil," dedim ve küreyi ona otuz santim daha yaklaştırdım.

Dişlerini daha da fazla sıktı ve yüzündeki kaslar şişti. "Hepimizi yok edeceksin."

"Senden başlayarak." Küre biraz daha ilerledi.

"Bencil, tepeden bakan kaçığın tekisin sen."

"Çocukları öldürüyor ve köleleştiriyorsun," dedim. Mordit küresini ona otuz santim mesafeye ittim. "Sevdiğim insanları tehdit ediyorsun." Onu daha da ileriye götürdüm. "Nasıl bir his Ortega? Kendini koruyamayacak kadar zayıf olmak nasıl bir his? Ölmek üzere olduğunu bilmek nasıl bir his?"

Cevap olarak Ortega'nın yüzünde hafif bir gülümseme belirdi. Omuzları biraz hareket etti ve kollarından birinin yanından boş bir elbise kolu gibi gevşek bir şekilde sarktığını fark ettim. Karnının hemen yanında bir mantonun cebinde tutulan bir silaha benzeyen küçük bir şişkinlik oluştu.

Şok içinde şişkinliğe baktım. Gerçek kolunu et maskesinin dışına çıkarmıştı. Bana bir silah doğrultmuştu.

Çok ama çok alçak bir sesle, "Nasıl bir his mi?" dedi Ortega. "Neden sen bana söylemiyorsun?"

OTUZ

"Bunu yapamazsın," dedim. Ev sahibi levhasına göz attım, ama görünüşe göre Arşiv bir şeyin ters gittiğinin farkına varmamıştı. İradem bocaladı ve mordit küresi ileri geri sallandı. "Silah sesini duyacaklardır. Seni öldürürler."

"Kuvvetle muhtemel," diye onayladı. "Dediğim gibi, onu kabul etmeye hazırım."

Sözleri kanımı dondurdu ve mordit küresi başıma doğru hızla uçtu. Onu altmış santim kala yakaladım ve zar zor yerinde tuttum.

"Sana söyledim, Dresden. Bu sadece tek biçimde bitebilir. Senin için şerefli bir ölümü tercih ederdim, ama herhangi bir ölüm işimi görecektir."

Gizli silaha bakakaldım.

Parlak kırmızı bir ışık noktası Ortega'nın göğsünde belirdi ve yavaşça yukarı kaydı.

Yüz ifadem değişmiş olmalıydı, çünkü Ortega da aşağı göz attı. Lazerli nişangahın parlak noktası kalbinin üzerine geldi ve orada sabit kaldı.

Ortega'nın gözleri iyice açıldı ve ifadesi çarpılarak hiddetle doldu.

Aynı anda bir sürü şey oldu.

Bir tıslama ve gümleme duyuldu, Ortega'nın göğsünün büyük bir kısmı içeri göçtü ve arka tarafına kan püskürdü. Bir an sonra bir tüfeğin çatırtısından çok daha derin bir gürleme stadyumda yankılandı.

Ortega oldukça tiz bir feryat koyuverdi. Gizlediği silah ateş aldı ve Ortega'nın et maskesinin ve gömleğinin içinde yanarak insan dışı siyah bir elin kavradığı küçük kalibreli bir altıpatların namlusunu açığa çıkardı. Ortega, yediği kurşun vücudunu yarı yarıya döndürdüğü için ıskaladı. Aynı yerde kalarak ona tekrar deneme fırsatı vermenin iyi bir fikir olmadığına karar verdim, bu yüzden de kendimi bir yana attım ve mordit küresini bir kere daha ittim.

Ortega morditten yana kaçarak kurtuldu. Yaralıyken bile hızlıydı. Kalçasında yarım saniye boyunca parlak kırmızı bir nokta belirdi ve görünmeyen tetikçi yeni bir *tıs-güm-çat* sesiyle onu bir kere daha vurdu. Ortega'nın bacağının kemiklerinin kırıldığını duydum.

Susan asamla çubuğumu bana attı ve Ortega'nm üzerine atlayarak boştaki elini kavrayıp onu fırlatacakmış gibi döndürdü. Vampir tuhaf bir şekilde kıvrıldı ve Susan et maskesini üzerinden çekip muz gibi soyarak altındaki sümükten kayganlaşmış, gevşek vücutlu yaratığı, gerçek Ortega'yı göz önüne serdi. Ama silahı hâlâ elinde tutan Ortega bana yeniden ateş etmek için döndü.

Avazım çıktığı kadar, "*Ventas servitas*!" diye bağırarak irademi atıcı tepesindeki toprağa yönelttim. Toprak kendi etrafında dönerek ince kahverengi topraktan minyatür bir siklona dönüştü ve vampiri başını çevirip elini gözlerine siper etmeye mecbur etti. İkinci atış da ıskaladı, ben de patlatma çubuğumu almak için çaba sarf ettim.

Susan uçan toprak yüzünden yavaşlasa da Ortega'nın silahı tutan eline uzandı. Bu bir hataydı. Ortega kendini tek bir bacakla destekleyebildiği halde yeniden bağırdı, kıvrıldı ve Susan'ı atıcı tepesinden ilk kalenin arkasındaki koltukların üçüncü sırasına attı. Susan kemik kıracak bir şiddetle çarptı ve gözden kayboldu.

Ani çığlıklar her yanda yankılandı. Yukarı baktığımda gerçek biçimlerine dönüşmüş bir düzine civarı Kızıl Meclis vampirinin stadyuma daldığını gördüm. Bazıları duvarların üzerinden tırmanıyor, bazıları üst katlardan atlıyor, bazıları da camları paramparça ederek kişisel localardan geliyorlardı.

Ortega'ya doğru yuvarlanarak patlatma çubuğumu kaldırdım, irademi ona odakladım ve, "*Fuego*!" diye bağırdım. Kolum kalınlığındaki bir alev sütunu kükreyerek ona doğru gitti, ama yeni gelen vampirlerden biri Ortega'nın omzuna vurarak onu ateş hattından uzaklaştırdı. Ortega yerine kendisi alev aldı ve yağlı derisi şenlik ateşi gibi tutuştu. Yaratık iğrenç bir sesle çığlıklar atarak yanıp gitti.

Arkamda hareket hissettim ve döndüğümde Kincaid'in saha boyunca hızla koştuğunu gördüm. Arşiv'i yerden kaptı ve ok gibi yedek kulübelerinden birine doğru gitti. Kırmızı Meclis vampirlerinden biri yoluna çıktı. Kincaid'in kolu bulanıklaştı, bir yarı otomatik silah belirdi ve hareket etmeyi kesmeden vampirin tam gözlerinin arasına iki kurşun yerleştirdi. Vampir düşmeye başladı ve Kincaid onun yanından geçerken karnına yarım düzine daha kurşun sıktı. Karnı çevreye kıpkırmızı kanlar saçarak patlayan vampir çığlıklar içinde yere düştü ve güçsüz bir şekilde çırpındı.

"Harry, dikkat et!" diye bağırdı Thomas.

Dikkat etmedim. En kötüsünü varsaydım ve ileri atladım.

Beni ıskalayan bir vampirin çıkardığı tıslamayı duydum. Vampir hızla arkamdan geldi. Dönüp patlatma çubuğumla ona bir alev topu daha gönderdim, ama ıskaladım. Vampir aramızdaki mesafeyi kapadı ve yüzüme zehirli salya püskürttü.

Daha önce vampir zehrine maruz kalmıştım ve o maddenin özellikle büyük miktarlarda çok hızlı etki gösterdiğini biliyordum. Ama salyayı bloke edecek iksiri almıştım, bu yüzden yüzümü kaşındırmaktan başka bir şey yapmadı. Vampir bana salya püskürttüğü sırada yeni bir alev saldırısı hazırladım ve çubuğu vampirin gevşek vücuduna bastırdıktan sonra saldırıyı serbest bıraktım. Ateş topu vampirin karnını kavurarak yumruğum büyüklüğünde bir yara açtı ve sırtında da altmış santimlik bir delik oluşturdu. Vampir hafif spazmlar geçirmeye başladı, ben de onu tekmeleyerek üzerimden atıp doğruldum.

Yedi ya da sekiz vampir bana on beş metre mesafedeydi ve hızla yaklaşıyordu. Thomas elinde bir bıçak ışıldayarak bana doğru koştu ve vampirlerden birine arkadan vurdu. Tek bir kesme hareketiyle vampirin karnını deşti ve yaratık yere devrildi. "Harry, çık dışarı!"

"Hayır!" diye bağırdım. "Susan'ı buradan çıkar!"

Thomas dişlerini sıktı, ama yönünü değiştirdi. İlk kalenin yedek kulübesinin üzerine atladı ve oradan da pürüzsüz bir hareketle parmaklığın üzerinden tribünlere sıçradı.

Ondan yardım gelmeyecekti ve başka seçenek arayacak vakit de yoktu. Çömeldim ve odaklanarak sabit bir sesle, monoton bir melodiyle "Defendre, defendre," diye bağırmaya başladım. Kalkan bileziğimin odağı olmadan bunu yapmak zordu, ama toplayabildiğim kadar savunma enerjisini bir kubbe halinde çevreme yaydım.

Vampirler ona ulaştı ve beyinsizce, hiddet dolu haykırışlarla çarptı. İçlerinden herhangi biri küçük bir çabayla arabama uzunlamasına takla attırabilirdi. Kalkana vurdukları darbeler betonu birkaç saniye içinde ezebilirdi ve savunmayı fazla uzun süre yerinde tutamayacağımı biliyordum. Kalkan yok olduğunda da vampirler beni gerçek anlamda paramparça edeceklerdi. Kalkana bütün gücümü verdim ve onu yavaşça parçaladıklarını hissettim.

Sonra bir kükreme ve parlak bir ışık seli geldi. Bir ateş sütunu üzerimden geçip vampirlerden birinin tam kafasına isabet etti. Yaratık alev alarak çığlıklar atmaya ve aşırı ince kollarını sallamaya başladı, ardından yarı yarıya ezilmiş bir böcek gibi çırpınarak kalkanın üzerine düştü. Aşırı yüklenen kalkan çöktü ve bilezik bileğimi yaktı. Daha da alçağa çömeldim.

Yeni bir alev sütunu yanımdan geçip başka bir vampirin başını tutuşturdu. Bütün vampirler durdu, eğildi ve şaşkınlıkla bağırdı.

Yedek kulübesinin dışında duran Kincaid tüten bir pompalı tüfeği yere attı. Pürüzsüz ve profesyonel bir biçimde yanında duran golf çantasına uzanıp bir başka çift namlulu pompalı tüfek çıkardı. Vampirlerden biri üzerine sıçradı, ama Kincaid fazlasıyla hızlıydı. Tetiği çekti ve tüfek kükredi. Bir alev seli namludan çıktı, vampiri boynundan vurup diğer yanına geçti ve sahanın sağındaki çite doğru devam ederek çitte yüzüm büyüklüğünde bir delik açtı. Arkasından bir ses gelince Kincaid kendi etrafında dönerek diğer namludan üçüncü kalenin yedek kulübesinin üstünde tribünlerden aşağıya sıçrayan bir vampire ateş etti. Ateş vampirin boğazına isabet etti ve yaratık alev aldı. Kincaid o tüfeği de yere attı ve golf

çantasındaki başka bir tüfeğin dipçiğine uzandı.

Diğer vampirler arkası dönük olan Kincaid'in üzerine atladılar.

Ama onun yerine karşılarında Arşiv'i buldular.

Çocuk golf çantasının arkasından ortaya çıktı. Kasvetli mordit küresi ellerinin arasında havada asılıydı. Küreyi serbest bıraktı ve eliyle tek bir hareket yaptı.

Küçük karanlık bulutu bulanık bir şekilde vampirlere yaklaştı ve yoğun bir işçinin çekici gibi bir tempoyla tak-tak-tak diye her birinin içine girdi. Mordit küresi her birine çarptığında soğuk mor bir ışık parıltısı, karanlık bir şişkinlik oluyor, sonra küre yoluna devam ediyor, arkasında yere inen kül ve siyah kemikler bırakıyordu. Mordit küresi öyle hızlı hareket ediyordu ki yolunu zorlukla takip edebildim. Bir saniye önce bütün vampirler oradayken bir sonrakinde yok olup gitmişlerdi. Çevremdeki zemin siyah kemikler ve gri külle kaplanmıştı.

Ortalık sessizliğe gömüldü. Tek duyabildiğim kendi hırıltılı nefeslerim ve nabzımın kulaklarımdaki gümbürtüsüydü. Çılgınca etrafa bakındım, ama Ortega'yı hiçbir yerde göremedim. Deşilen iki vampir zeminde kuvvetsizce kıvranıyordu. Kincaid golf çantasından son tüfeği çıkardı ve iki alev sütunu daha göndererek o ikisini de infaz etti.

Mordit küresi yavaşça geri süzülerek Arşiv'in küçücük ellerinin arasına döndü. Arşiv uzun ve sessiz bir an boyunca beni süzdü. İfadesinde hiçbir şey yoktu. Gözlerinde hiçbir şey yoktu. Hiçbir şey. Bir ruh bakışının başladığını hissettim ve yüzümü hızla başka yöne çevirdim.

"Düellonun kutsallığını ilk kim bozdu, Kincaid?" diye sordu Arşiv.

"Anlayamadım," diye cevap verdi Kincaid. Nefes alış verişi hızlanmamıştı bile. "Ama Dresden kazanıyordu."

Arşiv bir an daha durdu, ardından, "Kedinizi sevmeme izin verdiğiniz için teşekkür ederim, Bay Dresden. Ve ismim için de teşekkür ederim," dedi.

Bu korkutucu derecede bir vedaya benziyordu, ama nezaket gereği, "Bir şey değil, Ivy," dedim.

Arşiv başını eğdi ve, "Kincaid. Kutu lütfen," dedi.

Yukarı baktığımda Kincaid'in tahta kutuyu zemine koyduğunu gördüm. Arşiv'in işaretiyle mordit küresi yavaşça süzülerek kutuya girdi. Sonra Arşiv kutuyu kapadı. "Muameleler tamamlandı."

Çevremdeki kemiklere, toza ve tüten vampir cesetlerine baktım. "Öyle mi dersin?"

Arşiv bana nötr gözlerle baktı ve, "Gidelim. Yatma saatim geçti," dedi.

Kincaid, "Acıktım," deyip golf çantasını omzuna attı. "Bir yol kenarı restoranında dururuz. Kurabiyeleri sen yiyebilirsin."

Arşiv, "Kurabiyeler benim için faydalı değil," dedi, ama gülümsedi.

Kincaid, "Dresden, şunu bana uzatır mısın?" dedi.

Uyuşuk bir şekilde zeminde işaret ettiği yere baktım. Tüfeklerden biriydi. Namluları hâlâ tütüyordu. Onu ihtiyatla dipçiğinden tutup Kincaid'e uzattım, o da silahı kullandığı diğer silahla beraber gümüş kaplı bir çeşit battaniyeye sardı. "O şeyler de ne öyle?" diye sordum.

"Yakıcı mermiler," dedi. Düşürdüğüm asayı bana uzattı. "Kırmızılar üzerinde çok etkilidirler, ama o kadar sıcaktırlar ki silah namlularını çarpıtırlar. Şanssızsan ikinci mermi yü-

zünde patlayabilir, bu yüzden kullan-at silahlara yüklemen gerekir."

Başımı eğerek teşekkür ettim ve asamı aldım. "Nereden edinebilirim?"

Kincaid sırıttı. "Bir adam tanıyorum. Ona seni arattırırım. Görüşmek üzere, Dresden."

Kincaid ve Arşiv stadyumun çıkışına doğru yürümeye başladı. Bir düşünce nihayet savaş adrenalinin içinden geçip zihnime ulaşınca ilk kalenin yedek kulübesine doğru depara kalktım. Thomas kolayca kulübenin üzerine sıçramıştı. Bense çırpınıp tırmalayarak zorlukla üstüne çıktım, oradan da tribünlere geçtim.

Thomas orada Susan'ın yanına çömelmişti. Susan'ın ceketini çıkarmış ve onu kullanarak ayaklarını hafifçe yükseltmişti. Görünüşe göre solunum yolunu açmak için başını da biraz arkaya eğmişti. Başını kaldırdı ve, "Bayılmış, ama hayatta," dedi.

Ben de çömeldim ve emin olmak için boğazına dokundum. "Ne kadar kötü yaralanmış?"

Başını iki yana salladı. "Anlamanın yolu yok."

"O halde onu hastaneye götürmemiz gerekiyor," deyip doğruldum.

Thomas kolumu kavradı. "Güçsüz avlarla dolu bir yerde yaralanmış ve sersemlemiş halde uyanması hiç iyi olmaz."

"O halde ne yapacağız?"

"Bak, eğer ölmemişse büyük ihtimalle iyileşecektir." Thomas elini kaldırdı ve cebinden bir tükenmez kalem çıkardı. Onu çevirdi ve, "Temiz," dedi. Sonra tekrar çevirip cebine geri koydu.

Bir an sonra Martin ara koridordan hızla aşağı indi. Her

nasılsa bunu yaparken bile sıkıcı görünmeyi başardı. Sanki yalnızca başlangıç vuruşundan önce koltuğuna geri dönmek isteyen bir adam gibi yürüyordu. Bu oldukça etkileyiciydi, çünkü teleskopik nişangâhı ve lazer eklentisi olan askeri bir keskin nişancı silahı taşıyordu. Tüfeği kenara koydu ve bir an Susan'ın üzerine eğilerek orasına burasına dokundu, ardından, "Bayağı ağrı çekecek," dedi.

"Sen?" dedim. "Nişancı sen miydin?"

"Besbelli ki," dedi Martin. "En başta neden Chicago'ya geldiğimizi zannediyordun?"

"Susan eşyalarını alacağını söylüyordu."

Şüpheli şüpheli bana baktı. "Ona inandın mı? Susan'ı maddi şeylerle fazla ilgilenmediğini bilecek kadar iyi tanıdığını düşünmüştüm."

"Biliyordum," dedim. "Ama demişti ki..." Sesim kesildi ve başımı salladım.

Martin bana bakıp, "Ortega'nın seni öldürmek için geldiğini biliyorduk," dedi. "Başarılı olursa savaşı barışçıl bir sonuca ulaştırabileceğini, ama yirmi yıl sonra çok daha güçlü bir pozisyondan tekrar başlatabileceğini biliyorduk. Ortega'nın seni öldürmemesini temin etmek ve fırsatım olursa onu ortadan kaldırmak için gönderildim."

"Ortadan kaldırdın mı?"

Martin başını iki yana salladı. "Acil durum planı yapmış. Kavga sırasında iki serfi ona ulaştı. Onu dışarı çıkardılar. Yaralarının ne kadar kötü olduğunu bilmiyorum, ama muhtemelen Casaverde'ye geri dönecektir."

"Savaşın devam etmesini istiyorsunuz. Beyaz Konsey'in sizin için Kırmızı Meclis'i yok edeceğini umuyorsunuz."

Martin başıyla onayladı.

"Düelloyu nereden duydunuz?"

Martin cevap vermedi.

Gözlerimi kısarak Thomas'a baktım.

Thomas masum bir ifade takındı. "Bana bakma. Ben sarhoş, kimyasallardan aptallaşmış, oynamak, uyumak ve beslenmekten başka bir şey yapmayan bir çapkınım. Kırmızı Meclis'ten intikam almayı akıl edebilsem bile kimseye gerçek anlamda karşı koyacak kadar omurga sahibi değilim." Bana gözleri parlayarak gülümsedi. "Tamamıyla zararsızım."

"Anlıyorum," dedim. Derin bir nefes aldım ve bir an Susan'ın yüzünü sessizce inceledim. Ardından eğildim, ceplerine elimi soktum ve kiralık arabanın anahtarlarını çıkardım. "Hemen gidiyor musunuz, Martin?"

"Evet. Burada varlığımızın dikkat çekeceğini sanmıyorum, ama risk almanın anlamı yok."

"Benim için ona iyi bak," dedim.

Martin bir saniyeliğine başını kaldırıp bana baktı, sonra alçak sesle, "Elimden gelen her şeyi yapacağım. Sana söz veriyorum," dedi.

Başımla onayladım. "Teşekkür ederim." Ayağa kalktım ve silahımı gizlemek için pardösümü ilikleyerek çıkışlara yöneldim.

"Nereye gidiyorsun?" diye seslendi Thomas.

"Havalimanına," diye cevap verdim. "Yaşlı bir adam ve bir nevresimle ilgili olarak bazı insanlarla görüşmem gerek."

OTUZ BİR

Yaklaşık yediyi beş geçe O'Hare'nin dışındaki bir araba kiralama noktasında park ettim. Asamla çubuğumu elime alarak arabadan çıktım. Park yerinde sadece bir tane eski lamba yanıyordu, ama ay tepede ve parlaktı, bu yüzden Michael'ın geldiğini rahatça gördüm. Beyaz kamyonet çakılları çatırtıyla ezerek önümde durdu. Kamyonetin çevresini dolanıp yolcu kapısına yürüdüm. Sanya benim için kapıyı açtı, sonra yana kaydı. Mavi bir kot ceket giymiş, büyük, siyah bir kovboy şapkası takmıştı.

Ben arabaya atlarken, "Selam Harry," dedi Michael. "Endişelenmeye başlamıştım. Kazandın mı?"

"Tam olarak hayır."

"Yenildin mi?"

"Tam olarak değil. Ortega'yı köşeye sıkıştırmıştım, o da hile yaptı. İkimiz de tüm gücümüzle birbirimize saldırdık. Ben savaştan tek parça çıktım. O birkaç parça olarak çıktı, ama kaçtı."

"Susan iyi mi?"

"Fırlatıldı, havada yirmi beş metre uçtu ve çelik ve betona çarptı. İyileşecek." Bir şey burnumu kaşındırınca burnumu çektim. Keskin metal kokusu kamyonetin kabinini doldurdu. "Michael, zırhını mı giydin?"

"Zırhımı giydim," dedi Michael. "Pelerinimi de."

"Dünya'dan Michael'a. Bir havalimanına gidiyoruz. Hani şu metal detektörleri olan yerler."

"Sorun yok, Harry. Her şey yolunda gidecek."

"Gittiğinde sesi alarm ötüşü gibi mi olacak?" Genç Şövalye'ye göz attım ve, "Sanya zırh giymiyor," dedim.

Sanya yarı yarıya benden yana döndü ve kot ceketini açarak altına giydiği kurşun geçirmez yeleği gösterdi. "Giyiyorum," dedi ciddi bir sesle. "On beş katmanı ve kritik yerler üzerinde seramik levhaları var."

"Eh, en azından sen bir Rönesans festivali gibi görünmüyorsun," dedim. "Bu şey hem diğerine göre biraz daha modern bir moda beyanı sunuyor, hem de seni gerçekten koruyabilir. Bu eski model mi, yeni model mi?"

"Yeni," dedi Sanya. "Sivil mermilerini durduruyor, hatta bazı askeri mermileri de."

"Ama bıçakları ve pençeleri değil," diye mırıldandı Michael. "Okları da."

Sanya kaşlarını çatarak ceketinin düğmelerini yeniden ilikledi. "Seninki de mermileri durdurmaz."

Michael, "İnancım beni koruyor," dedi.

Sanya ile şüpheli şüpheli birbirimize baktık. "Peki, Michael," dedim. "Kötü adamların nerede olduğu hakkında bir fikrin var mı?"

"Havalimanında," dedi Michael.

Bir an sessizce oturduktan sonra, "Samanlıkta iğne. Havalimanında nerede?" dedim.

Michael gülümseyerek omuz silkti ve konuşmak için ağzını açtı.

Elimi kaldırdım. Michael'ın sesini elimden geldiği kadar

iyi taklit ederek, "İnançlı olmalıyız," dedim. "Nasıl tahmin ettim ama? *Fidelacchius*'u getirdin mi?"

"Alet kutusunda," dedi Michael.

Başımla onayladım. "Shiro'nun ona tekrar ihtiyacı olacak."

Michael bir an sessiz kaldıktan sonra, "Tabii, elbette," dedi.

"Onu kurtaracağız."

"Öyle olması için dua ediyorum, Harry."

"Kurtaracağız," dedim. Michael havalimanı arazisine girerken pencereden dışarıya baktım. "Henüz çok geç değil."

O'Hare devasadır. Tıka basa dolu park yerlerinde ve otomatik yükleme bölgelerinde neredeyse yarım saat dolaştıktan sonra Michael aniden bir uyarı klaksonu duymuşçasına omurgası ve boynunu dikleştirerek dış hatlar alanında kamyoneti yavaşlattı.

Sanya yanındaki Michael'a göz attı ve, "Ne oldu?" diye sordu.

"Sen de hissediyor musun?" dedi Michael.

"Neyi?"

"Gözlerini kapa," dedi Michael. "Düşüncelerini dinginleştirmeye çalış."

"Güç'te büyük bir bozulma hissediyorum," diye mırıldandım.*

Michael, "Sahiden mi?" deyip bana gözlerini kırptı.

İçimi çekip burnumun köprüsünü kaşıdım. Sanya gözlerini kapadı. Bir saniye sonra ifadesi tiksintiyle çarpıldı. "Çürüme," dedi Rus. "Ekşi süt. Küf. Hava yağ gibi kokuyor."

Yolcu salonunun camından içeri bakarak, "On beş metre mesafede bir Pizza Hut kiosku var," diye dikkatini çektim.

* Yıldız Savaşları'ndan bir replik. *–yhn*

"Ama belki de sadece bir rastlantıdır."

"Hayır," dedi Michael. "Bu Nicodemus. Gittiği her yerde bir tür leke bırakır. Küstahlık. Hırs. Aldırmazlık."

"Ben sadece çürümüş şeylerin kokusunu alıyorum," dedi Sanya.

"Onu sen de hissediyorsun," dedi Michael. "Ama zihnin farklı yorumluyor. O burada." Hızlanmaya başladı, ama bir taksi çabucak önüne geçip durdu. Sürücü arabadan inip yaşlı bir çiftin çantalarını indirmeye koyuldu.

Kendi kendime söylenip burnumu çektim. Hatta büyülü duyularımla uzanarak Michael'ın hissettiği şeyi tespit etmeye çalıştım. Çevremizde hareket eden binlerce hayatın oluşturduğu her zamanki şekilsiz parazit dışında bir şey algılayamadım.

Gözlerimi açtığımda kendimi Detektif Rudolph'un başının arkasına bakar buldum. Her zamanki pahalı takım elbisesini giymişti, yanında bölge savcısının ofisinden tanıdığım zayıf, gür saçlı adam duruyordu.

Bir saniyeliğine donakaldım. Ardından Sanya'nın siyah Stetson'unu kaptım ve başımın üzerine geçirdim. Şapkanın kenarını gözlerimin üzerine indirdim ve elimden geldiği kadar aşağı kaykıldım.

"Ne oldu?" diye sordu Michael.

"Polis," dedim. Etrafa daha dikkatle bakındım. Yedi üniformalı polis memuru, on kadar da takım elbise ya da günlük giysiler giymiş ama polis gibi yürüyen ve duran başka adam gördüm. "Onlara Kefen'in havalimanı üzerinden Chicago'nun dışına çıkarılıyor olabileceği bilgisini sızdırdım."

"O halde neden saklanıyorsun?"

"Bir tanık beni bir cinayet mahallinden ayrılırken gördü-

günü söylemiş. Eğer biri beni teşhis ederse önümüzdeki yirmi dört saat boyunca sorgulanırım, bu da Shiro'ya yardımcı olmaz."

Michael endişeyle alnını kırıştırdı. "Doğru. Polis Denaryalıları biliyor mu?"

"Muhtemelen hayır. Özel Soruşturmalar bu vakaya bakmıyor. Herhalde polislere onların bir tür terörist olduğu ve tehlikeli sayıldığı söylenmiştir."

Önümüzdeki sürücü nihayet işini bitirdi, Michael da yükleme bölgesinden ayrılıp park yerine yöneldi. "Bu yeterli değil. Onların burada kalmasına izin veremeyiz."

"Polisler etrafta olduğu sürece Denaryalılar kısıtlı ölçüde hareket edebilecek, dikkat çekmemeye ve kurallara uymaya çalışacaklardır."

Michael başını iki yana salladı. "Çoğu doğaüstü yaratık bir ölümlü polis memurunu öldürmeden önce duraksayacaktır. Ama Nicodemus değil. O ölümlü yetkilileri sadece hor görür. Eğer karşısına çıkarsak hem onu durdurmaya çalışan herkesi öldürecek, hem de bize karşı birilerini rehin alacaktır."

Sanya başıyla onayladı. "Ayrıca bu veba laneti söylediğin kadar korkunçsa yakındakiler için de tehlikeli olacaktır."

"Ondan da kötü," dedim.

Michael direksiyon simidini bir park yerine doğru çevirdi. "Nasıl yani?"

"Forthill'in söylediğine göre Denaryalılar insanlara zarar verdikçe, kargaşa ve tahribat yarattıkça güçleniyorlarmış ha?"

"Evet," dedi Michael.

"Lanet yalnızca birkaç gün sürecek, ama devam ettiği süre boyunca Kara Ölüm yanında suçiçeği gibi kalacak. İşte o yüzden buraya geldi. Burası gezegenin en işlek uluslararası terminallerinden biri."

"Tanrı aşkına," dedi Michael.

Sanya ıslık çaldı. "Buradan dünyanın bütün büyük ülkelerine aktarmasız uçuşlar var. Eğer Denaryalıların vebası kolayca bulaşıyorsa..."

"Sanırım Kara Ölüm hakkında söylediklerimle o konuyu açıklığa kavuşturdum, Sanya."

Rus omuz silkti. "Pardon. Ne yapıyoruz?"

"Bomba ihbarı yapalım. İnsanlar çıkar ve uçuşlar da durur."

"Hemen içeri girmemiz gerekiyor," dedi Sanya. "Yetkililerin tepki vermesi ne kadar sürer?"

"Ancak anında tepki almak için arayacağım kişiyi bilirsem işe yarar."

"Biliyor musun?" diye sordu Sanya.

Michael'a elimi uzattım. Cep telefonunu elime koydu. "Hayır," dedim. "Ama bilen birini biliyorum."

Soğukkanlı olmaya çalışarak ve telefonun kafamın dibinde patlamayacağını umarak Murphy'yi aradım. Telefonu açtığında çok fazla parazit geldi, ama ona olanları anlatmayı başardım.

"Sen çıldırmışsın, Dresden," dedi Murphy. "Sahte bir bomba ihbarında bulunmanın ne kadar sorumsuzca –ve ne kadar yasadışı– olduğundan haberin var mı?"

"Evet. Polislerin ve sivillerin bu grubun yoluna çıkmasına izin vermekten daha az sorumsuzca."

Murphy bir saniyeliğine sessiz kaldı, sonra, "Ne kadar tehlikeliler?" diye sordu.

"Loup-garou'dan daha kötü," dedim.

"Arayacağım."

"Onunla irtibata geçtin mi?" diye sordum.

"Sanırım evet. Daha fazla kuvvete ihtiyacın var mı?"

"Elimde bol bol var," dedim. "Ama zamanım yok. Lütfen acele et."

"Dikkatli ol, Harry."

Telefonu kapadım ve kamyonetten indim. Michael ile Sanya da benimle indiler. "Murphy bomba ihbarında bulunacak. Polisler binadaki herkesi dışarı çıkaracak. Bu bizim için bölgeyi temizleyecektir."

"Denaryalılarm veba bulaştıracağı ya da rehin alacağı kimse kalmayacak," dedi Sanya.

"Amaç o. Ondan sonra bomba imha ekibini ve takviye kuvvetleri çağıracaklardır. Karışıklıktan yararlanmak için en fazla yirmi dakikamız var."

Michael kamyonetin arkasındaki alet kutusunu açtı ve Shiro'nun bastonunu çıkardı. Ona bir kayış bağlayıp omzuna astı. Bu arada Sanya da *Esperacchius*'u beline bağladı, sonra alet kutusundan lanet olası bir saldırı tüfeği çıkardı.

"Kalaşnikof, değil mi?" dedim. "Bu bir Haç Şövalyesi için fazlasıyla Chuck Hestonvari bir görünüm."

Sanya silaha bir şarjör taktı, fişek yatağına bir mermi yerleştirdi ve silahın emniyetinin açık olduğundan emin oldu. "Kendimi yenilikçi olarak görürüm.""

"Benim zevkime uymayacak kadar rastgele ateş ediyor," dedi Michael. "Yanlış kişiyi incitmek fazla kolay."

"Belki," dedi Sanya. "Ama içeride sadece Denaryalılar olacak, değil mi?"

"Bir de Shiro," dedim.

Sanya, "Shiro'yu vurmayacağım," diye güvence verdi.

Michael *Amoracchius*'u beline kayışla bağladı. "Daha ne kadar sürer?"

Yolcu salonunda bir yangın alarmının sesi yankılandı ve polisler bir araya toplandı. Kır saçlı, kötü takım elbiseli bir detektif idareyi aldı ve sivil ve üniformalı polisleri yönlendirmeye başladı. İnsanlar aceleyle yolcu salonunu boşaltmaya koyuldular.

"Dileyin, size verilecektir," dedim. "Terminalin etrafından dolanalım. Servis girişlerinden birinden gireriz."

Sanya saldırı tüfeğini omuzda taşınan bir spor çantasına soktu, ama bir elini dipçiğinde tuttu. Michael bana başıyla işaret etti, ben de öne geçtim. Binanın çevresinden dolanmaya başladık, sonunda birkaç uçak gördük. Yer ekipleri şaşkınlık içinde oraya buraya koşuşturuyor, ellerinde turuncu el fenerleri olan adamlar da onları uçuş ekiplerine sallayarak uçakları yolcu salonuna giden rampalardan uzaklaştırıyordu.

Yolcu salonunun arkasına geçmek için bir çiti tırmanmamız ve üç metrelik bir istinat duvarından aşağı atlamamız gerekti, ama o karanlık ve kargaşada kimse bizi fark etmedi. Bir yer ekibi kapısından ve yarı garaj-yarı bagaj deposu olan bir odadan geçtik. Acil durum ışıkları yanıyordu ve alarmlar ötmeye devam ediyordu. Üzerine takvim kızları, kamyon resimleri ve yolcu salonunun bir haritası asılmış bir duvarın yanından geçtim.

"Hey, bir dakika," dedim. Sanya sırtıma çarptı. Ona dik dik baktım, sonra haritaya gözümü diktim.

İşaretli bir kapıyı göstererek, "İşte," dedim. "Bu merdivenden dışarı çıkacağız."

"Ortasında," diye dikkati çekti Michael. "Ne tarafa gideceğiz?"

"Ayrılalım," diye önerdi Sanya.

Michael ile ikimiz aynı anda, "Kötü fikir," dedik.

Daha çok kendime, "Düşün," dedim. "Eğer küstah, psikopat, iblislerle işbirliği yapan, kıyameti tetiklemek isteyen bir terörist olsaydım, nerede olurdum?"

Sanya eğilip haritaya baktı ve, "Şapelde," dedi.

"Şapelde," dedi Michael,

"Şapelde," diye tekrar ettim. "Bu koridorun sonundaki merdiveni çıkıp sola devam edince."

Koşarak koridoru katettik ve merdivenden çıktık. Kapıyı açtım ve bana sakin olmamı ve en yakın çıkışa gitmemi söyleyen kaydedilmiş bir sesle karşılaştım. Sola gitmeden önce sağ tarafımı kontrol ettim, bu da hayatımı kurtardı.

Sıradan iş giysileri giymiş, elinde bir hafif makineli tüfek tutan bir adam koridorda durmuş kapıyı izliyordu. Beni görünce silahı kaldırdı, bir saniyenin küçük bir kısmı boyunca durakladı, ardından ateş etmeye başladı.

O hafif duraklama yönümü değiştirmeme yetti. İki kurşun çelik yangın kapısının içinden geçti, ama ben gerileyip arkamdaki Sanya'ya çarptım. Koca adam beni yakaladı ve kendi etrafında dönerek gövdesini benimle gelen kurşunların arasına soktu. Sarsıldığını hissettim ve bir kere homurdandığını duydum, sonra bir duvara çarptık ve yere düştük.

Silahlı adamın geleceğini biliyordum. Tam o anda muhtemelen kapının karşısındaki duvara doğru dolanıyordu. Merdivenin aşağısına doğru açık bir ateş hattı bulduğu anda doğrulacak ve bizi vuracaktı.

Kapının altındaki aralıktan gölgesini gördüm ve yeniden ayağa kalkmak için mücadele ettim. Sanya da aynı şeyi yapıyordu, ama ikimiz de birbirimizi yerde tutmaktan başka bir şey yapamadık. Silahlı adam yaklaştı. Gölgesi kapının kenarının altındaki küçük boşlukta hareket etti.

Michael *Amoracchius*'u elinde tutarak benimle Sanya'nın üzerinden atladı, ileri atılırken nara atarak her iki eliyle kılıcı kaldırdı ve ağırlığını olduğu gibi kapalı çelik kapıya verdi. Kılıç kapının içinden geçti ve neredeyse kabzasına kadar girdi.

Düzensiz salvo ateş sesleri geldi. Michael kılıcı kapıdan geri çekti. Islak ve kızıl kan silahın çeliği boyunca parlıyordu. Michael sırtını merdiven sahanlığının duvarına dayadı. Silah iki kere daha ateş aldı, sonra da sessizliğe gömüldü. Bir dakika sonra kan kapının altından kırmızı bir gölcük halinde sızıp yayıldı.

Sanya ile ikimiz birbirimizden kurtulup ayağa kalktık. "Vurulmuşsun."

Michael hareketlenip Sanya'nın arkasına geçmişti bile. Ellerini Sanya'nın sırtında dolaştırdı, homurdandı, sonra mermi olduğunu zannettiğim küçük, parlak bir metal parçasını kaldırdı. "Bir çarpma levhasına isabet etmiş. Yelek onu yakalamış."

Yüzünü buruşturarak nefes nefese, "Yenilikçilik," dedi Sanya.

"Mermi sana ulaşmadan önce bir çelik kapıdan geçtiği için şanslısın," diye mırıldandım. Bir kalkan hazırladım ve iterek kapıyı yavaşça açtım.

Silahlı adam yerde yatıyordu. Michael'ın kapıdan soktuğu kılıç göğüs kemiğine erişmeyen kaburgalarının hemen altına girmişti ve onu bu kadar çabuk öldürdüğüne göre herhalde bir artere isabet etmişti. Silahı elindeydi ve parmağı gevşek bir şekilde tetikteydi.

Sanya ile Michael merdiven sahanlığından çıktılar. Sanya'nın tüfeği elindeydi. İkisi nöbette beklerken ben eğildim ve ölü adamın ağzını açtım. Dili yoktu. "Nicodemus'un

çocuklarından biri," dedim alçak sesle.

"Bir sorun var," dedi Michael. Kan kılıcın ucundan yere damlıyordu. "Artık onu hissetmiyorum."

"Sen onu hissettiğinde o da seni hissedebiliyor mu? Ona yaklaştığını anlamış olabilir mi?

Michael omuz silkti. "Olası görünüyor."

Shiro kapıdan girdiğinde Nicodemus'un verdiği tepkiyi hatırlayarak, "O ihtiyatlı biri," dedim. "Risk almaktan hoşlanmıyor. Kazanabileceğinden emin değilse kavgaya girmek için beklemeyecektir. Kaçıyor." Ayağa kalktım ve şapele yöneldim. "Hadi gelin."

Tam şapelin kapısına varmıştım ki kapı açıldı ve iki adam daha dışarı çıktı. İkisi de hafif makineli tüfeklerine şarjör takıyordu. İçlerinden biri zamanında başını kaldırıp beni görmedi, ben de asamı iki elimle birden ileri itip bütün ağırlığımı öne vererek alnına vurdum. Başı geriye savrulan adam yere düştü. Diğer adam silahını kaldırmaya başladı, ama asamı yana savurarak namluyu yana ittim, sonra ucunu sertçe burnuna vurdum. Daha toparlanamadan Sanya ayağına bastı ve Kalaşnikof'unun dipçiğini başına indirdi. O da dilsiz ağzı açılarak ilk adamın üzerine yığıldı.

Üzerlerinden atlayıp şapele girdim.

Burası küçük, mütevazı bir odaydı. Her birinde üç bank bulunan iki sıra, bir kürsü, bir masa ve hafif aydınlatma vardı. Mekânda hiçbir özel dine ait iz yoktu. Dünyanın dört bir yanından gelmiş her inançtan, mezhepten ve dinden yolcuların ruhani ihtiyaçlarını karşılamak için kenara koyulmuş bir odadan ibaretti.

Ve bu yolcuların hepsi odanın getirildiği hali saygısızlık olarak görürdü.

Duvarlar şu âna kadar Denaryalıların üzerinde gördüklerime biraz benzeyen mühürlerle kaplanmıştı. Bunlar kanla yapılmıştı ve hâlâ ıslaktı. Kürsü arka duvara yaslanmış, ağır masa zemine açılı duracak şekilde ona dayanmıştı. Masanın iki yanında kemik parçalarıyla kaplı birer sandalye ve birkaç mum vardı. Sandalyelerden birinin üstünde neredeyse tamamen taze kanla dolu oyma gümüş bir kap duruyordu. Oda mide bulandıracak kadar hoş kokuyordu ve o mumların içeriğindeki şey her neyse havayı yoğun, durgun ve puslu yapmıştı. Belki afyon. Herhalde ikinci silahlı adamların yavaş tepki vermesinin nedeni oydu. Mumlar masanın yüzeyini yumuşak bir ışıkla aydınlatıyordu.

Masanın üzerinde Shiro'dan arta kalanlar duruyordu.

Sırtüstü yatıyordu ve gömleği yoktu. Kesilmiş et ve kimileri açıkça zincir şeklinde olan kopkoyu, zalimce morluklar sırtını sarmıştı. Elleri ve ayakları tuhaf bir şekilde şişmişti. O kadar kötü ve çok yerden kırılmıştı ki insan uzuvlarından çok sosisleri andırıyordu. Karnı ve göğsü daha önce gerçek Peder Vincent'ın ve Gaston LaRouche'nin cesetlerinde gördüğüm biçimde dilimlenmişti.

"Ne kadar çok kan var," diye fısıldadım.

Michael'ın arkamdan odaya girdiğini hissettim. Yumuşak, boğulur gibi bir ses çıkardı.

Shiro'nun kalıntılarına yaklaştım ve klinik ayrıntıları not ettim. Yüzüne neredeyse hiç dokunulmamıştı. Zeminde etrafına birkaç eşya serpiştirilmişti –ritüel malzemeleri. Onu her ne için kullanmak istiyorduysalar, işlerini bitirmişlerdi. Cildinde yaralar –sanırım uçuklar– vardı ve boğazı şişmişti. Derisindeki hasar muhtemelen başka birçok veba belirtisini gizliyordu.

"Çok geç kaldık," dedi Michael alçak sesle. "Büyüyü tamamlamışlar mı?"

"Evet," dedim. İlk banka oturdum.

"Harry?" dedi Michael.

"O kadar çok kan var ki," dedim. "Çok iri biri değildi. İnsan o kadar fazla kan olabileceğini düşünmüyor."

"Harry, burada yapabileceğimiz bir şey kalmadı."

"Onu tanıyordum ve çok iri biri değildi. O mühürler için yeterli kanı olduğunu düşünmezdim. Ritüel için."

"Gitmeliyiz," dedi Michael.

"Gidip ne yapacağız? Veba çoktan başladı. Büyük ihtimalle bize de geçmiştir. Onu dışarı taşırsak sadece yaymış oluruz. Nicodemus Kefen'i ele geçirdi ve herhalde dolu bir okul otobüsü filan arıyordur. Gitti. Kaçırdık."

"Harry" dedi Michael alçak sesle. "Biz-"

Öfke ve sinir bozukluğu aniden gözlerimin arkasında sıcak ve parlak bir şekilde yanmaya başladı. "Bana inançtan bahsedersen seni öldürürüm."

"Bu söylediğinde ciddi değilsin," dedi Michael. "Seni çok iyi tanıyorum."

"Kapa çeneni, Michael."

Yanıma geldi ve Shiro'nun bastonunu dizime yasladı. Sonra tek bir söz söylemeden duvara geri çekildi ve bekledi.

Bastonu aldım ve yaşlı adamın kılıcının tahta kabzasını on üç-on beş santim temiz, ışıldayan metal görecek kadar çektim. Sonra yeniden yerine soktum. Shiro'nun yanma yöneldim ve onu elimden geldiği kadar toparladım. Sonra kılıcı yanma koydum.

Aksırıp tıksırınca az kalsın çığlık atıyordum.

Birinin o kadar eziyet gördükten sonra hayatta kalabile-

ceğini düşünmezdim. Ama Shiro hırıltılı bir nefes aldı ve bir gözünü açtı. Diğer gözü yerinden çıkarılmıştı ve göz kapağı çöküktü ve garip görünüyordu.

"Lanet olsun," dedim kekeleyerek. "Michael!"

Michael ile ikimiz aceleyle yakınına eğildik. Gözünü bize odaklaması biraz zaman aldı. Boğuk bir sesle, "Ah, iyi," dedi. "Sizi beklemekten usanmak üzereydim."

"Onu bir hastaneye götürmeliyiz," dedim.

Yaşlı adam başını hafifçe oynatarak olumsuz bir işaret yaptı. "Çok geç. İşe yaramaz. Düğüm. Barabbas laneti."

"Neden bahsediyor?" dedim Michael'a.

"Nicodemus'un taktığı ilmik. Onu üzerinde taşıdığı sürece ölmüyor. Yehuda'nın kullandığı ilmik olduğuna inanıyoruz," dedi Michael alçak sesle.

"Peki bu Barabbas laneti de nedir?"

"Nasıl Romalılar Yahudilere her yıl bir hüküm giymiş mahkumu affetme ve ona hayatını geri verme hakkı verdilerse, ilmik de Nicodemus'un geri çevrilemeyecek bir ölüm emretmesine izin veriyor. Barabbas Yahudilerin seçtiği mahkumdu, ama Pilatus Kurtarıcı'yı serbest bırakmak istiyordu. Lanet ismini ondan alıyor."

"Ve Nicodemus onu Shiro üzerinde kullandı ha?"

Shiro yeniden başını kımıldattı ve hafif bir gülümseme dudaklarına dokundu. "Hayır, evlat. Senin üzerinde kullandı. İhanet ettiği halde ondan kaçtığın için çok sinirlendi."

Lanet olsun. Entropi lanetinin beni ve beraberinde Susan'ı öldürmesine lanet kalmıştı. Bir an dikkatle Shiro'ya, ardından Michael'a baktım.

Michael başıyla onayladı. "Bu laneti durduramayız," dedi. "Ama tercih edersek hedefinin yerine geçebiliriz. İşte bu yüz-

den senin uzakta kalmanı istiyorduk, Harry. Nicodemus'un seni hedef alacağından korkuyorduk."

Ona, sonra Shiro'ya baktım. Görüşüm bulanıklaştı. "Orada yatan ben olmalıydım," dedim. "Lanet olsun."

"Hayır," dedi Shiro. "Hâlâ anlamadığın çok fazla şey var." Öksürdü ve bütün yüzü acıyla çarpıldı. "Anlayacaksın. Anlayacaksın." Kılıcın yakınındaki elini hafifçe kımıldattı. "Al onu. Al onu, evlat."

"Hayır," dedim. "Ben senin gibi değilim. Hiçbiriniz gibi değilim. Asla da olmayacağım."

"Unutma evlat, Tanrı kalpleri görür. Şimdi de ben seninkini görüyorum. Al onu. Ait olduğu insanı buluncaya kadar elinde tut."

Elimi uzatıp bastonu aldım. "Onu kime vereceğimi nasıl bileceğim?"

"Bileceksin," dedi Shiro. Sesi giderek zayıflıyordu. "Kalbine güven."

Sanya odaya girdi ve bize doğru yürüdü. "Polis silah seslerini duymuş. Bir saldırı timi içeri girmeye-" Shiro'yu görünce donup kaldı.

"Sanya," dedi Shiro. "Veda vakti geldi. Seninle gurur duyuyorum."

Sanya yutkundu ve yaşlı adamın yanında diz çöktü. Shiro'nun alnını öptü. Doğrulduğunda dudakları kanla kaplanmıştı.

"Michael," dedi Shiro. "Artık bu senin savaşın. Akıllıca davran."

Michael elini Shiro'nun kel kafasına koyup başıyla onayladı. İri adam ağlıyordu, ama yüzünde sessiz bir gülümseme vardı.

"Harry," diye fısıldadı Shiro. "Nicodemus senden korkuyor. Gördüğü bir şeyden korkuyor. Ne olduğunu bilmiyorum."

"Korkmalı," dedim.

"Hayır," dedi yaşlı adam. "Seni yoldan çıkarmasına izin verme. Onu bulmalısın. Kefen'i ondan almalısın. Ona dokunduğu sürece veba büyüyecek. Onu yitirirse sona erecek."

"Nerede olduğunu bilmiyoruz," dedim.

"Trende," diye fısıldadı Shiro. "B planı. St. Louis'e giden bir tren."

"Nereden biliyorsun?" diye sordu Michael.

"Kızına söyledi. Öldüğümü zannediyorlardı." Shiro bana odaklandı ve, "Durdur onları," dedi.

Boğazım düğümlendi. Başımla onayladım. Kısık bir sesle, "Teşekkür ederim," demeyi başardım.

"Anlayacaksın," dedi Shiro. "Yakında."

Sonra az önce ağır bir yükü sırtından atmış bir adam gibi içini çekti. Gözleri kapandı.

Shiro öldü. Bunun güzel bir tarafı yoktu. Haysiyeti yoktu. Gaddarca parçalanmış ve vahşice öldürülmüştü –ve benim yerime geçerek bunu ona yapmalarına izin vermişti.

Ama öldüğü anda yüzünde küçük, hoşnut bir gülümseme vardı. Belki de sapmadan aynı yolda yürümüş birinin gülümsemesi. Kendinden daha yüce bir şeye hizmet etmiş birinin gülümsemesi. Hayatını seve seve olmasa da bilerek feda etmiş birinin gülümsemesi.

Sanya gergin bir sesle, "Burada kalamayız," dedi.

Doğruldum ve bastonun kayışını omzuma astım. Üşüyordum. Ürperdim. Bir elimi alnıma koyduğumda ıslak ve nemli olduğunu fark ettim. Veba.

"Evet," dedim ve uzun adımlarla yürüyerek odadan çıkıp kanla kaplı merdiveni indim. "Zaman geçiyor."

Michael ile Sanya peşimden geldiler. "Nereye gidiyoruz?"

"Uçak pistine," dedim. "O zekidir. Anlayacaktır. Orada olacaktır."

"Kim?" diye sordu Michael.

Cevap vermedim. Onları yeniden aşağıdaki garaj alanından geçirip pistin asfaltına çıkardım. Aceleyle yolcu salonunun yanından yürüdük, sonra yolcu salonlarından iniş pistlerine doğru uzanan açık asfalt alana çıktık. Oraya çıktığımızda beş köşeli yıldız muskamı çıkardım ve havaya kaldırıp üzerine odaklandım, o da kendine özgü mavi bir ışık saçmaya başladı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Sanya.

"İşaret veriyorum, dedim."

"Kime?"

"Aracımıza."

Yaklaşık kırk beş saniye sonra bir helikopterin pervanesinin sesi duyuldu ve giderek yaklaştı. Mavi-beyaza boyanmış ticari bir helikopter hızla alçalarak üzerimizde asılı kaldı, ardından hassas ama aceleci bir iniş yaptı.

"Hadi," dedim ve helikoptere yürüdüm. Yan kapı açıldı, ben de içeri tırmandım. Michael ile Sanya da hemen arkamdan girdiler.

Siyah bir iş kıyafeti giymiş olan Centilmen Johnny Marcone beni ve iki Şövalyeyi başıyla selamladı. "İyi akşamlar, beyler," dedi. "Sadece sizi nereye götürmem gerektiğini söyleyin."

Helikopterin sesinin üzerinden bağırarak, "Güneybatı," dedim. "St. Louis'e giden ticari bir trende olacaklar."

Michael şoke olmuş halde Marcone'a bakakaldı. "Bu en başında Kefen'in çalınmasını emreden adam," dedi. "Bizimle işbirliği yapacağını mı sanıyorsun?"

"Yapacağından eminim," dedim. "Eğer Nicodemus Kefen ile beraber kaçar ve büyük lanetini yaparsa Marcone bütün o parayı boşuna harcamış olacak."

"Vebanın iş için kötü olacak olması da cabası," diye ekledi Marcone. "Sanırım şu Nicodemus'a karşı birbirimize yardım etmeyi kabul edebiliriz. Kefen'in akıbetini daha sonra konuşabiliriz." Döndü, pilotun omzunu iki kere dürttü ve bağırarak gideceği yönü söyledi. Pilot bize göz atınca uçuş göstergelerinin karşısında Gard'ın profilini gördüm. Hendricks yolcu koltuğundan eğilerek Marcone'u dinledi ve kendi kendine başını salladı.

Marcone, "Pekâlâ öyleyse," deyip tekrar kabine eğildi. Bir raftan büyük kalibreli bir av tüfeği aldı ve bir koltuğa oturup kemerini bağladı. "Kemerlerinizi bağlasanız iyi olur, beyler. Hadi gidip kutsal Kefen'i kurtaralım."

Kemerimi bağladım ve Michael'a, "Şimdi tek eksiğimiz bize eşlik edecek bir Wagner eseri," dedim.

Helikopterin ön camından Gard'm sözlerimi duyunca başını kaldırdığını gördüm. Ardından birkaç düğmeye bastı ve "Valkürelerin Gelişi" helikopterin kabininde çalmaya başladı.

Dirseklerim ve dizlerimde rahatsız edici bir ağrı başlarken "Yi-ha," dedim. "Madem gidiyoruz, havalı bir şekilde gidelim."

OTUZ İKİ

Birkaç dakika sonra uçuş sarsıntılı bir hal aldı. Helikopter rastgele silkinmeye, farklı farklı yönlere metrelerce yalpalamaya başladı. Kemerim bağlı olmasaydı başımı duvarlara ya da tavana vurmam işten bile değildi.

Marcone bir kulaklık taktı ve bir mikrofona konuştu. Yanıtı dinledi, sonra bize, "Sarsıntılar biraz daha artabilir. Dengeleyicileri kontrol eden yerleşik bilgisayar arızalandı," diye bağırdı. Gözlerime baktı. "Neden arızalandığını sadece tahmin edebilirim."

Etrafa bakındım, başka bir kulaklık aldım, başıma taktım ve, "Siktir git," dedim.

İnterkomdan Gard biraz öfkeli bir sesle, "Pardon?" dedi.

"Sen değil, sarışın. Marcone ile konuşuyordum."

Marcone koltuğunda kollarını kavuşturarak hafifçe gülümsedi. "Sorun yok, Bayan Gard. Merhamet gereği anlayışlı olmalıyız. Bay Dresden diplomatik açıdan engelli bir insan. Bir densizleri koruma evinde olmalıydı."

"Sana koruma evinle ne yapabileceğini söyleyeceğim," dedim. "Marcone, seninle konuşmam gerekiyor."

Marcone kaşlarını çattı, sonra başıyla onayladı. "Güneye giden raylara erişmemize ne kadar kaldı?"

"Şimdi birincisindeyiz," diye cevap verdi Gard. "Üç dakikaya kadar treni yakalarız."

"Yakaladığımızda bana haber verin. Bay Hendricks, lütfen kabin kulaklıklarını ikinci kanala ayarlayın."

Hendricks bir şey söylemedi. Bunu görünce neden zahmet edip kulaklık taktığını merak ettim.

Bir an sonra, "Tamam," dedi Marcone. "Artık özel kanaldan konuşuyoruz."

"Neden bana söylemedin?" dedim

"Bay Franklin'i sizin için göndermediğimi mi?"

"Evet."

"Bana inanır mıydınız?"

"Hayır."

"Sizinle bir çeşit oyun oynadığımı düşünür müydünüz?"

"Evet."

"O halde neden zamanımı harcayıp sizi daha da şüphelendirecektim ki? Genel anlamda sezgileriniz gayet kuvvetli –tabii yeterince zamanınız olursa. Ve sizi düşmanım olmanızı istemediğimi bilecek kadar iyi tanıyorum."

Ona dik dik baktım.

Bir kaşını kaldırarak bakışıma korku veya düşmanlık içermeyen bir bakışla karşılık verdi.

"Neden Kefen'i istiyorsun?"

"Bu sizi ilgilendirmez."

Yüzümü buruşturdum. "Aslında ilgilendirir. Tam anlamıyla. Neden istiyorsun?"

"Siz neden istiyorsunuz?"

"Çünkü Denaryalılar onunla çok fazla insan öldürecekler."

Marcone omuz silkti. "Bu benim için de yeterli bir sebep."

"Eminim öyledir."

"Bu basit bir iş prensibi, Bay Dresden. Bir cesetler yığınıyla ticaret yapamam."

"Neden sana inanmıyorum?"

Marcone dişlerini gösterdi. "Çünkü yeterli zamanınız olduğunda sezgileriniz gayet kuvvetli."

Kulaklıktan bir bip sesi geldi ve Gard, "On beş saniye, efendim," dedi.

"Teşekkürler," diye cevap verdi Marcone. "Dresden, bu kişiler neden Kefen'i ve vebalarını St. Louis'e götürüyorlar?"

"Orada bir başka uluslararası havalimanı var," dedim. "TWA'nın merkezi havalimanı. Lanet olsun, hazır oraya kadar gitmişken Mississippi'ye yüzmeye de gidebilirler."

"Neden Chicago'da kalmıyorlar?"

Başımla Michael ve Sanya'yı işaret ettim. "Onlar yüzünden. Bir de Murphy ve Özel Soruşturmalar'ın işlerini zorlaştıracaklarını biliyorlardır sanırım. Sıradan polisler bile topyekûn onları arıyorlardı."

Michael ve Sanya'ya şüpheyle baktı. "Eğer bu doğru trense Kefen'in yerini bulmak için bir yönteminiz olduğunu varsayıyorum?"

"Evet," dedim. "Plan da şu. Sen bizi trene bırak, biz de Kefen'i alalım."

"Ben de sizinle geliyorum," dedi Marcone.

"Hayır, gelmiyorsun."

"Her zaman Bayan Gard'a O'Hare'a dönmesini emredebilirim."

"Ve Denaryalıları durduramadığımız için orada hepimiz vebadan ölürüz."

"Olabilir. Her iki durumda da sizinle gideceğim."

Ona sert sert baktım, ardından başımı salladım ve ürpere-

rek koltukta arkama yaslandım. "Pisliğin tekisin. Kudurmuş geyik çenesinden beter bir pisliksin, Marcone."

Marcone dişlerini göstermeden gülümsedi. "Ne kadar renkli bir tabir." Pencereden dışarı baktı ve, "Adamlarım bana bu gece Chicago'dan St. Louis'e doğru yola çıkan sadece üç tren olduğunu söylüyor. İki yük treni, bir de yolcu treni."

"Yolcu treninde olamazlar," dedim. "Silahları ve adamlarını bırakmaları gerekir, onu da yapmazlar."

"O halde bunda olmaları ihtimali yüzde elli," dedi Marcone.

Helikopter rayın yakınındaki ağaçları rüzgârıyla sallayacak kadar alçaldı. Ortabatı'nın güzel yanı budur işte. Bir belediye binasından otuz kilometre uzaklaştığınızda çevrenizde düşük nüfuslu çiftlik arazilerinden başka bir şey kalmaz. Pencereden dışarı baktığımda uzun bir katarın rayda ilerlediğini gördüm.

Michael koltuğunda iyice dikleşti ve bana başıyla işaret etti.

"Bu trendeler," dedim Marcone'a. "Şimdi ne olacak?"

"Bu helikopteri Sahil Güvenlik ihtiyaç fazlası satışından aldım. Bir kurtarma vinci var. Onu kullanarak trene ineceğiz."

"Şaka ediyorsun, değil mi?"

"Yapmaya değecek hiçbir şey kolay değildir, Dresden." Marcone kulaklığını çıkardı ve Sanya ile Michael'a bağırdı. Sanya'nın tepkisi hemen hemen benimki gibi oldu, ama Michael sadece başını eğdi ve kemerini çözdü. Marcone bir dolabı açarak birkaç naylon kayış takımı çıkardı. Birini kendi üzerine bağladı, birer tane de bize verdi. Ardından helikopterin yan kapısını çekerek açtı. Rüzgâr kabine doldu. Marcone başka bir dolap daha açtı ve uzun bir kabloyu çekerek çıkarma-

ya başladı. Bakınca dolabın içindeki vinci gördüm. Marcone kabloyu kapının dışındaki bir halkadan geçirdi, sonra, "İlk kim iniyor?" dedi.

Michael öne çıktı. "Ben."

Marcone başıyla onayladı ve kabloyu kayış takımına taktı. Bir dakika sonra Michael helikopterden dışarı atladı. Marcone elektrikli vincin yakınındaki bir düğmeye basınca kablo çözülmeye başladı. Marcone dikkatle izledi, sonra başını eğdi. "Trene indi."

Vinç kabloyu geri çekti ve Sanya kapıdan dışarı adım attı. İki dakika sürdü ve o sırada helikopter aşırı silkeleniyormuş gibi geldi, ama sonunda Marcone yine başını eğdi. "Dresden."

Marcone kayış takımını kontrol eder ve kabloyu takarken ağzım kurudu. Sonra, "Hadi!" diye bağırdı.

Atlamak istemiyordum, ama kesinlikle Marcone'un önünde korkup vazgeçmeye niyetim yoktu. Asamı ve çubuğumu kavradım, Shiro'nun bastonunun sırtımda asılı olduğundan emin oldum, derin bir nefes aldım ve atladım. Kabloyla beraber biraz sağa sola sallandım, sonra aşağıya indiğimi hissettim.

Helikopterin rüzgârı yüzünden gözlerimi zor açık tutuyordum, ama etrafa bakabildiğim zaman altımdaki treni gördüm. Trenin sondan bir önceki vagonuna, düz kapaklı büyük bir metal konteynere indiriliyorduk. Helikopter ışıldağını trene yöneltmişti. Onun ışığında Michael ile Sanya'nın çömelmiş bana baktıklarını görebiliyordum.

Bir çocuğun ilk yoyosu gibi sallanıp sarsılıyordum. Bacaklarım yana doğru büyümüş bir ağaç dalına bereler oluşturacak kadar sert bir şekilde çarptı. Vagona yaklaştığımda Michael ile Sanya beni tutup tek parça halinde indirdiler.

Sonra tüfeği omzunda asılı olan Marcone aşağı indi. Herhalde vinci Hendricks çalıştırıyordu. Marcone şövalyelerin yardımıyla sağ salim trene ayak bastı ve kabloyu üzerinden ayırdı. Kablo yana sallandı ve helikopter ışıldağını kapatıp yükselerek uzaklaştı. Gözlerimin parlak ayışığına alışması biraz zaman aldı. O arada dengemi koruyabilmek için çömelerek bekledim.

"Harry," diye seslendi Michael. "Şimdi nereye?"

"Lokomotife doğru yürüyecek ve bir yük vagonu arayacağız," dedim. "Üzerine kolayca atlayacakları bir vagon."

Michael başıyla onayladı. "Sanya, arkaya geç."

İri Rus, tüfeğini eğitimli bir asker gibi tuttu ve grubumuzun sonuna geçerek arkamızı izlemeye koyuldu. Bir elini kılıcında tutan Michael öne geçti ve yırtıcı hayvanı aratmayan bir zarafet ve kararlılıkla ilerledi.

Marcone'a dik dik baktım ve, "Sen arkamdayken hiçbir yere gitmem," dedim.

Marcone yeniden gülümsedi ve silahını omzundan indirdi. O da eğitimli bir asker gibi görünüyordu. Michael'ın arkasından yürümeye başladı.

Eski pardösümü tabancamın kabzasının arkasına düşecek kadar geriye atarak silahı çekebilecek şekilde açığa çıkardım. Muhtemelen asker gibi değil, bir kovboy filminden fırlamış biri gibi görünüyordum. Sol elimde asamı, sağ elimde çubuğumu tutarak Marcone'un peşine düştüm.

Hepimiz gümbürdeyen vagonların üstünden öne doğru yürüdük, tıpkı gördüğünüz bütün kovboy filmlerinde olduğu gibi. Eğer ateşim ve mide bulantım olmasa eğlenebilirdim bile.

Michael aniden çömeldi ve yumruğunu sıkarak kulağının

hizasında tuttu. Marcone hemen durup çömeldi ve tüfeğini omzuna attı. Kapalı yumruk dur demek, tamam. Ben de çömeldim.

Michael dönüp yüzünü bize çevirdi, iki parmağını gözlerine dokundurdu, üç parmağını kaldırdı ve önümüzdeki vagonu işaret etti. Bundan orada üç kötü adam gördüğü anlamını çıkardım. Michael Sanya'ya işaret etti ve Rus sessizce öne kaydı. Michael parmağıyla önce beni, sonra trenin arkasını gösterdi. Onu başımla onayladım ve arkamızı gözlemeye koyuldum.

Omzumun üzerinden göz attığımda Michael ile Sanya'nın vagonların arasına girdiklerini ve gözden kaybolduklarını gördüm.

Yeniden trenin arkasına döndüğümde bir kâbusun vagonların üzerinden bana doğru koştuğunu gördüm.

Bu canavar her nasıl yaratılmışsa, bu hiç de nazik bir süreç olmamıştı. Dört ayaklı ve sırık gibiydi ve belli belirsiz kediyi andırıyordu. Ama kürkü yoktu. Derisi kayış gibi, kırışık ve benekliydi. Başı jaguarla vahşi bir yaban domuzu arasıydı. Açık, salyalar akan ağzında hem uzun sivri dişler, hem de köpek dişleri olan yaratık zarafet içermeyen bir hızla hareket ediyordu.

Boğuk bir haykırış koyuvererek patlatma çubuğumu kaldırdım. Gücü içine ittim, bağırarak sözcüğü söyledim ve parıldayan bir ateş okunu yaratığa gönderdim. Ok tam üzerime sıçramak için hazırlanırken yüzüne çarptı. Canavar sinir bozucu, inler gibi bir çığlık kopardı, sonra acıyla kıvranarak vagonun yanından aşağı düştü.

Ateş görüş alanımda parlak bir yeşil nokta bırakarak bir anlığına beni körleştirdi. Bir sonraki yaratığın geldiğini duy-

dum, ama göremedim. Karnımın üzerine indim ve, "Marcone!" diye bağırdım.

Tüfek kasıtlı olarak verilmiş aralarla üç kere çatırdadı. Yaratığın ciyakladığını duydum, sonra gözlerim ışığa alışmaya başlarken onu gördüm. Vagonun üzerinde benden olsa olsa üç metre uzakta yatıyor, arka ayaklarını zemine sürtüyor, bir pençesiyle ayağa kalkmak için çaba harcıyordu.

Marcone yaratığa yaklaştı, av tüfeğini kaldırdı ve soğukkanlı bir şekilde gözlerinin arasına bir kurşun daha yerleştirdi. Yaratık seğirdi, düştü ve kemiksiz bir şekilde trenin kenarından aşağı kaydı.

Marcone arkasından dikkatle baktı. "Neydi o?"

"Bir tür muhafız köpek," dedim.

"İlginç. İblis mi?"

Ayağa kalktım. "Şüpheliyim. İblisler genellikle çok daha çetin ceviz olurlar."

"O halde neydi?"

"Nereden bileyim? Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim. Michael ile Sanya nerede?"

Bakmaya gittik. Sonraki vagon aralıklı tahta çıtalarla çevriliydi, üstü açıktı ve boştu. Büyükbaş hayvanlar taşımak için kullanılıyor gibi görünüyordu. Vagonda baygın ya da ölü üç adam vardı. Michael büyükbaş vagonunun diğer taraftaki duvarını tırmanıp sonraki vagona geçti.

Büyükbaş vagonuna indik. "Ölmüşler mi?" diye sordu Marcone.

"Uyuyorlar," dedi Sanya.

Marcone başını eğdi. "İşlerini bitirmeliyiz. Bu adamlar fanatik. Uyanırlarsa silahsız olsalar bile hiç tereddüt etmeden bize saldıracaklardır."

Ona gözümü diktim. "Onları acımasızca öldürecek değiliz."

"Öldürmememiz için özel bir sebep var mı?"

"Kes sesini, Marcone."

"Onlar bize hiç acımazlardı. Ve eğer hayatta kalmalarına izin verirsek Denaryalılar onları kesinlikle acı ve ölüme yol açmak için kullanacaklardır. Maksatları o."

"Onları öldürmeyeceğiz."

Marcone'un ağzı acı bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Nasıl da tahmin ettim." Kemerindeki bir kutuyu açtı ve Sanya'ya iki çift kelepçe attı. Rus onları kaptı ve biriyle yerdeki adamları birbirine kelepçeledi, diğeriyle de onları vagonun metal direklerinden birine bağladı.

"İşte," dedi Marcone. "Sanırım içlerinden birinin elini bileğinden kemirerek koparması ve serbest kalması riskini göze almak zorunda kalacağız."

Michael'ın sesi trenin gürültüsünün üzerinden, "Sanya!" diye gürledi ve aniden bir sonraki vagonun tepesinden çok parlak beyaz bir ışık yükseldi. Çeliğin çeliğe çarpma sesi duyuldu.

Sanya saldırı tüfeğini bana attı. Tüfeği yakaladım, o da beni yana itip öndeki vagona tırmanmaya başladı. Yaralı kolu boşta sallanırken sağ koluyla kendini yukarı çekti ve büyükbaş vagonunun kenarına çıktı. Ayağa kalktı, *Esperacchius*'u çekerek etrafa beyaz bir ışıltı saçtı, sonra gök gürültüsü gibi bir haykırışla bir sonraki vagonun üstüne atladı.

Asamı bıraktım ve beceriksizce saldırı tüfeğini kurcalayarak emniyeti bulmaya çalıştım. Marcone kendi av tüfeğini yana koydu ve, "Kendini inciteceksin," dedi. Saldırı tüfeğini ellerimden aldı, silaha bakmaya gerek görmeden birkaç şeyi

kontrol etti, sonra onu omzuna asarak vagondan dışarı tırmandı. Kendi kendime mırıldanarak tahta çubukları tırmanıp yanına çıktım.

Sonraki vagon bir başka metal kutuydu. Michael ile Sanya'nın kılıçları güneş gibi parladığı için elimi gözlerime siper etmek zorunda kaldım. İki şövalye sırtları bana dönük yan yana duruyor, trenin önüne bakıyorlardı.

Karşılarında Nicodemus duruyordu.

Denaryalıların efendisi gri, ipek bir gömlek ve siyah bir pantolon giymişti. Kefen'i güzellik yarışmasındaki bir yarışmacı gibi vücuduna dolamıştı. Boynuna sardığı ilmik rüzgârda trenin arkasına doğru uçuşuyordu. Nicodemus iki eliyle bir kılıç, kabzası yıpranmış bir Japon katanası tutuyordu. Kılıcın en ucu kan damlacıklarıyla lekeliydi. Kılıcı yanında tutuyordu, dudaklarında hafif bir gülümseme vardı ve gayet rahat görünüyordu.

Michael omzunun üzerinden bakınca yanağında bir kan şeridi gördüm. "Yaklaşma, Harry."

Michael'ın dikkati başka tarafa yöneldiği anda Nicodemus hemen saldırdı. Denaryalmm kılıcı bulanıklaştı ve Michael ancak son anda *Amoracchius*'u kaldırıp onu durdurabildi. Ölümcül bir saniye boyunca dengesini yitirdi ve tek ayak üzerine düştü, ama sonra Sanya kükreyerek hücuma geçti ve ince kılıcıyla hızlı yaylar çizip ıslık sesleri çıkararak Nicodemus'u geriletti. Rus Denaryalıyı vagonun diğer ucuna doğru sürdü.

Tuzağın geldiğini gördüm ve, "Sanya, geri çekil!" diye bağırdım.

Rus öne momentumunu tam olarak durduramadı, ama döndü ve bir kenara atladı. Aynı anda vagonun içinden çelik kılıçlar fırladı. Kılıçlar vagonun madeni tavanını gıcırtı ses-

leriyle parçaladıktan sonra Sanya'dan sadece birkaç santim uzakta bir çizgi halinde bir buçuk metre yüksekliğe kadar çıktılar. Nicodemus Rus'un peşinden gitmek için döndü.

Michael ayağa kalktı, ağır *Amoracchius*'u kendi etrafında döndürdü ve vagonun tavanını üç kere yardı. Bir metre çapında üçgen bir kısım vagonun içine düştü. Metalin kenarları yarılmış çeliğin ısısıyla donuk turuncu renkte parladı. Michael delikten aşağı atlayıp gözden kayboldu.

Patlatma çubuğumu kaldırdım ve Nicodemus'a odaklandım. Bana bir göz attı ve bileğini bana doğru salladı.

Gölgesi vagonun üstünde hızla ilerledi ve bana çarptı. Gölge patlatma çubuğunu zorla elimden aldı, havada sürükledi, sonra da paramparça etti.

Bir kılıç vagonun tavanından dışarı fırladı. Sanya bir çığlık attı ve bacaklarından biri çöktü. Şövalye bir dizi üzerine indi.

Ardından savaşanların altındaki vagonun içinde çok parlak bir ışık belirdi ve kılıçların metalde açtıkları deliklerin içinden beyaz mızraklar dışarı fırladı. Deirdre'nin iblis biçimi altımızdaki vagondan haykırdı ve Sanya'yı taciz eden kılıçlar ortadan kayboldu.

Nicodemus hırladı. Bir elini bana doğru savurunca gölgesi patlatma çubuğumun kıymıklarını yüzüme attı. Kıymıklar bana yaklaşırken Nicodemus kılıcı ay ışığında ışıldayarak Sanya'ya saldırdı.

Zamanında kollarımı kaldırıp kıymıkları durdurdum, ama Sanya'ya yardım etmek için yapabileceğim bir şey yoktu. Nicodemus Sanya'nın ince kılıcına vurarak onu bir kenara uçurdu. Sanya yuvarlanarak başını uçuracak hamleden kurtuldu. Bunu yapınca yaralı kolu yerde kaldı, Nicodemus da çizmesinin topuğunu onun üzerine bastırdı.

Sanya acıyla haykırdı.

Nicodemus ölüm darbesi için kılıcını kaldırdı.

Centilmen Johnny Marcone Kalaşnikof'unu doğrulttu.

Marcone'un Kalaşnikof'u üç seri atış salvosuyla çatırdadı. İlk salvo Nicodemus'un göğsü ve boynunu Kefen'in hemen üzerinden delip geçti. Sonraki Kefen'in karşı tarafındaki koluna çarptı ve onu neredeyse gövdesinden kopardı. Üçüncüsü Kefen'in kumaşının karşısında kalan kalçasını ve uyluğunu parçaladı. Nicodemus'un ifadesi hiddetle karardı, ama kurşunlar vücudunun yarısını paramparça etmişti. Vagonun dışına devrilerek gözden yitti.

Aşağıdan bir başka iblis haykırışı ve burkulan metal sesi geldi. Haykırışlar trenin önüne doğru uzaklaştı, bir an sonra da Michael kutu vagonun yanındaki merdiven basamaklarını tırmandı. Kılıcını kınına sokmuştu.

Öne sıçradım ve Sanya'ya koştum. Bacağından çok kan kaybediyordu. Kemerini zaten çıkarmıştı. Onu bacağının etrafına sararak eğreti bir turnike yapmasına yardım ettim.

Marcone Nicodemus'un düştüğü yere yürüdü, kaşlarını çattı ve, "Lanet olsun. Trene düşmeliydi. Şimdi Kefen'i almak için geri gitmemiz gerekecek," dedi.

"Hayır, gerekmeyecek," dedim. "Onu öldürmedin. Muhtemelen sadece sinirlenmiştir."

Michael Sanya'ya yardım etmek için Marcone'un yanından geçti ve beyaz pelerinin bir kısmını yırtıp kopardı.

"Öyle mi dersin?" dedi Marcone. "Bayağı ciddi hasar almışa benziyordu."

"Öldürülebildiğini sanmıyorum," dedim.

"İlginç. Bir trenden daha hızlı koşabilir mi?"

"Büyük ihtimalle," dedim.

Marcone Sanya'ya, "Başka şarjörün var mı?" dedi.

"Deirdre nerede?" diye sordum Michael'a.

Başını iki yana salladı. "Yaralı. Vagonun ön duvarını parçalayıp bir sonraki vagona geçti. Yakın mesafelerde onu tek başına kovalamam fazla riskli olurdu."

Ayağa kalktım ve başımı eğerek büyükbaş hayvan vagonuna doğru gittim. İçine atlayarak asamı aldım. Bir an duraksadıktan sonra Marcone'un tüfeğini de aldım ve yeniden diğer vagona tırmanmaya başladım.

Yanıldığım anlaşıldı. Nicodemus bir trenden daha hızlı koşamıyordu.

Bir trenden daha hızlı *uçuyordu*.

Gölgesi muazzam yarasa kanatları gibi çevresine yayılmış halde süzülerek gökten aşağıya süzüldü. Havadayken kılıcını Marcone'a doğru savurdu. Saldıran bir yılanın bile yanında solucan gibi kalacağı refleksleri olan Marcone yana kaçıp Denaryalının hamlesinden kurtuldu.

Nicodemus trenin bir sonraki vagonuna süzüldü ve çömelerek üzerine inip yüzünü bize döndü. Alnında parıltılı bir mühür belirmişti. Mühürdeki işaret kıvrımlıydı ve baktıkça insanın midesini bulandırıyordu. Derisinde Marcone'un kurşunlarının isabet ettiği yerler bozulmuş ve çirkin görünüyordu, ama bütün halindeydi ve her saniye iyileşiyordu. Yüzü hiddet ve bir çeşit coşku dolu ızdırapla çarpıldı, gölgesi ileri akıp önündeki vagonu boydan boya aştı, sonra da onun vagonuyla bizimki arasındaki boşluğa daldı.

Bir burulma sesi duyuldu ve üzerinde durduğumuz vagon sarsıldı. Sonra yırtılan metal sesi geldi ve vagon titremeye başladı.

"Vagonları birbirinden ayırdı!" diye bağırdım. Ben bağırır-

ken Nicodemus'un vagonu bizden uzaklaşmaya, bizim vagon yavaşlarken aralarındaki boşluk artmaya başladı.

"Gidin!" dedi Sanya. "Ben başımın çaresine bakarım!"

Michael doğruldu ve bir an bile duraklamadan boşluğun üzerinden atladı. Marcone saldırı tüfeğini attı ve boşluğa doğru depar attı. Kendini boşluğun üzerinden attı, kollarını ileri uzattı ve kıl payı diğer vagonun çatısına indi.

Ben de vagonun tepesine çıkıp aynı şeyi yaptım. Diğer vagonu ıskaladığımı ve trenin ayrılmış kısmının önündeki raylara düştüğümü hayal ettim. O kısmın motoru olmasa bile sadece ivmesi beni öldürmek için fazlasıyla yeterli olurdu. Marcone'un tüfeğini bıraktım ve irademi asamda topladım. Havadayken asamı arkama çevirdim ve, "*Forzare*!" diye bağırdım.

Arkama yolladığım çiğ güç beni ileri itti. Aslında fazla ileri itti. Michael ve Marcone'a göre Nicodemus'un daha yakınına düştüm, ama en azından ayaklarının dibine serilmedim.

Michael öne çıkıp yanımda durdu, bir an sonra Marcone da aynı şeyi yaptı. İki elinde birer otomatik tabanca vardı.

"Oğlan çok hızlı değil, değil mi Michael?" dedi Nicodemus. "Sen uygun bir düşmansın sanırım. Olabileceğin kadar deneyimli değilsin, ama yirmi yüzyılı geçtim, otuz-kırk yıldan fazla tecrübesi olan birini bulmak bile zor. Japon kadar yetenekli de değilsin, ama öyle olan çok fazla insan yok."

"Kefen'i bırak, Nicodemus," diye bağırdı Michael. "Onu almaya hakkın yok."

"Ah, tabii ki var," diye cevap verdi Nicodemus. "Kesinlikle beni durduramazsınız. Sen ve büyücüyle işim bittiğimde de oğlanın peşinden gideceğim. Bir günde üç şövalye haklayacağım."

"Kötü cinaslar yapmamalı," diye mırıldandım. "O benim alanım."

"En azından seni tamamen görmezden gelmedi," dedi Marcone. "Kendimi biraz hakarete uğramış hissediyorum."

"Hey!" diye bağırdım. "İhtiyar Nick, bir soru sorabilir miyim?"

"Lütfen sor, büyücü. Bir kere dövüşmeye başladıktan sonra ona pek fırsat kalmayacak."

"Neden?" diye sordum.

"Anlayamadım?"

"Neden?" diye sordum yeniden. "Neden bunu yapıyorsun? Yani, Kefen'i çalmanın nedenini anlıyorum. Büyük bir pile ihtiyacın vardı. Ama veba neden?"

"Vahiyler'i okudun mu?"

"Yakın zamanda değil," diye kabul ettim. "Ama gerçekten Kıyamet'i başlattığını düşündüğünü yutmayacağım."

Nicodemus başını salladı. "Dresden, Dresden. Senin bahsettiğin Kıyamet bir olay değil. En azından özel bir olay değil. Eminim bir gün gerçekten her şeyin sonunu getiren bir kıyamet olacaktır, ama onu bu olayın başlatacağından kuşkuluyum."

"O halde neden *yapıyorsun* bunu?"

Nicodemus beni bir an inceledikten sonra gülümsedi. "Kıyamet bir ruh halidir," dedi sonra. "Bir inançtır. Kaçınılmazlığa teslim oluştur. Gelecek konusunda çaresizliktir. Ümidin ölümüdür."

Michael alçak sesle, "Ve o tür bir ortamda da daha çok ızdırap, daha çok acı, daha çok çaresizlik, yeraltı dünyasındakiler ve onların hizmetkarları için daha fazla güç vardır," dedi.

"Kesinlikle," dedi Nicodemus. "Bu vebayı üstlenmeye ha-

zır bir terörist grubumuz var. Büyük olasılıkla ardından misillemeler, protestolar, düşmanlıklar gelecektir. Türlü türlü şey."

"Bir adım daha yaklaşacak," dedi Michael. "Meseleyi böyle görüyor. İlerleme olarak."

"Bunu basit entropi olarak ele almaktan hoşlanıyorum," dedi Nicodemus. "Benim zihnimdeki asıl soru, sizin neden bana karşı koyduğunuz. Evrenin işleyişi böyle, Şövalye. Nesneler dağılır. Direnişiniz anlamsız."

Michael cevap niyetine kılıcını çekti.

"Ah," dedi Nicodemus. "Ne kadar belagat sahibisin."

"Geride dur," dedi Michael bana. "Dikkatimi dağıtma."

"Michael-"

"Ciddiyim." Nicodemus ile yüzleşmek için öne adım attı.

Nicodemus hiç acele etmeden aylak aylak yürüyerek Michael'ın karşısına geçti. Rahat bir tavırla onunla kılıç tokuşturdu, sonra kılıcını kaldırarak ona selam verdi. Michael da aynısını yaptı.

Nicodemus saldırdı ve *Amoracchius* göz alıcı bir ışıltı saçtı. İki adam karşı karşıya geldi ve çabucak birbirlerine hamleler yaptılar. Ayrıldılar, sonra adımlarıyla birbirlerinin önüne geçerek yeniden çarpıştılar. Her ikisi de ikinci çarpışmadan da zarar görmeden çıktı.

"Görünüşe göre vurulmak onu hiç rahatsız etmiyor," dedi Marcone alçak sesle. "Anladığım kadarıyla Şövalye'nin kılıcı ona zarar verebiliyor?"

"Michael öyle düşünmüyor," dedim.

Marcone gözünü kırptı ve bana baktı. "O halde onunla neden savaşıyor?"

"Çünkü bunun yapılması gerekiyor," dedim.

"Ne düşünüyorum biliyor musun?" dedi Marcone.

"İlk fırsatta Marcone'u sırtından vurmamız ve Michael'ın onun uzuvlarını kesmesine fırsat tanımamız gerektiğini düşünüyorsun."

"Evet."

Silahımı çektim. "Tamam."

Tam o anda İblis kız Deirdre ışıltılı gözleriyle birkaç vagon önümüzde belirdi ve bize doğru tüm hızıyla koşmaya başladı. Bizim vagonumuza sıçramadan önce onu bir anlığına görebildim –hâlâ yumuşak pulları ve Tazmanya Canavarı tarzı saçları vardı. Ek olarak bir elinde bir kılıç tutuyordu.

"Michael!" diye bağırdım. "Arkanda!"

Michael dönüp bir yana atlayarak Deirdre'nin ilk saldırısından kurtuldu. Kızın saçları onu izleyerek üzerine akın etti ve kılıcının kabzasına dolandı.

Düşünmeden harekete geçtim. Shiro'nun bastonunu arkamdan söktüm, "Michael!" diye bağırdım ve bastonu ona attım.

Michael başını bile çevirmedi. Uzandı, bastonu yakaladı ve koluyla tek bir hareket yaparak baston-kılıfı kılıçtan ayırıp kendi ışığıyla parlayan *Fideacchius*'u açığa çıkardı. Durakladamadan ikinci kılıcı savurarak Deirdre'nin dolanmış saçını kolundan kopardı ve kızın geriye sendelemesine neden oldu.

Nicodemus ona saldırdı, Michael da "*O Dei! Lava quod est sordium!*" diye bağırarak doğrudan onunla yüzleşti. *Tanrım, temiz olmayanı temizle.* İkisinin kılıçları birbirine vurdu ve Michael, Nicodemus'un karşısında geri adım atmamayı başardı. Michael Nicodemus'u bir kenara sürünce sırtına ateş etme fırsatı yakaladım. O fırsatı kullandım. Yanımdaki Marcone da aynı şeyi yaptı.

Atışlara hazırlıksız yakalanan Nicodemus dengesini yitir-

di. İlk defa avantaj yakalayan Michael nara attı ve hücuma geçerek rakibini sıkıştırdı. Her iki ışıltılı kılıç ardı ardına saldırılar boyunca aşağı inip daireler çizerken Michael Nicodemus'u adım adım geriletti.

"Lanet olsun, kazanacak," diye mırıldandım.

Ama Nicodemus kemerinin arkasından bir tabanca çekti.

Onu Michael'ın göğüs plakasına dayadı ve tetiği çekti. Tekrar tekrar. Işık ve gümbürtü hızla yol alan trenin sesini bile bastırdı.

Michael düştü ve hareketsiz kaldı.

İki kılıcın ışığı söndü.

"Hayır!" diye bağırdım. Silahımı kaldırdım ve yeniden ateş etmeye başladım. Marcone da bana eşlik etti.

Hareketli bir trenin üzerinde olduğumuz göz önüne alınırsa fena atışlar yapmadık. Ama Nicodemus'un umurunda değil gibiydi. Kurşunlar isabet ettikçe titreyip silkinerek bize yürüdü. İki kılıcı gelişigüzel bir şekilde trenin yanından aşağı tekmeledi.

Kurşunum bitmişti. Nicodemus kılıcını savurarak silahımı elimden uçurdu. Silah bir kere kutu vagonun tepesinden sektikten sonra gecenin içinde kayboldu. Tren uzun, hafif eğimli bir bayırdan bir köprüye doğru ilerliyordu. Yüzü neşeyle çarpılmış olan İblis kız Deirdre dört ayak üzerinde babasının yanma sıçradı. Saçının filizleri Michael'ın hareketsiz vücudunun üzerinde okşar gibi gezindi.

Odaklanmamış kalkanımı sıradan bir engel halinde önüme yaydım ve, "Sakın bana bir sikke önermeye zahmet etme," dedim.

"Niyetim yoktu," dedi Nicodemus. "Bana bir takım oyuncusu gibi görünmüyorsun." Arkama baktı ve, "Ama senin adı-

nı duydum, Marcone. Bir iş ilgini çeker mi?" dedi.

"Ben de tam size aynı soruyu soracaktım," dedi Marcone.

Nicodemus gülümsedi ve, "Bravo, beyefendi," dedi. "Anlıyorum. Sizi öldürmek zorundayım, ama anlıyorum."

Marcone ile bakıştım. Gözlerimi yaklaşan köprüye doğru çevirdim. Derin bir nefes aldı ve başını eğdi.

Nicodemus silahını kaldırdı ve başıma nişan aldı. Gölgesi aniden ileri atılıp kalkanımın altından ve çevresinden geçti ve sol elimi kavradı. Kolumu sertçe çekiştirerek dengemi bozdu.

Marcone hazırdı. Boş silahlarından birini yere attı ve üzerinde bir yerden bir bıçak çıkardı. Bıçağı Nicodemus'un yüzüne fırlattı.

Nicodemus kaçınınca silahı tutan eline hamle ettim. Silah ateş aldı. Duyularım bir ışık parıltısıyla patladı ve sol kolum hissizleşti. Ama silahı tutan elini vücudumla sağ kolum arasında kıstırdım ve parmaklarını kavrayıp sıktım.

Marcone başka bir bıçak çekip üzerine atladı. Bıçağı yüzümü ıskalayarak yanımdan geçti. Ama Kefen'i deldi. Marcone Kefen'i pürüzsüz bir şekilde kesti, yakaladı ve Nicodemus'tan tamamen ayırdı.

Kefen ayrılırken serbest kalan enerjiyi hissettim. Sımsıcak bir büyü dalgası ani, kuvvetli bir kabartı halinde üzerimden geçti. Giderken ürpertilerim ve eklemlerimdeki ağrıları da beraberinde götürdü. Lanet bozulmuştu.

"Hayır," diye haykırdı Nicodemus. "Öldür onu!"

Deirdre Marcone'un üzerine atıldı. Marcone dönüp tam o anda nehrin üzerinden geçmeye başlayan trenden atladı. Kefen'i elinden bırakmadan ayakları önde suya daldı ve karanlıkta kayboldu.

Silahı Nicodemus'un parmaklarından kopardım. Beni sa-

çımdan tuttu, başımı geriye savurdu ve kolunu boğazıma doladı. Beni boğmaya başlarken, "Seni öldürmem günlerce sürecek, Dresden," diye tısladı.

Shiro'nun "*Senden korkuyor*," diyen sesi zihnimde yankılandı.

Anılarımda yaşlı adam odaya girerken Nicodemus'un ondan uzağa kaçışını izledim.

İlmik onu her türlü kalıcı hasardan koruyordu.

Ama bir içgörü parlamasıyla muhtemelen ilmeğin onu korumayacağı tek şeyin kendisi olduğunun farkına vardım.

Arkaya uzandım ve elimle yoklayarak ilmiği buldum. Onu olanca gücümle çektim, sonra kıvırarak parmak boğumlarımı Nicodemus'un boğazına iyice bastırdım.

Nicodemus ani ve aşikâr bir paniğe kapılarak boğazımı bıraktı ve uzaklaşmaya çalıştı. Can havliyle tutundum ve onu çekerek dengesini bozdum. Onu trenden atıp son anda ilmiği bırakmayı denedim. Kenardan aşağı devrildi, ama Deirdre bir haykırışla öne sıçrayıp saç filizlerini Nicodemus'un kollarından birine dolayarak onu tuttu.

"Öldür onu," diye bağırdı Nicodemus. "Hemen öldür onu!"

Aksırıp tıksırarak Michael'ın hareketsiz vücudunu elimden geldiği kadar sıkıca kavradım ve trenden atladım.

Suya aynı anda çarptık. Michael battı. Onu bırakmadım. Ben de battım. İkimizi su yüzüne çıkarmaya çalıştım, ama beceremedim ve her şey karışmaya, gözlerim kararmaya başladı.

Tam çabalamaktan vazgeçecektim ki suda yakınımda bir şey hissettim. Bunun bir halat olduğunu düşünüp kavradım. Halatı atan her kimse beni dışarı çekerken Michael'ı tutmaya devam ettim.

Başım su yüzüne çıkınca nefes almak için ağzımı açtım, sonra biri Michael'ın vücudunu nehrin kenarındaki sığlığa çekmeme yardımcı oldu.

Marcone'du. Ve bana attığı halat değildi.

Beni Kefen ile dışarı çekmişti.

OTUZ ÜÇ

Michael'ın pikap kamyonetinin arkasında, ay ve yıldızlara bakar halde ve hatırı sayılır bir acı içinde uyandım. Sanya kamyonetin arkasında oturuyordu, yüzü bana dönüktü. Michael yanımda hareketsiz yatıyordu.

Sanya kımıldadığımı görünce, "Uyandı," dedi.

Kamyonetin önünden Murphy'nin sesi geldi. "Harry, hareket etme, tamam mı? Ne kadar kötü vurulduğunu bilmiyoruz."

"Tamam," dedim. "Selam, Murph. Yırtılmalıydı."

"Ne?" dedi Murphy.

"Kefen. Islak mendil gibi yırtılmalıydı. Akla yakın olan o, değil mi?"

"Şşşşt, Harry. Hareket etme ve konuşma."

Benim için hava hoştu. Yeniden gözlerimi açtığımda morgdaydım.

Bu tek başına bile gününüzü berbat etmek için yeterlidir.

Muayene masasında yatıyordum ve Butters cerrah önlüğünü giymiş, otopsi aletleriyle dolu tepsisini yanına almış üzerimde duruyordu.

"Ben ölmedim!" dedim tükürükler saçarak. "Ölmedim!"

Murphy görüş alanımda belirip elini göğsüme koydu. "Bi-

liyoruz, Harry. Sakin ol. Mermiyi vücudundan çıkarmamız gerekiyor. Seni acil servise götüremeyiz. Kurşun yaralarını bildirmeleri gerekir."

"Bilmiyorum," dedi Butters. "Bu röntgen filmi karman çorman. Bana merminin yerini gösterdiğinden emin değilim. Bu işi doğru yapmazsam durumu kötüye gidebilir."

"Yapabilirsin," dedi Murphy. "Teknik cihazlar onun yakınında hep saçmalar."

Her şey dönmeye başladı.

Bir noktada Michael yanıma gelip elini başıma koydu. "Dayan, Harry. Bitti sayılır."

Harika, diye düşündüm. *Beni cehenneme götürmek için yanıma silahlı refakatçiler vermeleri gerekecek.*

Yeniden uyandığımda küçük bir yatak odasındaydım. Oda tavana kadar kutu yığınları ve kumaş raflarıyla doluydu. Mekânı tanıyınca gülümsedim. Carpenter ailesinin konuk odasmdaydım.

Yatağın yanında zeminde Michael'ın göğüs zırhı duruyordu. Mermilerin girdiği yerlerde dört muntazam delik vardı. Oturur konuma geçtim. Omzum acıdan çığlıklar attı. Baktığımda omzumun sargılarla kaplı olduğunu gördüm.

Kapıdan bir ses geldi. Küçük bir çift göz köşeden gözetledi. Küçük Harry Carpenter'ın koca mavi-gri gözleriyle bana baktığını gördüm.

"Selam," dedim ona.

Saygılı bir şekilde tombul parmaklarını kaldırıp bana salladı.

"Ben Harry," dedim.

Düşünceli düşünceli kaşlarını çattı, sonra, "Havvy," dedi.

"O da yeter, evlat."

Koşarak uzaklaştı. Bir dakika sonra babasının parmaklarını tutmak için elini başının üstüne kaldırmış halde geri döndü. Michael çocukla beraber odaya girip bana gülümsedi. Kot pantolon, temiz bir beyaz tişört giyiyordu ve bir kolu sargılıydı. Yüzündeki kesik iyileşiyordu ve dinlenmiş ve rahatlamış görünüyordu. "Tünaydın," dedi.

Yorgun argın gülümsedim. "İnancın seni koruyor ha?"

Michael yere eğilip göğüs zırhını ters çevirdi. İç yüzü krem rengi bir malzemeyle kaplanmıştı ve üzerinde birkaç derin oyuk vardı. Malzemeyi soyarak bana göğüs zırhının önüne yapıştırılmış katmanlarca kurşun geçirmez kumaş destekli seramik darbe levhalarını gösterdi. "İnancım beni koruyor. Kevlarım da yardımcı oluyor."

Biraz güldüm. "Charity mi onları yapıştırttı?"

Michael küçük Harry'yi yerden alıp omuzlarına koydu. "Kendi yapıştırdı. Göğüs zırhını yapmakla o kadar uğraşıp sonra da bir silahla öldürülmeme seyirci kalmaya niyeti olmadığını söyledi."

"Göğüs zırhını mı yaptı?" diye sordum.

Michael başıyla onayladı. "Bütün zırhımı. Eskiden motosiklet tamir ederdi."

Omzum o kadar fena zonkluyordu ki sonraki cümlesini kaçırdım. "Pardon. Ne dedin?"

"İlaçlarını alman gerekecek. Öncesinde biraz yemek yiyecek durumda mısın?"

"Denerim."

Çorba içtim. Bitkin düşürücü bir işti. Bir Vicodin aldım ve rüya görmeden uyudum.

Sonraki birkaç gün boyunca Michael ile ve ikinci gün Sanya ile konuşarak olup bitenleri çözmeyi başardım.

İri Rus sağ salim kurtulmuştu. Marcone beni ve Michael'ı sudan çıkardıktan sonra Murphy'yi aramış ve ona yerimizi söylemişti. Murphy zaten yolda olduğundan iki dakikada yanımıza gelmişti.

Trenin mürettebatının öldürüldüğü anlaşılmıştı. Trende kelepçelediğimiz üç adam intihar hapları yutmuş ve polisler gelmeden ölmüşlerdi. Murphy hepimizi acil servis yerine Butters'a götürmüştü, zira vurulduğum bildirilirse Rudolph ile arkadaşları hayatımı cehenneme çevirecekti.

Murphy ziyarete geldiğinde bana, "Aklımı kaçırmış olmalıyım," dedi. "Yemin ederim Dresden, eğer bu olay gelip benim başıma patlarsa külahları değişiriz."

"İyi bir amaç uğruna savaşıyoruz, Murph," dedim.

Gözlerini devirdi, ama, "Havalimanının yolcu salonundaki cesedi gördüm, Harry. Onu tanıyor muydun?" dedi.

Pencereden dışarıya, Michael'ın bahçede oynayan en küçük üç çocuğuna ve onları hoşgörülü bir şekilde izleyen Molly'ye baktım. "Bir dostumdu. Onun yerinde ben olabilirdim."

Murphy ürperdi. "Üzgünüm, Harry. Onu öldüren insanlar. Senden kaçtılar mı?"

Ona bakıp, "Ben onlardan kaçtım. Sinirlerini bozmaktan fazlasını yapabildiğimi sanmıyorum," dedim.

"Geri geldiklerinde ne olacak?"

"Bilmiyorum," dedim.

"Yanlış," dedi Murphy. "Doğru cevap, 'Tam olarak ne olacağını bilmiyorum ama en başından itibaren Murphy'yi arayabilirim,' olacaktı. Ben yakınındayken daha az zarar görüyorsun."

"Doğru." Elini tuttum ve, "Sağ ol, Murph," dedim.

"Beni kusturacaksın, Dresden," dedi. "Ha, şunu da söyleyeyim. Rudolph Özel Soruşturmalar'dan ayrıldı. Yanında çalıştığı Bölge Savcısı yardımcısı yalakalık tarzından hoşlanmış."

"Yağcı Dalkavuk Rudolph," dedim.

Murphy sırıttı. "En azından artık benim sorunum değil. Bundan sonra İçişleri düşünsün."

"Rudolph İçişleri'nde demek. Bu hiç hayra alamet değil."

"Her canavarı sırası gelince düşünelim."

Dördüncü gün Charity yaramı inceledi ve Michael'a gidebileceğimi söyledi. Hiç benimle konuşmadı –ki bu çoğu ziyaretimle karşılaştırıldığında gelişme sayılırdı. O öğleden sonra Michael ile Sanya geldiler. Michael Shiro'nun yıpranmış eski bastonunu taşıyordu.

"Kılıçları geri aldık," dedi Michael. "Bu sende kalacak."

"Onunla ne yapılacağını siz benden iyi bilirsiniz," dedim ona.

"Shiro onun sende kalmasını istedi," dedi Michael. "Ah, bir de mektubun var."

"Ne?"

Michael bana bir zarfla bastonu bir arada uzattı. İkisini birden aldım ve zarfa bakıp kaşlarımı çattım. Yazı siyah bir kaligrafiydi ve zarf boyunca hoş bir şekilde akıyordu.

"Harry Dresden'e. Ve senin adresine, Michael. İki hafta önce postaya verilmiş."

Michael omuz silkti.

Zarfı açınca içinde iki sayfa buldum. Biri tıbbi bir raporun kopyasıydı. Diğerine tıpkı zarf gibi süslü bir el yazısıyla yazılmıştı. Şöyle diyordu:

Sevgili Bay Dresden,

Bu mektubu okuduğunuzda ben ölmüş olacağım. Ayrıntılar bana söylenmedi, ama önümüzdeki birkaç gün içinde olacak birkaç şeyi biliyorum. Sizi yüz yüze görme fırsatım olmayabilir diye şimdi size yazıyorum.

Yürüdüğünüz yol karanlık. Siz her zaman bizim Haç Şövalyeleri olarak sahip olduğumuz lükse sahip olmayabiliyorsunuz. Biz karanlık güçlere karşı savaşıyoruz. Siyah ve beyazla yaşıyoruz, sizse bir griler dünyasıyla karşı karşıyasınız. Öyle bir durumda yolunu kolayca bulmak asla kolay değildir.

Kalbinize güvenin. İyi bir insansınız. Tanrı böyle kalplerde yaşar.

Ekte bir tıbbi rapor var. Ailem rapordan haberdar, ama onu Michael ya da Sanya ile paylaşmadım. Raporun seçimim karşısında sizi biraz olsun rahatlatacağını ümit ediyorum. Gözyaşlarınızı benim için harcamayın. İşimi çok seviyorum. Hepimiz öleceğiz. Sevdiğiniz bir şey uğruna ölmekten daha iyi bir ölüm yoktur.

Merhamet ve dürüstlükle yürüyün,
Shiro

Tıbbi raporu okurken birkaç kere gözümü kırparak yaşları temizledim.

"Nedir o?" diye sordu Sanya.

"Shiro'dan," dedim. "Ölüyordu."

Michael kaşlarını çattı.

Tıbbi raporu kaldırdım. "Kanser. Ölümcül. Buraya geldiğinde bunu biliyormuş."

Michael raporu alıp derin bir nefes verdi. "Şimdi anlıyorum."

"Ben anlamıyorum."

Michael raporu Sanya'ya verdi ve gülümsedi. "Shiro Denaryahları durdurmak için sana ihtiyacımız olacağını anlamış olmalı. Bu yüzden senin özgürlüğünle kendisini değiş tokuş etti ve senin yerine laneti kabul etti."

"Neden?"

Michael omuz silkti. "İhtiyaç duyduğumuz kişi sendin. Bütün bilgi sendeydi. Cassius'un Peder Vincent'ın yerine geçtiğini fark eden sendin. Yerel yetkililer arasında daha fazla bilgi edinmeni, istediğimiz anda yolcu salonunun boşaltılmasını sağlayan tanıdıkları olan sendin. Marcone'u yardıma çağırabilecek olan sendin."

Dik dik bakarak, "Bütün bunların benim için iyi bir resim çizdiğinden emin değilim," dedim.

"Doğru yerde, doğru zamanda, doğru insan olduğunu söylüyor," dedi Michael. "Peki ya Kefen? Marcone'da mı?"

"Sanırım."

"Bu meseleyi nasıl ele almalıyız?"

"Biz almayacağız. Ben ilgileneceğim."

Michael bir an beni süzdü, sonra, "Pekâlâ," dedi. Ayağa kalktı, sonra, "Ah, kuru temizleyici aradı. Bugün uğrayıp çamaşırlarını almazsan sana gecikme cezası keseceklerini söyledi. Ben yiyecek almaya gidiyorum. Seni götürebilirim," dedi.

"Kuru temizleyiciye bırakılacak bir kıyafetim yok," diye mırıldandım. Ama Michael ile beraber gittim.

Kuru temizleyicide deri pardösüm vardı. Temizlenmiş ve koruyucu bir malzemeyle kaplanmıştı. Ceplerinde Mavi Kaplumbağa'nın anahtarları, bir de park garajı faturası vardı. Faturanın arkasına akıcı harflerle *'Teşekkürler'* yazılmıştı.

Sanırım Anna Valmont o kadar da korkunç biri değildi.

Öte yandan, hep güzel yüzlere bayılmışımdır.

Evime geri döndüğümde postamın arasında Rio'nun resmini barındıran, iade adresi yazmayan bir posta kartı buldum. Arkasında bir numara vardı. Numarayı aradım. Birkaç kere çaldıktan sonra Susan, "Harry?" dedi.

"Benim," dedim.

"İyi misin?"

"Vuruldum," dedim. "İyileşir."

"Nicodemus'u yendin mi?"

"Ondan kaçtım," dedim. "Vebayı durdurduk. Ama Shiro'yu öldürdü."

"Ah," dedi alçak sesle. "Üzgünüm."

"Pardösümü geri aldım. Arabamı da. Tam bir yenilgi sayılmaz." Konuşurken postalarımı açmaya başladım.

Susan, "Peki ya Kefen?" diye sordu.

"Henüz akıbeti belli değil. Marcone işe karıştı."

"Ne oldu?" diye sordu.

"Hayatımı kurtardı," dedim. "Michael'ınkini de. Bunu yapmak zorunda değildi."

"Vay canına."

"Evet. Kimi zaman yaşlandıkça işler daha da karmaşıklaşıyor gibi geliyor."

Susan öksürdü. "Harry. Orada olmadığım için özür dilerim. Kendime geldiğimde Orta Amerika'nın üstündeydik."

"Sorun değil," dedim.

"Martin'in kafasında ne olduğunu bilmiyordum," dedi. "Gerçekten. Seninle ve Trish ile konuşmak ve birkaç eşyamı almak istiyordum. Martin'in de sadece yardım etmek için benimle geldiğini zannediyordum. Ortega'yı öldürmek için geldiğini bilmiyordum. Hareketlerini gizlemek için beni kullandı."

"Sorun değil."

"Hayır, sorun. Özür dilerim."

Bir zarfı açtım, okudum ve, "Of, bu ciddi *olamaz*," diye söylendim.

"Ne?"

"Bir mektup açtım. Larry Fowler'ın avukatından geliyor. Pis herif beni arabası ve stüdyosuna zarar verdiğim için *dava ediyor*."

"Bunu kanıtlayamaz," dedi Susan. "Öyle değil mi?"

"Kanıtlayabilse de, kanıtlayamasa da mahkeme masraflarına bir servet harcamam gerekecek. Sırnaşık, yapmacık pislik."

"O halde sana bir kötü haber daha vereceğim için üzgünüm. Ortega Casaverde'ye geri dönmüş, iyileşiyor. En güçlü şövalyelerinin hepsini çağırdı ve seni öldürmek için bizzat geleceğini açıkladı."

"O da dünyaya kazık çaktı. Bu cümledeki ince mizahı gördün mü? Vampirler, kazık? Tanrım, öyle komiğim ki."

Susan başka birine İspanyolca bir şey söyledi ve içini çekti. "Lanet olsun. Gitmem gerekiyor."

"Rahibeleri ve yetimleri kurtarmaya mı?" diye sordum.

"Yüksek binalar arasında tek seferde sıçramaya. İç çamaşırı giysem iyi olur."

Bunu duyunca gülümsedim. "Eskisine göre daha fazla espri yapıyorsun," dedim. "Bundan hoşlandım."

Konuşurken yüzündeki üzgün gülümsemeyi gözümün önüne getirebiliyordum. "Bir sürü korkutucu şeyle karşılaşıyorum," dedi. "Bence onlara tepki vermek gerekiyor. Ya onlara gülüyor, ya da çıldırıyorsun. Ya da Martin gibi oluyorsun. Her şeyden ve herkesten uzaklaşıyorsun. Hissetmemeye çalışıyorsun."

"Demek sen de espri yapmayı seçtin," dedim.

"Senden öğrendim."

"Bir okul açmalıyım."

"Belki de," dedi. "Seni seviyorum, Harry. Keşke durum farklı olsaydı."

Boğazım düğümlendi. "Bence de."

"Sana bir posta adresi iletirim. Yardıma ihtiyacın olursa bana ulaş."

"Sadece yardıma ihtiyacım olduğunda mı?" diye sordum.

Yavaşça nefes verdi ve, "Evet," dedi.

"Tamam," demeye çalıştım, ama boğazım konuşamayacak kadar düğümlenmişti.

"Hoşçakal, Harry," dedi Susan.

"Hoşçakal," diye fısıldadım.

Ve öylece bitti.

Ertesi gün çalan telefonla uyandım. "Hoss," dedi Ebenezar. "Bugün haberleri seyretmelisin." Telefonu kapadı.

Kahvaltı için yakındaki bir restorana gittim ve garsondan haberleri açmasını istedim. Açtı.

"...yeni binyıla girilirken revaçta olan bilim kurgu-korku hikâyelerini hatırlatan bu sıradışı olayda meteor gibi görünen bir cisim uzaydan düştü ve Honduras'taki Casaverde köyünün hemen dışına çarptı." Ekranda zemindeki dev, dumanlar tüten bir deliği gösteren bir hava çekimi belirdi. Bir kilometre genişliğinde bir dairede ağaçlar dümdüz olmuştu. Tahribat dairesinin hemen dışında yoksul görünümlü bir köy vardı. "Fakat dünya ajanslarından gelen bilgiler bu meteorun aslında devre dışı bırakılmış bir Sovyet iletişim uydusu olduğunu, uydunun yörüngesini yitirerek dünyaya düştüğünü gösteriyor. Yetkililer henüz bu korkunç kazadaki ölü ve yaralı sayısı

hakkında bir açıklama yapmış değil, ama malikanedeki insanlardan kurtulan olmadığına kesin gözüyle bakılıyor."

Yavaşça koltukta arkama yaslanıp dudaklarımı büzdüm. Dresden Meteoru'nun eski bir Sovyet uydusu olduğunun anlaşılmasına çok da üzülmediğime karar verdim. Ayrıca Ebenezar'ı asla kızdırmamayı zihnime not ettim.

Sonraki gün Marcone'un izini sürdüm. Kolay olmadı. Ona bir iz bulma büyüsü odaklayabilmek için ruhlar dünyasındakilerden birkaç iyiliğin geri ödemesini istemem gerekti ve Marcone onu takip edenlerden kurtulmakla ilgili bütün numaraları biliyordu. Onu dikkat çekmeden izleme şansım olması için Michael'ın kamyonetini ödünç almak zorunda kaldım. Kaplumbağa çok seksi olabilir, ama göze çarpmadığı söylenemez.

Marcone iki kere araba değiştirdi ve her nasılsa tahrip edici bir elektromanyetik darbenin büyü eşdeğerini yaparak iz bulma büyümü berbat etti. Ancak hızlı düşünerek ve ilhamlı teürji ve araştırma becerilerimi kullanarak izini kaybetmemeyi başardım.

Tam gece çökerken Wisconsin'deki özel bir hastaneye girdi. Bu uzun vadeli bir bakım ve tedavi tesisiydi. Arabayı kenara çekti. Sıradan giysiler giymiş, başına bir beyzbol kepi takmıştı. Sırf bu bile ağzımdan salyalar akıtacak kadar çok bilişsel uyumsuzluk oluşturuyordu. Arabadan bir sırt çantası çıkardı ve hastaneye girdi. Biraz bekledikten sonra iz bulma büyümle onu takip ettim. Dışarıda bekleyerek ışıklı koridorlardaki pencerelere dikkatle baktım, ona ayak uydurdum ve seyrettim.

Marcone bir odanın kapısında durdu ve odaya girdi. Pencerede durup onu takip ettim. Kapıdaki kâğıt etikette zaman-

la solmuş kalıcı keçeli kalemle, büyük harflerle DOE, JANE yazılıydı. Odada tek bir yatak vardı ve üstünde bir kız yatıyordu.

Fazla büyük değildi. Onlu yaşlarının sonunda ya da yirmili yaşlarının başında olmalıydı. O kadar zayıftı ki tam olarak kestirmek zordu. Yaşam destek ünitesine bağlı değildi, ama nevresimlerinde hiç kırışıklık yoktu. Bir deri bir kemik görünümünü de hesaba katarak her kimse komada olduğunu tahmin ettim.

Marcone yatağın yanına bir sandalye çekti. Çantadan bir oyuncak ayı çıkardı ve onu kızın kolunun kıvrımına yerleştirdi. Bir kitap çıkardı. Sonra ona yüksek sesle okumaya başladı. Bir saat boyunca oturarak okuduktan sonra kaldığı yere bir ayraç koydu ve kitabı çantasına geri kaldırdı.

Sonra çantaya uzandı ve Kefen'i çıkardı. Yatakta en üstteki battaniyeyi kaldırdı ve özenle Kefen'I kızın üzerine sererek yanlara taşmasın diye kenarlarını biraz katladı. Ardından üzerine battaniyeyi örttü ve yeniden sandalyeye oturup başını eğdi. Hiç John Marcone'u dua ederken hayal etmemiştim. Ama dudaklarıyla *lütfen* sözcüğünü tekrar tekrar telaffuz ettiğini gördüm.

Bir saat daha bekledi. Sonra çökmüş ve yorgun bir yüzle kızın alnını öptü. Oyuncak ayıyı sırt çantasına geri koydu, ayağa kalktı ve odadan çıktı.

Arabasına gittim ve kaputun üzerine oturdum.

Marcone beni görünce yürümeyi kesti ve bana gözlerini dikti. Orada öylece oturdum. İhtiyatla arabasına doğru yürüdü ve alçak sesle, "Beni nasıl buldunuz?" diye sordu.

"Kolay olmadı," dedim.

"Yanınızda başka kimse var mı?"

"Hayır."

Zihninde çarkların döndüğünü gördüm. Biraz paniğe kapıldığını gördüm. Beni öldürmeyi tarttığını gördüm. Kendini yavaşlamaya zorladığını ve sert bir harekette bulunmamaya karar verdiğini gördüm. Bir kere başını salladı ve, "Ne istiyorsunuz?" dedi.

"Kefen'i."

"Hayır," dedi. Sesinde düş kırıklığı iması vardı. "Daha yeni getirdim."

"Gördüm," dedim. "Kız kim?"

Gözleri camlaştı. Hiçbir şey söylemedi.

"Pekâlâ, Marcone," dedim. "Ya Kefen'i bana verirsin, ya da hastaneyi aramak için buraya gelen polislere durumu açıklarsın."

"Yapamazsın," dedi alçak sesle. "Bunu ona yapamazsın. Tehlikeye girecektir."

Gözlerim büyüdü. "Senin kızın mı?"

"Seni öldürürüm," dedi aynı yumuşak sesle. "Ona bir kere göz bile atacak olursan seni öldürürüm, Dresden. Kendi ellerimle."

Ona inandım.

"Neyi var?" diye sordum.

"Kalıcı bitkisel hayat," dedi. "Koma."

"Kefen'in onu iyileştirmesini istiyordun," dedim alçak sesle. "Çaldırmanın sebebi oydu."

"Evet."

"O şekilde işlediğini zannetmiyorum," dedim. "Bir ışığı prize takmak kadar basit değil."

"Ama işe yarayabilir," dedi.

Omuz silktim. "Belki."

"O da kabulüm," dedi. "Tek şansım bu."

Pencereye doğru baktım. Bir dakika sessiz kaldım. Kararımı verdim ve, "Üç gün," dedim.

Kaşlarını çattı. "Ne?"

"Üç gün," dedim. "Üç büyülü bir sayıdır. Ve rivayete göre İsa Kefen'e üç gün boyunca sarılı kalmış. Üç gün içinde, güneş üç kere doğduğunda yardımcı olup olmayacağını anlayacaksın."

"Ya sonra?"

"Sonra Kefen'i basit kahverengi bir sargı içinde Saint Mary of the Angels Kilisesi'ndeki Peder Forthill'e geri göndereceksin," dedim. "Not koyma. Hiçbir şey koyma. Sadece geri gönder."

"Ve göndermezsem onu açığa çıkaracaksın."

Başımı iki yana salladım ve ayağa kalktım. "Hayır. Öyle yapmayacağım. Gelip senden hesabını soracağım."

Bana uzun bir an dikkatle baktıktan sonra ifadesi değişti. "Pekâlâ."

Onu orada bıraktım.

Marcone ile ilk karşılaştığımda beni kandırıp ruh bakışına sokmuştu. O anda ayrıntıları göremesem de bir sırrının olduğunu öğrenmiştim –bu sır ona ülkenin en büyük suç imparatorluklarından birini yönetmek için gereken olağanüstü iradeyi ve iç kuvveti veriyordu. İçinde onu acımasız, pratik ve ölümcül olmaya iten bir şey vardı.

Artık o sırrın ne olduğunu biliyordum.

Marcone hâlâ karanlık bir adamdı. Yönettiği suç devletinin neden olduğu acı ve eziyet çok fazla sayıda insanın hayatını mahvetmişti. Belki bunu soylu bir sebeple yapıyordu. Bunu anlayabilirdim. Ama bir şeyi değiştirmiyordu. Marcone'un iyi

niyeti cehenneme giden yolda bir şerit daha açabilirdi.

Ama lanet olsun, artık ondan nefret edemiyordum. Ondan nefret edemiyordum, çünkü onun yerinde olsam kendimin de aynı tercihi yapmayacağından emin değildim.

Nefret daha basitti, ama dünya basit bir yer değildi. Marcone'den nefret etmek daha kolay olurdu.

Ama edemiyordum işte.

Birkaç gün sonra Michael, Kefen Peder Forthill'e geri verildiği için Avrupa'ya geri dönmeye hazırlanan Sanya'yı uğurlamak üzere bir barbekü partisi verdi. Ben de davetliydim, bu yüzden oraya gittim ve yüz elli tane filan ızgara hamburger yedim. Tıka basa doyduğumda eve girdim, ama ön kapıda durup oturma odasına göz attım.

Sanya bir yatar koltukta oturmuş, şaşkınlık dolu bir ifadeyle telefona bakıyordu. "Yine aynı şey," dedi.

Molly yakındaki kanepede oturmuş, bacak bacak üstüne atmış, kucağına bir telefon defteri koymuş, onun üzerine de ağaç evde aldığı alışveriş listemi yaymıştı. Yüzünde ciddi bir ifade vardı, ama telefon defterindeki bir başka girdinin daha üzerini çizerken gözleri ışıldıyordu. "Ne tuhaf," dedi ve başka bir numara okudu.

Sanya numarayı çevirmeye başladı. "Alo?" dedi bir an sonra. "İyi günler beyefendi. Acaba orada kutuda Prince Albert var mı-?" Şaşırmış bir halde gözlerini kırptı ve Molly'ye, "*Yine* yüzüme kapadılar," dedi.

Molly, "*Garip*," deyip bana göz kırptı.

Bastırdığım gülüşüm yüzünden boğulmadan oradan ayrıldım ve ön avluya çıktım. Küçük Harry orada tek başınaydı, içeride çimende ablasının görebileceği bir yerde oynuyordu.

"Selam, evlat," dedim. "Burada tek başına kalmamalısın. İnsanlar seni münzevi bir kaçık olmakla suçlayabilirler. Sonra bir de bakmışsın 'Rosebud,' diyerek etrafta dolanıyorsun."

Bir şıngırtı duydum. Parlak bir şey çimende küçük Harry'nin yanına düştü. Harry anında ayağa kalktı, yalpaladı, sonra düşen cisme yöneldi.

Aniden paniğe kapıldım ve çocuğun önüne fırlayarak bebek Harry almak için çömelmeden elimi cilalı bir gümüş sikkenin üzerine kapadım. Yakıcı bir sarsıntının kolumdan yukarı akın ettiğini hissettim, sonra aniden soyut bir şekilde yakındaki birinin uykudan uyanıp gerindiği izlenimine kapıldım.

Başımı kaldırdığımda sokakta sürücü tarafındaki camı indirilmiş bir araba gördüm.

Nicodemus direksiyon başında rahat bir şekilde gülümsüyordu. "Görüşmek üzere, Dresden."

Arabayı hareket ettirip uzaklaştı. Titreyen elimi sikkeden çektim.

Lasciel'in kararmış mührü gözlerimin önündeydi. Bir kapının açıldığını duyunca tamamen içgüdüyle sikkeyi avuçladım ve cebime attım. Arkama baktığımda Sanya'nın kaşlarını çattığını ve sokağın sağına soluna baktığını gördüm. Burun deliklerini birkaç kere şişirdi ve yürüyerek yakınıma geldi. Birkaç kere daha havayı kokladı, sonra yerdeki bebeği fark etti. "Aha," diye gürledi. "Biri kötü kokuyor." Çocuğu kollarına alıp yukarı kaldırarak cıyaklattı ve güldürdü. "Oyun arkadaşını bir dakikalığına ödünç alabilir miyim, Harry?"

"Sorun değil," dedim. "Zaten benim gitmem gerekiyor."

Sanya başını eğip bana sırıttı ve elini uzattı. Elini sıktım. "Seninle çalışmak bir zevkti," dedi. "Belki yeniden karşılaşırız."

Sikke cebimde serin ve ağır geliyordu. "Evet, belki."

Barbekü partisinden veda etmeden ayrıldım ve eve yöneldim. Bütün yol boyunca bir şey duydum. Bir şey zar zor duyulacak hafif bir sesle bana fısıldıyordu. Onu yüksek sesle ve ahenksiz bir şekilde şarkı söyleyerek bastırdım ve işe koyuldum.

On saat sonra kazmayı yere koydum ve laboratuvarımın beton zemininde açtığım altmış santim derinliğindeki çukura gözlerimi diktim. Zihnimdeki fısıltı Rolling Stones'un "Sympathy for the Devil" şarkısına geçiş yapmıştı.

Yumuşak bir ses, "*Harry*," diye fısıldadı.

Sikkeyi deliğe attım. Çevresine yaklaşık yedi buçuk santim çapında çelik bir halka geçirdim. Kendi kendime mırıldandım ve halkaya enerji aktardım. Fısıltı aniden kesildi.

Deliğe iki kova dolusu çimento attım ve onu düzleştirerek zeminin kalan kısmıyla aynı seviyeye getirdim. Sonra aceleyle laboratuvardan çıktım ve kapıyı arkamdan kapadım.

Mister yanıma gelip ilgi istedi. Kanepeye oturdum, o da üzerime atlayıp bacaklarımın üzerine sırtüstü yattı. Onu okşadım ve Shiro'nın kenarda duran bastonuna baktım.

"Bir griler dünyasında yaşamam gerektiğini, kalbime güvenmem gerektiğini söyledi." Mister'ın okşanmayı en sevdiği yerini, sağ kulağının arkasını okşadım, o da mırlayarak memnuniyetini bildirdi. Mister en azından şu an için kalbimin doğru yerde olduğunda hemfikirdi. Ama tarafsız olmaması mümkündü.

Bir süre sonra Shiro'nun bastonunu aldım ve pürüzsüz eski ahşabı inceledim. *Fidelacchius*'un gücü parmaklarımın ucundan fısıldıyordu. Kına tek bir Japonca karakter oyulmuştu. Bob'a sorduğumda o karakterin İnanç demek olduğunu söyledi.

Geçmişe fazla tutunmak iyi bir şey değildir. Bütün hayatınızı geriye bakarak geçiremezsiniz. Önünüzde neler olduğunu göremeseniz bile. Bütün yapabileceğiniz devam etmeye devam etmek ve yarının olması gerektiği gibi olacağına inanmaktır –beklediğiniz gibi olmasa bile.

Susan'ın resmini indirdim. Posta kartlarını kahverengi bir zarfa koydum. Ona sunduğum ve onun reddettiği ufacık nişan yüzüğünü içeren mücevher kutusunu aldım. Sonra hepsini dolabıma kaldırdım.

Şömine rafıma yaşlı adamın bastonunu koydum.

Belki de bazı şeyler birbirine hiç uymuyordur. Yağ ve su gibi. Portakal suyu ve diş macunu gibi.

Ben ve Susan gibi.

Ama yarın başka bir gün olacaktı.

HARRY DRESDEN
–BÜYÜCÜ–

Kayıp eşyalar bulunur. Paranormal soruşturmalar.
Danışma. Tavsiye. Makul fiyatlar.
Aşk iksirleri, bitmek bilmez servetler
ve çılgın partiler iş kapsamı dışındadır.

Chicago'nun tek aktif profesyonel büyücüsü Harry Dresden, bir defalığına işinin rast gitmesinden memnun olmalıydı. Ama şu anda elinde umduğundan fazlası var.

Vampirlerle büyücüler arasındaki savaşı sonlandırmak için Harry'yi öldürmesi gereken Vampirlerin Kırmızı Meclis'inin şampiyonuyla bir düello...

Harry'yi hedef tahtası olarak kullanan profesyonel kiralık katiller...

Kayıp Torino Kefeni...

Chicago polisinin kimliğini belirlemesi gereken elsiz, başsız bir ceset...

Üstüne üstlük Harry'nin eski kız arkadaşı Susan da, yarı vampir doğasıyla mücadelesini sürdürerek geri döndü. Hayatında da yeni birisi var gibi görünüyor.

Bazı günler sadece yataktan çıkmamanız gerekir. Ne kadar para verilirse verilsin.

ithaki

www.ithaki.com.tr
facebook.com/ithakiyayin
twitter.com/ithakiyayinlari

Internet satış:
www.ilknokta.com